

Nếu Anh Nói Anh Yêu Em

Contents

Nếu Anh Nói Anh Yêu Em	2
1. Chương Mở Đầu	2
2. Chương 01 – Phần 1	3
3. Chương 01 – Phần 2	6
4. Chương 01 – Phần 3	9
5. Chương 01 – Phần 4	11
6. Chương 01 – Phần 5	16
7. Chương 01 – Phần 6	19
8. Chương 01 – Phần 7	21
9. Chương 01 – Phần 8	25
10. Chương 02 – Phần 1	27
11. Chương 02 – Phần 2	31
12. Chương 02 – Phần 3	33
13. Chương 02 – Phần 4	37
14. Chương 02 – Phần 5	40
15. Chương 02 – Phần 6	43
16. Chương 02 – Phần 7	46
17. Chương 02 – Phần 8	50
18. Chương 03 – Phần 1	52
19. Chương 03 – Phần 2	54
20. Chương 03 – Phần 3	57
21. Chương 03 – Phần 4	61
22. Chương 03 – Phần 5	64
23. Chương 03 – Phần 6	66
24. Chương 03 – Phần 7	68
25. Chương 04 – Phần 1	71
26. Chương 04 – Phần 2	73
27. Chương 04 – Phần 3	75
28. Chương 04 – Phần 4	78
29. Chương 04 – Phần 5	79
30. Chương 04 – Phần 6	82
31. Chương 04 – Phần 7	84
32. Chương 04 – Phần 8	86
33. Chương 04 – Phần 9	89
34. Chương 05 – Phần 1	92
35. Chương 05 – Phần 2	95
36. Chương 05 – Phần 3	98
37. Chương 05 – Phần 4	99
38. Chương 05 – Phần 5	101
39. Chương 05 – Phần 6	104
40. Chương 05 – Phần 7	107
41. Chương 06 – Phần 1	111

42. Chương 06 – Phần 2	113
43. Chương 06 – Phần 3	116
44. Chương 06 – Phần 4	120
45. Chương 06 – Phần 5	123
46. Chương 06 – Phần 6	125
47. Chương 06 – Phần 7	128
48. Chương 06 – Phần 8	130
49. Chương 07 – Phần 1	133
50. Chương 07 – Phần 2	136
51. Chương 07 – Phần 3	138
52. Chương 07 – Phần 4	140
53. Chương 07 – Phần 5	143
54. Chương 07 – Phần 6	144
55. Chương 07 – Phần 7	146
56. Chương 07 – Phần 8	148
57. Chương 07 – Phần 9	150
58. Chương 08 – Phần 1	151
59. Chương 08 – Phần 2	153
60. Chương 08 – Phần 3	156
61. Chương 08 – Phần 4	159
62. Chương 08 – Phần 5	163
63. Chương 08 – Phần 6	166
64. Chương 08 – Phần 7	169
65. Chương 08 – Phần 8 – Hoàn	173

Nếu Anh Nói Anh Yêu Em

Giới thiệu

Anh nói với cô: Giây phút cuối cùng còn sống trên thế gian này, việc duy nhất anh muốn làm chính là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-anh-noi-anh-yeu-em>

1. Chương Mở Đầu

Mở đầu: Giây phút sinh tử

Ngày hôm đó, cô ngồi trên tầng thượng lạnh như băng, chân buông thong dưới tòa cao ốc, chỉ cần lay nhẹ cũng lập tức tan biến thành tro bụi, hồn xiêu phách lạc.

Ngày hôm đó, mọi người đều khuyên cô hãy tiếp tục sống, mọi người đều hy vọng cô hãy kiên trì sống tiếp. Chỉ có anh, đi thẳng tới, khẽ ngồi bên cô, cùng cô treo mình trên tòa cao ốc cao sừng sững, sau đó nắm

chặt tay cô, nói rằng: “Em hãy nhảy xuống đi!”

Cô cúi đầu, nhìn bàn tay anh đang nắm tay mình. Anh nắm chặt như thể bàn tay ấy trở thành một phần da thịt của cô, đến mức khiến cô không có cách nào nghi ngờ anh thật sự là người nói được làm được. Nếu như cô nhảy xuống, tất nhiên anh sẽ chết cùng cô.

Hai mươi sáu giờ trước, anh vì cứu cô, máu chảy đầy đầu, nhưng vẫn ôm chặt cô vào lòng, nhất quyết không buông cô ra.

Sáu giờ trước, anh nói với cô, giây phút cuối cùng còn sống trên thế gian này, việc duy nhất anh muốn làm chính là ôm lấy cô thật chặt đến hơi thở cuối cùng.

Hai giờ trước, anh lấy sinh mạng của mình ra đánh bạc, không may may suy tính, chỉ vì không muốn cô phải rơi lệ nữa.

Bây giờ, anh ở bên cô, ngồi cùng cô bên bờ sự sống và cái chết. Cái chết cũng không thể chia lìa họ.

Anh là người lo lắng cho sự an nguy của cô hơn ai hết. Thậm chí anh coi tính mạng của cô còn quan trọng hơn cả bản thân mình. Nhưng giờ phút này, anh bình tĩnh nói với cô: “Em nhảy đi”, và anh sẽ nhảy cùng cô.

Anh nói, anh sẽ ở bên cô mãi mãi.

2. Chương 01 – Phần 1

Chương 1: Tình như pháo hoa, lời hứa như dấu vân tay 1

Nửa năm trước.

Đồng Phi Phi vừa mới bước ra khỏi phòng làm việc thì Kha Nhã Doanh gọi tới: “Phi Phi, cậu đã ra ngoài chưa?”

“Rồi!” Đồng Phi Phi vừa đi đi lại lại ở trạm xe buýt vừa oán hận. “Cậu không biết lúc mình lừa Thần Mặt Đen, nói rằng mình phải đi khám bác sĩ, mình đã lo lắng thế nào đâu! Suýt chút nữa tim nhảy ra khỏi lồng ngực rồi! Mình xin cậu lần sau đừng bắt mình phải làm những việc thót tim như vậy nữa, mình phải giữ cái mạng này lại để kiếm tiền nuôi gia đình chứ!”

“Ây da, không sao đâu! Cùng lắm là bị Thần Mặt Đen cho nghỉ việc chứ gì! Với lý lịch của cậu, thêm quan hệ của mình, còn sợ không tìm được công việc phù hợp sao?”

“Quan hệ của cậu?” Đồng Phi Phi chu miệng. “Cậu có quan hệ tốt như vậy sao còn bắt mình đi xem mặt giúp cậu?”

“Haizz, những việc yêu cầu cần phải có kỹ thuật cao như vậy đương nhiên phải tìm một chuyên gia như cậu rồi!” Kha Nhã Doanh cương nện, đồng thời lo lắng dặn dò: “Cậu phải nhớ, nhất định phải gặp Quang Tử đấy nhé!”

“Biết rồi!” Đồng Phi Phi thấy chiếc xe buýt đang tiến vào bến, vội vàng tắt điện thoại của Kha Nhã Doanh, nhảy lên xe. Trong vòng một tiếng ngắn ngủi, cô phải về nhà trang điểm sau đó mới ra quán cà phê “Chỗ Cũ” ở vùng ngoại ô để xem mặt đối tượng. Thời gian quả thật rất gấp khiến người ta phải chạy thục mạng.

Mười hai giờ năm phút, Đồng Phi Phi sau một hồi lòng vòng, cuối cùng cũng tìm được quán đó. Cô lau mồ hôi, thở phào đẩy cửa, cô tiếp tân vui vẻ bước tới, nở nụ cười ngọt ngào, nhẹ nhàng hỏi Đồng Phi Phi: “Xin hỏi cô đi mấy người?”

“Ồ, tôi đã đặt chỗ rồi, phòng số 6.”

Nụ cười của cô tiếp tân có chút gượng gạo, nhưng rất nhanh lấy lại vẻ bình thường, xoay người nói: “Mời cô đi theo tôi.”

Đồng Phi Phi khẽ mỉm cười, đi theo cô ta, qua tấm kính ở hành lang cô thấy được dung mạo “đẹp đẽ” của mình, phần nền bột trần châu trắng mịn, lông mày đen sậm, đôi môi đỏ tươi, hơn nữa rất phù hợp với đôi má hồng hồng. Cô không kiềm chế nổi, liền đưa tay véo má mình một cái, hy vọng lát nữa trái tim người đàn ông đáng thương đó có đủ sự kiên cường.

Đứng trước cửa phòng, cô tiếp tân lịch sự gõ cửa, thuận tay đẩy cửa, đưa Đồng Phi Phi vào trong: “Anh Mạnh, khách của anh đã tới.”

“Anh Mạnh?” Đồng Phi Phi hoài nghi tại sao cái tên này nghe rất quen. Người đàn ông quay người lại, sau khi nhìn thấy Đồng Phi Phi, anh kinh ngạc mở to mắt. Đồng Phi Phi bỗng chốc hóa đá: Thần Mặt Đen?!

Thực ra, Thần Mặt Đen cũng không đen lắm, vừa bước qua tuổi ba mươi, là một thanh niên có khuôn mặt trắng. Thêm nữa, vẻ bề ngoài lạnh lùng, tác phong làm việc rất nghiêm khắc, những lúc không hài lòng sẽ khiến tất cả mọi người thấy khí phách mạnh mẽ, hô mưa gọi gió của anh, do đó tất cả mọi người trong bộ phận kế hoạch phong cho anh chức danh “Thần Mặt Đen”.

Bình thường, Đồng Phi Phi luôn kính trọng tránh xa Thần Mặt Đen. Lúc họp đều ngồi rất xa, nhưng lúc bình thường cũng bị phong thái mạnh mẽ của anh dọa đến mức tim phải nhảy ra khỏi lồng ngực. Vì giúp Kha Nhã Doanh thoát khỏi thảm họa, cô lấy hết mười hai vạn phần lòng dũng cảm của mình đứng trước mặt Thần Mặt Đen nói dối, ai biết được bây giờ lại bị chính anh ta bắt hiện hình! Cô cúi đầu tự liệt kê lỗi lầm của mình: đi làm giả vờ ốm để về sớm, thay người khác đi xem mặt, sau đó trang điểm thành bộ dạng quỷ quái này... Bây giờ thực sự cô rất muốn đập đầu vào gối tự tử.

Đúng lúc nét mặt Đồng Phi Phi khó coi nhất, Thần Mặt Đen cũng chính là Mạnh đại nhân, Mạnh Tuần từ từ cất tiếng nói: “Cô Kha? Cô không khỏe sao? Đi khám bác sĩ chưa?”

Đồng Phi Phi ngẩng đầu mới phát hiện ra cô tiếp tân đã ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người là cô và Mạnh Tuần. Cô bậm miệng, cảm thấy cổ họng nghẹn đắng, mãi mới nói nên lời: “Tổng giám đốc Mạnh, tôi... buổi chiều tôi sẽ viết đơn xin nghỉ việc...”

“Nghỉ việc?” Mạnh Tuần cau mày. “Tôi còn nhớ quy định của công ty, muốn xin nghỉ việc phải xin trước một tháng. Nhưng tình trạng của cô thuộc loại bị sa thải, dù nguyên nhân chỉ viết là cố ý nghỉ không có lý do.”

Đồng Phi Phi chớp chớp mắt như sắp khóc, nói: “Tôi... tôi không có ý nghỉ không xin phép...”

“Thời gian đi làm, cô làm việc riêng, giả vờ ốm, lừa lấy ngày nghỉ, thực tế thì chạy đi làm việc riêng của bản thân, đây không phải là cố ý nghỉ không xin phép hay sao?”

Đồng Phi Phi bị chặn họng, không nói được câu nào. Cô cúi mặt ủ rũ, nước mắt tuôn rơi, hàng mi đen đậm được cô tô vẽ, giờ theo dòng nước mắt chảy thành hai vệt đen trên mặt.

“Mau lau sạch lớp trang điểm của cô đi rồi nói chuyện với tôi.” Mạnh Tuần quay mặt lại, Đồng Phi Phi lúc này mới nhớ ra bộ mặt khủng khiếp của mình, vội vàng đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh. Mười phút sau, dường như cô đã lau sạch một lớp da của mình, lúc này mới đứng vững, nhẹ nhàng quay lại, đứng trước mặt Mạnh Tuần: “Tổng giám đốc Mạnh, tôi xin lỗi! Tôi... lần này tôi thực sự nhất thời hồ đồ, cầu xin anh cho tôi thêm một cơ hội! Sau này, tôi sẽ không bao giờ nói dối nữa! Sau này nhất định sẽ cố gắng làm việc! Sau này nhất định sẽ vì công ty, vì anh mà dốc hết tâm sức của mình để làm việc...”

Mạnh Tuần cau mày, đang chuẩn bị ngắt lời cô thì tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Đồng Phi Phi lập tức im bặt. Mạnh Tuần nhìn màn hình, sắc mặt đột nhiên không vui, nhưng khi nghe điện thoại, giọng anh chuyển sang đầy khách khí: “Mạnh phu nhân?”

Mạnh phu nhân? Mắt Đồng Phi Phi giật giật, cô muốn nghe trộm vài câu, nhưng Mạnh Tuần đột nhiên ngẩng đầu, lườm cô một cái, dường như có một luồng khí lạnh chạy qua, toàn thân run rẩy, cô khẽ cười, chạy ra ngoài. Lúc đóng cửa, cô thoáng nghe thấy Mạnh Tuần nói một câu: “Tôi biết rồi.”

Hai phút sau, Mạnh Tuân mở cửa phòng, Đồng Phi Phi vội vàng vào trong, nói với giọng đáng thương: “Tổng giám đốc Mạnh, tôi thực sự biết lỗi rồi. Xin anh hãy cho tôi một cơ hội nữa...”

Mạnh Tuân ngắt lời cô: “Là Kha Nhã Doanh trang điểm cho cô thành bộ dạng như thế này sao?”

“Hả?” Đồng Phi Phi bị câu hỏi bất ngờ này làm cho ngây người, biến thành bộ dạng ngốc nghếch.

“Tôi hỏi, có phải Kha Nhã Doanh cho cô đến để cố ý phá hỏng cuộc gặp mặt này không?” Mạnh Tuân hỏi lại một lần nữa, sắc mặt không chút kiên nhẫn.

“Cái này...” Đồng Phi Phi cắn môi, đang nghĩ không biết phải nói gì, nhưng phát hiện dường như nói như thế nào cũng không thể che giấu được sự thật. Cô lấy một hơi thật dài, thẳng thắn nói: “Cứ coi là như vậy đi.”

Mạnh Tuân cúi đầu, vẻ mặt dần dần bình tĩnh lại. Anh bê cốc cà phê, uống một ngụm rồi đặt xuống, ngắt đầu nhìn Đồng Phi Phi: “Cô vừa nói, cô tình nguyện vì tôi, vì công ty mà không tiếc thân mình sao?”

“Hả? Ồ! Vâng, vâng!” Lần này coi như Đồng Phi Phi đã bắt nhịp được với Mạnh Tuân, gật đầu liên tiếp.

“Được, vậy tôi có hai việc. Nếu cô làm được, chuyện hôm nay tôi sẽ tạm thời gác lại. Nếu cô không làm được, vậy thì xin lỗi, ngày mai cô không cần đến công ty nữa.”

“Được! Tôi nhất định sẽ làm được!” Đồng Phi Phi lập tức giơ tay bảo đảm. Mạnh Tuân trừng mắt nhìn Đồng Phi Phi, nhìn hồi lâu, đến nỗi những chiếc lông tơ trên khuôn mặt cô cũng vì sợ hãi mà dựng đứng lên, sau đó mới từ từ nói: “Thứ nhất, sau này tuyệt đối không được nói dối tôi bất cứ điều gì, bất kỳ lúc nào, bất kể ở đâu và nguyên nhân vì sao. Thứ hai, lấy thân phận Kha Nhã Doanh, giả làm bạn gái của tôi.”

Đồng Phi Phi nghe hết điều kiện thứ nhất vẫn gật đầu lia lịa, nhưng nghe xong điều kiện thứ hai, cô ngây người như một con ngốc. Gì cơ? Giả làm bạn gái của anh ta? Lấy thân phận Kha Nhã Doanh? Cô hít một hơi thật sâu, thêm một lần nữa, cuối cùng cũng lấy được chút dũng khí, run rẩy nói: “Tổng giám đốc Mạnh, cái này... là như vậy... Tôi... thấy... chúng ta... có thể không hợp nhau...”

“Chỉ cần giả vờ mà thôi, không cần hợp.”

“Nhưng anh xem... chuyện này dù sao cũng cần cả anh và tôi tình nguyện...”

“Đồng Phi Phi, vừa rồi ai nói chắc chắn sẽ làm được? Chưa đến một phút đã hối hận rồi sao?” Mạnh Tuân cười lạnh lùng, Đồng Phi Phi đột nhiên thấy toàn thân lạnh toát.

“Tôi... nhưng điều tôi đảm bảo là công việc... Còn tôi và Kha Nhã Doanh ngoại hình không hề giống nhau! Làm sao có thể giả vờ được?” Đột nhiên nhớ đến điều then chốt này, Đồng Phi Phi lập tức nói như người sắp chết đuối vớ được cọc.

“Điều này không thành vấn đề. Người nhà tôi chưa từng gặp cô ấy. Hơn nữa, cô đã có thể thay cô ấy đến đây xem mặt, hiển nhiên là cô rất thân với cô ấy, bắt chước cô ấy càng dễ.”

Đồng Phi Phi còn muốn nói vài điều nữa, nhưng Mạnh Tuân nghiêm mặt: “Vừa rồi tôi cũng đã nói rõ ràng, đồng ý điều kiện của tôi, tôi lập tức bỏ qua sự việc ngày hôm nay, không đồng ý, cô không phải đến làm việc, hơn nữa, hồ sơ lý lịch càng khó chấp nhận! Điều này cũng có nghĩa là tôi không muốn nói lại lần thứ ba.”

Đồng Phi Phi lập tức im bặt, cố gắng nở một nụ cười gượng gạo, lòng đầy tuyệt vọng: Kha Nhã Doanh, lần này mình bị cậu hại chết rồi!

“Còn ngấy ra đó làm gì? Mau lại đây ăn cơm, ăn xong vẫn phải quay về công ty.” Mạnh Tuân nhìn Đồng Phi Phi ngồi xuống, nói thêm: “Nhớ đó, trong công ty chúng ta vẫn là mối quan hệ sếp và nhân viên. Tôi hy vọng trong công việc cô cũng sẽ không làm tôi thất vọng.”

Đồng Phi Phi khẽ: “Vâng”, phần nộ cúi đầu, cố gắng nhồi nhét hết các món hải sản đầy màu sắc trên bàn, biến chúng thành cái mặt đáng ghét của một số người. Trong lòng thầm chê cười, loại người gì vậy, tôi cũng không muốn làm bạn gái của anh, nói như kiểu tôi là loại người muốn dựa dẫm vào các mối quan hệ hay sao ấy!

Mặc dù trong lòng không cam tâm, nhưng Đồng Phi Phi cũng không có đủ dũng khí để đối mặt với Thần Mặt Đen đó. Im lặng ngồi trong xe của Mạnh Tuần về trước cửa tòa nhà công ty, cô tháo dây an toàn rồi ngoan ngoãn nói: “Vậy tôi xuống trước, để đồng nghiệp nhìn thấy thì không hay.”

“Ừm. Sau khi tan ca đợi tôi, tôi và cô cùng đi.”

“Hả?” Tay Đồng Phi Phi đang mở cửa bỗng dừng lại, hoài nghi hỏi: “Tại sao? Không phải nói giả vờ hay sao?”

“Là giả vờ, nhưng cũng phải giả vờ giống như thật, cho nên nhân lúc tôi có thời gian, chơi vui một chút.” Mạnh Tuần quay người, mở cửa giúp cô. “Tôi không thích những cô gái ngờ nghệch và phiền phức. Sau này không cần phải hỏi tại sao nhiều như vậy.”

Đồng Phi Phi hít một hơi thật sâu, cười rất tươi, nhẹ nhàng nói: “Được, tôi biết rồi.”

Nói xong cô liền nhô nhả xuống xe, đi một mạch vào trong văn phòng. Nhưng đáng tiếc, Mạnh Tuần không nhìn theo, Đồng Phi Phi vừa xuống xe, anh liền nhấn ga, tăng tốc đưa xe vào gara.

3. Chương 01 – Phần 2

Chương 1: Tình như pháo hoa, lời hứa như dấu vân tay 2

Đồng Phi Phi về văn phòng, vừa ngồi xuống ghế Hứa Lâm liền quay sang bắt chuyện: “Trưa nay cậu đi đâu vậy? Mình đến rủ cậu đi ăn cơm nhưng cậu không có ở đây?”

“Ồ, trưa nay mình có việc phải ra ngoài một lúc.” Đồng Phi Phi trả lời.

“Sao thế? Nhìn cậu như người mất hồn vậy? Không khỏe sao?” Hứa Lâm quan tâm đưa tay lên trán Đồng Phi Phi.

Đồng Phi Phi lắc đầu: “Mình không sao.”

Hứa Lâm nhìn cô, thở dài: “Cậu thật cứng đầu. Nếu không khỏe thì đừng giấu!”

“Mình biết rồi, mẹ Hứa!” Đồng Phi Phi cười vui vẻ.

Hứa Lâm là bạn cùng phòng hồi đại học của Phi Phi, trong phòng Hứa Lâm lớn tuổi nhất nên được phong là “mẹ Hứa”.

“Nha đầu chết tiệt, nói linh tinh!” Hứa Lâm cố nghiêm mặt, quay về chỗ của mình. Một lúc sau trên MSN[1] của cô nhận được một tin nhắn.

[1] Một phần mềm nói chuyện trên mạng phổ biến của Trung Quốc.

Phi Phi: Hứa mỹ nhân, tôi sai rồi! Hôm nào tôi sẽ mời đại mỹ nhân ăn cơm nhé?

Hứa Lâm bĩu môi, cố gắng nén cười, cố ý vênh mặt nói: Tại sao phải hôm nào? Tại sao không phải là tối nay?

Phi Phi: Ừm... Cái này... Tối nay thực sự mình có việc bận... Hứa mỹ nhân đại nhân độ lượng...

Hứa LâmHừ! Đúng là chỉ biết nói ngon ngọt! Ta có thể là loại người gì chứ! Thôi đi, nhìn người cũng có vẻ chân thành, thôi đành miễn cưỡng vậy!

Phi Phi: Ha ha ha, đúng vậy, mỹ nhân, mỹ nhân hãy tha cho tôi đi!

Hứa Lâm cuối cùng cũng không chịu nổi phá lên cười, cô ngoái đầu nhìn sang chỗ Đồng Phi Phi, Phi Phi cũng ngẩng lên nhìn, làm bộ mặt quỷ với cô. Hứa Lâm không nói gì, cúi đầu, nha đầu này, thật là không có lương tâm.

Đồng Phi Phi thấy Hứa Lâm cúi đầu, nụ cười trên mặt từ từ biến mất. Cô khẽ bặm môi, hít thở thật nhẹ, những sự việc đau khổ giấu kín trong lòng không phòng bị kỹ mà tuôn ra, sau đó không có cách nào để không chế được. Cô giơ tay phải lên, dùng lực thắt chặt chiếc khăn màu xanh ngọc trước ngực, buộc chặt tóc, hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra, tập trung hết sức vào màn hình máy tính.

Lúc Mạnh Tuấn đi vào văn phòng, vô tình liếc sang chỗ làm việc của Đồng Phi Phi, vừa hay thấy vẻ mặt kiên cường ngẩng lên, rồi bình tĩnh nhìn xuống màn hình. Sắc mặt cô dường như rất bình tĩnh, như không có chuyện gì xảy ra, hóa chẳng chỉ là một cái nhìn đầy ám hiệu, lộ ra vẻ lạnh lùng, như thời tiết mùa đông lạnh giá, buốt lạnh thấu xương.

Sáu giờ ba mươi phút, Mạnh Tuấn gọi điện vào máy Đồng Phi Phi: “Tôi có thể về rồi. Sau năm phút nữa cô hãy xuống, tôi đợi cô ở cửa bên của tòa nhà.”

“Được.” Đồng Phi Phi tắt điện thoại rồi nhanh tay thu dọn đồ đạc, sau ba phút cô đã xuống dưới cổng, vừa đợi một lát đã thấy chiếc Volvo màu xám bạc đi tới.

“Không phải tôi bảo cô đợi sau năm phút hãy xuống, sao lại xuống trước cả tôi thế?”

“Ồ, tôi cũng không có việc gì, xuống sớm hơn một chút, khỏi phiền anh phải đợi!” Đồng Phi Phi cẩn thận nói. Nói đùa, cô có mười lá gan cũng không dám để Thần Mặt Đen đợi mình.

“Chả trách cô có thời gian ra ngoài đi coi mắt, hóa ra cô rất nhàn rỗi.” Câu nói của Mạnh Tuấn khiến ây ngừng bay, gió ngừng thổi. Đồng Phi Phi ngây người lo lắng, lúc đó cảm giác như mình bị dây an toàn thắt chặt, thở không ra hơi. Một lúc sau, cô mới bực tức nói: “Tôi... tôi thực sự biết mình sai rồi.”

Mạnh Tuấn quay mặt, khẽ nhìn cô một lượt: “Rất tốt! Tối nay ăn gì đây?”

“Hả?” Đồng Phi Phi nhất thời không phản ứng kịp.

“Tôi hỏi cô, tối nay muốn ăn gì?” Lòng mảy Mạnh Tuấn lập tức cau lại. “Tôi xem trên lý lịch của cô viết tốt nghiệp đại học, nhưng dường như IQ của cô có vấn đề?”

Máu tức của Đồng Phi Phi dồn lên đầu, suýt nữa tuôn ra. Anh ta có ý gì vậy? Ngầm ám chỉ cô học thức kém sao? Rõ ràng trong mỗi câu nói, anh ta đều có ý chuyển chủ đề, ăn nói rất thâm thúy. Mặc dù trong lòng phản ứng, nhưng cô đành dịu giọng: “Tôi không cầu kỳ chọn lựa món ăn, chỉ cần đơn giản một chút là được.”

“Đơn giản một chút? Nhưng tối nay tôi muốn ăn món ăn Tứ Xuyên.”

Đồng Phi Phi ngây người, lập tức nở một nụ cười: “Ồ, cũng được. Món Tứ Xuyên cũng rất ngon, rất ngon, ha ha.”

“Đừng cười nữa, giống như một con ngốc vậy.” Mạnh Tuấn nói nghiêm túc, mắt nhìn về phía trước. Nụ cười của Đồng Phi Phi bị đông cứng trong một phút rồi biến mất. Cô nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu, tự nhủ: Không sao, xã hội mà, sao phải tức chứ? Nhịn được là tốt, nhịn một lúc sẽ sống yên bình lặng, lùi một bước để tiến hai bước!

Mạnh Tuấn lái xe lòng vòng, Đồng Phi Phi đang thắc mắc tại sao con đường này quen quen thì Mạnh Tuấn đã đỗ xe, rút chìa khóa, bước xuống, mở cửa cho Đồng Phi Phi: “Đến rồi, xuống thôi.”

Đồng Phi Phi từ từ trong xe bước ra, ngẩng đầu nhìn biển hiệu bên đường, ánh mắt ngạc nhiên: “Lẩu Đá?!”

“Đúng, vào đi.” Mạnh Tuấn khẽ đẩy Đồng Phi Phi một cái, cô bước đi không tự nhiên.

Người phục vụ nhiệt tình tiếp đón: “Rất vui được tiếp đón anh chị, mời vào trong!”

Mạnh Tuấn muốn ngồi một góc gần cửa sổ, mặc dù ở đây tương đối yên tĩnh, nhưng trong phòng lớn rất ồn ào, hơn nữa ăn lẩu rất nóng. Đồng Phi Phi thấy Mạnh Tuấn cởi áo vest, xắn tay áo, một lát sau thấy anh toát mồ hôi, cô bạo gan nói: “Tổng giám đốc Mạnh, tôi thực sự không ngờ anh lại đến những nơi như thế này! Tôi vẫn cho rằng anh thích một quán cà phê yên tĩnh.”

“Quán cà phê?”

Đồng Phi Phi lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt anh ta, trong lòng không dám than một lời, chẳng trách các cô gái trong công ty thích anh ta như vậy, anh ta thực sự rất đẹp trai.

“Đúng thế. Anh không phải từ Mỹ về sao? Vậy thì phải có chút Tây hóa, vì dụ thích ăn món Tây.”

“Món Tây?” Mạnh Tuần lắc đầu. “Loại thức ăn khô khốc, mấy năm ở Mỹ tôi đã chịu đủ rồi, về nước tại sao không nuông chiều bản thân chứ!”

Đồng Phi Phi cúi đầu, không nói, thầm nghĩ anh ta không thích ăn món Tây, tại sao lúc trưa lại hẹn Nhã Doanh ở quán cà phê đó, hại Nhã Doanh không đến kịp, cuối cùng biến mình thành vật thể thừa. Trong lúc cô đang suy nghĩ, nhân viên phục vụ đã bê nồi lẩu lên. Lúc này, Đồng Phi Phi mới phát hiện ra Mạnh Tuần gọi lẩu Uyên Ương, không nên nổi hiếu kỳ hỏi: “Anh không ăn cay sao?”

Mạnh Tuần cười: “Vừa rồi hình như cô nói thích ăn đơn giản một chút mà?”

“Ừm...” Đồng Phi Phi lúc này mới nhớ ra, hình như mình nói vậy. Cô khẽ mỉm cười: “Nếu là gọi cơm, đơn giản chút cũng không sai, nhưng nếu ăn lẩu, vậy phải đủ cay ăn mới thích.”

Mạnh Tuần không nói câu nào, lặng lẽ nhìn cô. Đồng Phi Phi đẩy chiếc ghế về sau, cười làm lành nói: “Không phải anh thích ăn cay sao? Vậy tôi sẽ liều mình tiếp quân tử!”

Nói xong, cô vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, đổi lẩu cay. Mạnh Tuần đợi người phục vụ đi xa, cau mày nhìn Đồng Phi Phi: “Đến bản thân muốn ăn gì cũng không rõ, thực sự không hiểu tại sao cô có thể sống được!”

Đồng Phi Phi cúi đầu, bặm môi, không nói. Càng nói càng sai, chỉ bằng dồn hết sức lực của mình ăn cho no!

Trút thức ăn vào nồi lẩu, Mạnh Tuần mới phát hiện anh hoàn toàn xem thường thực lực của Đồng Phi Phi. Nhìn hai đĩa thịt bò, một đĩa tôm trước mặt đã hết sạch, anh hoài nghi hỏi: “Trưa nay cô không ăn cơm sao?”

Không đợi Đồng Phi Phi trả lời, anh nhớ lại rồi nói: “Không đúng, trưa nay cô ăn cơm cùng tôi. Tôi nhớ rõ cô đã ăn hết một đĩa hải sản.”

Lúc này Đồng Phi Phi mới vội vàng nuốt miếng thịt bò trong miệng, ngượng ngùng cười: “Lâu rồi không ăn lẩu, cho nên rất nhớ mùi vị này.”

“Ồ? Đã lâu rồi cô không ăn sao?”

“Vâng, năm năm rồi.”

Mạnh Tuần cau mày: “Hình như cô rất thích ăn lẩu, tại sao lâu như vậy rồi không ăn?”

Đồng Phi Phi ngây người, lập tức cúi đầu ngượng ngùng, từ từ gấp vào bát mình một miếng nấm. Nấm vừa cay vừa nóng, cô thổi phư phư, khẽ cắn từng miếng một, cho đến khi ăn hết miếng nấm đó, mới trả lời đại khái: “Thì không có thời gian. Ăn lẩu rất mất thời gian, bình thường tôi rất bận.”

“Bận?” Mạnh Tuần nhìn Đồng Phi Phi cũng không nói gì, cúi nhìn đĩa thịt bò được trút sạch vào nồi.

Đồng Phi Phi thoải mái tiếp tục chiến đấu với thức ăn trong bát. Năm năm rồi không tới đây, mùi vị ngon thế này, quả thật là rất rất nhớ.

Ăn lẩu xong, Mạnh Tuần đưa Đồng Phi Phi về khu Nhà Uyển nhà cô. Đồng Phi Phi vừa xuống xe, mới đặt được một chân xuống liền nghe thấy tiếng của sư tử Hà Đông vang lên: “Đồng Phi Phi, nha đầu thôi! Cậu chạy đi đâu vậy hả? Điện thoại thì không nghe, mình đứng trước nhà gọi cả hai tiếng đồng hồ rồi, mình mà đông cứng ở đây thì cậu phải đền tiền mua thuốc ỉn đấy!”

“Nhã Doanh?” Đồng Phi Phi ngây người nhìn bóng người đang hăm hăm bước tới, kinh ngạc hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

“Cái gì?” Giọng Kha Nhã Doanh the thé thét lên. “Là ai tới qua giục mình tối nay mang đồng sách rách nát tới? Không phải là cậu đã quên đấy chứ?”

Kha Nhã Doanh hằm hằm vút chiếc túi trong tay mình vào lòng Đồng Phi Phi. Đồng Phi Phi bị va đập mạnh, người bị đẩy về sau một bước, vừa hay đứng trước đầu xe, Mạnh Tuần chuẩn bị nổ máy, suýt nữa đâm phải cô.

“Làm gì thế?” Mạnh Tuần căng thẳng, lạnh toát cả người. Đồng Phi Phi vẫn đứng thần thờ ở đó. Mạnh Tuần tức tối. Đồng Phi Phi bị giọng nói lạnh lùng làm cho giật mình, co rúm người, vội vàng lùi sang bên cạnh, cuối cùng ngã sõng soài trên mặt đất.

“Phi Phi!” Kha Nhã Doanh vội vàng đỡ cô. Đồng Phi Phi mặt trắng bệch, luống cuống để Kha Nhã Doanh đỡ cô đứng dậy. Kha Nhã Doanh cũng bị tiếng hét đó làm cho giật mình, nhìn thấy bộ dạng Đồng Phi Phi như vậy, lấy hết sức mình, quay đầu tức giận mắng Mạnh Tuần: “Anh bị thần kinh à? Sao lại bấm còi inh ỏi vậy? Suýt nữa đã đâm phải người ta rồi, biết không? Tại sao hung tợn, thiếu đạo đức như vậy?”

“Rầm” một tiếng, Mạnh Tuần đẩy cửa xe, mặt hằm hằm bước đến trước mặt Kha Nhã Doanh: “Rốt cuộc ai là người giảng đạo đức cho ai? Đêm hôm khuya khoắt ai đứng giữa đường trước cổng nhà người khác la hét ầm ĩ, làm phiền giấc ngủ của người khác, gây cản trở giao thông, tôi thấy chính cô mới là người nên sớm vào khoa thần kinh khám xem thế nào ấy!”

“Anh nói gì...”

“Thôi đi, Nhã Doanh, thôi đi...” Đồng Phi Phi vừa kéo vạt áo của Nhã Doanh vừa quay sang nói với Mạnh Tuần: “Tổng giám đốc Mạnh, xin lỗi, vừa rồi tôi không chú ý. Xin lỗi! Xin lỗi! Muộn thế này rồi, hay là anh về trước đi?”

“Nhã Doanh?”

“Tổng giám đốc Mạnh?”

Mạnh Tuần và Kha Nhã Doanh đồng thanh nói. Kha Nhã Doanh ngây người, kéo Đồng Phi Phi sang một bên, khẽ hỏi cô: “Anh ta chính là người mà cậu thường gọi là Thần Mặt Đen đó sao?”

Đồng Phi Phi, vẻ mặt bất lực, gật đầu: “Đúng, chính là anh ấy. Nhưng bây giờ anh ấy còn có một thân phận khác.”

“Hả?” Kha Nhã Doanh vội vàng chớp mắt. Đồng Phi Phi thở dài một tiếng, kéo Kha Nhã Doanh lại trước mặt Mạnh Tuần, chính thức giới thiệu hai người với nhau: “Tổng giám đốc Mạnh, đây là người bạn thân của tôi, Kha Nhã Doanh. Còn đây là sếp của mình, Tổng giám đốc Mạnh, Mạnh Tuần.”

“Mạnh Tuần?” Kha Nhã Doanh cau mày, cái tên này nghe rất quen. Nghĩ một lúc lâu, mắt cô sáng lên, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên: “À, hóa ra là anh!”

“Rất vinh hạnh được gặp đúng cô ở đây, cô Kha.” Mạnh Tuần nói một câu đầy hàm ý.

Kha Nhã Doanh quay đầu nhìn Đồng Phi Phi, cô hoàn toàn không dám tin: “Không phải là như vậy chứ?”

Đồng Phi Phi trầm tư nhìn cô, ánh mắt vẻ rất đồng cảm.

4. Chương 01 – Phần 3

Chương 1: Tình như pháo hoa, lời hứa như dầu vãn tay 3

“Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Tại sao lại trùng hợp như vậy? Tại sao anh ta lại ở công ty của cậu?”

Đồng Phi Phi ngồi trên giường, nhìn Kha Nhã Doanh đi đi lại lại trước mặt mà chóng hết cả mặt. Cô đứng bật dậy, kéo Nhã Doanh ngồi xuống: “Đừng có đi đi lại lại như vậy nữa, mình chóng mặt lắm! Mình hỏi tại sao cậu lại lo lắng như vậy? Bây giờ người phải giả bộ làm bạn gái anh ta là mình chứ không phải là cậu, cậu lo lắng như vậy làm gì cơ chứ?”

“Chính vì vậy mình mới lo lắng!” Kha Nhã Doanh nắm chặt bả vai Đồng Phi Phi, bộ dạng cứng đờ như sắt thép. “Cậu nói, mình làm sao có thể yên tâm được đây? Tại sao không lấy thân phận của cậu để giả làm bạn gái anh ta, mà lại lấy thân phận của mình?”

“Cái này... anh ta cũng giống như cậu, bị người nhà giục thế nên loạn hết cả lên, cho nên liền nghĩ cách ứng phó chứ sao!”

Nói thực, câu hỏi này bản thân Đồng Phi Phi cũng nghĩ rất nhiều nhưng không thể nào lý giải được, nghĩ nát cả óc cũng không thể hiểu tại sao Mạnh Tuần đưa ra yêu cầu quái gở như vậy. Đoán già đoán non, cô cũng chỉ có thể nghĩ đến một đáp án có vẻ khả quan nhất.

“Anh ta đối phó với người nhà anh ta, tại sao lôi mình vào? Mình không biết anh ta, dựa vào cái gì mà đưa danh nghĩa của mình ra làm bạn gái anh ta? Thật bất công!” Kha Nhã Doanh bắt măn cầu nhàu.

Đồng Phi Phi trừng mắt nhìn cô, tức giận nói: “Cậu còn mặt mũi mà nói bất công? Ai nghĩ ra chủ ý điên rồ như vậy, không đường đường chính chính từ chối người ta, còn bày trò bắt mình đi “gặp Quang Tử”. Lần này thì tốt rồi, người ta nắm đằng chuôi, anh ta ra điều kiện gì, mình có thể không ngoan ngoãn làm theo hay sao? Cậu thấy bất công ư? Mình mới là người thấy bất công nhất! Mình đắc tội với ai, bây giờ đường như phạm phải tội ác hung bạo gì đó! Thời gian mình đi làm, mình vốn đã khiếp sợ anh ta, bây giờ đến thử mình cũng không dám thử mạnh, hơn nữa điều then chốt nhất là tan c mình còn phải thực hiện hiệp ước với vị Thần Mặt Đen tôn kính đưa ra với thân phận bạn gái! Đây không phải là ép chết mình sao? Mình chết rồi, cậu giúp mình lo hậu sự nhé?”

Đồng Phi Phi vốn chỉ nghĩ nói đôi ba câu để giảm bớt sự tức giận của Kha Nhã Doanh, nào ngờ càng lúc càng giận hơn. Kha Nhã Doanh thấy tình hình bắt đầu căng thẳng, nhanh chóng ra khỏi giường, rót một cốc nước, đưa tận tay Đồng Phi Phi, mỉm cười: “Hạ hỏa nào, hạ hỏa nào! Nào nào, uống nước đi nào, ngoan nào! Cậu xem, chẳng phải là mình cũng không còn cách nào hay sao? Ai bảo anh ta là người mẹ mình ép mình phải đi xem mặt chứ? Đừng vội, đừng vội, việc này chúng mình phải tính kế lâu dài...”

“Tính kế lâu dài? Tính kế gì cơ? Mình dám không đáp ứng yêu cầu của anh ta sao? Anh ta đều dùng những lời lẽ độc ác, tàn nhẫn để nói với mình, không đồng ý với anh ta, anh ta sẽ sa thải mình, lại còn đóng ỉn cái dấu “có tình nghi không lý do”. Mình không có việc làm, cậu sẽ nuôi mình sao?”

“Ha ha, nuôi cậu lại có thể đến lượt mình sao? Một đội quân đông nghịt người đâu?” Kha Nhã Doanh vừa cười vừa nói.

Đồng Phi Phi lườm Nhã Doanh: “Cậu hại mình? Sao mình lại quen cậu cơ chứ? Đúng là chọn sai bạn thì làm hại chính bản thân mình thôi!”

“Ây da, đừng nói vậy chứ! Cậu xem, mình đối tốt với cậu như vậy, xa nghìn vạn dặm trường chuyển phát nhanh sách đến cho cậu, còn đứng chờ cậu trong giá lạnh suốt buổi tối! Đúng rồi, cậu trả lời sao đây? Mình gọi điện thoại cho cậu cả buổi tối, không lẽ điện thoại của cậu hỏng?”

“Hả?” Đồng Phi Phi đặt cốc nước xuống, lôi điện thoại trong túi ra xem, quả nhiên có mấy chục cuộc nhỡ, đều là của Kha Nhã Doanh. Cô ngượng ngùng cười: “Có thể do đi ăn lẩu, quán ồn quá, mình không nghe thấy.”

“Quán lẩu?” Kha Nhã Doanh tròn mắt nhìn. “Cậu đi ăn lẩu sao?”

“Đúng vậy.” Đồng Phi Phi cười nhạt. “Thần Mặt Đen ra lệnh, mình có thể không phục tùng hay sao?”

Sắc mặt Kha Nhã Doanh có chút khó hiểu, yên lặng một lúc lâu, đột nhiên cô hỏi một câu: “Mình phát hiện hình như Thần Mặt Đen rất đẹp trai, có phải không?”

Đồng Phi Phi ngây người, nhìn lên trần nhà rồi lại nhìn sang Kha Nhã Doanh: “Mình phát hiện hình như Thần Mặt Đen rất hợp với cậu!”

“Hả?” Kha Nhã Doanh bị kích động lao tới, cau mày hỏi: “Dựa vào điều gì hả?”

“Cách suy nghĩ của hai người rất giống nhau. Còn nữa, mình ở bên hai người toàn gặp chuyện đen đủi!” Đồng Phi Phi giơ ngón trỏ phải, nâng cằm Kha Nhã Doanh lên, bất giác khiến Kha Nhã Doanh giật mình

ớn lạnh. Cô đẩy tay của Đồng Phi Phi ra, nghiêm nghị phản kháng: “Đừng có dọa mình nữa! Gan mình nhỏ lắm!”

“Gan cậu nhỏ á?” Đồng Phi Phi hét lên. “Vừa rồi là ai ngẩng đầu, cao giọng hét lên với Mạnh Tuần? Sao hả? Bản cô nương chính là Kha Nhã Doanh! Bản cô nương không muốn gặp anh, không thích gặp anh! Anh nghĩ sao? Thì đã sao nào?”

Đồng Phi Phi trượt từ trên giường xuống, đứng trước mặt Kha Nhã Doanh, bắt chước hết điệu bộ của cô, khiến Kha Nhã Doanh tức quá vơ lấy chiếc gối ôm, đập cô: “Cậu còn nói, còn nói à? Đều tại cậu! Hại mình mất mặt như vậy!”

“Cậu mất mặt?” Đồng Phi Phi vừa che chắn vừa hét lên. “Cậu tức như thế, dửng cảm như thế, đẩy người ta đến mấy bước, suýt nữa ngồi lên trước đầu xe, cuối cùng cũng không dám nói tiếng nào mà lái xe bỏ đi! Rốt cuộc là ai mất mặt chứ?”

“Haizz... Cái đó, cái đó, thực sự là mình chỉ giả vờ oai phong tí thôi...” Kha Nhã Doanh xấu hổ cúi đầu, nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng của Mạnh Tuần, cô lại không chịu được phá lên cười, ngẩng đầu đắc ý chạy lại hỏi Đồng Phi Phi: “Haizz, cậu thử nói xem, vừa rồi cái tên Mạnh Tuần đó nhanh chóng rút lui chứ?”

Đồng Phi Phi cầm chiếc cốc lên, nhớ lại lúc sự việc xảy ra, khoe môi khê nhếch lên: “Cậu còn phải nói, đây thực sự là lần đầu tiên mình thấy anh ta bị khuất phục như vậy!”

“Thật không? Mình đã nói mà! Hừm, đấu với mình, cũng phải xem bản cô nương ta là ai!” Kha Nhã Doanh rất đắc ý, coi mình là bá chủ thế giới. “Nói không chừng anh ta bị mình dọa như vậy, chắc chắn sẽ không bắt cậu thay mình, không bắt cậu làm con tốt giả vờ đóng vai bạn gái nữa!”

“Thật không?” Đồng Phi Phi cau mày, bán tín bán nghi. “Nhưng mình nghĩ việc này anh ta không dễ gì cho qua như vậy.”

“Xời, có thể phức tạp như vậy sao? Cậu đừng lo lắng quá như thế chứ!” Kha Nhã Doanh đập vào trán Đồng Phi Phi.

Đồng Phi Phi xoa trán nhìn cô: “Mình lo xa sao? Vừa rồi ai đứng ngoài kia hét ầm ĩ vang cả trời kia, còn kéo mình lại phân tích người ta có ý đồ gì nữa chứ?”

“Hừm... Cái này mình phải chuẩn bị trước, phòng khi hỏa hoạn xảy ra!” Kha Nhã Doanh nói xong, cau mày suy nghĩ hồi lâu, kéo mạnh ga giường. “Bất luận thế nào cậu và mình phải giữ liên lạc thường xuyên, chúng ta phải liên minh để chống lại đợt lũ này, đi một bước phải xem trước một bước!”

“Ừm, cũng chỉ có thể như vậy.” Đồng Phi Phi bắt lực gạt đầu. Haizz, với tình hình này, thực sự người là dao thót, còn tôi là thịt cá!

5. Chương 01 – Phần 4

Chương 1: Tình như pháo hoa, lời hứa như dầu vãn tay 4

Hôm sau là thứ Bảy, Đồng Phi Phi dậy rất sớm, nuốt vội nuốt vàng bữa sáng xong liền ôm lấy đồng sách Kha Nhã Doanh đưa, bắt đầu dịch. Ngoại ngữ thứ hai cô chọn là tiếng Nhật, còn nhận được chứng chỉ cao nhất. Mặc dù công việc hiện nay của cô và tiếng Nhật không có liên quan nhiều tới nhau, nhưng may mắn là hai năm nay cô vẫn thường có công việc riêng của mình, giúp người ta dịch hoặc đi phiên dịch nên trình độ tiếng Nhật của cô càng ngày càng cao.

Sáu giờ tối, cô đã dịch xong toàn bộ, vừa mới vươn vai thì điện thoại bỗng reo. ô cầm lên xem, là Hứa Lâm gọi tới, ấn phím nghe, giọng nói gấp gáp của Hứa Lâm vang lên: “Phi Phi, tối nay cậu có rảnh không?”

“Có, sao thế?”

“Cái anh chàng Vương Đại Thực không phải hẹn cậu ngày mai gặp mặt sao, nhưng anh ấy gọi điện ỉnh nói ngày mai bận việc, hỏi cậu tối nay có thể gặp anh ấy không?”

“Ồ, vậy thì tối nay đi, thật may là mai mình có thể ngủ nướng rồi.” Đồng Phi Phi vui vẻ nhận lời.

Hứa Lâm thở phào nhẹ nhõm: “Thế thì tốt quá. Vẫn chỗ cũ nhé, mình hẹn anh ấy bảy giờ ba mươi nhé?”

“Được.” Đồng Phi Phi tắt máy, bối trong tủ quần áo lấy một bộ váy màu vàng, trang điểm nhẹ nhàng, đứng trước gương. Ừm, trang điểm xong, trông mình thật đẹp, xuất phát thôi!

“Em nhìn xem bàn tay của anh dài hơn bình thường này, ngón trỏ của anh còn dài hơn cả ngón giữa...”

Trong một quán cà phê rất lãng mạn tình tứ, Đồng Phi Phi căng mắt, cố gắng tập trung vào bàn tay đen đen trước mặt, khoe miệng khẽ mỉm cười, nghĩ thầm: “Anh à, không phải chỉ có bàn tay anh dài kỳ lạ, biến thái, vốn dĩ toàn bộ con người anh đều biến thái đấy!”

Nhưng sau ba phút, cô ngẩng lên, vẫn là con người lịch sự, nho nhã, Đồng Phi Phi cười ảm áp: “Anh Vương, anh thật có khiếu hài hước! Thực sự tôi cảm thấy những ngón tay anh rất đẹp!”

Người đàn ông đối diện thần sắc có vẻ thay đổi, khuôn mặt đen đen lại thêm một tầng máu đỏ, anh ta lắc đầu một cách khó khăn, đôi môi dày khẽ nhếch lên, để lộ hàm răng to, trắng toát: “Em thực sự nghĩ vậy sao? Mẹ anh cũng đã từng nói, đôi bàn tay anh thế này, không học piano thì thật đáng tiếc!”

“Thật ư? Đúng là thực sự rất đáng tiếc!” Đồng Phi Phi vừa g cười vừa rút bàn tay trái đang để trên bàn của mình, cho vào túi áo ngoài, mở khóa điện thoại.

“Vương Đại Thực, anh đúng là thằng đểu!” Tiếng nói đột nhiên vang lên, một giọng nữ cao. Đồng Phi Phi giật mình, tay run lên, ngẩng lên, vừa hay nhìn thấy người con gái đó cầm cốc nước hoa quả trên bàn, hất thẳng vào mặt của Vương Đại Thực: “Vừa nói với tôi rằng yêu tôi, lại chạy đến đây gặp mặt cô gái khác! Vương Đại Thực, đồ sở khanh!”

“Tiểu Dĩnh, anh...” Nước hoa quả trên mặt Vương Đại Thực từ từ rơi xuống, Vương Đại Thực hoang mang đứng dậy, thân hình béo đập vào bàn, bát canh đầy đổ trước mặt Đồng Phi Phi từ từ rơi xuống đất.

“Ôi...” Thực ra phản ứng của Đồng Phi Phi cũng rất nhanh, nhưng do cô bị vướng giữa sofa và bàn, khoảng trống có hạn nên cô chỉ có thể trừng mắt nhìn chiếc váy vàng nhạt của mình bị gội đầy màu đỏ thẫm, một sự trả giá rất đáng, giống như một người thích ăn món đó vậy, thêm nước sốt trứng và cà chua.

“Cô Đồng, xin lỗi, cô đợi tôi một lát, tôi...” Vương Đại Thực lắp bắp nói, không đợi Đồng Phi Phi trả lời, liền quay người đuổi theo Tiểu Dĩnh đang chạy ra ngoài. Đồng Phi Phi thở dài, cẩn thận đẩy chiếc bàn, đang chuẩn bị lấy khăn giấy lau váy thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên: “Sao thế, đi gặp mặt người khác là việc làm thêm của cô à?”

Đồng Phi Phi giật nảy mình, khẽ gật đầu, gượng cười: “Tổng giám đốc Mạnh, thật trùng hợp...”

Mạnh Tuần không chút biểu cảm ngồi xuống, giọng điệu bình tĩnh nhưng nghe có vẻ đang tức giận: “Hôm nay trang điểm trông rất bình thường. Sao thế, lần này không có người yêu cầu cô thể chân nữa sao?”

Đồng Phi Phi cảm thấy khí nóng bốc lên đầu, khó khăn lắm mới giữ được nụ cười trên mặt: “Tổng giám đốc Mạnh, anh đúng thật thích đùa...”

“Tôi không đùa.” Mạnh Tuần đẩy đĩa thức ăn hỗn độn trước mặt. “Lần này người hẹn cũng là Kha Nhã Doanh sao?”

“Không phải, không phải!” Đồng Phi Phi vội vàng xua tay. “Người này do tôi hẹn, không có quan hệ gì tới Kha Nhã Doanh!”

“Cô hẹn?” Mạnh Tuần nhìn lại cách trang điểm của Đồng Phi Phi. “Cô thực sự mong sớm lấy được chồng sao?”

Miệng Đồng Phi Phi như bị chặn lại: “Cũng không phải...”

Mạnh Tuần ngắt lời: “Việc riêng của cô, tôi không có hứng thú tìm hiểu, chỉ là cô đã đồng ý giả vờ làm bạn gái của tôi nên...”

“Hà? Anh còn định bắt tôi tiếp tục giả làm bạn gái của anh?” Đồng Phi Phi ngạc nhiên hỏi.

Mạnh Tuấn có vẻ không hài lòng khi Đồng Phi Phi ngắt lời anh như vậy, vẻ mặt có chút tức giận: “Việc này, hôm qua chúng ta đã lập thành hợp đồng rồi. Hay bây giờ cô thay đổi chủ ý, định để tôi đuổi việc cô?”

“Không phải, tôi không có ý đó!” Giọng Đồng Phi Phi nhỏ dần. Cô cẩn thận quan sát sắc mặt của Mạnh Tuấn, từng câu từng từ giải thích: “Chỉ là tôi rất ngạc nhiên. Ừm, tối hôm qua... anh... không phải đã gặp Nhã Doanh rồi sao? Cho nên tôi nghĩ có lẽ anh sẽ thay đổi ý kiến...”

“Việc gì tôi đã quyết định, sao có thể dễ dàng thay đổi như vậy?” Mạnh Tuấn không đủ kiên nhẫn đành ngắt lời Đồng Phi Phi, nhớ đến việc tối hôm qua, anh cau mày: “Tính khí Kha Nhã Doanh hung bạo như vậy sao?”

“Không phải, không phải! Hôm qua là do tôi không tốt, quên mất mình có với hẹn cô ấy, hại cô ấy đứng ngoài trời lạnh đợi tôi lâu như vậy, cho nên cô ấy mới tức giận như thế. Bình thường cô ấy không như vậy đâu!”

“Ừm, thế thì tốt.” Vẻ mặt Mạnh Tuấn có vẻ đã giãn ra một chút, anh gơ tay phải gõ gõ xuống bàn. “Hôm qua tôi đã nói, tôi không thích những cô gái hay gây phiền phức xui khiến người khác làm việc xấu. Hôm nay thêm hai điều, tôi càng không thích những cô gái có thái độ không tốt và hay nói dối. Cho nên cô không được giống Kha Nhã Doanh, đứng trước mặt tôi khóc lóc giả vờ xấu, hơn nữa, không được giống như ngày hôm nay, đằng sau lưng tôi, không được lảng nhãng.”

“Lảng nhãng?” Đồng Phi Phi tròn mắt nhìn, suýt nữa bị nghẹn nước bọt mà chết.

“Vừa làm người yêu của tôi, vừa chạy đến đây gặp mặt người khác, đây không phải là lảng nhãng hay sao? Tóm lại, việc này, tôi hy vọng lần sau không tái diễn nữa.”

Mạnh Tuấn nói xong liền đứng dậy, quay người bỏ đi. Đồng Phi Phi vẫn ngây người đứng tròn mắt nhìn theo, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Hình như cô chỉ đồng ý với việc giả làm bạn gái của anh ta thôi mà. Anh ta dựa vào điều gì mà dám quản lý cả đời sống riêng tư của cô như vậy? Loại người gì vậy? Anh ta thực sự cho rằng mình là Thượng đế sao, cả thiên hạ này chỉ có anh ta độc tôn thôi sao?

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không đi sao?” Mạnh Tuấn đột nhiên quay lại, Đồng Phi Phi giật nảy mình, vội vàng lấy túi, đi theo anh ta. Haizz, không có cách nào khác, ai bảo người đó đang nắm giữ sinh mạng của cô cơ chứ? Cô là một cô gái chân yếu tay mềm không chỗ dựa dẫm, vì chăm lo cho gia đình, cô có thể câm như thóc, nhẫn nhịn vì đại cục được.

Đồng Phi Phi lên xe của Mạnh Tuấn, thắt xong dây an toàn, cúi đầu nói: “Lại phải phiền anh đưa tôi về nhà, thực sự rất cảm ơn!”

“Đưa cô về nhà? Tôi nói đưa cô về nhà khi nào?”

Đồng Phi Phi chớp chớp mắt, chỉ tay vào quần áo của mình, có chút đáng thương: “Giờ tôi như thế này rồi, anh định đưa tôi đi để khoe khoang ở chỗ đồng nghiệp hay sao?”

Mạnh Tuấn nhìn một lượt, rút trong hộp khăn giấy để trong ô tô ra vài tờ, đưa cho Đồng Phi Phi, khởi động xe: “Lau sạch đi, chú ý đừng làm bẩn xe của tôi. Đêm hôm ai nhìn rõ quần áo cô thế nào. Công ty có việc cần xử lý, tối nay tôi còn có hẹn làm việc khác. Cô hãy giúp tôi xử lý công việc trước đã.”

“Vâng.” Đồng Phi Phi cúi đầu, bặm môi cẩn thận lau bộ váy của mình. Cô đã nói mà, sao Thần Mặt Đen lại có lương tâm đưa cô về nhà cơ chứ?

Hai người về đến công ty, Mạnh Tuấn đưa tài liệu cho Đồng Phi Phi, giải thích qua loa một lượt rồi bỏ đi, nói sau hai tiếng sẽ đến tìm cô. Sau khi Đồng Phi Phi vất vả, khổ sở xử lý tài liệu, vừa lưu lại xong thì “bụp”, máy tính và đèn đột nhiên tắt ngúm.

“Không phải vậy chứ?” Đồng Phi Phi lo lắng nhìn ánh đèn cấp cứu ngoài hành lang, vỗ vỗ vào ngực, trong lòng thầm nghĩ: Vẫn may mình đã lưu lại, không thì phải làm lại!”

Lấy điện thoại từ trong túi ra, nhìn vào đồng hồ, mười giờ ba mươi phút, còn hai mươi phút nữa mới đến thời gian hẹn của Mạnh Tuấn. Cô bóp bóp hai vai đau nhức, sau đó ngủ gật trên bàn, hôm nay thực sự

giống như đi đánh trận vậy, haizz, hy vọng ngày mai Thần Mặt Đen sẽ không lòi cô dậy, bắt cô phải tăng ca!

Lúc Mạnh Tuân quay lại công ty, cũng đã gần mười một giờ. Từ xa anh đã nhìn thấy cả tòa nhà là cả một màu đen như mực, đột nhiên trong lòng thấy lo lắng, dừng xe lại bên đường, vội tìm nhân viên bảo vệ trực ban của tòa nhà: “Có chuyện gì vậy? Văn phòng bị mất điện sao?”

“Vâng, đúng vậy!” Phòng bảo vệ phải vặn to đèn báo hiệu khẩn, nhân viên bảo vệ đang ngồi đọc báo dưới bóng đèn, anh ta ngẩng đầu, lười nhác nhìn Mạnh Tuân, nói như không phải việc của mình. “Không phải hôm qua đã dán thông báo rồi sao? Mười giờ ba mươi tối nay đến hai giờ sáng sẽ cắt điện để sửa chữa. Tối cuối tuần không có người đến... Haizz, anh vào đây làm gì? Thang máy cũng bị dừng cả rồi...”

Mạnh Tuân vừa đi cầu thang bộ vừa lòi điện thoại ra gọi cho Đồng Phi Phi, kết quả nghe được là: “Xin lỗi quý khách, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy.”

“Đáng chết!” Mạnh Tuân tắt điện thoại, nói lỏng cà vạt, bước hai, ba bậc cầu thang một, khi leo lên tầng thứ mười lăm của tòa nhà, anh thở không ra hơi nữa.

“Đồng Phi Phi!” Anh đứng ngoài cửa văn phòng hét to, giọng hét khàn khàn vang vào bên trong phòng làm việc trống rỗng, đến một bóng ma cũng không có.

“Đúng là lo lắng làm gì cơ chứ. Mất điện rồi, đương nhiên người ta đã về rồi.” Mạnh Tuân thở phào nhẹ nhõm, thắt lại cà vạt, đứng lúc chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe thấy một giọng nói mơ hồ: “Tổng giám đốc Mạnh?”

Mạnh Tuân kinh ngạc quay đầu lại, Đồng Phi Phi vừa dụi dụi mắt vừa ngồi thẳng dậy: “Anh đến rồi sao? Tài liệu tôi đã làm xong, nhưng chưa kịp gửi thì mất điện. Nếu không gấp, sáng thứ Hai tôi sẽ gửi cho anh, được không?”

Mạnh Tuân im lặng bước tới, ngồi xuống cạnh cô, đợi hồi sức lại, mới hỏi: “Sao cô lại tắt điện thoại?”

“Đâu, tôi có tắt đâu?” Đồng Phi Phi lòi điện thoại trong túi ra, lúc này mới phát hiện quả nhiên màn hình điện thoại đen sì, cô vội vàng thay pin, cười trừ: “Xin lỗi, tôi ngủ quên mất, không biết điện thoại hết pin.”

“Ngủ quên?” Mạnh Tuân thoáng cười. “Vừa rồi mất điện, tại sao cô không gọi điện cho tôi mà vẫn ở đây, lại còn ngủ quên?”

“Ồ!” Đồng Phi Phi vừa mới tỉnh ngủ, vẫn còn ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở nhìn Mạnh Tuân, bộ dạng ngây ngô. “Không phải anh đang bận sao? Tôi thấy cũng sắp tới giờ anh hẹn nên nghĩ ngồi gục trên bàn chờ anh một lát là được. Không ngờ ngủ quên mất, sau đó điện thoại cũng hết pin...”

Mạnh Tuân xua tay, ngăn cô giải thích tiếp, anh cảm thấy bất lực. Anh đứng dậy, chỉ ra cửa: “Đi thôi, thang máy bị ngắt rồi, chúng ta đi bộ xuống.”

“Vâng.” Đồng Phi Phi vội vàng đứng dậy, cầm lấy túi, đi theo Mạnh Tuân. Lúc xuống dưới tòa nhà, Mạnh Tuân không nói gì, Đồng Phi Phi cũng không dám nói gì. Hai người đi đến sảnh, lúc đi qua phòng trực ban, người bảo vệ ng thấy tiếng bước chân liền thò đầu ra, than vãn: “Hóa ra đến đón người yêu, chẳng trách lo lắng như vậy.”

Đồng Phi Phi đột nhiên thấy bối rối, đang định giải thích rõ. Mạnh Tuân đột nhiên quay sang nhìn cô, mặc dù không có biểu hiện gì, nhưng cũng dọa Đồng Phi Phi sợ đến nỗi tim muốn nhảy ra ngoài. Do đó câu: “Không phải” cứ nằm trong cổ họng, nói ra không được, nuốt xuống cũng không xong, suýt nữa làm cô nghẹn chết.

Ủ rũ cúi đầu ngồi vào xe của Mạnh Tuân, Đồng Phi Phi cắn môi, cuối cùng cũng không chịu nổi, ngẩng đầu, nhút nhát hỏi: “Tổng giám đốc Mạnh, tôi có thể hỏi một câu không, anh muốn tôi giả làm bạn gái của anh trong phạm vi nào vậy?”

Mạnh Tuân ngây người, vẫn nghĩ chưa thông. Đồng Phi Phi tiếp tục giải thích: “Tôi biết anh không thích những cô gái nhiều lời và phiền phức, tôi hỏi như vậy chỉ vì muốn hiểu rõ yêu cầu của anh, như thế sẽ phối hợp với anh tốt hơn, đúng không?”

Mạnh Tuân nhìn bộ dạng thận trọng của Đồng Phi Phi, nhếch môi: “Thế là thế nào, cô sợ tôi?”

Thật là lạ! Anh là Thần Mặt Đen đại danh đỉnh đỉnh, tôi có thể không sợ sao? Đồng Phi Phi nhẫn nhịn, ánh mắt đầy kích động, dịu dàng trả lời: “Không có, chỉ là tôi tôn trọng anh.”

“Tôn trọng?” Mạnh Tuân gật đầu. “Với tư cách là cấp dưới, tôi công nhận thái độ này của cô, nhưng với vai trò là bạn gái, tôi cho phép cô có chút đặc quyền.”

“Đặc quyền?” Đồng Phi Phi chớp mắt liên tục, không phải giả vờ sao? Cô cho rằng đó là trách nhiệm và nghĩa vụ của mình, đã như vậy còn có thể hưởng quyền lợi sao?

“Ví dụ, trong trường hợp không phải công việc, cô không cần gọi tôi là tổng giám đốc. Còn nữa, vừa rồi khi mất điện, nếu cô sợ hãi, có thể gọi điện thoại cho tôi, để tôi đến đón cô.”

“Vâng.” Đồng Phi Phi gật đầu ra vẻ hiểu, lẩm bẩm một câu: “Nhưng tôi không sợ, chỉ là buồn ngủ, như thế cũng có thể gọi anh đến đón ư?”

Khóe miệng Mạnh Tuân khẽ chu lại. Anh nghiêng đầu, ánh mắt lướt qua mặt Đồng Phi Phi. Trong xe rất tối, Đồng Phi Phi không thấy rõ được sắc mặt của Mạnh Tuân, chỉ cảm thấy có một tia sáng từ trong mắt anh, tim cô giật thót, bất giác cô ngồi thẳng dậy, chỉnh lại quần áo.

Trên đường hai người không nói câu nào. Mạnh Tuân đưa Đồng Phi Phi đến một ngõ nhỏ, Đồng Phi Phi mở cửa xe, đang chuẩn bị xuống xe, Mạnh Tuân đột nhiên nói: “Điện thoại, đừng tắt máy nữa.”

“Hả? Vâng!” Đồng Phi Phi vội vàng gật đầu, còn đưa ra bảo đảm: “Tôi về nhà sạc pin, sau này nhất định sẽ chú ý!”

Mạnh Tuân lúc này mới gật đầu, có ý bảo Đồng Phi Phi xuống xe. Đồng Phi Phi đứng bên cạnh đường, nhìn bụi bay theo bóng chiếc xe xám bạc đi xa, đôi vai luôn luôn thẳng đứng giờ dần còng xuống. Từ bây giờ, thực sự cần hai mươi tư giờ để ở chế độ “stand by”[2] rồi.

[2] Chế độ chờ.

Mạnh Tuân về đến nhà cũng gần mười hai giờ. Anh rót một cốc cà phê, mở máy tính, lên MSN, có một tin nhắn đến: “Nói chuyện với Paul thế nào rồi?”

Mạnh Tuân day day hàng lông mày, gõ máy tính trả lời: “Cậu ấy đưa cho tôi vài phương án, mình thấy còn phải suy nghĩ trước khi quyết định một chút. Bên cậu có thể từ từ, đợi bên tôi có phương án sơ bộ rồi hãy tiếp tục.”

“Được. Vậy tôi làm việc của công ty trước. Khi nào cậu sang New York?”

“Có thể trong thời gian ngắn tới tôi chưa thể qua được.” Mạnh Tuân khẽ cau mày. “Đợt này ông già và phu nhân sắp xếp cho tôi mấy vụ đi xem mặt, một tuần bảy ngày, trừ bữa sáng, dường như đều được sắp xếp cả rồi. Hôm nay cuộc gặp với Paul, tôi chỉ có thể hẹn sau chín giờ.”

“Ồ?” Bên kia gõ một mặt cười ha ha. “Vậy phải chúc mừng thôi! Cuối cùng cậu cũng sắp trở thành Ngưu Lang rồi!”

Mặt Mạnh Tuân chuyển màu xám xịt, gõ ầm ầm xuống bàn phím: “Bên Mỹ lúc này là thời gian làm việc. Alex, cậu dường như rất nhàn rồi? Tôi có nên kiến nghị với ông chủ của cậu giao thêm cho cậu một ít công việc nữa không?”

“Hả... Tổng giám đốc Mạnh tôn kính, phải nhắc nhở cậu một chút, hôm nay là cuối tuần, nhà nước và công ty đều cho tôi quyền được nghỉ ngơi. Cảm ơn!”

Cuối tuần? Mạnh Tuân vội lấy cuốn lịch, lúc này mới nhớ ra hôm nay là thứ Bảy. Nhìn xuống cửa sổ chat thấy mấy chữ “Tổng giám đốc Mạnh tôn kính”, anh thấy bất mãn, nhưng cố trả lời bằng vẻ mặt giả vờ tôn kính. Bấm miêng cười, anh nhếch lông mày hỏi: “Có phải người trong công ty tôi sợ tôi lắm không?”

“?” Alex trả lời bằng một dấu hỏi. Không chờ Mạnh Tuân trả lời, anh liền hỏi: “Tại sao đột nhiên hỏi như vậy?”

Mạnh Tuân im lặng một lúc lâu, chậm chậm gõ bàn phím: “Cậu hãy trả lời câu hỏi của tôi trước.”

“Cái này... Cậu biết đấy tôi ở nước Mỹ, tiếp xúc với người công ty cậu không nhiều, cho nên tình hình bên Trung Quốc các cậu, tôi không hiểu...”

“Cậu nói như vậy là để ám chỉ tôi nên mời cậu bay đến đây vài lần và cùng họp với công ty tôi phải không?”

“Sợ!” Bên kia trả lời bằng đúng một chữ, để nhấn mạnh sự thực còn giải thích thêm: “Tôi nghe Paul nói, người trong bộ phận kế hoạch của cậu gan rất bé, khi trả lời cậu về công việc đều phải chuẩn bị rất tỉ mỉ.”

Mạnh Tuân bắt giắc cau mày: “Cậu cứ tiếp tục khuếch trương một chút cũng không sao.”

“Lão đại, tôi thề với ông trời, câu này tuyệt đối không phải mình bịa ra! Tôi đánh cược là cậu nhất định không biết sau lưng cậu, bọn họ đặt cho cậu biệt danh gì!”

“Là gì?”

“Thần... Mặt... Đen!”

Lúc này, Mạnh Tuân mất hết bình tĩnh. Vì vậy, anh đột nhiên nghĩ ra một việc. Tuần trước, vì một người tên Hứa Lâm làm báo cáo sai, sau khi anh mắng cho cô ta bật khóc, Đồng Phi Phi đã ở phòng uống nước an ủi cô gái đó, giọng đầy tức giận: “Thần Mặt Đen! Chúng ta rửa anh ta, cầu cho anh ta cả đời này cũng không tìm được người yêu!”

Đồng Phi Phi! Mạnh Tuân cắn môi, xem ra, tôi tìm cô giả vờ làm bạn gái tôi thực sự cũng không phải là ước hiếp cô!

6. Chương 01 – Phần 5

Chương 1: Tình như pháo hoa, lời hứa như dấu vân tay 5

Buổi sáng Chủ nhật, Đồng Phi Phi đang chìm đắm trong giấc mộng ngọt ngào. Mạnh Tuân gọi điện thoại giục cô dậy: “Đến công ty, gửi tài liệu tối qua cô đã xử lý xong cho tôi ngay.”

“Gì cơ?” Đồng Phi Phi nắm chặt điện thoại, chỉ muốn ngửa mặt lên trời mà hét lên! Cô rốt cuộc đã phạm tội với vị thần tiên nào thế? Tại sao lại gặp phải những chuyện đen đủi như vậy, hết chuyện này đến chuyện khác, vẫn chưa thể chấm dứt được sao? Oán hận lại oán hận, cô vẫn phải làm theo lệnh, từ trên giường bò xuống, mở tủ quần áo, nghĩ dù sao cũng chỉ đến công ty để gửi tài liệu đó, vì thế chỉ vơ vội chiếc áo khoác, khoác ra ngoài bộ quần áo thể thao. Lúc đó, cô hoàn toàn không ngờ tới, chính suy nghĩ này khiến ba tiếng sau cô cảm thấy hối hận!

“Mới đánh được một lúc đã mệt như vậy, cô thực sự phải tập luyện nhiều vào!” Mạnh Tuân cau mày lấy chai nước khoáng ném cho cô, Đồng Phi Phi mệt mỏi thở không ra hơi giờ tay ra đón, đến cảm ơn cũng không nói, liền mở nắp, uống vài ngụm. Mạnh Tuân bĩu môi, vui vẻ ngồi xuống, duỗi thẳng hai chân, giờ hai tay, duỗi thẳng lưng hít một hơi thật sâu: “Vận động thể này, người ra mồ hôi, thật thoải mái!”

Đồng Phi Phi không nói, nấp nút chai lại, thầm nghĩ, anh cảm thấy thoải mái, nhưng tôi mệt rã người! Mạnh Tuân phát hiện Đồng Phi Phi từ này im lặng không nói câu nào, nướng mày hỏi: “Sao thế? Không thích chơi tennis sao? Vậy chúng ta đi chơi cái khác nhé?”

“Ồ, không phải. Tổng giám đốc Mạnh, trưa nay không phải anh có việc bận sao? Anh xem, tài liệu tôi cũng đã gửi rồi, bây giờ không còn sớm nữa...”

“Bữa trưa tôi sẽ nhường.” Mạnh Tuân nhẹ nhàng nói. Thấy biểu hiện như bị kích động của Đồng Phi Phi, anh đột nhiên cảm thấy rất vui, khẽ nhếch môi, nở một nụ cười, cố gắng hết sức lấy giọng dịu dàng nói: “Đi thôi! Vừa hay, hôm nay cô ăn mặc rất phù hợp, chiều nay chúng ta có thể chơi trò khác. Như vậy đi, trưa nay tôi sẽ cho phép cô chọn món.”

Chọn món? Mình còn phải ra ngoài đi ăn với anh ta nữa ư? Chai nước khoáng trong tay bị bóp méo. Lần thứ một trăm linh một Đồng Phi Phi đau khổ mắng bản thân sao đầu mình lại ra bộ dạng sùng sục nước thế này! Cô cắn răng thề, sau này gặp mặt Mạnh Tuấn, nhất định phải trang điểm hồng hào như khi đến tổng công ty! Đúng rồi, hôm nay về, việc đầu tiên phải làm chính là tìm lại đôi giày cao gót mười phân của mình! Mạnh Tuấn, sau này anh phải để tôi cho anh một trận, tôi sẽ dùng đôi giày này di nát anh ra mới hả giận!

Dẫn Đồng Phi Phi ra khỏi sân bóng, Mạnh Tuấn chọn một nhà hàng buffet. Lúc bắt đầu Mạnh Tuấn chỉ nghĩ rằng có lẽ khẩu vị của hai người không giống nhau, ăn buffet có thể được tự do chọn lựa. Nhưng sau đó, lúc n+1 lần thấy Đồng Phi Phi kiễng chân lên để lấy thức ăn, anh hân hoan, vui mừng, quả nhiên mình đã chọn đúng địa điểm.

“Cô... có thể ăn hết ngần này sao?” Mạnh Tuấn nghĩ đến khí thế mạnh mẽ của Đồng Phi Phi trong lần ăn lẩu, sau đó lại nhìn dáng điệu của cô bê một đĩa đầy tôm hấp, cuối cùng không kìm được hỏi một câu.

“Phải hết chứ!” Đồng Phi Phi vừa ăn vừa ú ớ trả lời. Đùa à, một bữa ăn 188 tệ[3] một người, chỉ có người nghèo mới không ăn no!

[3] Khoảng gần 600.000 đồng tiền Việt Nam.

Ăn hết ngần này? Mạnh Tuấn nghĩ người trước mặt mình tuyệt đối có thể dùng tính từ “que cui” để miêu tả, anh thầm nghĩ dạ dày của cô làm bằng cao su chăng?

“Dạ dày anh mới làm bằng cao su ấy!” Đồng Phi Phi tức giận lắm bầm, Mạnh Tuấn mới phát hiện những điều mình nghĩ không cẩn thận đã bật ra thành tiếng.

“Còn không phải tại lúc sáng vận động nhiều sao, cho nên bây giờ mới thấy hơi đói.” Đồng Phi Phi lườm Mạnh Tuấn.

Mạnh Tuấn bật cười: “Hơi đói sao? Vậy lúc cô rất rất đói là trong trường hợp nào? Ăn hết cả cái đầu bò ư?”

Đồng Phi Phi cúi đầu, đôi đũa trong tay dừng lại. Một lúc sau, cô mới khẽ mỉm cười nói: “Lúc rất đói, thực ra tôi cũng muốn ăn cả chiếc đầu bò. Nhưng lúc đó thực sự không thể ăn nhiều dã man như vậy, nếu không, sẽ bị thủng dạ dày mất.”

Mạnh Tuấn ngây người, vẻ mặt tươi cười biến mất, giọng điệu trầm xuống: “Cô thực sự có lúc rất đói sao?”

“Đúng vậy.” Đồng Phi Phi ngẩng đầu, cười hi hi, giọng điệu có vẻ hài hước. “Tôi đã từng ba ngày ba đêm không ăn, anh tin không?”

Mạnh Tuấn nhìn Đồng Phi Phi, mặc dù lông mày cô cong cong, nụ cười tươi tắn, ánh mắt hút hồn nhưng không có sự ấm áp, chỉ có chút lạnh lùng đầy bình tĩnh. Giống ngày hôm đó, anh nhìn thấy đôi mắt đó, lạnh lùng, vô hồn.

Trầm lặng hồi lâu, người Mạnh Tuấn dần dần ngã về sau, dựa vào ghế, bắt động quan sát Đồng Phi Phi. Không sợ tối, chịu được đói, cùng anh chơi tennis hai giờ đồng hồ liền mà không mệt đến nổi gục xuống. Anh phát hiện, đối với người con gái xem ra không chút mạnh mẽ này, anh dường như bắt đầu có chút hiếu kỳ. Cô rốt cuộc còn bao nhiêu điểm khiến anh bất ngờ nữa?

Đồng Phi Phi đối mặt với ánh mắt của Mạnh Tuấn, vẫn ăn hết đĩa tôm, bỏ đũa xuống, khẽ ợ một tiếng, giọng nói lại trở lại vẻ e lệ như trước: “Tổng giám đốc Mạnh...”

“Ngoài thời gian làm việc, cô không cần phải gọi tôi là Tổng giám đốc Mạnh, có thể trực tiếp gọi tên, hoặc tên tiếng Anh là Steven.”

“Mạnh...” Đồng Phi Phi do dự hồi lâu, cái tên “Tuần” vẫn khó bật ra ngoài. Cô than thở bỏ cuộc, nói: “Vậy Steven, nếu anh ăn xong rồi, chúng ta có thể đi được chưa?”

“Tôi đã ăn xong từ lâu rồi. Thế còn cô, cô đã thực sự ăn no chưa?”

Đồng Phi Phi giả vờ không nghe thấy câu châm chọc của Mạnh Tuấn, vừa cười vừa gật đầu về tự mãn: “Ăn no rồi.”

Mạnh Tuân gọi nhân viên tính tiền, đứng dậy kéo Đồng Phi Phi, vui mừng nói: “Bây giờ có sức rồi, chúng ta đi leo núi để tiêu cơm nhé?”

Đồng Phi Phi chưa bao giờ được đón nhận sự chăm sóc chu đáo, tỉ mỉ hiếm thấy của Mạnh Tuân như vậy, bị câu nói của anh kéo xuống vực sâu, vẫn phải đi leo núi sao? Trời ơi, hôm nay phải mở Thế vận hội cá nhân sao?

Hiển nhiên kháng nghị vô hiệu, huống hồ cô vừa ăn cơm của người ta, còn dám nói gì nữa đây. Đồng Phi Phi chán nản theo sau Mạnh Tuân, lặng lẽ xoa bóp tay mình, u sầu nghĩ, hôm nay thì xong rồi, bây giờ tay mỗi, chốc nữa chân mỗi, tối nay cô có thể được nằm trên giường trải nghiệm cảm giác toàn thân đau nhột. Nếu ngày mai cô thực sự không thể bò khỏi giường, có thể viết giấy nghỉ với lý do bị thương không?

Lúc đi qua cửa nhà hàng, qua tấm kính dày rộng ở cột trụ, Mạnh Tuân đã nhìn thấy vẻ mặt ai oán của Đồng Phi Phi, trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả. Cảm giác này rất lạ, dường như có chút vui mừng, nhưng lại có chút khó chịu, đang thử tìm hiểu cái cảm giác ấy cuối cùng là gì thì điện thoại của Đồng Phi Phi đổ chuông.

“Phi Phi, cậu đang ở đâu thế? Cậu có ở nhà không?” Kha Nhã Doanh bật khóc trong điện thoại.

Đồng Phi Phi giật nảy mình: “Nhã Doanh, sao thế? Mình đang ở ngoài, cậu đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Phi Phi, bây giờ cậu có thể về được không? Mình đang đứng trước cửa nhà cậu. Mình... mình buồn lắm, cậu về với mình được không?”

“Được, được, được rồi! Cậu đừng đi, mình về ngay lập tức, giờ về luôn đây!” Đồng Phi Phi vội vàng nhìn sang Mạnh Tuân: “Tổng giám đốc Mạnh...”

“Được rồi, giờ tôi đưa cô về.” Mạnh Tuân mở cửa xe, để Đồng Phi Phi ngồi vào, lúc khởi động xe, phát hiện cô chưa thắt dây an toàn, anh liền ngả người kéo dây an toàn giúp cô.

“Á!” Đang lúc thất thần, Đồng Phi Phi thấy Mạnh Tuân ghé sát tới khiến cô sững sờ, kinh ngạc kêu lên. Mạnh Tuân kéo dây an toàn, thẳng người, “sập” một tiếng giúp cô thắt dây, nhân tiện nhìn cô: “Sợ hãi cái gì?”

Mặt Đồng Phi Phi đột nhiên ửng đỏ, cô do dự nói một câu: “Cảm ơn!”

Mạnh Tuân hắng giọng, khởi động xe, giọng điệu có vẻ bất mãn: “Cô là người đơn bào sao? Nghĩ việc gì thì cũng phải nhớ thắt dây an toàn. Năng lực xử lý việc thấp như vậy, bình thường cô làm việc thế nào?”

“Tôi làm việc ở công ty trước nay chưa sai bao giờ, cũng chưa bao giờ vì vấn đề hiệu suất mà làm sai việc gì.” Bị Mạnh Tuân trách móc hồi lâu, tâm trạng của Đồng Phi Phi vốn đã không tốt, cuộc điện thoại vừa rồi của Kha Nhã Doanh khiến cô lo lắng, nhất thời không chú ý khống chế ngữ điệu, nói xong mới phát hiện ra giọng nói có chút tức tối.

“Tức đến như vậy sao?” Quả nhiên mặt của Thần Mặt Đen tối sầm lại.

“Xin lỗi!” Đồng Phi Phi vội vàng nói, sắc mặt Mạnh Tuân vẫn lặng như nước. Cô khẽ ngáp, cần phải nói gì để gỡ lại đây, nhưng đột nhiên cơn đau thấu xương ập tới, giống như giọt nước nhấn chìm cô, khiến cả người cô đều khó chịu, hơn nữa cũng không muốn nhúc nhích được một chút. Ngồi tựa vào ghế, cô cúi đầu, trầm nghĩ, thôi vậy, như vậy đi, sa thải thì sa thải, cùng lắm thì cô lại bắt đầu từ tầng lớp đáy của xã hội vậy, nhưng nghĩ bắt đầu lại từ đầu, cô cũng không phải là chưa thử qua. Trong lòng nghĩ vậy, người thấy thoải mái hơn, cuối cùng Đồng Phi Phi đã chìm vào giấc ngủ ở trên xe, cho đến khi Mạnh Tuân gọi cô dậy: “Đến rồi.”

“Hả?” Đôi mắt mơ màng mở ra, Đồng Phi Phi ngồi thẳng người, chiếc áo đắp trên người cô rơi xuống. Mạnh Tuân cúi người nhặt lên, cô mới nhìn rõ hóa ra là áo khoác của anh, đột nhiên thấy khó chịu: “Xin lỗi!”

“Dường như cô thích nói xin lỗi nhỉ?” Mạnh Tuân không biết từ lúc nào đã châm một điếu thuốc, mở cửa xe, làn khói bay xung quanh, Đồng Phi Phi không nhìn rõ vẻ mặt của Mạnh Tuân, cái đầu vừa ngủ dậy vận động cũng có chút chậm chạp, chỉ có thể hàm hồ nói một tiếng: “Vâng”, coi như đã trả lời. Mạnh Tuân cũng không nói gì, khẽ nhìn Đồng Phi Phi, ánh mắt rất tập trung, nhìn rất kỹ, nhưng dường như lại có chút

không tập trung. Đồng Phi Phi ngượng ngừng cử động, nhẹ nhàng nghịch dây an toàn, muốn mở cửa xe, nhưng phát hiện vẫn chưa mở chốt. Cô không biết làm thế nào, đành nói: “Tổng giám đốc Mạnh...”

“Tôi nói rồi, đừng gọi tôi là Tổng giám đốc Mạnh.” Mạnh Tuần dập điều thuốc, mở cửa xe, dường như khẽ thở dài một tiếng: “Cô về đi!”

Đồng Phi Phi mấp máy môi, khẽ nói một câu: “Cảm ơn!” đóng cửa xe, đầu không ngoảnh lại, bước vào ngõ nhỏ. Mạnh Tuần ngồi trong xe, nhìn bóng dáng nhỏ bé đang dần xa khỏi tầm mắt, mới ngoảnh đầu lại, đạp mạnh chân ga, nhanh chóng rời đi.

7. Chương 01 – Phần 6

Chương 1: Tình như pháo hoa, lời hứa như dấu vân tay 6

Đồng Phi Phi vừa ra khỏi thang máy, liền nhìn thấy Kha Nhã Doanh ngồi ôm đầu gối đợi trước cửa nhà cô, mặt đầm nước mắt.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Cô vội vàng chạy đến, kéo Kha Nhã Doanh đứng dậy. Kha Nhã Doanh vừa nhìn thấy Đồng Phi Phi, nước mắt cứ thi nhau rơi xuống. Cô ôm Đồng Phi Phi vào lòng. Đồng Phi Phi tay chân loạn xạ đỡ cô dậy, một tay mò vào trong túi tìm chìa khóa, tra vào ổ, hí hoáy mãi mới mở được cửa. Chiếc khóa cửa chống trộm này do người thuê trước để lại, đầu khóa cũng đã gỉ, Kha Nhã Doanh chu miệng nói: “Đã bảo cậu thay khóa từ đầu rồi, mỗi lần mở cửa đều như phá cửa ra vậy, thật rắc rối quá!”

“Tiểu thư à, không phải chủ nhà không biết quý dầu mỡ, mắm muối, đối với những người nghèo khổ, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm!” Đồng Phi Phi vừa đỡ Kha Nhã Doanh vào phòng vừa nói.

“Cậu! Đến cậu cũng nói mình như vậy! Hừ...” Kha Nhã Doanh vốn đã nín khóc, nhưng vì câu nói của Đồng Phi Phi, cô lại trào nước mắt. Đồng Phi Phi cảm thấy áy náy nhìn Kha Nhã Doanh đang òa khóc trước mặt, thật không hiểu nổi. Nhã Doanh, Nhã Doanh vừa nói điều gì vậy?

Kéo vai Kha Nhã Doanh để cô ngồi xuống ghế, Đồng Phi Phi vào phòng vệ sinh lấy chiếc khăn xấp nước ấm, mang tới cho cô: “Lau mặt đi! Trời lạnh thế này, đừng khóc, khóc là da mặt nứt nẻ hết!”

“Nê thì nê, sợ gì chứ, cậu không có sữa rửa mặt sao?”

“Mình da dầu, cậu da khô, cậu có thể dùng sữa rửa mặt của mình không?”

“Có gì không thể không dùng được chứ? Mình không dùng cũng được! Lẽ nào chúng mình không thể chịu khổ được sao? Đúng, mình chưa từng chịu khổ, nhưng đó là không có cơ hội! Các cậu dựa vào cái gì mà cho rằng mình không thể chịu khổ? Dựa vào điều gì chứ?” Kha Nhã Doanh tức giận nói, nước mắt lại trào ra.

Đồng Phi Phi vội vàng rút khăn giấy ra lau cho cô, dường như phải quỳ xuống cầu xin: “Bà cô của tôi ơi, tôi sai rồi, tôi sai rồi, được chưa? Cậu đừng có khóc như vậy nữa được không? Nín rồi cậu có thể nói ỉn tại sao không? Cứ thế này thì mình cũng không biết phải làm thế nào...”

Kha Nhã Doanh bặm môi, giơ tay tháo đôi giày cao gót, Đồng Phi Phi lập tức chạy đến túm giày dép lấy đôi dép đi trong nhà, đặt bên chân của Kha Nhã Doanh, quỳ dưới đất, ngẩng đầu nhìn, cười hỏi: “Bà cô ơi, có cần tiểu nữ giúp người xoa bóp chân không? Tiểu nữ rất chuyên nghiệp, không dối người đâu!”

Kha Nhã Doanh cuối cùng cũng bị câu nói khoe khoang của Đồng Phi Phi làm cho bật cười, cô khẽ dùng đầu gối huých vào cánh tay Đồng Phi Phi, kết quả là Phi Phi nhăn mặt đau đốn, lông mày cau lại đã giãn ra.

“Sao thế? Mình mạnh tay quá à?” Kha Nhã Doanh định kéo tay Đồng Phi Phi, bị Phi Phi giơ tay ngăn lại: “Đừng!”

Chậm rãi bóp tay, Đồng Phi Phi đứng dậy, đến bên chiếc sofa, ngồi xuống, giải thích: “Buổi sáng bị Thần Mặt Đen lôi đi đánh tennis cả buổi, bây giờ vẫn còn đau!”

“Mạnh Tuân hẹn cậu đi đánh tennis?” Kha Nhã Doanh tròn mắt kinh ngạc. “Hai người thực sự đã bắt đầu rồi?”

“Đúng vậy, bắt đầu rồi, cuộc sống áp bức và bị áp bức.” Đồng Phi Phi không mấy vui vẻ nói, xua xua tay. “Đừng nói chuyện của mình nữa, cậu thế này rồi cuộc là có chuyện gì?”

Kha Nhã Doanh thở dài, giọng nói vẫn oang oang: “Tay cậu mỏi, chân cậu đau. Cậu đánh tennis cả buổi sáng, còn mình đã đi bộ quãng đường gần hai tiếng.”

Cô vừa nói vừa xoa xoa chân, Đồng Phi Phi nhìn gót giày cao khoảng tám, chín phân, than một câu: “Vẫn là cậu giỏi! Tự ngược đãi bản thân đến mức như vậy, thật khâm phục!”

“Cậu tưởng mình thích ngược đãi mình như vậy sao? Mình chỉ mang điện thoại theo, túi vẫn còn ở nhà Tiểu Quả, trên người không còn một đồng, không đi bộ thì biết làm thế nào? Mình cho rằng anh ta sẽ đuổi theo mình, kết quả mình đi thẳng đến nhà cậu, anh ta cũng không gọi điện ỉn!” Kha Nhã Doanh nói đến đây, mắt đã đỏ hoe rồi.

“Có nghĩa là cậu đã cãi nhau với với Hạ Tiểu Quả? Lần này lý do là gì thế?”

Nói thật, khi Đồng Phi Phi nghe điện thoại của Kha Nhã Doanh, ngầm đoán biết được tám mươi phần trăm là có liên quan tới bạn trai của Kha Nhã Doanh – Hạ Tiểu Quả. Lần trước Kha Nhã Doanh đến tìm cô, cũng giận như thế, chính là vì lần đó cô đã bị Hạ Tiểu Quả chọc giận. Lần này, Nhã Doanh khóc thế này, quả nhiên không sai, lại là do anh ta.

“Lần này thực sự không thể trách mình! Cậu hãy nói một câu công bằng đi, cậu thử nói xem cuối tuần mình không được ngủ nướng, sáng sớm đã đến nhà nấu cháo cho anh ta, điều này có dễ dàng với mình không? Mình cũng không cố tình nấu cháo khô, hơn nữa mình cũng nói đủ hết thứ mình nấu đi, ra ngoài mua đồ ăn cho anh ta, nhưng anh ta lại không cho, cũng không nói mình khát. Cậu nói anh ta vốn đã bị ốm, lại còn để anh ta ăn cháo khô, làm sao mình chịu được? Mình không nghe anh ta, toàn bộ công sức của mình đều đổ hết đi, sau đó anh ta không vui, nói mình không biết tiết kiệm, không biết cuộc sống khó khăn, tại sao lại có thể hoang phí như vậy, sau này làm sao anh ta nuôi được, đại loại là mấy câu như vậy. Mình tức quá nói một câu: “Em không cần anh nuôi, anh cũng không nuôi nổi em, em nuôi anh là được rồi.” Kết quả anh ta điên lên, “bình” một tiếng, chiếc nồi bay xuống đất, sau đó đuổi mình đi, còn nói anh ta không phải là người dựa dẫm vào vợ, không cần mình nuôi, còn nói gì sau này mình cũng đừng đến tìm anh ta, như thế sẽ không khiến một thiên kim tiểu thư như mình phải mệt...”

Kha Nhã Doanh càng nói càng cảm thấy uất ức, nói xong lại bật khóc. Đồng Phi Phi thở dài, rút khăn giấy đưa cho cô: “Cậu cũng vậy, cậu biết rõ anh ấy có lòng tự tôn rất cao, còn nói những câu sẽ nuôi anh ấy, còn không phải là tự đi tìm rắc rối sao?”

“Mình chỉ đùa một chút, hơn nữa cũng không phải nói mà làm được, mình cũng không xem thường ý chí của anh ta...”

“Nhưng anh ấy lại nghĩ chính là ý đó!” Đồng Phi Phi đưa tay lau mặt cho Kha Nhã Doanh, thủ thỉ nói: “Nhã Doanh, từ trước mình đã nói với cậu, Hạ Tiểu Quả thuộc loại người có lòng tự ti và tự tôn cực độ. Điểm khác của hai người bọn cậu là ở đây, mặc dù cậu không để ý nhưng thực sự anh ấy rất để ý. Cậu muốn ở cùng anh ấy thì đừng động đến những vùng cấm đặc biệt của anh ấy. Nếu không, sớm muộn gì anh ấy cũng không chịu đựng được mà rời xa cậu đấy.”

“Rời xa thì rời xa, ai thiết chứ?” Kha Nhã Doanh vẫn còn nói cùn, mắt chốc chốc để ý màn hình điện thoại, khẽ nắc lên. “Anh ấy vẫn còn sốt, vừa rồi lại tức với mình như vậy, cậu nói anh ấy có sao không?”

“Có thể có chuyện gì chứ? Nặng thì tức quá mà ngất đi, ngã trên sàn nhà, nặng nữa thì ngã chảy máu đầu, vừa hay giúp đầu anh ấy có thêm chút màu sắc...”

“Đồng Phi Phi!” Kha Nhã Doanh bị Đồng Phi Phi khiến cho lo lắng đến mức muốn chạy ra ngoài.

“Ày da, đi đâu thế? Cậu vẫn đi dép trong nhà mà!” Đồng Phi Phi biết rõ rồi còn hỏi, tức cười thấy Kha Nhã Doanh chạy lại chỗ sofa, đi giày cao gót, đang định hỏi vài câu, Kha Nhã Doanh đã kéo cô đứng bật dậy.

“Làm gì thế?”

“Đi cùng mình! Chẳng may Hạ Tiểu Quả thực sự chóng mặt, ngã ra đó, một mình mình sao có thể đỡ được!” Kha Nhã Doanh nói lý do chính đáng, thuận tay cầm túi của Đồng Phi Phi. “Nhanh, chúng ta bắt taxi đi, về mình sẽ trả lại cậu!”

“Cậu thực sự...” Đồng Phi Phi lắc đầu, thở dài, trong lòng nghĩ trên thế giới này quả nhiên một đầu một mà có thể khiến Kha tiểu thư thất thần như vậy, cũng chỉ có một Hạ Tiểu Quả mà thôi.

8. Chương 01 – Phần 7

Chương 1: Tình như pháo hoa, lời hứa như dầu vãn tay 7

Hai người vội vàng đến nhà Hạ Tiểu Quả, nhưng gọi cửa thế nào cũng không có người ra mở cửa. Kha Nhã Doanh lo lắng, lấy điện thoại định gọi cho 120[4].

[4] 120: Số điện thoại gọi cấp cứu y tế.

“Đợi chút! Cậu gọi điện cho anh ấy trước đi, nhờ anh ấy đi ra ngoài thì sao?” Đồng Phi Phi vội vàng ngăn Kha Nhã Doanh lại. “Xin người, cậu đang lo anh ấy bị ngất xỉu thật đấy à? Mình chỉ nói đùa chút thôi, dù sao anh ấy cũng là thanh niên trai tráng, chỉ bị cảm sốt mà thôi, cần thiết phải lo lắng như vậy sao?”

“Cậu không biết đâu, lần này anh ấy thực sự ốm rất nặng! Trưa hôm kia, mình đã đưa anh ấy đến bệnh viện truyền nước, sáng hôm nay cấp nhiệt độ, vẫn ba mươi chín độ!” Kha Nhã Doanh vừa nói vừa gọi điện cho Hạ Tiểu Quả, vừa có tín hiệu có người bắt máy, cô vội vàng vàng hỏi: “Tiểu Quả, anh đang ở đâu thế?”

“Ở dưới nhà em.”

“Hả?” Kha Nhã Doanh ngây người. “Anh đến nhà em? Tại sao không gọi điện cho em?”

Bên kia im lặng một lát rồi mới nói: “Không phải em nói ở nhà nghe điện thoại không tiện sao?”

Kha Nhã Doanh cứng họng, giọng điệu ngược ngùng: “Vậy anh... anh đến đó khi nào?”

“Em vừa đi được năm phút, anh đã đuổi theo, không phải là em không mang túi theo sao, vậy em về thế nào?”

“Ồ, vậy bây giờ anh về.”

“Được, anh...” Kha Nhã Doanh vốn muốn nói anh hãy mau bắt xe về, nhưng lúc phát ra tiếng, lại biến thành câu: “Vậy anh nhớ cẩn thận nhé, em đợi anh ở đây!”

“Được.”

Hạ Tiểu Quả ngắt điện thoại, Kha Nhã Doanh thở phào nhẹ nhõm. Đồng Phi Phi nheo mắt nhìn cô: “Yên tâm chưa? Vui chưa? Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cậu kìa!”

“Bộ dạng ngốc nghếch gì? Con gái khi yêu đều thế cả!” Tâm trạng Kha Nhã Doanh rất tốt, cô mím môi, lẩm bẩm. “Hướng nhà cậu và nhà mình sao lại trái ngược nhau như vậy? Thực là hại Tiểu Quả đi một chuyến xa như vậy...”

“Ồ, chuyện này lại đổ lên đầu mình sao?” Đồng Phi Phi gỡ tay Kha Nhã Doanh ra, ý muốn đi. “Được, mình cũng không ở đây cho người ta trách móc nữa!”

“Ày da, mình không trách cậu!” Kha Nhã Doanh vội vàng kéo cô lại, cười trừ. “Tại mình, đều tại mình! Mình nhất định sẽ thay đổi tính khí, sau này nhất định mình sẽ chú ý lời ăn tiếng nói, không bao giờ cãi nhau với Tiểu Quả nữa...”

“Được rồi, được rồi! Không chịu nổi cậu nữa rồi! Vừa mới đây còn mang bộ dạng than phiền, lúc này còn phê bình mình. Mình nói cậu trách móc cũng đừng trách móc mình, quay lại xem Tiểu Quả nhà cậu đã về hay chưa, đi nựng anh ấy đi!”

“Sao phải nựng chứ? Mình rất chân thành mà! Cậu nên chú ý từ ngữ của cậu!” Kha Nhã Doanh mang vẻ mặt ngọt ngào, Đồng Phi Phi không còn cách nào, chỉ còn nước trợn mắt lên. Đúng là mặt hề! Sau này Nhã Doanh khóc tìm đến cô xem cô có quan tâm nữa hay không!

Hai người đứng chờ khoảng nửa tiếng, Hạ Tiểu Quả cuối cùng cũng trở về. Anh nhìn thấy Đồng Phi Phi thì bỗng ngây người, ngượng nghịu nói: “Em cũng đến sao?”

“Vâng! Chủ yếu là đưa người an toàn đến chỗ anh. Được rồi, bây giờ hai người tương phùng nhé! Nhiệm vụ của em cũng coi như thành công rồi...”

“Ấy, Phi Phi, cậu đừng đi!” Kha Nhã Doanh kéo cô lại, quay người cười ngượng ngùng với Hạ Tiểu Quả: “Tiểu Quả, anh vẫn chưa ăn cơm đúng không? Anh xem, Phi Phi bị em tra tấn cả buổi, đến nước cũng không kịp uống, hay chúng mình mời cô ấy đi ăn nhé?”

“Sao...” Đồng Phi Phi nhìn ánh mắt khẩn cầu của Kha Nhã Doanh, khoe miệng giật giật. Bà cô ơi, một tiếng trước mình vừa mới ăn xong! Là ăn buffet đó.

“Phi Phi...” Kha Nhã Doanh kéo dài giọng, ngữ điệu mềm mại, uyển chuyển. Đồng Phi Phi đột nhiên cảm thấy lưng ớn lạnh, dựng tóc gáy, cô chỉ có thể giương cờ trắng đầu hàng: “Được, được, được, đi thôi, hai người chọn địa điểm, mình sẽ tuân mệnh.”

“Ấy da, chủ yếu là mời cậu mà, đương nhiên cậu chọn địa điểm chứ! Phải không Tiểu Quả?” Kha Nhã Doanh nói xong, liền buông Đồng Phi Phi ra, tự nhiên kéo tay Hạ Tiểu Quả. Khuôn mặt Tiểu Quả trở nên dịu dàng, anh cười với Đồng Phi Phi: “Ừm, em thích gì?”

“Cái này, bây giờ cũng quá giờ ăn cơm rồi, em cũng không thích ăn đồ nhiều dầu mỡ, hay là chúng mình tìm nơi nào ăn uống nhẹ nhàng nhé?”

“Được!” Kha Nhã Doanh vội vàng đồng ý, ngẩng đầu cười hỏi Tiểu Quả: “Ở chỗ anh có chỗ nào ăn uống nhẹ nhàng không?”

Hạ Tiểu Quả nửa cười nửa như không, nhìn Kha Nhã Doanh: “Những nơi như thế này em chắc rõ hơn anh chứ? Đi thôi, tới quán cháo Lão Hà.”

“Ha ha, đi, đi thôi!” Kha Nhã Doanh lòng đầy tâm trạng, bẽn lẽn, đỏ mặt ôm chặt Hạ Tiểu Quả, như đang đánh đu trên người anh. Hạ Tiểu Quả nhìn Đồng Phi Phi đi bên cạnh, nhẹ nhàng đập vào tay Kha Nhã Doanh, muốn cô biết ý một chút, kết quả bàn tay nóng rực của anh khiến Kha Nhã Doanh nhảy dựng lên, hoảng loạn đưa tay lên trán anh: “Sao nóng như vậy?”

“Vấn ỉn mà, đừng có lo lắng như vậy!” Hạ Tiểu Quả cau mày, kéo tay Kha Nhã Doanh xuống. Kha Nhã Doanh vội vàng tìm chìa khóa trong túi của anh, mở cửa đưa anh vào nhà ngồi nghỉ, sau đó lấy áo và ví, nói về trách móc: “Sốt cao như vậy mà áo khoác cũng không mặc, lại còn chạy ra ngoài, anh muốn em tức chết sao?”

Hạ Tiểu Quả đành để cho Kha Nhã Doanh choàng áo khoác ỳnh, nhỏ nhẹ an ủi cô: “Anh không sao, vừa rồi gấp quá, ai biết phải ra ngoài lâu như vậy...”

“Không sao cái gì chứ, nhiệt độ cao hơn buổi sáng rất nhiều! Nhanh, chúng ta tới bệnh viện. Hôm nay anh vẫn chưa truyền nước!”

“Phi Phi vẫn còn ở đây, cô ấy vẫn chưa ăn cơm...”

“Em không sao, em không đói, thật mà!” Đồng Phi Phi cuối cùng cũng không thể im lặng như thể người đứng, chọn đúng lúc nói: “Tiểu Quả, anh nghe lời Kha Nhã Doanh đi, anh nhìn cô ấy lo lắng cho anh kìa! Chúng ta tới bệnh viện, anh truyền nước trước, em và Nhã Doanh sẽ mua cháo tới cho anh.”

“Sao thế được...”

“Ây da, anh đừng khách khí như vậy! Phi Phi cũng không phải người ngoài!” Kha Nhã Doanh vừa nói vừa đẩy Hạ Tiểu Quả ra ngoài. Hạ Tiểu Quả vốn sốt cao, chóng mặt, lại bị cô đẩy như vậy, anh không chịu được chân mềm nhũn, suýt nữa ngã. Đồng Phi Phi vội vàng chạy đỡ anh, Hạ Tiểu Quả cắn chặt môi, cười lơ đãng: “Cảm ơn!”

“Ừm, đừng khách sáo!” Trong lòng Phi Phi giật thót, nghiêng đầu, tránh ánh mắt của anh. Bên kia, Kha Nhã Doanh đã khóa xong cửa, đỡ Tiểu Quả bước đi. Hạ Tiểu Quả cố gắng đứng thẳng hơn một chút.

Đồng Phi Phi và Kha Nhã Doanh cùng đưa Hạ Tiểu Quả đến bệnh viện. Hạ Tiểu Quả vào phòng y tá truyền nước, Kha Nhã Doanh kéo Đồng Phi Phi, khẽ hỏi: “Cậu có thể ở đây trông giúp mình một lát không? Mình đi mua cháo cho anh ấy.”

“Cậu ở lại với anh ấy, để mình đi mua?”

“Cậu không biết anh ấy thích ăn vị gì, để mình đi. Đúng rồi, cậu muốn ăn vị gì?”

Đồng Phi Phi lắc đầu lia lịa: “Mình không ăn, trưa nay mình vừa ăn buffet rồi.”

“Ồ, Mạnh Tuấn mời cậu ăn sao?” Kha Nhã Doanh hỏi, nhưng không đợi Đồng Phi Phi trả lời, liền đứng dậy. “Đợi mình về rồi nói chuyện tiếp, mình đi mua cháo đã. Giúp mình trông anh ấy một lát nhé!”

“Biết rồi, mau đi đi!” Đồng Phi Phi quay người, vừa tìm được một góc ngồi, Hạ Tiểu Quả đã cầm bình nước, đi ra: “Nhã Doanh đâu?”

“Ừm, cô ấy đi mua cháo cho anh.” Đồng Phi Phi vội vàng đứng dậy, giúp Tiểu Quả treo bình nước lên giá, điều chỉnh tốc độ truyền cho dịch chảy nhanh hơn, sau đó khẽ búng búng cho nước chảy, sau đó mới ngồi xuống.

“Rất chuyên nghiệp đó!” Hạ Tiểu Quả nói một câu.

Đồng Phi Phi bật cười: “Có chút kinh nghiệm mà thôi.”

Hạ Tiểu Quả gật đầu, nhắm mắt, tựa vào ghế. Trong phòng truyền nước chỉ có hai người họ, trong không gian yên tĩnh lạ thường, Đồng Phi Phi ngủ mơ màng, Hạ Tiểu Quả đột nhiên hỏi: “Hôm kia, em thay Nhã Doanh đi xem mắt?”

Đồng Phi Phi ngậy người, quay đầu nhìn Hạ Tiểu Quả, phát hiện anh vẫn nhắm mắt, trên mặt không chút biểu cảm, do đó thử hỏi thăm dò: “Nhã Doanh nói với anh?”

“Cô ấy sao có thể chủ động nói với anh?” Giọng điệu của Hạ Tiểu Quả có chút điên khùng. “Ngày hôm đó, lúc cô ấy gọi điện cho em, anh nghe.”

“Ồ!” Đồng Phi Phi gật đầu, không biết nên làm thế nào.

“Người con trai đó thế nào?”

“Vâng, đúng là như thế. Nhã Doanh vốn không muốn gặp anh ta, mẹ cô ấy bắt cô ấy đi, cô ấy không muốn đi nên mới tìm em để nhờ đi tới đó.”

“Nếu hôm đó, không phải anh bị ốm, cô ấy phải ở đây trông anh truyền nước, cô ấy đã đi gặp rồi. Cuối cùng, người lọt vào mắt mẹ cô ấy chắc chắn là không tồi. Cô ấy cũng không nên tùy tiện không tôn trọng như vậy? Không phải thế sao?”

Đồng Phi Phi nghe Hạ Tiểu Quả nói như vậy, khẽ cau mày. Cô nhớ tới hôm kia Kha Nhã Doanh than thở Tiểu Quả không biết tại sao không vui, hóa ra chính là nguyên nhân này.

“Không phải vì phải ở lại, cô ấy sẽ tự đi, nhưng chắc chắn cô ấy sẽ từ chối. Cô ấy đối với anh như thế nào, điều này chắc anh sẽ rõ hơn người khác.”

Giọng điệu Đồng Phi Phi rất nghiêm túc khiến Hạ Tiểu Quả tròn mắt. Anh ngồi thẳng lưng, nhìn chằm chằm Đồng Phi Phi, nhìn một hồi lâu, đột nhiên cười về tự ti, tựa vào ghế giọng nói rất nhẹ, nhưng sắc nhọn: “Quả nhiên các người đều cảm thấy tôi không biết tốt xấu phải không? Đường đường là con gái của Bí thư Thành ủy thành phố, bao nhiêu người quyền cao chức trọng, công tử nhà giàu muốn theo đuổi cũng

không theo đuổi được thiên kim tiểu thư, nhưng hằng ngày đến chỗ tôi làm một nha đầu, đây không phải là quá lãng phí sao? Thật không đáng, chẳng phải cô ấy phải chịu nhiều uất ức lắm sao?”

“Không ai cảm thấy không đáng, trừ bản thân anh.” Đồng Phi Phi hạ thấp giọng. “Vốn dĩ em không có tư cách để nói gì về mối quan hệ giữa hai người, nhưng tình cảm là một chuyện như người uống nước sẽ biết lạnh hay nóng. Nhưng vừa rồi, anh đã nói đến hai chữ “các người” vậy em nói cho anh biết, Hạ Tiểu Quả, em, Đồng Phi Phi từ trước tới giờ không cảm thấy Nhã Doanh và anh có gì không đáng! Đúng, cô ấy là con gái của Bí thư Thành ủy thành phố, còn anh bây giờ chỉ là một họa sĩ vô danh tiểu tốt. Nhưng thế thì sao? Hai người yêu nhau, là vì bản thân hai người hấp dẫn nhau, không có liên quan đến thân phận của hai người! Lẽ nào nói, trong lòng anh, người anh yêu không phải là Kha Nhã Doanh mà là con gái Bí thư Thành ủy thành phố? Vậy nếu như một ngày nào đó, Nhã Doanh không còn là thiên kim tiểu thư gì đó, lẽ nào anh không yêu?”

“Anh yêu! Đương nhiên là vẫn yêu!” Hạ Tiểu Quả kích động vươn thẳng lưng. “Anh vốn không quan tâm cô ấy có là thiên kim tiểu thư gì đó hay không! Lúc bắt đầu, anh vốn không biết thân phận của cô ấy!”

“Anh không để ý phải không? Vậy tại sao cô ấy vô ý nói đùa, anh liền quăng nồi vứt bát, đuổi cô ấy đi? Trời lạnh thế này cô ấy khóc suốt trên đường đến nhà em, còn anh sốt cao như vậy vẫn đuổi theo cô ấy. Tiểu Quả, anh nói đi, anh giày vò cô ấy, giày vò bản thân anh, rốt cuộc vì điều gì?”

Câu hỏi của Đồng Phi Phi khiến Hạ Tiểu Quả ngây người, hai cánh tay anh dần dần buông thõng: “Anh không muốn giày vò cô ấy, anh chỉ là... chỉ là...”

“Anh chỉ là không muốn người khác coi thường anh.” Đồng Phi Phi từ từ nói, giọng dần dịu lại. “Tiểu Quả, không ai coi thường anh, chỉ ít Nhã Doanh tuyệt đối không bao giờ coi thường anh! Anh cũng biết Nhã Doanh là người có thể gặp được mọi loại người, người con trai như thế nào cô ấy cũng đã từng gặp qua. Giống như lời anh nói, có bao nhiêu người quỳ dưới chân cô ấy, nhưng cô ấy đều không ưng. Nếu cô ấy không yêu anh, nếu cô ấy thực sự có chút xem thường anh, vậy tại sao cô ấy phải phiền lòng, lo lắng như vậy, thậm chí có thể nói nguyện sống chết yêu anh?”

Hạ Tiểu Quả bị Đồng Phi Phi nói tới mức mặt đỏ ửng, không nói lời nào. Anh đang lúc khó xử thì Kha Nhã Doanh mang cháo đến: “Ồ, hai người nói gì vậy? Tiểu Quả, em mua cho anh cháo thịt gà anh thích nhất này, không hành và rau thơm, anh ăn thử xem?”

Hạ Tiểu Quả ngẩng đầu, nhìn thấy mắt Kha Nhã Doanh vẫn còn sưng, đỏ hoe, thấy đau lòng, rướn người với tay Kha Nhã Doanh, kéo cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, khẽ nói: “Doanh Doanh, anh xin lỗi!”

Nhã Doanh hít một hơi, ngăn lại những giọt nước mắt đang chực trào ra, cố ý vênh mặt nói: “Thực sự cảm thấy có lỗi với em thì mau chóng ăn cháo, sau đó ngoan ngoãn truyền nước, ngoan ngoãn nghỉ ngơi, cũng không được sốt nữa!”

“Cái này... Anh không phải là người máy, có thể cả đời này không ốm sao?”

“Vậy ít nhất không được giày vò bản thân!” Kha Nhã Doanh chu miệng, không thể bỏ qua cơ hội tốt này để bắt Tiểu Quả phải theo ý mình. “Anh phải đồng ý với em, sau này không được bất cẩn với sức khỏe của mình như vậy! Trời lạnh như thế này, nếu muốn đi phác thảo, ít nhất cũng phải mặc nhiều áo! Hơn nữa, không được đi cả ngày, không ăn, không uống...”

“Biết rồi, biết rồi, sau này anh nhất định sẽ gói mình như cái bánh bao, sau đó mang thêm một đồng hồ ăn, đồ uống...”

“Tốt nhất mang theo luôn cả em, như thế em có thể chăm sóc anh, nhắc nhở anh!”

“Mang theo em? Vậy rốt cuộc chúng ta đi dã ngoại hay đi phác thảo?”

“Em không cần biết! Em nhất định phải đi, nhất định phải đi!”

“Được rồi, được rồi, bà quản gia nhỏ!”

“Được, anh dám chề em...”

Đồng Phi Phi sớm đã nhẹ nhàng rời đi khi Kha Nhã Doanh ngồi xuống. Đã đi rất xa nhưng dường như cô vẫn nghe thấy tiếng cười từ trong phòng vọng ra.

Buổi chiều yên tĩnh lạ thường, ánh mặt trời ngoài cửa sổ xuyên qua tấm kính, tỏa ánh nắng màu vàng nhạt trước mặt cô. Cô giơ tay lên, những hạt bụi bay giữa các ngón tay cô, từng hạt, từng hạt uốn lượn bay theo nhau, cuối cùng hội tụ thành một dòng chảy ấm áp, từ từ chảy đến những góc sâu nhất trong trái tim cô.

9. Chương 01 – Phần 8

Chương 1: Tình như pháo hoa, lời hứa như dầu vãn tay 8

Rời bệnh viện vẫn chưa đến bốn giờ, Đồng Phi Phi nghỉ một lúc, bèn đến khu chợ gần bệnh viện mua một ít rau, hoa quả, lại chọn một con cá chép tươi rồi đến ngõ Phúc Viên. Đứng trước cửa phòng 302 nhà A, Đồng Phi Phi lấy chìa khóa ra, vừa tra vào ổ, cửa liền được người bên trong kéo ra. Đồng Phi Phi kinh ngạc ngẩng đầu: “Mẹ, hôm nay mẹ không tới công viên sao?”

“Không, mẹ thấy đau đầu, muốn ở nhà nghỉ ngơi.” Bà Tống mở cửa, cầm đồng hồ trên tay Đồng Phi Phi, quay người đi vào nhà.

Đồng Phi Phi vừa thay giày vừa lo lắng hỏi: “Đau đầu? Có phải bệnh cao huyết áp lại tái phát không? Mẹ đã uống thuốc chưa?”

“Uống rồi. Không sao, chiều nay mẹ ngủ một lát, bây giờ đã đỡ nhiều rồi, nhìn con lo lắng kia!” Bà Tống bất giác bật cười, mở túi nhựa trong tay ra xem: “Sao lại mua nhiều đồ như vậy? Ở đây mẹ không phải không có.”

“Mẹ thì có thể có gì chứ? Đàng nào mẹ cũng phải ăn mấy loại này. Mẹ, công ty con hiện tại rất tốt, tiền kiếm được cũng nhiều hơn trước, mẹ đừng tiết kiệm như vậy, có được không?”

“Mẹ tiết kiệm gì chứ, từng này tuổi rồi, ăn gì cũng như nhau. Nhưng con, sao gầy như vậy? Con muốn đến đây thì nên nói với mẹ trước, để mẹ chuẩn bị.”

“Chuẩn bị gì chứ! Buổi trưa con ăn nhiều rồi, một bữa buffet 188 tệ, con đã ăn hết mấy đĩa tôm hùm! Nhưng tiếc là không thể mang về được!” Đồng Phi Phi than thở về tiếc rẻ. Bà Tống thuận miệng hỏi một câu: “Buffet? Ai mời thế? Nhã Doanh sao?”

“Vâng... vâng ạ!” Đồng Phi Phi hổ thẹn cúi đầu, lấy cá trong túi ra, chuyển chủ đề nói chuyện: “Cá chép hấp hay nấu canh đây mẹ?”

“Nấu canh đi, ở đây mẹ có ít củ cải.” Bà Tống lấy củ cải trong tủ lạnh ra, vừa nói vừa đi lấy tạp dề, vẫn chưa đeo vào thì bị Đồng Phi Phi giành lấy: “Con đến rồi, sao có thể để mẹ làm chứ? Mẹ lại kia ngồi nghỉ chút, con làm xong sẽ ra nói chuyện với mẹ ngay!”

“Haizz, con thật là!” Bà Tống bị Đồng Phi Phi đẩy ra khỏi phòng bếp, chỉ có thể đứng ngoài nhìn Đồng Phi Phi lấy rau xanh, đem rửa, ngâm nước muối, sau đó lấy củ cải ra gọt, cắt thành từng miếng, chớp mắt đã thấy từng miếng củ cải ngay ngắn trên thớt, vừa nhìn là biết tay nghề cũng khá. Bà Tống trầm thổ dài, khẽ tựa vào cửa. Bà nhớ đến tám năm trước, Đồng Phi Phi lần đầu tiên đứng trong phòng bếp tối om thái chỉ khoai tây, bộ dạng cẩn thận đến ngốc nghếch.

Bà Tống vẫn còn nhớ ngày hôm đó, một buổi trưa nắng nóng, bà vừa đưa Quân An đi bệnh viện làm tiểu phẫu ở chân về nhà, vẫn còn chưa kịp uống cốc nước, điện thoại trong nhà đã đổ chuông. Quân An sau khi nghe điện thoại xong, lập tức lấy nạng, nói đi đón người. Bà đương nhiên không đồng ý, hỏi người đó là ai mà cần đích thân nó đi đón? Sao không nói địa chỉ để họ tự tìm đến? Kết quả Quân An thường ngày hiền hậu đột nhiên rất kiên quyết, thậm chí không cho bà đỡ, tự mình ra ngoài ngõ đợi. Bà chỉ có thể lên nhìn từ đằng sau xem rốt cuộc là ai mà khiến Quân An lo lắng như vậy, kết quả bà nhìn thấy Đồng Phi Phi.

Đó là lần đầu tiên bà nhìn thấy Đồng Phi Phi. Năm đó, Phi Phi mười chín tuổi, mặc chiếc quần dài màu trắng, hai tay xách đầy hoa quả, vội vàng chạy đến bên Quân An. Quân An liền cầm giúp cô, cô quyết không ang hộ, chuyển tất cả hoa quả sang tay trái, tay phải đỡ Quân An. Sau đó, Đồng Phi Phi và Quân An bước vào nhà. Khi bà Tổng nhận chiếc túi từ tay Phi Phi, bà thấy bàn tay cô bị hằn những vết đỏ lửng. Nhưng chính như vậy bà lại không thích Phi Phi. Vì bà không thể chịu được cảnh đứa con trai của mình vừa mới phẫu thuật xong, không nghe lời của bà, khẳng khái đứng giữa trời nắng nóng đợi một người con gái. Cho nên từ lúc Phi Phi bước vào cửa, bà Tổng tỏ thái độ im lặng. Phi Phi nói chuyện với bà, bà cũng không thèm để ý. Sau đó, Quân An nài nỉ bà, bà mới mềm lòng, bước vào bếp cắt dưa hấu, bê ra cho hai người.

Khi bà Tổng cắt dưa trong bếp, Phi Phi đã lấy vải cô mua ra, từng quả, từng quả đút cho Quân An ăn. Khi bà Tổng bê dưa hấu ra ngoài, vừa hay thấy Quân An nửa nằm tựa vào ghế, Phi Phi bỏ quả vải vào miệng anh, khẽ mỉm cười khi anh nhả hạt, vứt vào thùng rác bên cạnh. Giây phút đó, nói thực, trong lòng bà Tổng rất bức tức. Rốt cuộc những cô gái thời nay đa số là con một, từ nhỏ được gia đình bao bọc nuôi lớn, cho dù thích một người, cùng ít nhiều sẽ có chút kiêu chể. Nhưng Phi Phi lại tự nhiên như vậy, như không hề có ý tứ. Bà Tổng khẽ ho một tiếng, Phi Phi vội vàng đứng dậy, có chút ngượng ngùng nói: “Bác à, hai người chắc vẫn chưa ăn cơm? Cháu giúp bác nấu cơm nhé!”

Bà Tổng cúi người đặt đĩa dưa hấu, không có phản ứng. Phi Phi loạn hết cả chân tay, bà dùng ánh mắt sắc sảo nhìn Quân An đang muốn kéo Phi Phi ngồi xuống, nhưng bị Phi Phi mặt đỏ bừng lườm.

“Bác ạ, ở nhà cháu đã từng nấu cơm, bác để cháu giúp một tay nhé?” Phi Phi theo bà vào bếp, giọng điệu căng thẳng. Bà lấy khoai tây, nói câu đầu tiên kể từ sau khi bà nhìn thấy Phi Phi: “Biết thái chỉ khoai tây không?”

“Vâng, biết ạ!” Phi Phi đón lấy mấy củ khoai tây, lấy dao bên giá, bà nhìn điệu bộ cắt thái cũng khá thành thạo, sắc mặt cuối cùng cũng hiền hòa một chút, quay người ra ngoài.

“Mẹ, mẹ đừng hung dữ như thế!” Bà vừa ra ngoài, Quân An lo lắng đứng dậy, muốn vào bếp.

“Con ngồi xuống, ngồi xuống!” Bà vội vàng ngăn lại, cau mày. “Mặc dù chỉ là mẩu xơ vữa nhưng bác sĩ cũng nói con mấy ngày này vẫn phải cẩn thận, không được đi lại lung tung, càng không thể để ra mồ hôi! Trời nóng như vậy, con muốn vết thương bị nhiễm trùng sao?”

“Con không sao, bác sĩ cũng nói có thể đi chậm.” Quân An nói lại rồi ngồi xuống. Bà không chịu được khê dúm đầu anh xuống: “Đã biết cãi lại rồi. Đứa con gái này cũng vậy, không biết con vừa làm phẫu thuật sao? Vẫn còn bắt con đi đón nó!”

“Cô ấy không bắt con đón! Cô ấy chỉ muốn con cho số nhà, con sợ cô ấy tìm không thấy nên đi đón! Mẹ đừng trách cô ấy!”

Quân An vội vàng nói khiến mặt đỏ ửng lên, bà cố ý làm vẻ mặt nghiêm nghị: “Con vẫn còn lo lắng cho nó, tại sao không biết thương chính bản thân mình?”

“Thế không phải con đã có mẹ lo cho sao?” Quân An kéo tay bà, khẽ nói. “Mẹ, Phi Phi thực sự đối với con rất tốt! Mẹ đừng dọa cô ấy được không?”

Bà trừng mắt nhìn anh: “Con nghĩ mẹ của con là hổ dữ sao?”

Nói xong, bà liền đứng dậy, đi vào bếp. Bà vốn nghĩ lâu như vậy chắc Phi Phi cũng đã cắt xong, kết quả vừa vào xem, thật sự dở khóc dở cười.

Trên thớt chỉ có vài miếng khoai tây thô kệch, nha đầu này đang cầm dao, tỉ mỉ cắt từng miếng, bộ dạng này là đang thái khoai tây hay đang thêu hoa?

“Cháu thái thế này thì đến khi nào mới được ăn cơm?” Bà cầm lấy con dao trong tay Phi Phi, lấy tất cả những miếng khoai tây cô đã cắt, xếp thành một hàng, hai nhất, ba nhất đã cắt xong đám khoai tây. Phi Phi đỏ mặt tía tai đứng sang bên cạnh, đan tay vào nhau: “Bác ơi, vậy cháu rửa rau giúp bác nhé...”

“Được rồi, được rồi, cháu ra ngoài nói chuyện với Quân An, mình bác làm là được rồi.” Bà xua tay, đẩy Phi Phi ra khỏi bếp. Nhìn bóng Phi Phi, bà thở dài, rốt cuộc vẫn là một đứa hậu đậu, sau này sao có thể

lo cho gia đình được?

“Mẹ? Mẹ nghĩ điều gì mà thất thần như vậy?” Giọng Phi Phi làm ngắt quãng hồi ức của bà Tổng. Bà đứng thẳng dậy, cười: “Không có gì, nhớ lại bộ dạng ngày trước của con, cắt miếng khoai tây từ trưa đến tối chưa xong.”

“Haizz, mẹ vẫn nhớ việc năm đó sao?” Đồng Phi Phi đỏ mặt, vừa đỡ bà Tổng ra ngoài vừa cười vui vẻ. “Sau lần mẹ nói con đó, cuối tuần về nhà con đều tập thái khoai tây khiến bà nội con thấy lạ kỳ, hỏi con tại sao đột nhiên thích ăn khoai tây như vậy.”

Bà Tổng che miệng cười: “Chả trách, sau này con đến nhà, những miếng khoai tây con cắt đều khéo hơn mẹ! Lúc đó mẹ còn nghĩ, một đứa trẻ thật chăm chỉ!”

“Lợi hại phải không mẹ? Con luyện một tháng mới dám thể hiện trước mặt mẹ đó. Mẹ còn chưa biết lần đầu tiên gặp mặt, bộ dạng mẹ như vậy khiến con rất sợ!” Đồng Phi Phi lè lưỡi. Bà Tổng cố ý làm vẻ mặt nghiêm nghị: “Ai bảo con và Quân An yêu nhau lâu như vậy mà không ẹ biết? Nếu hôm đó không phải đột nhiên Quân An làm phẫu thuật, con cũng không định đến gặp mẹ phải không?”

“Sao thế được ạ? Lúc đó đứng vào dịp nghỉ hè, con vốn đã bàn với Quân An, được nghỉ sẽ đi thăm mẹ!”

“Con lừa mẹ!” Bà Tổng véo khuôn mặt Đồng Phi Phi, ánh mắt dịu lại. “Trước mặt bé tròn như vậy, giờ gầy đến mức mặt sạm đi, nhợt hoắt rồi...”

“Ấy da, mẹ không biết đâu, bây giờ khuôn mặt này rất thịnh hành đấy! Bao nhiêu ngôi sao đều phải đi gọt mặt đó mẹ! Để thành khuôn mặt dưa hấu thế này!” Đồng Phi Phi rất đắc ý nói. Bà Tổng nhìn khuôn mặt cười khoa trương của cô, than thở: “Phi Phi, nhiều năm như vậy, khổ thân con rồi...”

“Mẹ nói gì vậy ạ?” Phi Phi nép vào lòng bà, ôm lấy bà. “Mẹ, mẹ đừng nghĩ như vậy. Thật đó, con không thiệt thòi gì đâu, chỉ cần mẹ khỏe mạnh là được rồi. Con bây giờ chỉ hy vọng mẹ có thể sống cùng con, luôn luôn ở bên con, được không mẹ?”

Bà Tổng dựa vào sofa, nước mắt rơi trên đầu Phi Phi. Bà đưa tay, vuốt mái tóc của Phi Phi, khẽ vỗ vào tấm lưng gầy của cô: “Được, mẹ sẽ luôn ở bên con, mẹ con chúng ta phải sống thật tốt.”

Đồng Phi Phi ăn cơm cùng bà Tổng, rồi giúp bà thu dọn phòng, lúc cô quay về nhà mình đã là gần chín giờ.

Ngồi trên giường, cô cầm lấy khung ảnh trên tủ đầu giường, người con trai trong tấm ảnh khẽ ngẩng đầu, nụ cười hiền hậu mà cứng chiều, cô từ từ áp mặt xuống, tấm ảnh tuy lạnh nhưng cô lại thấy trong lòng ấm áp.

Quân An, cô gơ tay, nắm chặt viên ngọc đen trước ngực. “Quân An”, cô khẽ gọi, một âm thanh nho nhỏ khẽ vang vọng trong đêm tĩnh lặng. Trống lạnh như nước, đáp lại tiếng gọi của cô chỉ là căn phòng lạnh lẽo, cô đơn đến thấu xương.

10. Chương 02 – Phần 1

Chương 2: Năm tháng ngắn ngủi, tình cảm sâu sắc 1

Vào buổi sáng ngày thứ Hai, các bộ phận tổ chức họp như thường lệ. Đồng Phi Phi vừa hay nhận được một cuộc điện thoại ngay trước cuộc họp, thế nên đến khi cô bước vào phòng họp thì mọi người hầu như đã đến tham dự đầy đủ, trong phòng họp lớn mọi người đều đã ngồi kín, chỉ còn mỗi vị trí bên cạnh Mạnh Tuần là còn trống. Cô chần chừ, do dự một lúc, đang phân vân không biết có nên đi ra ngoài để lấy một cái ghế mang vào hay không thì Mạnh Tuần đã lạnh lùng quét ánh mắt về phía cô rồi lên tiếng: “Đến giờ rồi, những người đến muộn thì nhanh tìm chỗ trống mà ngồi xuống đi.”

Đồng Phi Phi cúi đầu, khẽ cắn môi, cũng phần chần chừ hơn phần nào trước ánh mắt cảm thông của mọi người. Lúc ngồi xuống, cô khẽ thở dài một tiếng rồi nghĩ bụng, mình quả thực nói một câu mà tiên đoán được vấn

đề, cuộc sống áp bức và bị áp bức, đúng thật là ở nơi nào cũng có, lúc nào cũng có, từng giây, từng phút... Cô đang nghĩ linh tinh thì đột nhiên Mạnh Tuấn gõ gõ lên mặt bàn phía trước mặt cô: “Đề xuất vừa rồi của tôi không có vấn đề gì chứ?”

Hả? Đồng Phi Phi hoang mang nhìn Mạnh Tuấn, một ánh mắt sắc lẹm lướt tới, ngay lập tức thần trí của cô trở nên tỉnh táo hơn, theo phản xạ cô ngồi thẳng lưng, giọng nói dứt khoát: “Không có vấn đề gì!”

Mạnh Tuấn gật đầu hài lòng, nhìn đi chỗ khác, lúc này cô mới khẽ thông, chậm rãi thở phào một tiếng, đầu óc trống rỗng, tự hỏi, không rõ vừa rồi vị này đã đề xuất điều gì? Thế là suốt thời gian còn lại của buổi họp Đồng Phi Phi không dám lơ là giây phút nào nhưng cô cũng không hề nghe thấy bất cứ điều gì có liên quan đến mình. Tan họp, cô túm lấy Hứa Lâm, kéo vào phòng nghỉ, thì thầm: “Lúc cuộc họp mới bắt đầu, Thần Mặt Đen đã đề xuất ý kiến gì vậy?”

“Thì ra là cậu không nghe rõ à? Mình cũng nghĩ tại sao mà cậu lại có thể đồng ý một cách vui vẻ đến như vậy chứ?” Hứa Lâm bỗng nhiên hiểu ra. Đồng Phi Phi càng tỏ ra bối rối: “Là chuyện gì vậy? Có liên quan nhiều đến mình không?”

“Đương nhiên rồi! Nếu không có liên quan đến cậu thì tại sao anh ta phải hỏi riêng cậu như thế chứ?” Hứa Lâm vẫn còn đứng đó mà hả hê. “Cậu thật là vĩ đại! Hy sinh bản thân để cứu tất cả mọi người!”

“Rốt cuộc là chuyện gì thế? Cậu định làm mình sốt ruột mà chết à?” Đồng Phi Phi nghe xong, mặt trở nên trắng bệch, định quay người bước đi. “Cậu không nói thì thôi, để mình đi hỏi người khác!”

“Ôi trời, thực sự sốt ruột đến thế sao?” Hứa Lâm vội vàng ngăn cô lại, khẽ nở nụ cười. “Thực ra cũng không có gì cả, chỉ là vị Thần Mặt Đen đó nói muốn nhận một dự án phát triển tổng hợp quy mô lớn, công ty phải thành lập một nhóm nhỏ chuyên trách, cần có một thư ký quản lý. Thế rồi anh ta chọn cậu, hỏi cậu có đồng ý không, sau đó thì cậu đã hân hoan, vui vẻ xin được chết đó!”

Nói đến đoạn sau thì biểu hiện của Hứa Lâm không còn nghiêm túc được nữa, cô ghé sát tai Đồng Phi Phi, nhả nụ cười đùa: “Cậu nói xem tại sao anh ta lại chọn mỗi cậu cơ chứ? Liệu có phải là đã ưng cậu rồi không?”

“Sao cơ, cậu rất ghen tị phải không? Vậy thì mình sẽ nhường ngay cơ hội tốt này cho cậu đấy!” Đồng Phi Phi tức giận càu véo Hứa Lâm. “Thế mà là chị em tốt cơ đấy! Sao cậu lại có thể giương mắt mà nhìn mình nhảy vào vạc dầu như thế chứ? Sao không nhắc mình chứ?”

“Làm thế nào để nhắc cậu cơ chứ? Lúc đó mình đã điên cuồng nháy mắt với cậu nhưng cậu có thèm nhìn mình cái nào đâu, lại còn nói chắc như đinh đóng cột là đồng ý với Thần Mặt Đen đó chứ. Như vậy thì mình còn có thể làm gì được đây?” Thấy sắc mặt của Đồng Phi Phi lúc này đã chuyển từ trắng sang tím tái, Hứa Lâm vội vàng lên tiếng an ủi: “Ôi dào, cậu cũng đừng nên lo lắng quá làm gì, dù sao thì cũng chỉ là thư ký quản lý tạm thời của một nhóm nhỏ thôi mà. Khi dự án này kết thúc, cậu sẽ tự nhiên thoát khỏi bể khổ này thôi. Hơn nữa, nếu cậu thực sự làm tốt, nói không chừng rất có thể sẽ biến khủng hoảng thành cơ hội, chịu khó xuất đầu lộ diện trước mặt Thần Mặt Đen, nói không chừng anh ta mà vui vẻ thì sẽ ngay lập tức thăng chức, tăng lương cho cậu đấy!”

“Còn ngồi đây mà mong được thăng chức, tăng lương nữa ư? Hắn ta mà không sa thải mình thì mới là lạ ấy. Ôi, A Di Đà Phật!” Đồng Phi Phi nói một cách khó chịu, đột nhiên cô chợt nhớ lại hôm thứ Bảy Mạnh Tuấn bắt gặp cô đi gặp mặt, hẹn hò, liền chau mày lại, nói với Hứa Lâm: “Đúng rồi, bây giờ mình phải làm việc cùng với Thần Mặt Đen đó, xem ra sẽ không có thời gian cho bản thân. Như vậy thì tạm thời cậu cũng không thể giúp mình sắp xếp buổi hẹn hò nào được nữa rồi.”

“Hả? Không đến mức phải như thế chứ? Lẽ nào anh ta lại để cậu ở chế độ “stand by” suốt 24/7 sao?”

“Ai mà biết được chứ? Dù sao thì cẩn thận vẫn hơn.” Đồng Phi Phi vốn đang nghĩ cách làm thế nào để tự nhiên tránh được mấy vụ hẹn hò, bởi vì cô cũng không muốn để Hứa Lâm biết việc cô đồng ý làm bạn gái hờ của Mạnh Tuấn, bây giờ thì tốt rồi, vừa hay có thể dùng cái lý do làm thư ký này để tạm thời tránh được.

“Ồ, vậy được rồi, đợi cậu lo xong vụ này rồi tính sau vậy.” Hứa Lâm bắt đầu gật đầu. Hai người họ vừa mới bước ra khỏi phòng nghỉ thì điện thoại của Đồng Phi Phi reo lên.

“Đang ở đâu? Đến văn phòng của tôi ngay bây giờ.” Giọng của Mạnh Tuấn vọng ra từ điện thoại.

Đồng Phi Phi vội đứng thẳng lưng. “Được, tôi đến ngay!”

Đồng Phi Phi ngắt điện thoại, ném lại một câu: “Thần Mặt Đen triệu kiến” rồi vội vã bỏ đi. Hứa Lâm nhìn theo cái dáng đi vội vàng của Đồng Phi Phi, nghĩ bụng, đừng nói là đi gặp mặt, hẹn hò, không chừng ngay cả cô cũng không chắc có thể đợi được Đồng Phi Phi mà cùng ăn trưa.

Lời dự đoán của Hứa Lâm quả nhiên không sai. Là thư ký quản lý của một nhóm nhỏ, Mạnh Tuấn yêu cầu Đồng Phi Phi chuyển vào văn phòng của anh ta, sau đó cùng với cô tham gia một cuộc họp qua điện thoại, đợi cho đến khi các thiết bị kết nối video tắt thì cũng đã là hai rưỡi chiều rồi. Mạnh Tuấn lấy một tách cà phê rồi tiếp tục vùi đầu vào công việc, Đồng Phi Phi xoa xoa cái bụng của mình thầm nghĩ trưa hôm qua vừa mới được ăn một bữa no căng thế mà trưa nay lại bị đói, như thế này thì liệu có được xem là no dồn đói góp không đây?

“Nếu cô thấy đói rồi thì có thể gọi đồ ăn về công ty.” Đột nhiên giọng Mạnh Tuấn vang lên từ phía sau chiếc máy tính. Đồng Phi Phi ngẩng lên nhìn về phía Mạnh Tuấn, cẩn thận hỏi: “Anh đang nói với tôi à?”

“Lại còn hỏi vợ nữa.” Mạnh Tuấn cuối cùng cũng rời mắt khỏi màn hình máy tính, ánh mắt sắc như nhìn xuyên qua cô.

“Lẽ nào tôi đang nói với không khí?”

“Ồ, tôi không đói, không cần gọi đồ đâu.” Đồng Phi Phi vội vàng từ chối. Đúng là đùa nhau, anh ta đường đường là Thần Mặt Đen mà cũng chỉ uống có mỗi một tách cà phê, lẽ nào hạng tép riu như cô mà lại có thể hùng hồn gọi đồ đến mà ăn uống hả hê hay sao? Nhưng mà có lẽ một lát nữa cô có thể lén ra ngoài để mua một cái bánh mì...

“Vậy được, tôi vừa gửi cho cô một số tài liệu, cô dựa theo yêu cầu của tôi mà tổng hợp thành một bản báo cáo, trước khi tan làm nộp cho tôi.”

“Được.” Đồng Phi Phi mở email, tải tập tài liệu về máy, nhìn rồi chậm rãi mở file tài liệu. Cô cảm thấy dạ dày của mình cũng có vẻ thật ngoan ngoãn, biết điều, vẫn muốn đi ra ngoài để mua bánh mì ư? Tốt nhất là ngay cả nước cũng nên uống ít đi một chút, để tránh phải mất thời gian đi vào nhà vệ sinh!

Sáu giờ đúng, cuối cùng Đồng Phi Phi cũng làm xong bản báo cáo để giao cho Mạnh Tuấn, sắp xếp lại đồ xong, cô nán lại một lúc, đang đắn đo suy nghĩ xem có nên bạo gan để nói một câu: “Tạm biệt” với Thần Mặt Đen hay không thì Mạnh Tuấn đã đứng lên: “Đi ăn thôi, ăn xong rồi quay về, chúng ta sẽ cùng xem lại bản báo cáo này.”

“Ồ!” Cô đặt túi xách xuống một cách cam chịu, tự nhạo báng bản thân sao mà mình lại có thể có tầm nhìn xa, dự đoán siêu đến thế. Thế nên chuyện buổi sáng nay xem ra cũng không phải là cô lừa gạt gì Hứa Lâm. Xem này, làm thư ký cho cái tên Thần Mặt Đen này thì chẳng phải là chịu cảnh “stand by” 24/7 hay sao?

Đồng Phi Phi theo sau Mạnh Tuấn, len lén xoa xoa cái vai đang mỏi cứng, rồi lại nắn bóp cánh tay còn đang tê mỏi của mình. Vừa bước vào thang máy, điện thoại của Mạnh Tuấn đã reo, anh lấy điện thoại ra, nhìn vào màn hình hiển thị người gọi, hơi chau mày: “Mạnh phu nhân ư?”

Lại là Mạnh phu nhân sao? Đồng Phi Phi nghĩ ngay đến việc đứng sang một bên, nhưng không gian bên trong thang máy không được rộng lắm, lúc này cũng chỉ có hai người ở trong, vô cùng yên tĩnh, cộng với việc Mạnh Tuấn cũng không có ý nói nhỏ đi, vì vậy mà cô bị buộc phải nghe toàn bộ. “Tối nay con phải làm thêm giờ... Là chuyện bình thường mà... Vậy mẹ cứ thương lượng trước với ông ấy đi, xem rốt cuộc là bên nào quan trọng... Cái gì mà không phối hợp với mẹ chứ? Mẹ còn muốn con phối hợp như thế nào nữa đây... Được, được rồi, con nói ẹ biết, con đã tìm được người ưng ý rồi, đó chính là con gái của Bí thư Kha... Đúng, bây giờ bọn con đã bắt đầu rồi... Phải! Mới bắt đầu, và đó là tình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, thấy rất ưng ý rồi... Được, chỉ một thời gian nữa con sẽ mang cô ấy về ra mắt!”

Mạnh Tuấn tắt điện thoại, phát hiện Đồng Phi Phi không còn đứng ở bên cạnh nữa. Anh ngạc nhiên quay lại, chợt nhìn thấy cô đang thu mình ở góc thang máy, nhìn anh với vẻ vô cùng bối rối. Mạnh Tuấn bộp bộp trán, giọng anh có chút mệt mỏi: “Sao vậy?”

Đồng Phi Phi cắn môi, thận trọng cất tiếng hỏi: “Trước đây tôi đã từng hỏi, anh muốn tôi đóng giả làm bạn gái của anh là ở trong phạm vi nào?”

“Chủ yếu là trước mặt những người trong gia đình tôi.” Mạnh Tuấn thẳng thắn trả lời: “Cuộc điện thoại vừa rồi chắc cô cũng đã nghe thấy rồi, gia đình tôi cứ ba ngày hai bận lại sắp xếp cho tôi đi xem mặt, tôi thấy rất khó chịu, do đó muốn tìm một lá chắn.”

“Chỉ có những thành viên trong gia đình thôi sao? Ý tôi là, chỉ cần ở trước mặt cha mẹ anh thôi, đúng không?” Cái từ “chỉ có” trong lời nói của Đồng Phi Phi thốt lên nghe có vẻ nặng nề. Mạnh Tuấn nhìn cô, giọng điệu trở nên nghiêm nghị: “Cô muốn nói gì?”

“Anh biết đấy, Nhã Doanh, cô ấy là con gái của Bí thư Kha. Nếu như anh chỉ là muốn tìm một lá chắn trước mặt cha mẹ anh thì không có gì, nhưng nếu... nếu như...”

“Nếu như cái gì?” Mạnh Tuấn nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Đồng Phi Phi với vẻ thích thú. “Xem ra có vẻ như là cô vẫn rất bảo vệ cái cô Kha Nhã Doanh đó, đúng không?”

“Vâng, cô ấy là bạn tốt của tôi, thế nên tôi không muốn làm bất cứ điều gì có thể làm tổn thương cô ấy.”

Mạnh Tuấn gật đầu làm như có vẻ đã hiểu, nhìn sang Đồng Phi Phi lúc này vẫn đang nhìn anh một cách thận trọng, cười nhạt: “Căng thẳng đến vậy sao? Vậy cô cứ ngoan ngoãn tiếp tục ở bên cạnh tôi đi.”

Hả? Bầu không khí ảm đạm, trầm lắng trong phút chốc đã bị câu nói mờ ám, mơ hồ kia của Mạnh Tuấn làm cho tan biến. Đồng Phi Phi mở miệng nhưng chưa kịp trả lời thì thang máy đã dừng lại. Mạnh Tuấn bước ra khỏi thang máy với vẻ rất nhẹ nhõm. Đồng Phi Phi cay đắng bước theo sau, đau đớn, cảm hận bản thân sao lại không biết tự lượng sức mình, lại còn ảo tưởng ngông cuồng có thể đàm phán với tên Thần Mặt Đen tu luyện nghìn năm kia. Như lần này, việc không ký kết bất cứ điều khoản có lợi nào đã không nói rồi, cô lại còn ngu ngốc đem bán cả bản thân mình nữa.

Nhìn theo bóng dáng của Mạnh Tuấn, Đồng Phi Phi hít vào một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần. Bạn gái hờ mà thôi, cũng không phải là điều quá khó khăn, hơn nữa cũng chỉ là đối phó thôi mà, còn sóng gió, bão tố nào mà cô chưa từng đối mặt qua cơ chứ? Thử thách nhỏ này mà lại sợ hãi tới mức không làm được ư? Nghĩ vậy, cô ngay lập tức tìm lại được sự tự tin, ngẩng đầu hiên ngang bước theo Mạnh Tuấn vào bên trong quán ăn nhỏ.

Khách bên trong quán ăn không nhiều, những món mà họ gọi đều được mang lên rất nhanh. Đồng Phi Phi nhận bát mì bò nầm hương mà mình đã gọi, đang định ăn thì Mạnh Tuấn đột nhiên cất tiếng hỏi: “Buổi trưa cô không ăn mà bây giờ chỉ gọi có một bát mì, có đủ no không? Liệu có cần ăn chung suất cơm sườn này với tôi không?”

Đồng Phi Phi im lặng nhìn chiếc bát lớn trước mặt mình, cố gắng bình tĩnh mở lời: “Không cần đâu, cảm ơn!”

Mạnh Tuấn không do dự đẩy đĩa cơm của mình đến trước mặt cô: “Tôi biết cô ăn rất được mà. Không cần phải cảm thấy ngại đâu, tối nay còn phải làm thêm khá muộn đấy, ăn no thì mới có sức mà làm việc chứ!”

Nói xong, anh ta không đợi Đồng Phi Phi trả lời mà gọi người phục vụ lại, gọi thêm một đĩa sườn cay, còn nhấn mạnh là trong món sườn không được cho hành.

“Khoan đã!” Đồng Phi Phi ngăn người phục vụ lại, mỉm cười, nói với cô ấy: “Lát nữa chúng tôi sẽ gọi, phiền cô khoan hãy đặt món.”

Người phục vụ khẽ bĩu môi, quay người bước đi. Mạnh Tuấn cau mày nhìn Đồng Phi Phi. Cô cúi xuống, im lặng lấy đĩa của Mạnh Tuấn gạt bỏ tất cả lớp hành phủ đầy trên món sườn, sau đó chậm rãi đẩy chai tương ớt đặt trên bàn đến trước mặt Mạnh Tuấn: “Đây là món sườn cay không có hành.”

Mạnh Tuấn nhíu mày, Đồng Phi Phi nhìn xuống rồi giải thích: “Tôi ăn một bát mì là đủ no rồi. Nếu anh vẫn muốn gọi lại món sườn cay mới thì phần ăn này tôi có thể bỏ hộp để đem về được không?”

Mạnh Tuấn im lặng hồi lâu, một lúc sau anh mới cầm đĩa, cúi đầu ăn. Suy cho cùng thì có quá nhiều hành, Đồng Phi Phi không thể nào gạt sạch hết được. Mạnh Tuấn chau mày ăn hết, trong lòng có chút bực tức, khó chịu. Tại sao mình lại phải nghe theo Đồng Phi Phi mà ăn hết suất này chứ? Mình kiên quyết đòi

đổi món sườn cay khác thì sao chứ? Dù sao thì bữa này là mình trả tiền mà, mình mới là ông chủ kia mà? Nghĩ đến đây, anh cảm thấy không hài lòng, ngẩng lên thì thấy Đồng Phi Phi đang chậm rãi ăn món mì bò. Trong làn hơi nghi ngút, cô cúi đầu, cẩn thận thổi từng miếng, từng miếng rồi lại chậm rãi nhai, thần thái trầm tĩnh và thanh thản.

Anh hơi nheo mắt, nghĩ lại lúc cô giúp anh gạt đi từng cọng hành, từng miếng gừng cũng có vẻ rất dịu dàng, nhẹ nhàng như lúc này. Vô tình cánh cửa của ký ức bỗng hé mở, điều gì đó chậm chậm, bình thản, ầm ập len lỏi trong lòng anh. Nếp nhăn giữa hai đầu lông mày dần giãn ra, đột nhiên anh cảm thấy, có lẽ có một cô gái như thế này ở bên cạnh mình cũng là một điều tốt.

11. Chương 02 – Phần 2

Chương 2: Năm tháng ngắn ngủi, tình cảm sâu sắc 2

Những ngày tháng yên bình nhẹ nhàng trôi qua như nước chảy, Đồng Phi Phi hằng ngày cùng với Mạnh Tuấn hợp với các bộ phận khác như ban Kế hoạch, ban Dự toán, ban Kỹ thuật, lại còn phải liên lạc thường xuyên với các công ty thiết kế trong nước và hầu như mỗi ngày đều bận rộn đến quá nửa đêm khi trăng đã lên ới có thể về nhà. Chỉ vốn vẹn ba tuần trôi qua mà cô đã gầy đi trông thấy, với tình trạng này thì chắc cô sẽ không dám đến gặp bà Tổng mà chỉ có thể gọi điện thoại nhiều hơn, nhờ Hứa Lâm có thời gian thì giúp cô đi thăm bà.

“Phi Phi hôm nay lại phải tăng ca à?” Buổi sáng Chủ nhật, bà Tổng mở cửa, thấy Hứa Lâm đang xách một đồng hồ bước vào, bà vội đưa tay ra đón lấy túi. “Cái con bé này, sao mà lần nào đến cũng mang nhiều đồ thế này chứ? Lần sau mà còn như vậy thì ta sẽ không cho con vào nhà nữa đâu!”

“Ôi, con đây mới đến có mấy lần mà mẹ đã không muốn tiếp rồi sao? Chắc mẹ chỉ mong có mỗi Phi Phi đến thôi, đúng không ạ? Cô ấy là con dâu của mẹ, còn con là con nuôi cơ mà!” Hứa Lâm cố ý trề môi, làm ra vẻ ầm ục lắm. Bà Tổng bị cô nói vậy không biết là nên khóc hay nên cười nữa, đưa tay vỗ nhẹ lên đầu cô: “Là con gái nuôi của ta mà dám nói những điều như vậy sao? Thử hỏi con dâu và con gái, ai thân hơn chứ?”

“Hừ, ai bảo mẹ thiên vị cô ấy như vậy chứ!” Hứa Lâm làm bộ mặt hề, ngồi xuống sofa, bật ti vi. Bà Tổng lắc đầu, mở túi đồ mà Hứa Lâm mang đến, lấy ra hai quả táo, đem vào bếp rửa, vừa mới bê ra thì Hứa Lâm đã đứng dậy: “Để con, để con! Nấu nướng thì con không giỏi nhưng mà gọt táo thì chính là sở trường của con đấy!”

Cô vừa nói vừa đưa tay đón lấy quả táo từ tay của bà Tổng. Bà ngồi xuống ghế ngắm dao pháp điệu nghệ của Hứa Lâm, than thở: “Nhanh thật đấy, mới đó mà đã bao nhiêu năm trôi qua rồi. Mẹ vẫn còn nhớ hồi các con còn nhỏ, anh con và Quân An ăn táo đều thích ăn cả vỏ, tay bẩn như thế mà cũng cầm lên cắn, chỉ có con lúc đó là đứa ít tuổi nhất mỗi lần như vậy lại kéo chúng đi ra hồ rửa tay, lại còn bắt chúng phải rửa táo cho sạch. Sau đó khi lớn hơn thì con lại nhất quyết gọt vỏ cho chúng, kết quả là hai tên tiểu tử đó cho đến khi học đại học vẫn không biết gọt táo.”

“Đúng đấy ạ! Anh Quân An sau này còn thú nhận với con rằng hồi nhỏ anh ấy rất ghét con, mấy lần còn cùng với anh trai con bỏ mặc con, không thèm cho đứa nha đầu phiền phức này chơi cùng!” Hứa Lâm nhăn mũi vẻ không hài lòng. Bà Tổng hơi ngạc nhiên: “Cái thằng ngốc Quân An, tại sao ngay cả chuyện này mà cũng nói ra với con chứ?”

“Ôi, mẹ tưởng rằng anh ấy chủ động nói cho con biết sao? Là do anh trai con có lần không cẩn thận nhỡ mồm nói ra. Thế là con đi tìm anh ấy hỏi, cuối cùng thì bắt đắc dĩ cũng phải thú nhận!”

Bà Tổng chợt nhận ra: “Mẹ nói rồi mà, với cái tính cách thật thà như của Quân An làm sao mà lại không lỡ lời nói ra những điều này cơ chứ.”

Hứa Lâm khẽ cười đưa quả táo đã gọt cho bà Tổng: “Đúng đó mẹ. Anh Quân An từ trước đến nay vẫn là người ân cần mà!”

Nụ cười trên gương mặt của bà Tổng nhạt đi một chút. Bà đón lấy quả táo, nhìn Hứa Lâm lại lấy tiếp quả khác để gọt, con dao trong tay xoay tròn quanh quả táo, vỏ táo mỏng cứ vậy mà dài mãi, không bị đứt rời. Bà thăm thở dài một tiếng, cầm quả táo đưa lên miệng, ăn mấy miếng rồi nói sang chuyện khác: “Anh trai con thế nào rồi? Mẹ nhớ là nó đi cũng đã mấy năm rồi đúng không, thế nào rồi, nó định định cư ở Mỹ luôn hả?”

“Có lẽ vậy mẹ ạ! Anh ấy nói đã đi nhiều năm như vậy rồi, về nước cảm thấy không thích nghi được nữa. Trước đây vốn có trường mời anh ấy quay về làm giảng viên nhưng anh ấy từ chối. Ôi, anh ấy cứ tự mình là tài giỏi, với đức hạnh của anh ấy thì làm giảng viên quả là có lỗi với con cháu sau này!”

“Nói linh tinh gì thế cái con bé này!” Bà Tổng bị Hứa Lâm chọc cho bật cười. “Con ấy, chẳng bao giờ nói được một câu tốt đẹp! Lại còn không thân thiết với Quân An gì chứ, nghịch ngợm tới mức hồi nhỏ người ta cứ tưởng con với Quân An mới là anh em ruột đấy!”

“Vâng! Con muốn được làm em gái của anh Quân An quá đi ấy chứ! Nếu không thì tại sao con lại cứ quần láy mẹ đòi nhận mẹ nuôi cơ chứ?”

“Hả? Thì ra con nhận ta là mẹ nuôi là vì Quân An sao? Đồ sói con vô lương tâm, tiếc thay trước đây ta đã vô cùng yêu quý con, làm cho con bao nhiêu là món ngon nữa!”

“Ôi, con sai rồi, con đã sai rồi! Vị trí của mẹ trong lòng con tuyệt đối lớn hơn Quân An rất nhiều! Thôi mẹ cứ xem việc con ngoan ngoãn thế nào khi gọt táo ẹ, mẹ hãy tha thứ cho những lời nói bốc đồng, ruột để ngoài da lần này nhé! Nếu không thì quả này con cũng xin mời mẹ.” Hứa Lâm nịnh nọt đưa quả táo vừa gọt xong cho bà Tổng, bà mỉm cười đẩy ra, đứng dậy. “Con định nhồi ta đến chết hả? Mau ăn đi! Biết là con đến nên ta đã đi siêu thị mua sườn, để ta đi làm cho con món sườn xào chua ngọt nhé!”

“Tuyệt quá! Con biết mẹ là người đối với con tốt nhất mà! Lâu lắm không được ăn món sườn chua ngọt mẹ làm rồi. Ôi, không xong rồi, bây giờ nước miếng đã muốn chảy ra ngoài rồi đây này mẹ ơi!”

“Đồ quỷ nhỏ tham ăn! Xem cái vẻ tham lam của con kìa!” Bà Tổng mỉm cười, đi vào phòng bếp, Hứa Lâm vừa ăn táo vừa đi theo sau bà. Thấy bà Tổng lấy ra một chiếc hộp lớn đựng sườn heo, cô thấy ngạc nhiên: “Nhiều như vậy hả mẹ? Mẹ không định làm hết một bữa đấy chứ ạ?”

“Ừ, mẹ làm hết. Chẳng phải là con với Phi Phi làm cùng một chỗ với nhau sao. Ngày mai con đem đến cho nó nhé! Lúc này nó có vẻ quá bận rộn, chắc là ăn uống không đến nơi đến chốn được. Đồ này có thể để được, nó mang về hâm nóng lên là có thể ăn được rồi!” “Con đã nói rồi mà, đúng là mẹ vẫn rất thương cô ấy!” Hứa Lâm khúc khích cười, pha trò. Bà Tổng dừng tay, quay lại nhìn Hứa Lâm, lời nói có chút do dự: “Lâm Lâm, con đừng nghĩ l mẹ thiên vị. Không phải mẹ quá thiên vị nó. Con bé Phi Phi đó với con không giống nhau. Con bé... con bé đó quả thật là không dễ dàng gì...”

“Ày da, con đang đùa thôi ạ! Sao mà mẹ lại coi đó là thật chứ?” Hứa Lâm nhìn mắt bà Tổng đã hơi hoe đỏ, vội vàng đặt quả táo trên tay xuống, đỡ lấy bà. “Con nói đùa thật mà! Quan hệ giữa con và Phi Phi như thế nào mẹ không phải là không biết mà! Con cũng rất quý Phi Phi, con cũng luôn mong cô ấy có một cuộc sống tốt hơn, thật đấy mẹ ạ!”

Bà Tổng gật đầu, miễn cưỡng cười: “Mẹ biết, con vẫn luôn đối với Phi Phi rất tốt. Mấy năm nay nếu không phải có con luôn giúp đỡ nó thì có lẽ hai mẹ con ta không thể sống được từ lâu rồi...”

“Ôi, mẹ càng nói càng quá lời rồi, cái gì mà giúp đỡ nó, cái gì mà hai mẹ con ta chứ? Mẹ lại quên con mới là con nuôi của mẹ rồi, đúng không? Mẹ vẫn còn nói như vậy thì con thực sự giận rồi đó!”

“Được rồi, được rồi, không nói, không nói nữa! Để mẹ làm món sườn cho con, muốn cho nhiều giấm, nhiều đường phải không?” Bà Tổng lau nước mắt nơi khóe mắt, quay lại để tiếp tục làm món sườn. Hứa Lâm đứng phía sau bà, ngắm nhìn mái tóc đã điểm bạc, dáng người lom khom, cô khẽ thở dài một tiếng rồi lại cầm quả táo lên, cắn một miếng thật to.

Khi Hứa Lâm ở nhà bà Tổng ăn bữa trưa thì Đồng Phi Phi đang bị Kha Nhã Doanh lôi đi mua sắm. Sắp đến Giáng sinh rồi, Kha Nhã Doanh muốn mua một món quà cho Hạ Tiểu Quả, lại sợ mua quà không đúng ý khiến Tiểu Quả không vui nên sống chết phải bắt bằng được cô nàng Đồng Phi Phi đang ở nhà ngủ bù đi ra ngoài cùng để tham mưu. Hai người đi lượn lờ mất quá nửa ngày, đồ mà Đồng Phi Phi chọn thì Kha

Nhã Doanh cảm thấy quá bình thường, tặng không sang, đồ Kha Nhã Doanh chọn thì Đồng Phi Phi lại cảm thấy quá sang trọng, sợ Tiểu Quả không dám nhận. Kết quả là đến khi cả hai đã mệt rã rời, ngồi trong cửa hàng KFC thì vẫn chưa mua được thứ gì.

“Sao mà khó đến vậy chứ? Đồ mình chọn cho bố mẹ cũng không mất công như thế này đâu!” Kha Nhã Doanh ngồi trên ghế vừa xoa xoa bắp chân vừa đau khổ than thở.

“Hay là cậu thử đến DIY xem sao? Đồ handmade Tiểu Quả nhất định sẽ thích đấy!” Đồng Phi Phi vui vẻ đưa ra ý kiến. Kha Nhã Doanh bĩu môi: “DIY ư? Không phải là cậu muốn mình đan mấy thứ khăn len hay găng tay gì đó chứ? Tuần sau là đến ngày lễ rồi, đừng nhắc đến chuyện mình từ xưa đến nay không biết đan lát gì, cho dù là biết thì chỉ còn thời gian ngắn như vậy, làm sao mình có thể đan xong được cơ chứ!”

Đồng Phi Phi cắn ống hút, im lặng một hồi lâu rồi lên tiếng: “Nếu không thì mình sẽ đan giúp cậu nhé?”

“Thật sao?” Mắt Kha Nhã Doanh ngay lập tức sáng lên, gương mặt vốn đang rầu rĩ, u ám chuyển ngay sang tươi tỉnh, rạng rỡ. “Phi Phi, mình biết là cậu tốt với mình nhất mà! Cậu cũng biết rồi đây, Tiểu Quả xưa nay ra ngoài đều không thích quà khăn hay đeo găng tay, lần nào mình muốn mua cho anh ấy đều bị anh ấy từ chối. Vừa hay lần này chúng ta đan một bộ cho anh ấy để xem sau này anh ấy có dám không quà nữa không!”

“Chúng ta ư?” Đồng Phi Phi nhìn Kha Nhã Doanh cười mà như không, trên gương mặt Kha Nhã Doanh liền xuất hiện nụ cười: “Là... là cậu dạy mình đan ấy, được không?”

Đồng Phi Phi lắc đầu, thở dài: “Thôi đi, đợi cậu học được ấy à, đừng nói là Giáng sinh, có khi đến qua cả Tết ấy chứ!”

“Hi hi, vậy thì lần này cậu giúp mình trước vậy! Năm sau, năm sau mình nhất định phải học được để tự đan!” Kha Nhã Doanh tuyên bố một cách chắc nịch, nhanh chóng ăn hai, ba miếng xong một đôi cánh gà. Cô nàng sốt ruột không thể chờ đợi lời Đồng Phi Phi đi mua len. Hai người cùng chọn được len màu xanh lam đậm, loại len này tương đối mềm mịn, đan lên thì mất công nhưng quà thì rất dễ chịu. Mua đồ xong, Đồng Phi Phi xua Kha Nhã Doanh đến chỗ Tiểu Quả dành thời gian cho thế giới của hai người, còn mình thì ôm đồng len về nhà.

Mở ngăn kéo dưới cùng của tủ quần áo, mấy chiếc que đan màu vàng nhạt nằm lặng lẽ bên trên một chiếc khăn len màu xanh đậm, Đồng Phi Phi gơ tay ra, vào giây phút ngón tay chạm vào lớp len mềm mịn ấy, trái tim cô như bị một lớp giấy nhám chà rà cọ xát, nỗi đau đớn giống như một thước phim quay chậm, dài lê thê và sâu thẳm.

Lấy que đan ra xong, cô gắng sức đóng ngăn kéo lại, quay đầu nhìn khung ảnh đặt trên tủ nơi đầu giường, nụ cười của Quân An vẫn ám áp như vậy. Thu ngón tay lại, đầu mũi que đan nhọn đâm vào ngón tay, cô cắn chặt môi, cúi xuống nhìn. Quân An, đừng trách em, em biết, làm như vậy chỉ là giải pháp xoa dịu mà thôi, nhưng thực sự bây giờ em cảm thấy vô cùng khó chịu, thực sự không thoải mái, thực sự khó khăn biết bao...

12. Chương 02 – Phần 3

Chương 2: Năm tháng ngắn ngủi, tình cảm sâu sắc 3

Buổi sáng ngày thứ Sáu, cuối cùng Mạnh Tuấn cũng nhận ra sự khác thường của Đồng Phi Phi, đã gần một tuần, cô đều biến mất không để lại dấu vết vào thời gian ăn trưa và ăn tối. Tối qua, sau khi làm thêm giờ, cô thà rằng chen chúc trên chiếc xe buýt đông đúc chứ không chịu để anh đưa về nhà, lại còn đôi mắt với quầng thâm, hờn sâu nữa, rõ ràng cô bị thiếu ngủ một cách trầm trọng. Buổi trưa ngày hôm nay, khi hết giờ làm, Đồng Phi Phi lại một mình ôm túi rời đi thì anh lặng lẽ đi theo cô. Anh nghi ngờ Đồng Phi Phi giấu anh mà đi gặp mặt ai đó, thế nên anh còn cố tình mang theo áo khoác và chìa khóa xe, kết quả anh

phát hiện ra Đồng Phi Phi không hề rời khỏi tòa nhà mà lên sân thượng, chọn một vị trí ngồi tránh gió, lấy ra một ổ bánh mì rồi gặm hai, ba miếng là xong bữa, sau đó cô rút từ trong túi ra... một cuộn len?

Mạnh Tuấn nấp mình trong góc, lặng lẽ nhìn dáng vẻ chăm chú của Đồng Phi Phi, đôi mắt hơi nheo lại, có vẻ như đó là một chiếc khăn dành cho nam giới.

Đã là giữa mùa đông rồi, bầu trời u ám, xám xịt, mặt trời ẩn nấp trong những lớp mây dày, lấy hết đi mọi sự ấm áp một cách ích kỷ. Anh nhìn Đồng Phi Phi vừa đan vừa run rẩy hà hơi vào đôi bàn tay lạnh cóng, nổi tức giận cuộn trào lên từ nơi đáy tim, vẫn còn chưa kịp hiểu rõ nổi tức giận này rốt cuộc xuất phát từ điều gì, anh đã sải bước đến trước mặt Đồng Phi Phi từ lúc nào.

Sự xuất hiện đột ngột của một cái bóng khiến Đồng Phi Phi ngạc nhiên mà ngẩng lên, cô nhìn vào gương mặt đen như đất nổi phía trước mặt mình của Mạnh Tuấn, vô cùng ngạc nhiên.

“Gió to như vậy, cô muốn mình bị lạnh cóng rồi nộp đơn xin nghỉ ốm hả?” Mạnh Tuấn sốt ruột ném chiếc áo khoác trong tay lên người Đồng Phi Phi. Đồng Phi Phi ngại ngần đón lấy, miệng khẽ lẩm bẩm: “Tôi mặc nhiều áo rồi, sẽ không bị cảm lạnh đâu...”

“Cô nghĩ rằng mình là sắt đá hay sao?” Mạnh Tuấn nói xong, không đợi một lời phản bác đã quay người bước đi. Đồng Phi Phi ảo não cầm chiếc áo khoác đi theo sau, nghĩ bụng sao mà trùng hợp thế, sao anh ta cũng tình cờ đi lên trên này vậy?

Mạnh Tuấn đi vào trong thang máy, Đồng Phi Phi thấy anh bấm nút xuống tầng hầm, cô vô cùng ngạc nhiên, mở to mắt: “Chúng ta không trở lại văn phòng sao?”

“Vừa rồi cô chỉ ăn mỗi một chiếc bánh mì, lẽ nào cô không đói sao?” Mạnh Tuấn, một tay rút từ túi, đứng ngay giữa thang máy. Đồng Phi Phi nép mình ở một góc, rất muốn nói rằng cô không đói, anh có thể để cô tiếp tục quay trở lên để đan khăn không? Tuy nhiên, cô nhìn vào khuôn mặt của Mạnh Tuấn, rõ ràng là nên khôn ngoan chọn cách im lặng.

Thời điểm buổi trưa, trong thang máy không có một ai. Hai người nhanh chóng xuống thẳng tầng hầm gửi xe. Mạnh Tuấn rút chìa khóa xe từ trong túi ra, hỏi Đồng Phi Phi: “Hai giờ chiều vẫn còn một cuộc họp, đến Danh Điển ăn tạm nhé?”

“Ồ, được!” Đồng Phi Phi ôm áo khoác của Mạnh Tuấn ngồi vào trong xe, trong lòng lại càng thấy nghi ngờ, bộ dạng của anh trông giống như có ý định đi ra ngoài ăn vậy, làm thế nào lại đột ngột chạy lên tầng thượng tòa nhà một cách khó hiểu như vậy chứ?

“Ừm, Tổng giám đốc Mạnh, quả thực là rất trùng hợp đó, sao vừa rồi anh cũng lên tầng thượng thế?” Cô cẩn thận dò hỏi.

Mạnh Tuấn cầm chìa khóa rồi khởi động xe, bình tĩnh trả lời: “Tôi đi lên theo cô.”

“Hả?” Đồng Phi Phi không ngờ rằng Mạnh Tuấn lại thẳng thắn như vậy, tự nhiên lại thừa nhận anh đã đi theo cô.

“Sao thế? Cô ngạc nhiên lắm sao?” Mạnh Tuấn quét ánh mắt về phía cô, trong lời nói có đôi chút không hài lòng. “Cô quên rằng trước đây cô đã từng hứa với tôi điều gì rồi sao? Đóng giả là bạn gái của tôi! Mặc dù thời gian này mọi việc ở công ty có vẻ bận rộn, nhưng tôi cũng không hề có ý định muốn hủy bỏ thỏa thuận này. Vậy mà bây giờ cô lại lên đan khăn ột người đàn ông khác, điều này có nghĩa là gì? Tôi nhớ trước đây tôi đã từng nói với cô, tôi ghét nhất là những người phụ nữ lảng nhãng!”

“Tổng giám đốc Mạnh, anh hiểu lầm rồi!” Đồng Phi Phi vội vàng lên tiếng giải thích. “Chiếc khăn này là tôi đan giúp một người bạn. Cô ấy muốn tặng cho bạn trai một món quà Giáng sinh đặc biệt, nhưng cô ấy không... cô ấy không có thời gian nên nhờ tôi đan giúp. Thật đó, thật sự là tôi chỉ đan giúp người bạn đó mà thôi!”

“Giúp một người bạn sao? Cô ấy không có thời gian, lẽ nào cô thì có rất nhiều thời gian ư?” Mạnh Tuấn bắt đầu nói với giọng điệu cao hơn một chút, có đôi chút mỉa mai. “Mấy hôm nay tôi và cô đều cùng nhau làm thêm đến tận hơn chín giờ mới về. Cô bỏ bê bữa ăn, giấc ngủ của mình, tất cả chỉ là vì những việc vớ vẩn, vô bổ này hay sao?”

“Cái này làm sao có thể coi là chuyện vô vắn, vô bổ được...”

“Không vô bổ sao? Những điều cô làm có điều gì là không vô bổ, nhằm chán chứ? Thay người khác đi gặp mặt, hẹn hò, giúp người khác tặng quà! Tôi chưa bao giờ gặp ai như cô, giúp bạn bè là giúp đến cùng, giúp một cách không có nguyên tắc!”

Giọng nói lạnh lùng vang lên trong xe, sau đó là sự im lặng đến ghê người lấp đầy không gian chật hẹp này. Đối mặt với Mạnh Tuần lúc này đang vô vùng tức giận, Đồng Phi Phi chỉ biết im lặng, không dám phát ra bất cứ âm thanh nào. Cô khẽ nghiêng người sang một bên, gần như là dán chặt mình vào cánh cửa, dây an toàn bị kéo gấp, thít chặt đến mức như chặn lấy hơi thở của cô.

“Thế nào? Không còn gì để nói chứ gì?” Mạnh Tuần lại lên tiếng, giọng nói cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại phần nào. Đồng Phi Phi khẽ liếm môi, hơi nhích người lại vị trí cũ, khẽ khàng giải thích: “Chỉ là tôi hy vọng Nhã Doanh có thể có được hạnh phúc.”

“Nhã Doanh ư?” Mạnh Tuần khẽ chau mày, giảm tốc độ xe. “Thế nên chiếc khăn này là cô đan giúp Kha Nhã Doanh sao? Vậy có nghĩa là cô ấy đã có bạn trai rồi?”

Đồng Phi Phi ân hận cắn chặt môi, trong lòng thầm nguyên rửa mình tại sao lại có thể không cẩn thận mà nói cái tên Nhã Doanh cơ chứ. Cô bướng bỉnh cố gắng cứu chữa: “Không phải, ý tôi là trước đây tôi đã thay Nhã Doanh đi gặp mặt là vì hy vọng cô ấy sẽ hạnh phúc, chứ không phải nói rằng bây giờ tôi đang đan chiếc khăn này cũng là vì...”

“Tôi vẫn nhớ cô đã từng hứa với tôi hai việc. Đóng giả làm bạn gái của tôi là yêu cầu thứ hai, còn yêu cầu thứ nhất là cô tuyệt đối không được nói dối tôi, bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu và vì bất cứ lý do gì đều không được. Tôi nghĩ rằng ít nhất là cô nên giữ được cái đức tính cơ bản là biết trung thực giữ chữ tín này chứ?”

Mạnh Tuần ngay lập tức cắt ngang lời của Đồng Phi Phi, làm cho từ “cô ấy” đang ở trong miệng cô, chưa kịp tuôn ra thì đã bị mắc kẹt trong cổ họng. Đồng Phi Phi há to miệng, thiếu chút nữa tức giận đến mức sôi máu. Đây há chẳng phải là tự mình hại mình sao? Bây giờ cô đã thực sự thấu hiểu được một cách sâu sắc tình cảnh này. Nhìn bộ dạng đau khổ của Đồng Phi Phi, Mạnh Tuần không thể không bật cười: “Có cần thiết phải căng thẳng như vậy không? Sao chứ, lẽ nào bạn trai của Kha Nhã Doanh lại là người vô cùng bí mật, không thể để người ta gặp hay sao?”

Đồng Phi Phi cắn môi, thề rằng không nên sơ suất mà nói lung tung nữa. Nụ cười của Mạnh Tuần cũng dần dần biến mất: “Cô nghĩ rằng nếu cô không nói ra thì tôi sẽ không tìm hiểu được sao? Chẳng qua bây giờ tôi đang cho cô một cơ hội để thẳng thắn, thành thật mà thôi.”

“Cô ấy là người bạn tốt nhất của tôi.” Đồng Phi Phi cuối cùng cũng cất giọng khàn khàn, cô ngẩng lên, đẩy mắt ánh lên vẻ khẩn thiết. “Anh sẽ không làm tổn thương cô ấy, phải không?”

Mạnh Tuần nhìn cô, nét cười trong ánh mắt cuối cùng cũng tắt ngấm. Anh hỏi một cách rất dừng dừng đến mức lạnh lùng: “Cô thực sự vẫn còn muốn bảo vệ cô ấy, nhưng cô dựa vào cái gì để cầu xin tôi chứ?”

“Chẳng phải là anh muốn tôi làm bạn gái hờ của anh sao?” Đồng Phi Phi hít vào một hơi thật sâu. “Tôi đồng ý với anh, anh muốn tôi phải phối hợp thế nào tôi cũng đồng ý.”

“Yêu cầu này hình như cô đã đồng ý với tôi từ lâu rồi mà.” Mạnh Tuần không hề tỏ vẻ gì là xúc động.

Đồng Phi Phi lấy lại dũng cảm, tiếp tục: “Bị ép buộc và cam tâm tình nguyện, đó là hai cấp độ khác nhau, phải không?”

Trong khi hai người nói chuyện thì Mạnh Tuần đã dừng xe trước cửa quán cà phê Danh Điển. Nhưng sau khi tháo dây an toàn, anh chưa vội xuống xe. Anh đặt tay trái hờ hững trên vô lăng, nghiêng người nhìn chằm chằm vào Đồng Phi Phi, không bỏ sót bất cứ cảm xúc nào trên khuôn mặt cô. Anh nhìn rất lâu rồi bỗng cười thành tiếng: “Không phải là sẵn sàng cam tâm tình nguyện hay sao? Sao mà cô vẫn có vẻ căng thẳng như đứng trước kẻ thù vậy? Giữa thanh thiên bạch nhật như thế này, lẽ nào cô còn sợ tôi sẽ ăn thịt cô hay sao?”

Đồng Phi Phi vốn cố gắng kìm nén, nín thở. Trước ánh mắt sắc lạnh của Mạnh Tuần, cô cố tỏ ra tự nhiên, thái độ của cô dường như bình tĩnh, nhưng thực tế thì trái tim đang nhảy loạn lên trong lồng ngực. Mạnh

Tuần nói như vậy, trái tim cô càng đập loạn. Cũng may là cô còn chưa tháo dây an toàn, vì vậy mà có thể dựa vào sự trợ giúp của dây an toàn, gắn chặt lưng vào ghế, sự chống đỡ gắng sức này khiến lưng của cô bắt đầu cảm thấy tê cứng.

“Xuống xe thôi! Chúng ta vừa ăn vừa tiếp tục thảo luận xem rốt cuộc thì cô có thể “sẵn sàng cam tâm tình nguyện” vì tôi mà làm được những gì.” Mạnh Tuần cuối cùng cũng đã xem xong vở kịch hay, rộng lượng ban cho Đồng Phi Phi một cơ hội để kéo dài cuộc sống. Đồng Phi Phi nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi tháo dây an toàn rồi bước xuống xe. Trong giây phút bước vào quán cà phê, cô nhìn khắp bầu không gian tĩnh mịch của quán rồi thoáng nghĩ cái vẻ âm u, mờ ảo này sao mà giống với tương lai không thể đoán trước của cô đến thế.

Khách trong quán cà phê yên tĩnh này có vẻ ít, đưa mắt nhìn thì thấy phần lớn khách ở đây là những cặp tình nhân đang dựa vào nhau trong điệu bộ tình cảm, ấm áp. Trong một không gian như thế này thì giọng nói chỉ cần hơi ột chút là sẽ ngay lập tức thu hút sự chú ý của người khác. Đồng Phi Phi cúi đầu, cuối cùng cũng đã hiểu lý do mà người rõ ràng không thích các quán cà phê như Mạnh Tuần lại thích sắp xếp “đàm phán” ở một nơi như thế này. Không khí ở nơi đây và sự mạnh mẽ từ con người của Mạnh Tuần thực sự sẽ bổ sung, phối hợp với nhau rất tốt! Nghĩ mà xem, ở trong một nơi tĩnh lặng tới mức khiến bạn phải lo lắng, đứng ngồi không yên như thế này, lại còn phải đối mặt với một Thần Mặt Đen uy nghiêm sừng sững nữa, ngoài việc bạn chỉ có thể khúm núm vâng lời, bảo gì cũng nghe ra thì vẫn còn sự lựa chọn khác sao? Thế là Đồng Phi Phi đành chấp nhận số phận mà chọn cách im lặng, lắng nghe Mạnh Tuần lần lượt nói từng điều, từng điều của cái gọi là yêu cầu cô phải phối hợp “cam tâm tình nguyện”:

Thứ nhất, mỗi ngày phải 24/24 đợi lệnh, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, bất cứ đi đến đâu, nội trong phạm vi địa phương đều phải đảm bảo là trong vòng một giờ là đến, trong bất cứ trường hợp nào chậm nhất là trong vòng ba mươi giây phải nghe máy nếu gọi điện thoại.

Thứ hai, phải trung thực, mọi việc, không kể công tư, không kể lớn nhỏ, lời nói đều phải thành thực một trăm phần trăm và không được phép im lặng, chỉ cần anh hỏi thì cô phải trả lời.

Thứ ba, phải tập trung, chuyên tâm, cho dù chỉ là đóng giả thì cũng cần phải tuân thủ đạo đức nghề nghiệp cơ bản. Từ hình thức bề ngoài đến nội dung bên trong đều phải thể hiện được hết ý nghĩa của từ “bạn gái”. Ví dụ như là vụn đan khăn này.

“Hả?” Nghe đến đây thì Đồng Phi Phi đang ngây ra cũng không tìm được mà bày tỏ một chút hoài nghi: “Đan khăn sao? Ý anh là muốn tôi cũng phải đan một chiếc khăn cho anh?”

“Không phải là “cũng”, mà là nếu cô muốn đan thì chỉ được phép đan cho tôi mà thôi.” Mạnh Tuần giải thích với một thái độ tốt hiêm thấy. “Bây giờ cô là bạn gái của tôi, vì vậy cô chỉ được phép đan cho tôi, không được đan cho người khác, bất kể là vì lý do gì, mục đích gì, tất cả đều không được.”

“Nhưng... nhưng mà tôi đã hứa với Nhã Doanh rồi...”

“Cô có thể yêu cầu Kha Nhã Doanh, hoặc là công khai bí mật cô ấy có bạn trai, hoặc là không nhận được chiếc khăn người khác đan hộ, xem cô ấy chọn cách nào?”

Đồng Phi Phi cúi đầu, không nói nên lời. Mặc cả với nhân vật có đẳng cấp cao như Mạnh Tuần thế này thì quả thực cô không đủ sức. Thôi đành vậy, cô tự an ủi mình, cũng may là cô đã đan xong một đôi găng tay rồi, xem ra thì cũng hoàn toàn không phải là không có gì để mà đưa cho Tiểu Quả.

“Khăn quàng cổ của cô đan, tôi thấy cũng đã đan được gần một nửa rồi, vậy thì đừng lãng phí nữa. Thế này vậy, tôi không yêu cầu cô tuần sau là Giáng sinh phải đưa cho tôi ngay. Cô có thể cứ từ từ mà đan, đến Tết đưa cho tôi là được.”

Đồng Phi Phi gật đầu một cách yếu ớt, cô cũng chẳng muốn hỏi Mạnh Tuần rằng anh là người hằng ngày chỉ ngồi ở trong văn phòng rồi hết giờ là lái xe về thì rốt cuộc giây phút nào cần phải quàng khăn cơ chứ? Dù sao thì bây giờ cô cũng đã hoàn toàn chấp nhận rằng anh ta là ông chủ và nên nghe theo những gì anh ta nói.

Kết thúc buổi thương lượng, đối lập với sự ỉ ề của Đồng Phi Phi, Mạnh Tuần lại tỏ ra mình có tâm trạng rất tốt. Anh gọi ình một món rồi đưa thực đơn cho Đồng Phi Phi: “Cô xem xem muốn ăn gì?”

Đồng Phi Phi gọi một đĩa salad hoa quả, đang định đưa menu lại cho người phục vụ thì Mạnh Tuấn ngăn cô lại: “Chọn món chính đi. Vừa rồi cô chỉ ăn có mỗi chiếc bánh mì nhỏ, đừng nói với tôi là chỉ một chút đồ ăn như vậy mà cô đã no rồi đấy.”

“Cũng không phải bữa nào tôi cũng cần ăn nhiều như vậy đâu.” Đồng Phi Phi kiên nhẫn giải thích. “Hơn nữa trái cây cũng có thể làm cho người ta no được mà, lại còn có lợi cho việc giảm cân nữa!”

Đồng Phi Phi gượng cười, Mạnh Tuấn vẫn không hề tỏ ra hài lòng, giọng điệu ra vẻ mỉa mai: “Người như cô mà cũng phải giảm cân sao? Cô lấy mấy người tị nạn ở Ethiopia ra làm tiêu chuẩn hay sao thế?”

“Cái này... Chẳng phải là bây giờ người ta chuộng vẻ đẹp mảnh khảnh hay sao...?”

“Tôi không thích.” Mạnh Tuấn ngắt lời cô. “Điều thứ ba tôi vẫn chưa nói. Cô là bạn gái của tôi thì phải nghe theo yêu cầu của tôi mà thực hiện đầy đủ nghĩa vụ của một “người bạn gái”. Tôi không thích quá gầy, cô thì rõ ràng là gầy quá, không đủ sức khỏe, không hề có lợi để ký hợp đồng dài hạn đâu.”

Nói xong, anh lại một lần nữa đặt menu vào tay của Đồng Phi Phi: “Gọi món chính đi.”

Đồng Phi Phi không nói gì, lật giở menu rồi gọi một miếng tiramisu, thấy Mạnh Tuấn lại không hài lòng mà cau mày, cô nhanh chóng lên tiếng: “Tin tôi đi mà! Dạ dày của tôi như thế nào tôi biết chứ. Nếu tôi thực sự nhịn đến chết thì cũng không có lợi cho việc thực hiện hợp đồng, phải không?”

Mạnh Tuấn nheo nheo mắt, cuối cùng cũng không nói thêm bất cứ điều gì, gật đầu đồng ý để người phục vụ đi đặt món.

Đồ ăn được mang lên, Mạnh Tuấn thấy Đồng Phi Phi chỉ vài miếng là đã chén sạch món salad và tiramisu thì bật cười: “Cô còn nói là không đói nữa sao?”

“Chỉ là tôi không có thói quen để lãng phí thức ăn thôi.” Đồng Phi Phi cẩn thận xiên nốt miếng cam cuối cùng trong đĩa salad rồi vét nốt chỗ nước sốt salad dưới đáy bát, quả nhiên là không để lãng phí một chút nào. Mạnh Tuấn đẩy chiếc bát sứ cũng được xem như là ăn sạch sẽ phía trước mặt mình ra rồi hỏi: “Lần trước cô bắt tôi ăn hết món sườn đó cũng là vì không muốn lãng phí đúng không?”

Đồng Phi Phi ngây ra một chút, phải một lúc lâu sau mới nhận ra rằng chuyện Mạnh Tuấn nói là chuyện lần trước cô giúp anh nhặt sạch hết hành trong món ăn, sau đó bắt anh phải ăn hết món sườn đó, đột nhiên trong lòng có chút thấp thỏm rồi cười một cách ngượng ngập: “Chuyện lần trước mà anh vẫn còn nhớ à?”

“Tất nhiên rồi, ngoài mẹ tôi ra thì cô là người đầu tiên dám bắt tôi phải ăn đó.” Mạnh Tuấn nói một cách điềm nhiên, Đồng Phi Phi có cảm giác ớn lạnh: “Lúc đó cũng đâu phải là tôi bắt anh...”

Mạnh Tuấn mỉm cười: “Đừng quá lo lắng, căng thẳng như vậy. Thực ra lúc đó tôi cũng đánh giá rất cao phản ứng của cô. Cô là người rất biết cách nhìn nét mặt mà đọc suy nghĩ đó.”

Hả? Thật không? Đồng Phi Phi im lặng, cúi đầu, nhưng cô vẫn cảm thấy sao mà lúc đó mình lại bạo gan như thế?

“Xem ra thì cũng sắp sang năm mới rồi, dạo này mẹ tôi cứ giục tôi suốt. Thế này đi, hay là để mấy hôm nữa rồi cô và tôi về gặp mẹ tôi đi!”

“Á?” Đồng Phi Phi ngạc nhiên ngẩng lên, Mạnh Tuấn cười một cách đôn hậu: “Chẳng phải cô rất biết cách nhìn nét mặt mà đọc suy nghĩ, đánh giá tình hình hay sao? Đến lúc đấy thì đừng để tôi thất vọng đó!”

13. Chương 02 – Phần 4

Chương 2: Năm tháng ngắn ngủi, tình cảm sâu sắc 4

Buổi tối trở về nhà, Đồng Phi Phi liền gọi ngay Kha Nhã Doanh đến, nói là Mạnh Tuấn không cho phép đan khăn, lại còn định đưa cô về nhà ra mắt người lớn nữa. Kha Nhã Doanh tự nhiên giận dữ, lo lắng, trách

mắng Mạnh Tuần một trận, nhưng rốt cuộc thì vẫn không dám xông đi tìm anh ta tranh luận. Dù gì thì ngay từ đầu kẻ đuổi lý vẫn là bọn cô, hơn nữa, bây giờ Mạnh Tuần đang nắm đằng chuôi, bọn họ chỉ có thể tạm thời nuốt cơn giận mà thôi.

“May mà đôi găng tay này chưa bị anh ta phát hiện, nếu không thì mình thật sự không biết làm thế nào để đưa cho Tiểu Quả nữa.” Kha Nhã Doanh cầm đôi găng tay lên, bấu môi. “Thôi, cậu dạy mình đan khăn đi, để mình tự đan, cố gắng đến Tết âm thì có thể tặng cho anh ấy.”

“Cậu mới đan mà trước Tết có thể đan xong là giỏi lắm rồi.”

“Vậy thì để Tết tặng vậy! Dù gì thì đến Tết cũng phải tặng quà mà, không cần phải lo lắng là phải tặng gì nữa rồi!” Kha Nhã Doanh nói liên thoảng. Đồng Phi Phi cười rồi thở dài, tính cách của Kha Nhã Doanh chỉ có điểm này là tốt nhất, trời có sập xuống thì cũng đỡ được, chuyện có khó khăn đến mấy thì với cô ấy cũng bằng cách nào đó mà tìm thấy một lối thoát. Sự lạc quan này có lúc khiến người khác thực sự cảm thấy ghen tị, ngưỡng mộ.

Khăn của con trai thì không cần phải quá bắt mắt, Đồng Phi Phi dạy Kha Nhã Doanh cách đan đơn giản nhất rồi lấy chiếc khăn từ trong túi của mình ra, ngồi dưới ánh đèn, tiếp tục đan.

“Cậu vẫn thực sự muốn đan cho tên Thần Mặt Đen đó sao?” Kha Nhã Doanh bị Mạnh Tuần cướp mất chiếc khăn nên bây giờ có thể nói là đang ghét cay ghét đắng anh ta.

“Nếu không thì phải làm thế nào, anh ta đã nói rồi thì mình còn có thể từ chối hay sao?”

“Anh ta là cái gì cơ chứ? Cố tình ăn vạ chúng ta thì có! Cậu làm qua loa là được rồi, mà tốt nhất là đan xấu một chút, xem anh ta có dám quàng mà đi ra ngoài không!” Kha Nhã Doanh tức giận đưa ra đề nghị. Đồng Phi Phi tròn mắt nhìn cô: “Mình đã phải chịu ảm ức là vì cái gì chứ? Nếu thực sự chọc anh ta tức giận, lỡ chuyện của cậu và Tiểu Quả bị lộ thì cậu phải làm thế nào chứ?”

“Ặc...” Kha Nhã Doanh cúi đầu xấu hổ, cô quên mất tiêu điều này. Đồng Phi Phi cất tiếng thở dài, nhìn vào mắt của Kha Nhã Doanh, giọng nói có phần nghiêm túc: “Nhưng mà cho dù bây giờ Mạnh Tuần không nói thì chuyện của cậu và Tiểu Quả cũng không thể che giấu cả đời được. Bây giờ Tiểu Quả đối với cậu thế nào? Cậu rốt cuộc là định như thế nào?”

“Bây giờ Tiểu Quả đối với mình rất tốt! Đạo này anh ấy cũng không hề chọc ỉnh tức giận!” Nhắc đến Tiểu Quả, Kha Nhã Doanh ngay lập tức thay đổi thái độ, đôi mắt bắt đầu mỉm cười: “Nói đến đây thì vẫn phải cảm ơn cậu! Hình như là sau cái lần cậu nói chuyện với anh ấy ở trong bệnh viện, thái độ của anh ấy đối với mình đã thực sự thay đổi rất nhiều!”

“Mình cũng chỉ nói sự thật thôi.” Đồng Phi Phi mỉm cười. “Cậu đã nghe thấy hết rồi à?”

“Không, mình chỉ nghe thấy mấy câu cuối thôi, nhưng đại khái cũng có thể đoán được những gì cậu đã nói trước đó.” Kha Nhã Doanh ôm lấy cánh tay của Đồng Phi Phi một cách trìu mến, dụi dụi đầu vào vai cô. “Mình biết là cậu thương mình nhất mà!”

“Được rồi, chỉ biết ra vẻ ngoan ngoãn ở chỗ mình thôi! Lẽ nào Tiểu Quả nhà cậu không thương cậu hay sao? Có lần nào đi ăn mà anh ấy không chọn những món mà cậu yêu thích đâu? Lần trước, lúc chúng ta đi mua sắm, cậu chỉ tình cờ nói một câu là muốn cùng mình đi ăn món cua xốt cay mà anh ấy đã ngay lập tức đi chợ mua cho cậu đúng hai cân! Lại còn lựa sẵn gạch cua và thịt cua ra cho cậu, còn anh ấy thì chỉ ngồi đó mà gặm càng cua...”

“Hi hi, nhưng mà cậu cũng ăn cùng còn gì, anh ấy cũng đâu phải là mua ột mình mình đâu...”

“Đó là mình được hưởng lây của cậu thôi! Chẳng phải là anh ấy lo cậu ra bên ngoài ăn phải cua không tươi ngon nên mới để mình áp tải cậu về ăn đồ anh ấy làm hay sao? Đó là lần đầu tiên mình được thưởng thức tay nghề của anh ấy đó, không ngờ món anh ấy làm lại khá ngon!”

“Tất nhiên rồi! Tiểu Quả nhà mình là người tuyệt vời mà!” Kha Nhã Doanh có vẻ vô cùng đắc ý, nói cứ như thể cái người tuyệt vời, toàn vẹn đó là của riêng mình không bằng.

“Đúng đúng đúng, mình biết Tiểu Quả nhà cậu là người toàn vẹn, vừa giỏi giang ngoài xã hội vừa giỏi giang chuyện nhà rồi. Vậy cậu định đến bao giờ mới công khai thân phận của người ta đây? Bây giờ thì Mạnh

Tuần cũng đã biết cậu có bạn trai rồi, ngộ nhờ một ngày nào đó anh ta tìm ra được, cậu phải cẩn thận đấy!”

“Ôi, bây giờ mình cũng đang mệt mỏi vì điều đó đây!” Kha Nhã Doanh buông tay Đồng Phi Phi, vẻ mặt khổ não, lẩm bẩm: “Mình cũng không muốn che giấu lâu như vậy, nhưng mà bây giờ chắc chắn là không dám công khai. Mình muốn đợi cho đến khi Tiểu Quả ít nhất đạt được thành công nào đó rồi mới nói với bố mẹ mình. Chứ bây giờ xem hoàn cảnh của anh ấy thì đừng nói là bố mình, ngay cả mẹ mình cũng chắc chắn sẽ không đồng ý đâu!”

“Vậy Tiểu Quả phải đạt được thành công như thế nào thì mới có thể có được sự công nhận của bố mẹ cậu? Liệu có khi nào cho dù anh ấy đã trở thành một họa sĩ lớn, bố mẹ cậu cũng không đồng ý không?”

“Điều đó là không thể!” Kha Nhã Doanh nói nhưng có vẻ gì đó không chắc chắn, cô im lặng một hồi rồi cắn cắn môi. “Dù sao thì mình cũng phải ở bên cạnh Tiểu Quả! Nếu mà bố mẹ mình thực sự không đồng ý thì có thể mình và anh ấy sẽ cùng nhau bỏ trốn!”

“Bỏ trốn ư?” Đồng Phi Phi nhìn Nhã Doanh mà cảm thấy buồn cười. “Tiểu thư à, cậu nghĩ rằng bây giờ vẫn là xã hội cũ à? Cái cách cũ rích thế mà cậu cũng có thể nghĩ ra được sao? Chưa nói đến điều gì khác, chỉ nói đến khả năng của bố cậu thôi thì việc tóm được cậu và Tiểu Quả chẳng phải dễ dàng như trở bàn tay hay sao?”

“Vậy theo cậu phải làm thế nào?” Kha Nhã Doanh thất vọng nhún vai. Cô co chân ngồi lên giường của Đồng Phi Phi, tựa cằm vào đầu gối, ánh mắt quét qua khung ảnh đặt cạnh đầu giường, miệng chum chim, nhẹ nhàng hỏi: “Vậy cậu... lúc đó cậu làm thế nào để có được sự đồng ý của mẹ Tổng Quân An vậy? Lúc đầu chẳng phải bác ấy không muốn tiếp nhận cậu sao? Sau này làm thế nào mà bác ấy lại quý cậu như vậy?”

Nghe đến cái tên Tổng Quân An, Đồng Phi Phi hơi giật mình, cô từ từ buông que đan trong tay xuống, ánh mắt thoáng chút hoảng hốt: “Mình và cậu không giống nhau.”

Nhìn Kha Nhã Doanh với vẻ do dự, định nói gì đó nhưng lại thôi, Đồng Phi Phi vỗ nhẹ vào vai cô: “Cậu đừng lo lắng nữa. Có lẽ mình hơi cả nghĩ. Bố mẹ luôn yêu thương con cái. Nếu bố mẹ cậu biết cậu thực sự thích Tiểu Quả, và Tiểu Quả cũng thực sự đối tốt với cậu thì có lẽ họ sẽ đồng ý thôi.”

“Ừ! Mình cũng nghĩ rằng họ sẽ đồng ý.” Kha Nhã Doanh nói một cách chắc chắn, dường như muốn khẳng định hơn nữa suy nghĩ của mình, cô còn ra sức gật đầu. Đồng Phi Phi mỉm cười nhẹ nhàng, đưa tay với lấy khung hình ở gần đầu giường, Kha Nhã Doanh cũng chụm đầu lại xem, khẽ thì thầm: “Cậu cũng không thể phủ nhận Tiểu Quả và Quân An trông thật sự rất giống nhau phải không? Lần đầu tiên mình nhìn thấy Tiểu Quả, mình cũng đã cảm thấy rất quen thuộc, rất thân thiết. Có khi cũng một phần là do Quân An đó!”

“Nói như vậy thì Quân An chính là người mai mối cho cậu và Tiểu Quả sao?” Đồng Phi Phi cười đùa với Kha Nhã Doanh.

“Dù sao thì chuyện mình và Tiểu Quả có thể được ở bên nhau không thể không nói đến công của cậu và Quân An! Đợi đến khi chúng mình kết hôn, mình nhất định sẽ đưa cho cậu một bao lì xì thật lớn!”

“Cậu không thấy ngại hay sao? Người ta đã cầu hôn cậu hay chưa mà cậu đã háo hức, sốt ruột muốn kết hôn thế? Thật là, dù sao cậu cũng là con gái, chẳng lẽ không biết giữ thể diện một chút sao?”

“Hic, cậu chỉ biết nói mình thôi! Chẳng phải cậu còn hơn mình hay sao? Quân An nhà cậu lúc đó chỉ là phải miễn cưỡng ở chân thôi mà cậu đã một ngày ba bữa đưa cơm đến ký túc xá của anh ấy, rồi chỉ thiếu mỗi nước đút cơm cho anh ấy thôi, lại còn giặt hết quần áo, thậm chí còn giặt cả đồ lót nữa...” Kha Nhã Doanh nói một hồi mới thấy có lẽ cô nên nhanh chóng dừng lại.

Dưới ánh đèn vàng vọt ảm đạm, Đồng Phi Phi vẫn ôm lấy khung ảnh, cổ hơi nghiêng sang một bên, dáng vẻ vô cùng xót xa, cả người cô chìm vào sự cô đơn, lạnh lẽ, giống như một bức tượng bị tuyết bụi phủ trắng xóa. Kha Nhã Doanh không kìm được đưa tay ra kéo ống tay áo của cô: “Phi Phi...”

Đồng Phi Phi chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt trống rỗng, hoang mang, đơn độc. Phải mất một lúc lâu sau, đôi mắt đó mới quay trở lại đối diện với đôi mắt của Kha Nhã Doanh, cô khẽ nở nụ cười yếu ớt: “Đúng vậy,

lúc đó mình còn không biết kiểm chế hơn cậu nhiều. Bọn con gái ở ký túc xá của chúng ta lúc đó còn cười nhạo mình là “cô bạn gái có hiệu 24/24”...”

“Phi Phi...” Mắt của Kha Nhã Doanh bắt đầu hoe đỏ, cô lấy khung ảnh từ tay của Phi Phi, đặt lại chỗ cũ rồi ôm Phi Phi thật chặt. “Cậu muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng cười nữa! Thật đó, đừng cố gắng kìm nén nữa, có được không?”

Đồng Phi Phi vẫn mỉm cười. Cô khẽ tựa cằm mình lên vai Kha Nhã Doanh, giọng nói vẫn trong trẻo chứ không hề có chút nghẹn ngào, sự bình tĩnh đó giống như một sự im lặng của nỗi cô đơn, chết chóc vậy: “Mình không thể khóc được.”

Là thật đó, không thể khóc được. Cô vẫn còn nhớ, ngày Quân An ra đi, trời mưa to, rất to, khi cô ôm lấy cơ thể lạnh ngắt của anh, nỗi đau đớn như thể trái tim bị vỡ vụn ra thành hàng nghìn mảnh cô cũng nghĩ rằng mình đã khóc. Nhưng không. Cái lạnh đến thấu xương vẫn không phải là nước mắt mà chỉ là nước mưa. Đến lúc đó cô mới biết rằng nỗi đau đớn đến cùng cực chính là lúc nước mắt không thể rơi xuống.

Cô ngẩng lên, ánh đèn vàng vọt, mờ ảo khiến mọi thứ đều trở nên mơ hồ, mờ nhạt và xa xôi, giống như cô đã từng chạm tay được vào hạnh phúc nhưng sự mơ hồ đó lại đẩy nó ra ngoài tầm với.

14. Chương 02 – Phần 5

Chương 2: Năm tháng ngắn ngủi, tình cảm sâu sắc 5

Hai ngày cuối tuần, Kha Nhã Doanh đã giới thiệu tường tận, chi tiết cho Đồng Phi Phi về hoàn cảnh gia đình cũng như một số thói quen sinh hoạt của mình, lại còn mang mấy bộ quần áo và túi xách đến cho Đồng Phi Phi chuẩn bị cho buổi ra mắt. Đồng Phi Phi nhìn mấy thứ đồ hàng hiệu LV, Chanel, Gucci bị nhạ đầu Nhã Doanh vứt bừa bộn trên giường, cất tiếng thở dài: “Chả trách Tiểu Quả lại mất tự tin trước mặt cậu đến thế. Cậu hành xử thế này thì anh ấy không bị cậu công kích đến chết thì cũng xem như anh ấy rất dũng cảm rồi!”

“Cái gì chứ! Mỗi lần đi gặp Tiểu Quả, mình đều phải rất cẩn thận lựa chọn quần áo đấy, tuyệt đối không bao giờ mặc những đồ có thương hiệu như thế này đâu!” Kha Nhã Doanh dẫu môi nói với vẻ không hài lòng, cô nâng túm lấy chiếc túi mang theo người: “Cậu xem này, cái túi rẻ tiền này là mình mua ở một cửa hàng nhỏ đấy, chỉ có hơn ba trăm nhân dân tệ^[1] thôi. Mấy cái túi mà mình mang đến cho cậu là những cái rất lâu rồi mình không dùng đến!”

[1] Khoảng 1 triệu đồng tiền Việt Nam

Đồng Phi Phi lặng lẽ cúi đầu, chiếc túi rẻ tiền mua trong cửa hàng nhỏ mà cũng đã hơn ba trăm tệ rồi! Xem ra muốn đóng giả thân phận vị tiểu thư này quả thật là một chuyện không hề đơn giản, dễ dàng. Tìm lấy một chiếc túi vải để cẩn thận cất tất cả những đồ mà Kha Nhã Doanh mang đến, Đồng Phi Phi cảm thấy hơi đau đầu: “So với cậu thì mình chỉ là một cô gái quê mùa mà thôi! Hy vọng là mình không làm hỏng mất hình ảnh của cậu trước mặt mẹ anh ta.”

“Nói linh tinh cái gì đấy! Cậu đoan chính, hiền thực như thế này thì chắc chắn mẹ anh ta sẽ rất thích cậu à xem!” Kha Nhã Doanh chớp chớp mắt. “Nói không chừng cái tên Thần Mặt Đen đó lại thực sự có ý với cậu đấy! Hay là cậu với anh ta thử tiến triển một chút xem sao?”

“Thôi đi! Mình đâu phải là người thích tự hành hạ bản thân!” Đồng Phi Phi tỏ ra không bằng lòng, trừng mắt lên nhìn Kha Nhã Doanh. “Cậu hãy lo cho cậu đi! Lần này là mình mượn danh tính, thân phận của cậu, cậu thực sự không sợ sẽ xảy ra chuyện gì sao? Ngộ nhờ chuyện này bị truyền ra ngoài thì phải làm thế nào đây?”

Đồng Phi Phi thì lo lắng, còn Kha Nhã Doanh lại cười rạng rỡ: “Ngộ nhờ chuyện này bị truyền ra ngoài thì cũng không phải quá tệ đâu.”

“Hả?” Đồng Phi Phi bối rối. Kha Nhã Doanh liền giải thích: “Tối qua, sau khi mình trở về đã suy đi nghĩ lại về chuyện này rất lâu rồi phát hiện chuyện này đối với mình mà nói, rất có thể sẽ là một quả pháo khói!”

“Pháo khói ư?” Đồng Phi Phi chau mày, cảm thấy ngạc nhiên. “Ý cậu là...”

Kha Nhã Doanh đắc ý gật đầu: “Mình suốt ngày đến chỗ Tiểu Quả thì sớm hay muộn gì mẹ mình cũng nghi ngờ là mình đang bí mật có bạn trai. Nhưng mình lại không thể nói cho bà biết chuyện của Tiểu Quả. Vậy nếu chuyện hẹn hò đến tai bà thì mẹ mình sẽ nghĩ hóa ra là mình đang hẹn hò với Mạnh Tuấn...”

“Thế là bà sẽ nghĩ rằng người bạn trai mà cậu bí mật hẹn hò chính là Mạnh Tuấn?” Đồng Phi Phi mở to mắt. “Cậu thật to gan đó! Nhưng mà người ở bên cạnh Mạnh Tuấn là mình cơ mà! Hơn nữa, cậu không sợ rồi Tiểu Quả sẽ biết được chuyện này hay sao?”

“Chẳng phải cậu nói rằng Mạnh Tuấn chỉ định để cậu lảng vảng trước mặt những người trong gia đình anh ta hay sao? Hơn nữa, anh ta chắc chắn sẽ lo lắng nhiều hơn chúng ta đó, vì vậy về phần anh ta thì mình sẽ không sợ bị lộ tẩy đâu. Còn về phần Tiểu Quả, anh ấy đâu có cơ hội để biết được chuyện này? Hơn nữa, cho dù là anh ấy có nghe nói đi chăng nữa thì ngày nào mình chẳng ở bên cạnh anh ấy, sự thực có thể chứng minh tất cả. Đương nhiên là mình có thể nói tất cả những điều này đều là tin đồn mà thôi!”

Đồng Phi Phi nhìn Kha Nhã Doanh một cách thán phục, hít vào một hơi thật sâu: “Làm sao mà trước đây mình không hề biết cậu lại có tâm kế thế này chứ? Đạo này cậu đang đọc mấy truyện cung đấu đấy à?”

“Xin cậu, đó chính là kiểu suy nghĩ trong sách tình báo đó!” Kha Nhã Doanh nói bằng một thứ ngôn từ sắc bén, đầy sức thuyết phục. Đồng Phi Phi không biết nói gì hơn, chỉ còn nước cúi đầu, xem ra thời gian này, cô nàng này đi theo Tiểu Quả nên cơ hội rảnh rỗi cũng thực sự không phải là ít, nếu không, lấy đâu ra thời gian mà đọc nhiều tiểu thuyết đến vậy chứ?

Chớp mắt một cái đã đến lễ Giáng sinh. Đồng Phi Phi và Mạnh Tuấn vừa kết thúc buổi họp, đang thu dọn lại các thiết bị thì Mạnh Tuấn đột nhiên cất tiếng hỏi: “Tối nay chắc là Kha Nhã Doanh không rảnh để đến tìm cô phải không?”

“Vâng.” Đồng Phi Phi gật gật đầu.

Mạnh Tuấn bật cười: “Vậy thì cùng tôi đón Giáng sinh nhé?”

Đồng Phi Phi bị nụ cười ám áp hiểm có của Mạnh Tuấn làm cho bối rối, đợi cô định thần lại thì Mạnh Tuấn đã mặc xong áo khoác, tay cầm chìa khóa xe, đứng trước cửa văn phòng: “Đi thôi!”

Đồng Phi Phi chỉ biết vội lấy túi xách rồi theo Mạnh Tuấn rời khỏi văn phòng.

Đêm Giáng sinh, chỗ nào cũng đông đúc, hai người lại ra ngoài khá muộn, đến mấy nhà hàng đều phải chờ bàn trống, hơn nữa thời gian chờ đợi đều là trên một tiếng đồng hồ. Nhìn sắc mặt Mạnh Tuấn đang từ trời nắng chuyển sang nhiều mây rồi đến âm u, chỉ sợ sẽ nổi sấm sét nên Đồng Phi Phi vội vàng đề nghị: “Nếu anh không ngại thì tôi sẽ đưa anh đến một nơi nhé? Nơi này không gian có vẻ kém hơn một chút nhưng chắc là sẽ không cần phải chờ đâu.”

“Ồ?” Mạnh Tuấn hơi chau mày. “Cách chỗ này xa không?”

“Không xa đâu, gần thôi.” Đồng Phi Phi nhìn vẻ mặt của Mạnh Tuấn, tiếp tục: “Thực ra ở đó thì không gian khá nhỏ, có thể sẽ cảm thấy hơi chật chội một chút, nhưng đồ ăn sạch sẽ.”

Mạnh Tuấn gật gật đầu: “Ok, thế thì đi đến đó thử xem!”

Quán ăn mà Đồng Phi Phi nói dù cách chỗ này không xa nhưng không nằm ở trục đường lớn, Mạnh Tuấn phải rẽ bảy, tám lần mới đến nơi, cùng Đồng Phi Phi xuống xe, Mạnh Tuấn đang thắc mắc là làm thế nào mà cô ấy lại biết cái quán ăn như thế này thì bà chủ quán đã ra chào đón: “Phi Phi! Sao hôm nay em lại rảnh rỗi mà đến đây thế này?”

Gương mặt Đồng Phi Phi giãn ra, cô cười rạng rỡ: “Chị Trương, hôm nay em đặc biệt chọn đến đây, có còn chỗ không ạ?”

“Em đã đến mà lại có thể không còn chỗ hay sao chứ?” Chị Trương cười nói, lúc này mới chợt nhìn thấy Mạnh Tuấn đang đứng đằng sau Đồng Phi Phi, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. “Vị này là...”

“Đây là sếp của em.” Đồng Phi Phi quay đầu lại, giới thiệu với Mạnh Tuân một cách tự nhiên: “Đây là chị Trương, bà chủ quán ăn này.”

Mạnh Tuân đứng đưng khễnh môi, chị Trương cười mà có chút gì đó không tự nhiên, ban đầu vốn định kéo tay Đồng Phi Phi nhưng lại bối rối buông xuống. Đồng Phi Phi bước lên phía trước một bước, kéo cánh tay chị một cách nồng nhiệt, cùng bước vào quán. Mạnh Tuân đi ngay phía sau bọn họ, phát hiện ra nơi này quả nhiên giống với những gì Đồng Phi Phi nói, diện tích của quán rất nhỏ, chỉ kê được khoảng bảy, tám cái bàn, nhưng thật may là khách không nhiều và cũng không quá ồn ào. Chị Trương đưa họ đến trước một cái bàn trống ở trong góc, rồi đưa thực đơn cho Mạnh Tuân, lịch sự hỏi: “Cậu muốn ăn món gì?”

“Là cô ấy đề nghị tôi đến đây, để cô ấy gọi món đi.” Mạnh Tuân đưa thực đơn cho Đồng Phi Phi. Chị Trương nheo mắt, nở nụ cười ấm áp: “Cậu để cô ấy chọn món không bằng để cô ấy nấu đi! Tay nghề của con bé cũng khá đấy, đặc biệt là món canh cá diếc nấu củ cải, hồi đó món này còn được xem như món chính của quán chúng tôi đấy!”

“Hả?” Mạnh Tuân ngạc nhiên nhìn Đồng Phi Phi. “Cô đã từng là đầu bếp sao?”

“Không phải là đầu bếp gì đâu, chỉ là làm thêm thôi.” Đồng Phi Phi lén lử mắt về phía chị Trương, chị Trương bật miệng cười, nhanh chóng rời đi. Đồng Phi Phi mím môi, mở quyển thực đơn rồi lên tiếng đề nghị: “Anh thích ăn đồ cay, vậy có muốn thử món tiết lợn luộc ở đây không? Đồ ở đây đều rất tươi, món này cũng rất ngon.”

“Tôi muốn nếm thử món mà cô làm, ví dụ như cái món canh cá nấu củ cải gì đó, có được không?” Tay Mạnh Tuân đặt trên quyển thực đơn, anh dùng một câu nghi vấn nhưng cảm giác như câu mệnh lệnh vậy. Đồng Phi Phi cười thành khẩn: “Món mà tôi làm đều tương đối thanh đạm, hơn nữa món cá đều phải cho hành với gừng, chẳng phải là anh không thích ăn hai thứ đó hay sao?”

“Không sao, vừa hay dạo gần đây hơi nóng, cũng muốn ăn thanh đạm một chút. Còn về hành với gừng thì cô có thể cho vào, miễn là không để cho tôi ăn phải là được.” Mạnh Tuân nhấc tay khỏi quyển thực đơn, dựa người về ghế với vẻ khá an nhàn, thanh thản, cất giọng điềm nhiên: “Tất nhiên, nếu cô thực sự không muốn làm cho tôi ăn thì thôi cũng được.”

Đồng Phi Phi âm thầm nghiêng răng kèn kẹt, ngẩng lên với vẻ rất nghiêm túc: “Vậy thì phải nói trước đấy nhé, đã rất lâu rồi tôi không nấu nướng gì ở đây, hương vị thì không dám đảm bảo đâu, nếu có lỡ khó ăn thì cũng đừng trách tôi đấy!”

“Tôi tin cô mà.” Mạnh Tuân cong môi, nở nụ cười lịch lãm. Đồng Phi Phi cất tiếng thở dài, cuối cùng cũng phải buông vũ khí đầu hàng, chấp nhận số phận mà đứng lên: “Vậy thì anh ngồi chờ một lát nhé, tôi đi vào trong nấu.”

Nói thật, cho dù vừa rồi Mạnh Tuân đã nghe bà chủ nói tay nghề của Đồng Phi Phi rất khá nhưng anh cũng biết là khẩu vị của mình rất cầu kỳ, do vậy cũng không dám mong đợi quá nhiều. Kết quả...

“Thế nào?” Đồng Phi Phi luôn quan sát sắc mặt của Mạnh Tuân, thấy anh uống một ngụm canh rồi ngừng lại, cô không khỏi lo lắng bật hỏi: “Rất khó ăn sao? Lúc nãy, khi rán cá xong, tôi đều đã bỏ hết hành với gừng đi rồi, có lẽ không đến mức khó ăn lắm chứ...”

Cô đưa tay ra định múc một ít ăn thử thì Mạnh Tuân đã nhanh tay hơn cô, tóm lấy cái muỗng. Cô nhìn lên ngạc nhiên, ánh mắt của Mạnh Tuân sâu mà sáng, nụ cười dừng nhưng lại rất thành thật: “Tôi không ngờ cô lại có thể nấu ngon như vậy.”

Đồng Phi Phi ngây ra ngạc nhiên nhìn Mạnh Tuân múc thêm một bát nữa, lúc này cô mới nhận ra rằng có lẽ anh thực sự cảm thấy ngon, cuối cùng cũng mỉm cười vẻ nhẹ nhõm.

“Thế nào? Mùi vị rất ngon phải không?” Không biết từ khi nào chị Trương đã lại xuất hiện, chị chỉ tay vào ba món thức ăn và một món canh trên bàn, nói với vẻ rất tự hào: “Đừng nghĩ đây chỉ là những món ăn phổ biến thường ngày. Phi Phi nấu thì không phải là ngon bình thường đâu đấy!”

Mạnh Tuân gật đầu thể hiện sự đồng ý: “Chính xác, cô ấy không đi làm đầu bếp quả thực là một điều đáng tiếc!”

“Chị Trương, bây giờ em chỉ là một nhân viên quèn trong công ty, chị còn khen em nữa thì chỉ sợ sếp của em sẽ thực sự muốn sa thải em để em đi làm đầu bếp đấy!” Đồng Phi Phi nói với vẻ khổ sở. Lúc này, khi cô đang ở trong bếp nấu nướng, chị Trương cũng không ngừng hỏi cô về chuyện giữa cô và Mạnh Tuân, lại còn nói cái gì mà có vẻ như là Mạnh Tuân chắc chắn đã thích cô rồi, nói cô cái gì mà hãy biết nắm lấy cơ hội... Ôi, thực sự là đã làm cho đầu óc cô rối tung hết cả lên, nếu sớm biết như thế này thì cho dù chị ấy có nói gì đi chăng nữa, cô cũng không dám đưa Mạnh Tuân đến đây.

“Ôi dào, chị định là em tháo vát, khéo léo, biết vun vén mà!” Chị Trương còn muốn nói thêm hai, ba câu nữa nhưng vừa hay lúc đó có khách gọi thanh toán nên chị mới tạm tha cho Đồng Phi Phi.

“Khéo léo, biết vun vén ư?” Mạnh Tuân nhìn Đồng Phi Phi, lên tiếng đùa, gật đầu y như thật. “Cũng xứng đáng đấy chứ!”

Đồng Phi Phi đột nhiên đỏ mặt, chỉ tiếc là không có cái lỗ nào mà chui xuống: “Chị Trương rất thích đùa, anh đừng để ý.”

Mạnh Tuân cười nhẹ nhàng: “Làm sao có thể như vậy chứ tôi thấy con người chị ấy rất tốt.”

“Đúng vậy. Lúc đó, cũng may là tôi gặp được chị ấy.” Nói đến đây, dường như Đồng Phi Phi lại nhớ lại một số chuyện trong quá khứ, thần sắc cũng có vẻ mơ màng. Nét cười trên khuôn mặt của Mạnh Tuân cũng nhạt dần, anh lên tiếng hỏi: “Trước đây cô đã từng làm thêm ở đây à?”

“Vâng.” Đồng Phi Phi gật đầu, nhìn về phía phòng bếp. “Năm năm trước, tôi vốn là người rửa bát ở đây, nhưng rồi chị Trương phát hiện ra tôi biết nấu ăn nên đã để tôi làm phụ bếp. Chị ấy luôn nói tôi làm tốt hơn chị ấy, thực ra là không hề. Rất nhiều món đều là do chị ấy dạy tôi làm, tôi biết là chị ấy muốn giúp tôi. Chị ấy quả thực đối với tôi rất tốt. Cho nên sau này, cho dù đã tìm thấy một công việc khác, tôi vẫn dành thời gian đến đây thăm chị ấy. Tôi luôn cảm thấy ở đây cũng giống như nhà của mình vậy.”

Mạnh Tuân hơi chau mày, giọng điệu có chút do dự: “Tôi đã xem qua hồ sơ của cô, trong đó hình như không có thông tin về người thân?”

Đồng Phi Phi nhìn xuống, gật gật đầu: “Năm tôi mười hai tuổi thì bố mẹ đều qua đời, sau đó bà nội nuôi tôi lớn, năm tôi hai mươi hai tuổi thì bà cũng qua đời.”

Mạnh Tuân nghe xong, vô cùng ngạc nhiên, bất giác ngồi thẳng người, trong đáy mắt ánh lên nỗi buồn mênh mang, con ngươi thu hẹp lại. Nhưng tất cả những điều này Đồng Phi Phi đều không nhìn thấy, khi cô nhìn lên thì ánh sáng trong đáy mắt của Mạnh Tuân đã không còn nữa.

“Xin lỗi!” Giọng Mạnh Tuân hơi khàn khàn. Đồng Phi Phi khẽ cười, không nói thêm lời nào nữa. Mạnh Tuân cúi đầu, gấp một miếng đậu rán, miếng đậu rán ngoài vàng ruộm, trong thơm mềm, hương vị quả thực rất tuyệt vời, cảm giác mềm non lan từ đầu môi đến tận ngực, anh nghĩ chị Trương nói đúng, tay nghề của Phi Phi quả thực rất tuyệt vời. Cô ấy đang lẽ phải được trân trọng hơn.

15. Chương 02 – Phần 6

Chương 2: Năm tháng ngắn ngủi, tình cảm sâu sắc 6

Hai người ăn xong, đứng dậy ra về, Mạnh Tuân đứng lên kéo ghế cho Đồng Phi Phi. Đồng Phi Phi có chút giật mình vì đột nhiên được cư xử ân cần, suýt chút nữa thì bước hụt. Mạnh Tuân đỡ lấy cô, giọng nói gần trong gang tấc: “Cẩn thận!”

Một làn hơi nóng thổi qua gò má, Đồng Phi Phi cảm thấy đằng sau tai mình nóng rát lạ thường. Cô cúi xuống, nhẹ nhàng gỡ tay Mạnh Tuân ra: “Cảm ơn!”

Mạnh Tuân chậm rãi thu bàn tay đang giơ ra giữa không trung, nắm chặt lại rồi buông ra, quay người đi thẳng, bước từng bước dài. Đồng Phi Phi đỏ mặt trước nụ cười mờ ám của chị Trương, bước theo Mạnh

Tuần. Cô vừa bước ra đến cửa quán thì nhìn thấy một bé gái bán hoa đang chạy tới mời, cô bé giơ ột bó hoa hồng lớn trước mặt Mạnh Tuần: “Anh ơi, mua tặng chị một bông hoa nhé!”

Gò má Đồng Phi Phi đột nhiên đỏ ửng, cô vội vàng đi đến, nói: “Em gái à, bọn chị không mua hoa đâu.”

“Chị ơi, chị cứ để cho anh mua tặng chị một bông đi!” Cô bé nhìn cô với vẻ rất tội nghiệp. “Em chạy suốt cả buổi tối mà không bán được một bông nào. Lúc về mẹ em sẽ đánh em mất!”

Đồng Phi Phi cắn môi, rút từ trong túi ra hai mươi đồng, đưa cho bé gái, xoa xoa đầu cô bé rồi nói: “Chỗ này tồi tàn, người ít lại không an toàn, em thử đi ra ngoài đường lớn xem sao. Số tiền này em cất cho kỹ, còn hoa thì bọn chị không cần đâu.”

“Cảm ơn chị!” Cô bé cúi đầu thật thấp, ánh mắt ảm đạm mỉm cười. “Ở đường lớn có rất nhiều người bán hoa, em bị bọn họ đuổi về đây đây. Tối rồi mà không bán hết chỗ hoa này thì mẹ em sẽ không cho em về nhà.”

Đồng Phi Phi ngẩng ra một chút, nhìn Mạnh Tuần có chút ái ngại. Mạnh Tuần thở dài rồi hỏi: “Chỗ hoa này em bán thế nào vậy?”

“Tám tệ một bông, chỗ này có tất cả năm mươi bông.”

“Được, anh đưa em bốn trăm tệ, em mau về nhà đi!”

Cô bé nhìn Mạnh Tuần rút từ trong ví ra bốn tờ tiền đỏ, xúc động tới mức nước mắt tuôn rơi, cô bé mân mê mấy tờ tiền, không ngừng cúi đầu, nói: “Em cảm ơn! Cảm ơn anh chị! Cảm ơn! Người tốt nhất định sẽ được báo đáp!”

“Được rồi, trời lạnh như vậy, em mau về nhà đi!” Đồng Phi Phi đón lấy bó hoa hồng mà đứa bé đưa, nhìn cô bé cẩn thận bỏ tiền vào trong túi áo, sau đó vẫy tay chào họ rồi rời bước đi.

“Hoa như thế này mà dám đòi tám tệ một bông!” Mạnh Tuần nhìn hơn nửa số hoa trong tay Đồng Phi Phi đã héo rũ, lắc đầu về khinh miệt.

“Chẳng phải là anh đã mua nó rồi sao?” Đồng Phi Phi nhướn mày, nở nụ cười. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy thì ra Thần Mặt Đen này không phải lúc nào cũng khiến người ta phải sợ hãi.

“Đó là do nó may mắn gặp được cô.” Mạnh Tuần nhìn Đồng Phi Phi. “Không cần lấy bông nào mà cho không hai mươi đồng, cô mới thực sự là hào phóng đấy! Liệu có phải là lần nào nhìn thấy mấy người ăn xin bên lề đường cô cũng dễ dàng cho tiền như vậy không?”

Nụ cười trên khuôn mặt Đồng Phi Phi mờ dần đi, mất một lúc lâu sau cô mới nhẹ nhàng trả lời: “Đúng đó.”

Thực ra Mạnh Tuần chỉ nói đùa, không ngờ Đồng Phi Phi lại phản ứng như vậy. Anh đang do dự định nói điều gì đó thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, giọng yếu ớt của Paul vang lên trong điện thoại: “Sếp à, cậu hết bận chưa? Mau mau đến đây uống với tôi vài cốc đi! Một mình đón Giáng sinh quả thực cô đơn lắm!”

Mạnh Tuần nhìn Đồng Phi Phi rồi trả lời: “Được, nửa tiếng nữa tôi đến gặp cậu.”

Đồng Phi Phi thấy Mạnh Tuần ngắt điện thoại thì vội ngoan ngoãn lên tiếng: “Anh có việc thì cứ đi trước đi, tôi về một mình cũng không sao mà.”

“Cũng không phải là chuyện gì gấp, chỉ là một người anh em tìm tôi uống rượu cùng thôi, để tôi đưa cô về trước đã.” Mạnh Tuần nhân tiện giải thích thêm một câu rồi mở cửa xe. Đồng Phi Phi ôm bó hoa hồng lớn, cẩn thận ngồi vào trong xe. Mạnh Tuần nhìn cô hơi khó khăn trong việc thắt dây an toàn liền đưa tay đón lấy bó hoa trong tay cô rồi đặt xuống ghế sau.

Kết quả là đến khi anh đưa Đồng Phi Phi về, đánh xe đến chỗ Paul thì mới phát hiện ra bó hoa kia vẫn nằm cô độc trên ghế sau.

Mạnh Tuần mở cánh cửa phía sau, suy nghĩ mất một giây rồi nhẹ nhàng cầm bó hoa lên, đem nó bước vào trong quán bar, sau đó tìm thấy Paul đang nằm gục trên sofa, anh đập mạnh tay, nói: “Sao rồi, chưa câu được em nào à? Cho cậu chút đạo cụ này!”

“Trời ơi? Đây là cái gì vậy?” Paul ngay lập tức ngồi thẳng dậy, nhìn bó hoa đỏ rực đang nằm trong lòng với ánh mắt như đang nhìn sinh vật ngoài hành tinh, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. “Hoa hồng ư? Cậu nhặt được ở đâu vậy?”

“Cái gì mà nhặt chứ? Tôi bỏ ra bốn trăm nhân dân tệ để mua đấy!” Mạnh Tuân nhấc chai rượu trên bàn lên, ngửa cổ uống một ngụm lớn. Paul nhìn cử chỉ mạnh mẽ của Mạnh Tuân, sau khi đưa ánh mắt dò xét khắp người anh phải đến n lần, cuối cùng cũng lên tiếng với vẻ dè dặt: “Nhìn bộ dạng của cậu thế này... liệu có phải là đi tán tỉnh không được, bị người ta vô tình từ chối không đấy?”

“Đầu óc của cậu có thể suy nghĩ thực tế một chút được không?” Mạnh Tuân trừng mắt nhìn Paul một cái, nhón một miếng thịt bò khô, bỏ vào miệng, chau mày phàn nàn: “Thật khó ăn!”

“Hic, cậu còn chối là mình quá khó tính, kén chọn sao?” Paul cầm ly rượu, ngồi xuống, huých cánh tay vào vai Mạnh Tuân, không chút ngại ngần hỏi: “Xem nào, cậu có chuyện gì không vui sao? Nói ra đi mà!”

Mạnh Tuân quay đầu lại nhìn Paul. Ánh đèn trong quán bar vốn mờ mờ càn càn khiến cho vẻ mặt anh mơ hồ hơn, anh chậm rãi mở lời: “Cậu còn nhớ cách đây năm năm, chúng ta đã gặp một cô gái ở quán bar không?”

“Năm năm trước ư?” Paul đang định nói rằng chuyện của năm năm trước thì ai còn nhớ chứ, nhưng đột nhiên dừng lại, ngạc nhiên nhìn Mạnh Tuân. “Cậu không định nói đến cái hôm mà cậu say rượu quậy tung bừa, cái cô gái đó đã cùng cậu qua đêm đấy chứ?”

“Chính là cô ấy.” Mạnh Tuân khẽ gật đầu, thần sắc của Paul có chút gì đó hơi phức tạp: “Tôi vẫn còn nhớ năm đó cậu còn dành rất nhiều tâm trí để đi tìm cô ấy nhưng có vẻ như cô ấy bỗng nhiên bốc hơi vậy. Sao hả, cậu vừa gặp lại cô ấy hay sao? Cô ấy có nhận ra cậu không?”

“Có vẻ là không.” Mạnh Tuân suy nghĩ một lúc rồi tự cười chế giễu mình. “Nếu không phải cô ấy đã nói ra thân thế của mình thì tôi nghĩ, có lẽ tôi sẽ mãi mãi không bao giờ nhớ ra cô ấy là ai.”

“Ồ? Cô ấy thay đổi quá nhiều ư?”

Mạnh Tuân mím chặt môi, trầm tư suy nghĩ một lúc, sau đó lắc đầu: “Thực ra thì không hề.”

“Vậy làm thế nào mà cậu lại...”

“Tôi cũng không nhớ ra cô ấy là ai, nhưng tôi nghĩ, có lẽ mình đã nhận ra cô ấy.”

Paul cúi đầu về thất vọng, vuốt vuốt mặt, giọng điệu ai oán: “Sếp à, nếu cậu thực sự chỉ muốn kể chuyện theo kiểu tự kể tự nghe thì cứ tự nhiên. Dù sao với khả năng hiểu của tôi thì càng lúc tôi càng không hiểu rốt cuộc cậu muốn nói gì.”

Mạnh Tuân nhìn Paul với vẻ không hài lòng, khẽ cười: “Năm đó, trong khung cảnh mờ tối, cô ấy lại trang điểm quá đậm tới mức như muốn dọa người ta, người thì gầy như ma, so với bây giờ đương nhiên là hoàn toàn không giống rồi. Nhưng ánh mắt của cô ấy thì không thay đổi. Tôi nghĩ rằng, tôi bắt đầu nhận ra cô ấy có lẽ là vì ánh mắt dừng dừng, lạnh lùng đó.”

Mạnh Tuân cúi đầu, rút một điếu thuốc, châm lửa và rít một hơi thật sâu rồi mới chậm rãi nói: “Tôi đã từng đưa cô ấy đến ‘Lẩu Đá’.”

“Hả?” Lần này thì đúng là Paul thực sự bị sốc, bởi vì Mạnh Tuân rất hiếm khi đưa một người con gái đến nơi đó. Anh và những đối tượng hẹn hò, gặp mặt thường hẹn ở những nơi đại loại như quán cà phê. Quán lẩu đó thực ra được xem như một nơi rất riêng tư của anh.

“Cậu có biết tại sao mà hồi đó tôi thường muốn kéo cậu đến đó không?”

“Lẽ nào không phải là vì Alex không thích ăn lẩu nên nhân lúc cậu ta không có ở đó, cậu muốn tôi đi cùng để thỏa mãn ham muốn ăn uống?”

Mạnh Tuân lắc đầu. Anh ngã người vào sofa, giọng nói trầm khàn: “Thực ra, lần đầu tiên tôi gặp cô ấy không phải là ở trong quán bar, mà là gặp ở trước cửa quán lẩu đó. Hôm đó, tôi đi một mình, vừa thanh toán xong, đang đi ra thì cô ấy đột nhiên lao đến, ngã ngay trước mặt tôi. Theo sau là một người đàn ông người nông nặc mùi rượu, hắn ta chạy đến túm lấy tóc cô ấy, vừa dúi vừa đánh. Người đàn ông đó cố kéo cô ấy từ dưới đất lên nhưng cô ấy cố vịn vào bậc thềm bên đường, sống chết không chịu buông tay. Cô ấy

không hề rơi nước mắt, cũng không la hét, chỉ cắn chặt môi, bám chặt vào bậc thềm. Tôi thấy mười đầu ngón tay của cô ấy rớm máu, tóc cũng như thể sắp bị kéo đứt nên đã chạy đến, đuổi người đàn ông đó đi. Sau đó, khi tôi đỡ cô ấy dậy, cô ấy cúi đầu, nói với tôi một tiếng: “Cảm ơn”, tôi mới biết là cô ấy không bị câm.”

“Á? Vậy tại sao lúc đó cô ta không ờn tiếng kêu cứu?”

Mạnh Tuân nhìn Paul, cúi xuống vẩy tàn thuốc: “Cậu quên là sau đó, khi chúng ta gặp cô ấy trong quán bar, cô ấy đang làm gì sao?”

Paul hơi ngạc nhiên, sau đó đột nhiên như bừng tỉnh: “Vị khách đó là người muốn cô ấy bán thân ư?”

Mạnh Tuân gật đầu: “Lúc tôi đuổi người đàn ông đó đi, hẳn ta vẫn còn luôn miệng chửi rủa, nói cái gì đó đại loại như đã hầu rượu rồi sao lại không thể qua đêm được chứ? Đã mang tiếng đi làm gái rồi lại còn giả vờ trong sạch cái gì cơ chứ? Thế nên lúc đó mặc dù có rất nhiều người nhìn thấy cô ấy bị bắt nạt, nhưng họ đều không ra tay cứu giúp.”

Paul than một tiếng: “Tôi đã nói rồi mà, dạo đó tôi cũng tự hỏi sao cậu khi có việc hay không có việc cũng suốt ngày kéo tôi đến cái quán lẩu đó, thì ra là chỉ muốn xem liệu có thể gặp lại cô ấy hay không. Chả trách sau đó chúng ta đi đến quán bar, hề nhìn thấy cô ấy là cậu chăm chú, không dứt ra được. Nhưng lúc đó cô ấy có vẻ như không nhận ra cậu, đúng không? Thật quá đáng, dù sao thì cậu cũng là vị ân nhân cứu mạng của cô ấy mà.”

“Ân nhân cứu mạng ư?” Mạnh Tuân bật cười. “Trong tình cảnh đó thì cậu nghĩ là cô ấy có thể nhìn rõ được tôi là ai hay sao? Lúc đó cô ấy không bị người đàn ông đó giày vò tới mức có thể ngất đi, tôi đã rất khâm phục cô ấy rồi!”

Paul cắn môi tỏ vẻ bằng lòng: “Cũng đúng, thật không thể tưởng tượng nổi sự mạnh mẽ của cô ấy, bộ dạng cô ấy lúc đó thật thảm hại nhưng vẫn tỏ ra vô cùng kiên cường, không ngờ sức chịu đựng lại tốt đến vậy.”

“Đúng thế.” Mạnh Tuân nhớ lại chuyện lần trước Đồng Phi Phi cùng anh chơi tennis rồi gật đầu. “Cô ấy thực sự là người rất kiên cường, biết chịu đựng.”

“Thực ra tôi rất tò mò, đêm đó... cậu và cô ta... rốt cuộc là có...”

“L giường?” Mạnh Tuân nói ra hai từ đó một cách dứt khoát. Paul có chút xấu hổ, cười ngượng ngập: “Thôi vậy, dù sao thì cũng đã qua rồi...”

“Chúng tôi đã lên giường, nhưng cuối cùng không làm gì.” Mạnh Tuân cúi đầu, dụi đầu thuốc lá vào trong gạt tàn rồi lại ngẩng lên, nhìn bộ dạng choáng váng của Paul mà không nhịn được cười. “Có đến mức phải ngạc nhiên như vậy không?”

Paul tròn mắt nhìn Mạnh Tuân, cầm bao thuốc, rút ra một điếu rồi châm lửa hút, cố ý chế nhạo anh: “Thế thì cậu bị làm sao vậy? Đến lúc lâm trận lại co vào ư? Hay là muốn mà không có gan làm?”

Mạnh Tuân không hề phản bác. Ngón tay anh vẽ qua vẽ lại mấy vòng tròn vô nghĩa bên cạnh chai rượu, im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Chẳng phải là cậu đã từng hỏi tôi lý do tại sao sau đêm đó tôi dường như bỗng nhiên nghĩ thông, hiểu ra được rất nhiều điều sao? Thực ra, nguyên nhân chủ yếu chính là vì cô ấy.”

16. Chương 02 – Phần 7

Chương 2: Năm tháng ngắn ngủi, tình cảm sâu sắc 7

Anh sẽ không bao giờ quên cái đêm lạnh lẽo một cách bất thường đó. Khi anh bị chính mẹ ruột của mình kéo đến trước một người có gương mặt lạnh lùng và bắt gọi một tiếng “cha”, tất cả sự tự tin và tôn nghiêm mà anh tốn công xây dựng suốt hai mươi sáu năm qua trong chớp mắt bỗng chốc sụp đổ hoàn toàn, tan thành cát bụi. Anh có thể không bận tâm đến việc không có cha, anh có thể không bận tâm khi bị người

ta gọi là “đồ con hoang” suốt hơn hai mươi năm. Anh có thể không bận tâm đến việc ngay cả những người thân của mình cũng dành nhìn ánh mắt khinh miệt và coi thường. Nhưng anh không thể chấp nhận mẹ mình phải quỳ gối trước mặt người đó, vâng vâng dạ dạ. Anh càng không thể chấp nhận mẹ mình chỉ vì cái danh phận mà người đó đã lỡ bỏ quên suốt hơn hai mươi năm kia mà đem bán rẻ nhân phẩm, lòng tự trọng, lấy đồ của anh đi để làm giám định quan hệ huyết thống, chỉ vì muốn buộc anh đi tìm cái người được gọi là “cha” kia để xin một danh phận “con ngoài giá thú”...

“Mẹ chỉ muốn được cưới ông ấy! Mẹ chỉ muốn được làm Mạnh phu nhân! Con vốn là con của ông ấy! Mẹ đã làm gì sai? Con dựa vào cái gì mà trách cứ, đổ lỗi ẹ chứ?”

Đã năm năm trôi qua mà cho đến tận hôm nay hàng loạt những câu chất vấn đó vẫn còn vang vọng bên tai anh, vô cùng rõ ràng. Nhắm mắt lại, anh bóp mạnh ấn đường. Thật buồn cười, cả cuộc đời này, người anh hận nhất lại chính là người mẹ sinh ra anh. Còn anh, thậm chí anh sẽ không bao giờ có thể nói ra được sự thù hận đau đớn này.

“Hôm đó, tôi kéo cậu đi uống rượu là thực sự muốn được hoàn toàn chìm sâu vào đó. Do vậy, khi tôi gặp cô ấy và biết rằng cô ấy sẵn sàng bán mình thì tôi gần như ngay lập tức đã kéo lấy cô ấy để qua đêm. Cho đến khi tôi đè cô ấy xuống giường và nhìn thấy đôi mắt đó.” Mạnh Tuần nói đến đây thì dừng lại. Anh nhìn Paul, khóe môi khẽ nhếch lên giống như đang cười, nhưng lại bị dập tắt ngay trong chốc lát: “Từ trước đến nay tôi chưa từng nhìn thấy ánh mắt đó, cái nhìn như thể không có một chút cảm xúc nào, trống rỗng như thể cả thế giới này đều bị diệt vong vậy. Đêm đó thực ra chúng tôi không hề bật đèn, tôi thậm chí còn không nhìn rõ được hình dáng của cô ấy, nhưng lại có thể nhìn thấy rất rõ ràng đôi mắt của cô ấy, trong con người chính là hình ảnh của tôi. Vào giây phút đó, tôi đột nhiên cảm thấy lạnh, rất lạnh, vì vậy tôi trượt xuống khỏi cơ thể của cô ấy và để cô ấy đi.”

“Chỉ có vậy thôi sao?” Paul không nén được sự thất vọng thốt lên. Mạnh Tuần lạnh lùng quét ánh mắt về phía Paul rồi nói tiếp: “Cô ấy đã không đi, cô ấy bắt đầu cởi quần áo. Khi nghe thấy tiếng động và nhận ra rằng cô ấy đang định làm gì, tôi có chút bối rối. Tôi nắm lấy tay cô ấy, hỏi cô ấy như vậy có nghĩa là gì, rõ ràng là không muốn, sao vẫn còn ở đây miễn cưỡng làm gì? Kết quả là cô ấy bình tĩnh nói với tôi rằng cô ấy cần tiền, thậm chí cô ấy còn nói với tôi... cô ấy vẫn còn là một trinh nữ, thế nên cô ấy sẽ làm cho tôi cảm thấy rất xứng đáng... Thế là tôi nổi giận. Tôi cũng không biết tại sao, có lẽ là do sự đau buồn và tức giận bị kìm nén bấy lâu cuối cùng cũng đã tìm thấy một lối thoát để trút bỏ, tôi buông tay cô ấy ra, suýt chút nữa đã cho cô ấy một cái tát. Tôi hỏi cô ấy, liệu có phải tất cả phụ nữ đều vì tiền mà lại trở nên rẻ rúng đến thế không? Kết quả là, cô ấy nói với tôi: “Đúng!””

“Cái... cái gì?” Paul choáng váng, anh cố nhớ lại hình dáng người con gái năm đó xem rốt cuộc trông như thế nào, nhưng nghĩ rất lâu rồi đành phải bỏ cuộc. Anh chỉ nhớ người con gái đó gầy, rất rất gầy, mái tóc dài che mất hơn nửa khuôn mặt, thế nên lúc đầu anh thậm chí đã không nhận thấy ánh mắt có vẻ gì đó trống rỗng như Mạnh Tuần nói.

“Đủ ác chưa?” Mạnh Tuần lại rút thêm một liều thuốc, châm lửa nhưng chưa hút ngay mà lặng nhìn làn khói thuốc rơi xuống, chăm chú một lúc lâu rồi mới tiếp tục: “Cậu không nhìn thấy bộ dạng của cô ấy lúc đó, giống như cả thế giới này không có điều gì là quan trọng vậy, chỉ cần đưa tiền cho cô ấy thì cô ấy sẽ không quan tâm tới bất cứ điều gì. Lúc đó, tôi đột nhiên cảm thấy suy sụp, tôi không biết là thế giới này điên hay tôi đã điên mất rồi. Tại sao thứ khiến tôi phản ứng thái quá như thế thì cô ấy lại thấy quá đổi bình thường như một lẽ tất nhiên? Thế là tôi không làm chủ được mình mà lên tiếng hỏi cô ấy: “Cô đã muốn bán mình như vậy thì tại sao mấy hôm trước lại tỏ ra nhẵn nhụi, thà bị người ta đánh chết cũng không chịu bán thân?””

“Cậu...” Paul nhìn Mạnh Tuần với vẻ trách móc. “Tại sao cậu lại có thể hỏi như vậy chứ? Đó vốn là một câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân vô cùng đẹp, cuối cùng lại bị cậu phá hỏng! Cậu thật là... nói không chừng rất có thể người ta còn định tỏ lòng cảm ơn sâu sắc, lấy thân báo đáp nữa ấy chứ, kết quả là bị cậu hỏi như vậy... Than ôi, hỏng rồi, hỏng rồi, hỏng hết cả rồi...”

“Hỏng cái gì mà hỏng! Cậu nói gì thế? Cái gì mà cảm ơn sâu sắc, lấy thân báo đáp?” Mạnh Tuần nhìn Paul với thái độ mỉa mai. “Cậu có biết là khi nghe câu đó xong, cô ấy phản ứng thế nào không? Cô ấy thậm chí còn nhìn tôi rồi nói một cách rất nghiêm túc, ngày hôm đó là cô ấy đã sai.”

“Hả?” Paul choáng váng. Mạnh Tuân gật đầu, đột nhiên phá lên cười: “Sau này tôi mới phát hiện ra đêm đó cô ấy cũng đã uống rất nhiều rượu, có khi còn nhiều hơn cả tôi. Tôi nghĩ đó thực sự có thể là lần đầu tiên của cô ấy. Cô ấy nhìn và nói với tôi, tiền rất quan trọng, còn quan trọng hơn cả giới hạn của phẩm giá, lần trước là cô ấy đã sai, nếu cô ấy có cơ hội để làm lại thì cô ấy nhất định sẽ không ngần ngại, do dự mà bán mình.”

Paul không nói gì nữa. Anh biết đây không phải là kết cục cuối cùng, nhưng anh không muốn hỏi nữa. Paul có thể đoán được lý do sau đêm đó Mạnh Tuân đột nhiên cảm thấy bất cân bằng, lý do thực sự rất đơn giản. Khi bạn biết rằng trên thế giới này vẫn còn có người đau đớn, phiền muộn hơn bạn gấp trăm lần thì tất cả sự bất bình và thiệt thòi của bạn cũng không là gì cả.

Mạnh Tuân không nói thêm bất cứ điều gì nữa. Năm năm trước, khi vừa nghe thấy câu chuyện của người con gái đó, anh đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc, có lẽ còn thương xót, vì vậy cuối cùng, mặc dù anh thực sự đã không làm gì cô ấy nhưng vẫn đưa tất cả tiền mặt trong người cho cô ấy. Nhưng bây giờ, khi gần những chuyện đó và ánh mắt trống rỗng của Đồng Phi Phi lại với nhau thì anh mới phát hiện ra rằng, nỗi đau đớn ngàn ngút trong anh có lẽ đã rất lâu rồi không còn xót xa nữa.

“Vậy cậu đã gặp cô ấy như thế nào? Bây giờ cô ấy vẫn đang làm... sao?” Im lặng một hồi lâu, Paul mới mở lời.

Mạnh Tuân lắc đầu: “Không, bây giờ cô ấy làm trong công ty chúng ta, còn làm cùng một bộ phận với tôi. Bây giờ cô ấy trông hoàn toàn khác so với năm đó, tuy ánh mắt vẫn có nét gì đó trống rỗng nhưng thần thái con người cô ấy vẫn khá bình thường. Vì vậy, lúc đầu tôi hoàn toàn không nghĩ rằng cô ấy chính là người con gái ở trong hoàn cảnh năm đó.”

Paul gật đầu, chợt thở dài: “Vậy bây giờ cậu định làm thế nào với cô ấy?”

Mạnh Tuân cúi đầu, nhấc chai rượu trên bàn lên, uống một ngụm lớn. Có thể là uống hơi vội nên anh bị sặc, bật ho. Ho một lúc mới ngừng lên, ánh mắt anh ướt ướt, giọng nói khàn khàn đáng sợ: “Tôi không biết.”

Paul sững người một lúc, sau đó cười gượng gạo, lắc đầu. Anh nghĩ đến Alex bây giờ vẫn đang trốn ở Mỹ để chữa trị vết thương tình rồi thở dài một tiếng. Hy vọng rằng Mạnh Tuân sẽ không trở thành “kẻ cô đơn” thứ hai.

Mạnh Tuân trở về nhà, cũng đã hơn mười hai giờ, vừa mở tin nhắn MSN, tin nhắn của Alex đã hiện ra: “Merry Christmas!”

Mạnh Tuân hơi ngạc nhiên: “Tôi cứ nghĩ rằng cậu đã đi nghỉ lễ rồi, hóa ra lại ngoan ngoãn ở nhà sao?”

“Cậu định công kích tôi đấy hả? Cậu không xem tin tức thời sự hay sao? Ở bên này đang có bão tuyết! Cậu hy vọng là tôi sẽ chết mệt ở sân bay hay là chết rét trên đường vậy?”

Mạnh Tuân click chuột mở trang tin tức, đúng là cả Âu Mỹ đang bị che phủ trong “kẻ khủng bố màu trắng”, anh cười một cách nham hiểm: “Vậy là cả một kỳ nghỉ dài như vậy chắc chắn cậu sẽ thấy rất nhàm chán nhỉ? Tốt hơn hết là quay về đây mà bầu bạn cùng Paul đi, cậu ta bây giờ ngày nào cũng kêu chán, không ai thèm để ý đến cậu ta đây.”

“Sao thế? Cậu ta vẫn cô đơn hả? Vậy còn cậu? Vẫn còn làm chàng Ngưu Lang sao?”

Khuôn mặt đen của Mạnh Tuân lại tối sầm, anh giận dữ gõ bàn phím: “Bây giờ chẳng phải đang làm cái dự án lớn đó hay sao? Tôi đang rất bận, chỉ tiếc là không có ba đầu sáu tay, ngay cả thời gian ăn còn sắp không có, lấy đâu ra thời gian mà đi hẹn hò chứ?” “Xi, đừng có mà bất bình quá như thế! Cậu còn may là hết bận thì có thể tiếp tục đi ngắm người đẹp, vẫn tốt hơn tôi đây, một mình cô đơn đón Giáng sinh trong căn phòng trống trải, ngay cả bóng dáng một con ma cũng chẳng thấy. Ôi, thật khiến cho người nghe phải đau lòng, người nhìn thấy phải rơi nước mắt...”

“Đau lòng ư? Cậu đừng nghĩ rằng tôi ở Trung Quốc mà không biết, Paul nói hết với tôi rồi. Ngay tháng trước thôi, có một người đẹp đã vượt ngàn dặm từ Chicago đến New York để đón lễ Tạ ơn cùng cậu đấy thôi, kết quả là bị cậu tuyệt tình, từ chối một cách tàn nhẫn!”

“Làm sao mà Paul có thể nói như thế chứ? Tôi muốn đi cùng cậu ta nên mới miễn cưỡng từ chối lời mời của người đẹp ấy! Tôi đối xử với cậu ta có tình có nghĩa như anh em, thế mà cậu ta lại không biết ngại mà vu khống cho tôi thế hả?”

“Thôi, quên đi! Cậu mà có tình nghĩa anh em sao? Vậy năm đó ai là người vì người tình trong mộng mà vứt cho tôi một chùm chìa khóa, rồi ném tôi đến nước Mỹ hoàn toàn xa lạ kia, để tôi tự lo?”

“Khà khà khà, lúc đó tình hình đặc biệt mà...”

“Hừm!” Mạnh Tuần tỏ thái độ mỉa mai: “Có cái gì đặc biệt chứ? Lúc đó, khi cậu trở về với bộ dạng như của một vị cứu tinh thì tôi và Paul đã nghĩ rằng cậu chắc chắn có thể khiến người khác phải ngạc nhiên, nhưng kết quả là cậu đã bỏ phí mấy tháng học ở trường, suýt bị trường đuổi học, còn người ta lại không thêm nể tình cậu, ngay cả tôi còn không thấy xứng đáng thay cho cậu!”

“Hi hi, thế nên chẳng phải sau này tôi đã từ bỏ hay sao...”

“Cậu thực sự đã từ bỏ rồi sao vẫn còn trốn ở bên Mỹ, không chịu quay về chứ? Đừng có mà nói với tôi mấy câu vớ vẩn đại loại như là ở bên Mỹ lâu rồi nên khi quay về Trung Quốc không thể thích ứng được đấy nhé! Nếu mà có chuyện này thì từ nay về sau cậu đừng có bảo tôi mỗi lần đi công tác mang gia vị nấu lẩu đến cho cậu!”

“Này, chỉ bắt cậu mang mỗi hai gói gia vị thôi mà cậu lại cứ đuổi tôi về là sao? Tôi không về đấy, cùng lắm thì lần sau để Paul mang cho tôi là được rồi!”

“Cậu đúng là ngoan cố quá đấy! Vì một người con gái mà phải như vậy, có đáng không? Tôi thực sự không hiểu, người ta đã tàn nhẫn từ chối cậu nhiều năm như vậy rồi mà cậu vẫn cố chấp níu kéo cái gì chứ? Tâm trạng của cậu như vậy là không bình thường! Tôi nghĩ là cậu nên đến gặp bác sĩ tâm lý xem sao! Bệnh này của cậu có thể chữa được đấy!”

“Biến đi! Cái đồ chưa từng yêu ai như cậu mà dám làm chuyên gia tâm lý trước mặt tôi hả?”

“Tôi là người ngoài cuộc nên chắc chắn sẽ luôn tỉnh táo hơn cậu! Tôi chưa từng yêu thì sao chứ? Nếu yêu mà trở thành một người giống như cậu, cuối cùng vẫn cô đơn, lưu lạc tứ xứ thì tôi thực sự xin kiếu!”

“Cậu đừng nói như vậy. Có những lúc hy sinh, cho đi cũng là hạnh phúc, cậu có hiểu không? Tôi biết cậu và Paul đều nghĩ rằng tôi làm như vậy là không đáng, thực ra không phải như vậy. Tình yêu và việc làm kinh doanh của chúng ta hoàn toàn không giống nhau, không phải chỉ đơn giản như việc đưa tiền, nhận hàng, sự được mất trong tình yêu không thể toan tính như vậy. Ít nhất tôi có cơ hội để thử cố gắng, để cho đi, đó cũng là hạnh phúc, vì vậy tôi không hề cảm thấy hối tiếc. Mặc dù cô ấy không yêu tôi nhưng chỉ cần cô ấy vui là được rồi.”

“Ồ, tôi thực sự đã không biết, thì ra cậu lại là một người cao thượng đến vậy sao?”

“Chuyện! Tôi đã cao thượng bao nhiêu năm rồi, giờ cậu mới biết hay sao? Mắt cậu có vấn đề à? Mau đi khám mắt đi!”

“Không vấn đề gì, khi nào cậu đi gặp bác sĩ tâm lý thì tôi cũng đi tìm bác sĩ nhãn khoa khám!”

“Được! Định chém với tôi hay sao? Tôi đi nấu cái gì ăn trước đã, rồi sẽ đến chỗ bác sĩ tâm lý, trò chuyện xong sẽ nhắc cậu tới viện khám nhé!”

“Ok, tôi chờ cậu đấy!”

Nói chuyện với Alex xong, Mạnh Tuần tắt máy tính rồi đi nằm nhưng không thể nào ngủ được, trong tâm trí cứ lặp đi lặp lại câu nói của Alex: “Cho đi cũng là hạnh phúc.” Có thực sự là như vậy không? Vậy tại sao tình yêu mà anh đã từng thấy đều khiến người ta cảm thấy khó chịu và đau đớn như vậy?

17. Chương 02 – Phần 8

Chương 2: Năm tháng ngắn ngủi, tình cảm sâu sắc 8

Thức dậy vào buổi sáng ngày hôm sau, Mạnh Tuân cảm thấy hơi đau đầu, không biết có phải là do đêm qua uống quá nhiều rượu hay không mà ngủ không ngon, cơ thể mệt mỏi, rã rời. Anh vừa day day hai bên thái dương, bước vào văn phòng, Đồng Phi Phi đã đến rồi, cô ngẩng lên, cười rạng rỡ, cất tiếng chào: “Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng!” Mạnh Tuân khẽ nhếch khóe môi, cầm cốc trên bàn, định đến phòng trà để pha một tách cà phê thì Đồng Phi Phi vội lên tiếng: “Anh vẫn chưa ăn sáng à? Để bụng rỗng mà uống cà phê sẽ rất hại dạ dày đó.”

“Không sao đâu. Tôi quen rồi.” Mạnh Tuân bước đến cửa rồi đột nhiên dừng lại, quay người bước tới trước bàn làm việc của Đồng Phi Phi, chỉ vào hộp cơm đặt trên bàn của cô, hỏi: “Đây là cái gì?”

“À, bữa trưa của tôi.” Đồng Phi Phi trả lời. Hôm trước, bà Tổng nhờ Hứa Lâm giúp bà mang cho cô một hộp sườn chua ngọt. Tối qua, cô không về nhà ăn, không rõ là tối nay có phải làm thêm nữa hay không, thế nên cô đành mang đi để ăn trưa.

“Cô vừa nói bụng rỗng mà uống cà phê thì rất hại dạ dày...” Mạnh Tuân nhìn Đồng Phi Phi, nói một cách từ tốn.

Đồng Phi Phi bối rối, chớp chớp mắt: “Đúng vậy.”

“Vậy thì chắc cô sẽ không phiền nếu tôi mượn tạm bữa trưa của cô chứ?” Mạnh Tuân nói một cách rất lịch sự. Đồng Phi Phi vẫn đang mơ màng chưa hiểu “mượn tạm bữa trưa” có nghĩa là gì thì Mạnh Tuân rất tự nhiên cầm lấy hộp cơm của cô, mở ra rồi kinh ngạc cảm thán một câu: “Sườn chua ngọt!”

Đồng Phi Phi lặng lẽ cúi đầu, rút từ trong túi ra một đôi đũa loại dùng một lần, cung kính đưa cho anh: “Mời anh dùng.”

Mạnh Tuân chu môi, thái độ thể hiện sự dễ chịu: “Để trưa tôi mời cô đi ăn.”

Sự thật lại một lần nữa chứng minh rằng, lời hứa của một người đàn ông nếu mà đáng tin cậy thì lợn nái sẽ biết treo cây.

Đồng Phi Phi cùng với Mạnh Tuân họp từ mười giờ sáng cho đến tận hai giờ chiều, đừng nói là bữa trưa, thậm chí ngay cả nước còn chẳng được uống lấy một ngụm. Thu dọn xong các thiết bị của buổi họp, cô đứng dậy, đang định đi ra khỏi phòng xem ở chỗ Hứa Lâm có gì để ăn không thì Mạnh Tuân đã gọi cô lại: “Chờ một chút.”

“Hà?” Đồng Phi Phi đứng sững lại, trầm nghĩ liệu có cần phải bóc lột người ta đến từng giây, từng phút thế này không thì Mạnh Tuân đưa tay bấm điện thoại trên bàn, nói: “Tiểu Trương, cô mang đồ lúc nãy tôi dặn mua vào đây.”

“Vâng!” Giọng nhẹ nhàng của thư ký Trương vừa biến mất trong điện thoại đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Đồng Phi Phi ngạc nhiên nhìn Tiểu Trương mang một túi giấy lớn đi vào, sau đó nhấc từng hộp, từng hộp trong túi giấy ra, đặt xuống bàn. Mỗi lần cô ấy mở nắp một hộp ra thì sự ngạc nhiên của Đồng Phi Phi lại càng tăng, đợi tất cả các hộp được mở ra, cô hoàn toàn bị sốc: tôm hấp, đậu phụ gạch cua, cần tây xào bách hợp và hơn nữa còn có cả... vịt quay giòn!!!

“Tôi đã nói là để trưa nay tôi mời cô đi ăn mà, mặc dù hơi muộn một chút nhưng vẫn còn tốt hơn là nuốt lời.” Mạnh Tuân ngồi xuống, cầm đũa lên, thấy Đồng Phi Phi vẫn đứng ngây ra bên cạnh, anh bèn chọc chọc đũa vào cánh tay cô: “Còn đứng đó làm gì nữa, mau ăn thôi!”

Đồng Phi Phi chậm rãi ngồi xuống, rõ ràng cảm thấy cơ thể mình, từ dạ dày đến khoang miệng đều đang bài tiết chất dịch một cách dồi dào, không kìm được mà hít vào một hơi thật sâu, nghĩ bụng một hộp sườn heo chua ngọt đối lấy một bàn tiệc đầy ụ thế này thì cũng xem như cô thực sự kiếm được đấy!

Vì buổi chiều vẫn phải làm việc nên tốc độ ăn của hai người khá nhanh. Không đến nửa giờ đồng hồ, các món ăn trên bàn đã được dọn sạch trơn. Đồng Phi Phi thu dọn hộp đựng thức ăn rồi bước ra ngoài, chuẩn

bị đem đến phòng nghỉ để vứt đi. Cô vừa bước đến cửa phòng nghỉ thì nghe thấy tiếng thì thầm của Tiểu Trương: “Thật mà! Tối qua mình đã tận mắt nhìn thấy Tổng giám đốc Mạnh và Đồng Phi Phi bước vào quán “Lan Quế Hiên” đó mà, sau đó vì phải đợi bàn trống nên hai người họ lại cùng nhau đi ra ngoài. Hơn nữa, mình là thư ký của Tổng giám đốc Mạnh lâu rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh ấy bảo mình chuẩn bị một bữa ăn trưa xa hoa như vậy! Trước đây anh ấy bận rộn thì cơ bản chỉ cần một tách cà phê là xong, mình muốn mua cơm hộp cho anh ấy thì đều bị anh ấy từ chối! Thế nên mình đánh cược rằng giữa anh ấy và Đồng Phi Phi...”

“Phi Phi, sao cậu lại đứng ở cửa mà không vào thế?” Hứa Lâm từ phía sau vỗ nhẹ vào vai Đồng Phi Phi. Cô bối rối quay đầu lại, giọng nói có chút gì đó gượng gạo: “Mình... mình vừa đến... Mình đi vứt rác...”

“Ôi trời, tại sao cô lại phải tự mình đem đi chứ, gọi tôi vào thu dọn là được rồi!” Tiểu Trương bước từ trong phòng nghỉ ra, vẻ mặt cũng có vẻ lúng túng. Cô ấy giơ tay ra đón lấy túi giấy trong tay Đồng Phi Phi. Đồng Phi Phi theo bản năng thu tay lại, nói: “Không sao, tự tôi có thể làm được mà.”

Đồng Phi Phi vứt rác xong, quay lại thì phát hiện Tiểu Trương và một đồng nghiệp khác là Vương Na vẫn chưa đi.

Hứa Lâm bước vào, thấy ba người đứng đó mà không nói gì nên không kìm nén được sự ngạc nhiên, hỏi: “Các cậu đang làm gì vậy?”

Đồng Phi Phi cười với Hứa Lâm, không tự nhiên cho lắm, cắn môi, rồi mới nhìn sang Tiểu Trương, nói một cách nghiêm túc: “Tiểu Trương, tôi và Tổng giám đốc Mạnh không phải như cô nghĩ đâu. Giữa tôi và Tổng giám đốc Mạnh thực sự không có gì cả. Thật đó!”

“Ừ ừ, tôi biết! Ôi, vừa rồi chỉ là tôi nói đùa với Vương Na mà thôi, cô đừng coi là thật nhé! Chuyện đó cô đừng nói với Tổng giám đốc Mạnh nhé...”

“Nói với tôi chuyện gì?” Giọng nói của Thần Mặt Đen đột nhiên vang lên, mọi người đều sững người. Đồng Phi Phi nhìn Tiểu Trương người cứng đờ quay đầu lại, sắc mặt đã trở nên trắng bệch: “Tổng giám đốc Mạnh...”

“Cô vứt rác mà cũng lâu như vậy sao?” Mạnh Tuần không hề để ý đến Tiểu Trương mà chau mày nhìn về phía Đồng Phi Phi. “Biên bản cuộc họp buổi sáng cô định đến ngày mai mới đưa cho tôi sao?”

“Ồ, bây giờ tôi sẽ quay lại bàn làm việc để viết đây!” Mặc dù bị Mạnh Tuần quở trách nhưng Đồng Phi Phi dường như thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng bước ra khỏi phòng nghỉ. Mạnh Tuần lúc này mới lạnh lùng lướt ánh mắt qua ba người còn lại, lên tiếng: “Thế nào, có muốn tôi chuyển một cái bàn vào đây không? Đứng mở tiệc trà buôn chuyện mà không mệt nhẽ?”

“Không phải, chúng em...” Tiểu Trương vừa định lên tiếng giải thích thì Mạnh Tuần đã quay người bỏ đi. Vương Na nhìn theo bóng dáng của anh mà sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nói gần như là khóc với Tiểu Trương: “Xong rồi, xong rồi, mình... liệu có phải mình sẽ bị sa thải không...”

“Cậu đừng lo lắng, nếu sa thải thì người đầu tiên bị sa thải phải là mình!” Tiểu Trương nói một cách buồn bã, đẩy tay của Vương Na ra, thì thầm một câu: “Thật đen đủi!”

Hứa Lâm nhìn theo bóng dáng của hai người, chau mày. Cô đột nhiên nhớ đến việc trước đây Phi Phi bảo cô đừng sắp xếp các cuộc gặp mặt lại, dạo này Phi Phi cũng không có thời gian rảnh để đi ăn trưa cùng cô nữa, cô không thể không ngạc nhiên. Lẽ nào giữa Phi Phi và Thần Mặt Đen đó thực sự có chuyện gì sao?

Sau khi trở về từ phòng nghỉ, gương mặt Mạnh Tuần trở nên nghiêm túc hơn khiến Đồng Phi Phi sợ hãi, không dám thở mạnh. Khó khăn lắm cuối cùng cũng đến giờ tan làm, cô đang thăm nghĩ cuối cùng cũng đã được giải thoát rồi thì đột nhiên Mạnh Tuần lên tiếng hỏi: “Buổi tối, cô không có việc gì chứ? Cùng tôi đi đến một bữa tiệc nhé?”

“Hả?” Đồng Phi Phi đột nhiên cảm thấy tâm trạng đang vô cùng tốt đẹp trong phút chốc bỗng tan biến, không để lại một dấu vết như bong bóng, bờ vai bất giác sụp xuống. Gương mặt của Mạnh Tuần sầm lại: “Sao thế, chẳng lẽ cô lại không muốn cùng tôi bồi đắp quan hệ hay sao? Xem ra những lời mà phụ nữ nói thực sự không thể tin được! Trước đây vẫn còn mạnh mẽ nói cái gì mà cam tâm tình nguyện sẵn sàng làm bạn gái của tôi, bây giờ lại chường bộ mặt ghét bỏ, chán ngán ra. Thế này là thế nào đây?”

“Trước đây tôi đã đồng ý giả làm bạn gái của anh trước mặt những người thân của anh...” Đồng Phi Phi khẽ thì thầm giải thích.

“Bữa tiệc tối nay là ở nhà tôi đấy!” Mạnh Tuân ngắt lời Đồng Phi Phi, cầm lấy chùm chìa khóa xe trên bàn, bước ra khỏi văn phòng trước, bước đến cửa còn quay lại, nói với Đồng Phi Phi một câu: “Nếu không muốn để người khác nhìn thấy thì cô hãy đi bên cửa sau rồi đợi tôi.”

Đồng Phi Phi nhìn Mạnh Tuân đẩy mạnh cánh cửa văn phòng, trong giây phút anh mở cửa chiếc áo gió màu đen trên người bị luồng gió thổi bật vào phía trong, có thể thấy hành động này của anh thật nhanh và mạnh. Cô cúi đầu, thở dài một tiếng. Cô biết chắc chắn là Mạnh Tuân đã nghe thấy những lời mà cô nói với Tiểu Trương trong phòng nghỉ lúc đó.

Mạnh Tuân bước vào thang máy, khẽ cau mày. Anh vốn rất ghét mùi của sự hỗn tạp nên thường thích về muộn một chút, tránh được giờ cao điểm tan sở. Nhưng vừa rồi anh nhìn thấy vẻ thất vọng ở Đồng Phi Phi thì không biết tại sao tâm trạng lại trở nên tồi tệ, không muốn ở lại văn phòng thêm một phút nào nữa. Thực ra, bữa tối nay ban đầu anh không hề có ý định đưa Đồng Phi Phi cùng đến, ngay cả vừa rồi anh lên tiếng mời cũng không phải là bắt cô ấy không đồng ý không được. Nhưng khi nhìn thấy nét kháng cự hiện rõ ràng trên khuôn mặt của Đồng Phi Phi thì anh lại nghĩ đến câu nói vô cùng trịnh trọng mà cô nói với Tiểu Trương ở trong phòng nghỉ: “Giữa tôi và Tổng giám đốc Mạnh thực sự không có gì cả. Thật đó!” thì anh lại đột nhiên trở nên kiên quyết một cách lạ thường. Anh cũng không biết tại sao tâm trạng của mình lại có sự thay đổi lớn như vậy, chỉ là thấy khó chịu khi Đồng Phi Phi vạch ranh giới với anh một cách rõ ràng như thế. Anh không hề thích cảm giác này, thực sự không thích chút nào!

Ngồi trên xe của Mạnh Tuân, Đồng Phi Phi cẩn thận quan sát khuôn mặt của anh thật kỹ, dè dặt hỏi: “Bữa tối bao giờ thì bắt đầu vậy? Có thể để tôi quay về nhà thay bộ quần áo được không?”

“Bộ đồ này của cô đâu có bẩn, sao lại phải thay?”

Lời của Mạnh Tuân khiến Đồng Phi Phi ngạc nhiên, một lúc lâu mới định thần lại, khẽ lên tiếng giải thích: “Chẳng phải anh muốn tôi dùng danh phận của Nhà Doanh hay sao? Cô ấy đã chuẩn bị cho tôi một số bộ đồ và túi xách. Anh cũng không muốn tôi đến mà ăn mặc quá bình thường phải không?”

Mạnh Tuân nghe thấy Đồng Phi Phi nói đã thực sự có sự chuẩn bị thì sắc mặt đã khá hơn một chút. Anh dùng ngón trỏ gõ gõ vào vô lăng, gật đầu: “Được, vậy để tôi đưa cô về thay đồ trước đã.”

Lái xe đưa Đồng Phi Phi đến cổng khu Nhà Uyển mà cô đang sống, Mạnh Tuân đang định xuống xe, đi cùng cô lên thì Đồng Phi Phi lên tiếng: “Tôi sẽ lên rất nhanh thôi, hay là anh cứ chờ ở trong xe là được rồi, tránh không phải chạy đi chạy lại cho thêm phiền phức.”

Bàn tay đang định rút chìa khóa xe của Mạnh Tuân dừng lại, anh quay đầu lại nhìn Đồng Phi Phi, thần sắc có chút lo lắng, khẽ chau mày nhưng cuối cùng lại không kiên quyết nữa. Đồng Phi Phi thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười với anh rồi mở cửa xe, bước ra ngoài.

Mạnh Tuân nhìn qua cửa xe, dõi theo bóng dáng gầy guộc của Đồng Phi Phi đang xa khuất dần khỏi tầm mắt rồi biến mất hoàn toàn. Anh nheo mắt, nghĩ đến cái đêm cách đây năm năm về trước anh đứng bên cửa sổ, nhìn Đồng Phi Phi chậm rãi tiến về phía trước trong bóng tối ảm đạm, cuối cùng bị nhấn chìm vào màn đêm đen dày đặc...

18. Chương 03 – Phần 1

Chương 3: Nơi tình yêu bắt đầu 1

Bởi Mạnh Tuân nhất thời quyết định đưa Đồng Phi Phi đến dự tiệc nên khi Mạnh phu nhân thấy Mạnh Tuân đưa một cô gái vào nhà thì vô cùng ngạc nhiên, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra như không có chuyện gì. Mạnh Tuân kéo ghế cho Đồng Phi Phi, đỡ cô ngồi xuống, lạnh nhạt giới thiệu: “Đây là Kha Nhà Doanh.”

“Nhã Doanh?” Bà Mạnh vui mừng, vẻ mặt dịu dàng hơn. Bà cẩn thận quan sát Đồng Phi Phi một lúc rồi vui vẻ nói: “Thanh tao, nho nhã, thật đúng như mới bước ra từ trong tranh, vừa nhìn đã thấy có phong thái, khí chất của Bí thư Kha.”

“Ồ, hóa ra là thiên kim của Bí thư Kha! Chả trách gần đây chú hai không có thời gian về nhà ăn cơm, thì ra là có giai nhân làm bạn, vui quên cả trời đất!”

Đồng Phi Phi vừa ngồi xuống, run run định mở khăn ăn trên bàn, nghe thấy vậy thì không khỏi sửng sốt, ngẩng đầu nhìn về phía người đang nói, thấy một người khá giống Mạnh Tuân, ánh mắt sắc nhọn, nhìn cô có vẻ vừa như đang cười vừa như không. Đồng Phi Phi khẽ nhếch môi, không hiểu tại sao mới lần đầu gặp mặt, người này lại có thể có những lời thô thiển, mạo phạm tới cô như vậy. Cô quay đầu nhìn Mạnh Tuân, vẻ mặt luôn lạnh lùng của Mạnh Tuân lúc này cười rất vui vẻ. Anh thậm chí giơ tay, khẽ đặt lên lưng cô trấn an, cười, nói với người kia: “Anh cả nói đùa rồi. Em đâu được nhân nhã như anh, ngày ngày quần quýt thăm thiết với chị dâu. Đạo này, em thực sự rất bận, ngay cả thời gian ăn ngủ cũng chẳng có, lấy đâu thời gian ôm ấp giai nhân? May có Nhã Doanh hiểu và thông cảm, đồng ý hôm nay cùng em về gặp cha mẹ. Anh cả chọc em thì không sao nhưng đừng dọa cô ấy như vậy.”

“Ê, mới nói vậy mà em đã bảo vệ tiểu thư Kha rồi. Xem ra lần này Mạnh nhị thiếu gia nhà chúng ta đã tìm thấy tình yêu đích thực. Cha à, con thấy lần này chúng ta chuẩn bị lễ vật chắc sẽ không phải bỏ đi đâu nhỉ?”

“Nói linh tinh gì vậy!” Ông Mạnh thản nhiên nói.

Bà Mạnh quay đầu, cười nói với Đồng Phi Phi: “Hai anh em nó thích nói đùa, Kha tiểu thư đừng trách!”

Đồng Phi Phi vội vàng nói: “Không sao đâu ạ!”

Ông Mạnh hắng giọng, quay đầu nói với người phục vụ: “Mang thức ăn lên đi.”

Các món ăn nhanh chóng được bày lên. Suốt bữa ăn, Đồng Phi Phi luôn lo lắng, một mặt vừa phải ứng phó với các câu hỏi của bà Mạnh, mặt khác phải chú ý duy trì “phép tắc dùng bữa” mà Nhã Doanh đã nói, nên ăn gì, không nên ăn gì. Chồng chọi quá lâu, tinh thần và thể xác đều mệt mỏi nhưng cô không dám lơ là phút nào, như đang ngồi trên đồng lửa, đột nhiên nghe thấy chị dâu Mạnh Tuân nói: “Không ngờ Kha tiểu thư là người yêu thích những đồ ‘cổ điển’ nhỉ?”

Gì ạ? Đồng Phi Phi ngẩng đầu, không hiểu chị ta nói thế là có ý gì. Chị dâu Mạnh Tuân cười, chỉ vào chiếc túi Đồng Phi Phi đặt ở trên ghế: “Đây hình như là mẫu năm ngoái của LV mà?”

“Nhã Doanh luôn thích những thứ cổ điển.” Mạnh Tuân tự nhiên tiếp lời, quay đầu nhìn Đồng Phi Phi, ánh mắt dịu dàng. “Em định cuối năm sẽ đưa cô ấy đi châu Âu chơi nhưng cô ấy nói danh mục đồ mới năm nay không có gì đặc biệt, không muốn đi.”

“Ồ, LV năm nay cũng không có thứ gì đặc biệt, nhưng Chanel có ra vài mẫu trông cũng được, không biết Kha tiểu thư có hứng thú hay không? Thật ra cũng không nhất thiết phải đi châu Âu, sợ mệt thì đi Hồng Kông cũng là một lựa chọn không tồi.”

“Vâng, em thì không có vấn đề gì, nhưng phải đợi lúc đó xem thời gian của Steven thế nào đã ạ. Đạo này anh ấy thực sự rất bận.” Đồng Phi Phi cố kìm nén cảm giác không thoải mái, giả vờ ra vẻ thẹn thùng. Mạnh Tuân khẽ cười với cô, trong mắt mọi người, hai người như đang chìm trong nhu tình mật ý.

“Cha à, Kha tiểu thư thật ra đang ‘oán trách’ cha đó, muốn cha bảo chú hai dành thêm chút thời gian ở bên cô ấy đấy!” Chị dâu Mạnh Tuân cười nói.

Ông Mạnh khẽ cau mày, nhưng vẫn gật đầu nói với Mạnh Tuân: “Thời gian này con cũng vất vả nhiều, cố gắng làm xong dự án này rồi nghỉ phép.”

“Cảm ơn cha!” Mạnh Tuân cười, quay đầu nhéo tay Đồng Phi Phi, giọng điệu vô cùng thân mật: “Hài lòng rồi chứ?”

Đồng Phi Phi cảm thấy sống lưng lạnh toát, cô cố gắng chống đỡ, mỉm cười cúi đầu về ngượng ngùng, thực ra cô muốn giấu đi sự xấu hổ trong lòng.

Sau hai giờ đồng hồ, bữa cơm rốt cuộc cũng kết thúc. Mạnh Tuấn đứng hoàng dắt tay Đồng Phi Phi về trước. Mãi đến khi lên xe, Đồng Phi Phi mới thở phào nhẹ nhõm, mệt mỏi tựa vào lưng ghế, lẩm bẩm: “Tiệc rượu nhà anh xa hoa quá, cứ như tiệc Hồng Môn ấy!”

“Sao rồi, sợ quá hả? Tôi thấy cô cũng rất bình tĩnh.”

“Là anh bình tĩnh thì đúng hơn. mấy lần đều là anh lên tiếng giải vây giúp tôi, tôi mới có thể thoát thân được.” Đồng Phi Phi thoáng nhìn sắc mặt Mạnh Tuấn, e dè thăm dò: “Quan hệ của anh với anh cả hình như không bình thường? “Mạnh phu nhân” chính là người trước đây gọi điện cho anh, bà ấy là...”

“Anh cả là anh cùng cha khác mẹ với tôi, là con chính thống của ông già, vẫn luôn bắt mắt việc ông già mang tôi về nhà họ Mạnh. Mạnh phu nhân là mẹ đẻ của tôi. Vợ trước của ông già đã mất từ nhiều năm trước, mẹ tôi vì danh hiệu “Mạnh phu nhân” này mà hao tâm tổn sức nên tôi nghĩ gọi bà là “Mạnh phu nhân” cho đúng ý bà.”

Mạnh Tuấn nắm chặt vô lăng, nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt bình tĩnh, Đồng Phi Phi không nói gì nữa. Một lúc sau, Mạnh Tuấn giảm tốc độ, lái xe vào một khu phố nhỏ có vẻ rất xa hoa khiến Đồng Phi Phi hơi ngạc nhiên: “Đây là đâu?”

“Nhà tôi. Ngay cả người nhà tôi, cô cũng đã gặp, nên phải đến xem nhà tôi cho biết chứ.” Mạnh Tuấn nói, như thể đây là điều đương nhiên.

“Hả? Nhưng hôm nay muộn rồi...”

“Mời cô vào xem nhà, tiện thể ăn chút gì đó.” Mạnh Tuấn liếc nhìn Đồng Phi Phi thăm dò: “Vừa nãy thấy cô ít động đũa, đừng nói với tôi là cô đã ăn no rồi nhé!”

Đồng Phi Phi đỏ mặt, chột dạ cúi đầu, lúc này cô còn phải lo đối phó với người nhà họ Mạnh, lấy đâu tâm tư ngồi ăn.

Nhà của Mạnh Tuấn là một căn hộ bình thường, một phòng ngủ, một phòng làm việc, Mạnh Tuấn giới thiệu với Đồng Phi Phi sơ qua một lượt, sau đó đưa cô xuống phòng bếp, chỉ vào tủ lạnh, nói: “Đồ bên trong thích ăn gì cũng được. Tôi cũng hơi đói, cô xuống nấu mì đi.”

Đồng Phi Phi hào hứng mở tủ lạnh, sau khi thấy bên trong chỉ có trợ trợ một củ khoai tây, một quả trứng gà thì cúi đầu thất vọng. May mà cô thấy trong tủ đựng bát còn một gói mì nhỏ, dùng nước ấm ngâm mì xong, cô mới bắt đầu đun nước.

Hai mươi phút sau, Đồng Phi Phi bưng hai bát mì trứng mì nhỏ, một đĩa khoai tây xào vào phòng khách, nói với Mạnh Tuấn: “Trong tủ lạnh nhà anh chỉ còn lại một củ khoai tây với một quả trứng gà, tôi nấu hết rồi. Ngày mai anh phải mua thêm đồ ăn nhé!”

“Đêm mai chắc phải tăng ca, chúng ta ăn ở ngoài luôn cho tiện. Cuối tuần chúng ta cùng đi siêu thị mua luôn một thể.”

“Vâng.” Đồng Phi Phi thuận miệng nói xong mới ngẫm lại, ngắc đầu, la lên: “Chúng ta?”

“Đúng vậy!” Mạnh Tuấn nuốt mì, ngắc đầu cười nói: “Cô nấu mì rất ngon, khoai tây xào cũng rất vừa miệng. Sau này tan sở, cô về đây nấu cơm cho tôi, tiện thể bồi dưỡng thêm.”

“Sặc!” Trên trán Đồng Phi Phi hiện lên mấy vạch đen sì, cuối cùng cô cũng nhận ra mình vừa làm một việc cực kỳ sai lầm, đáng lẽ vừa nãy cô nên coi đường như muối bỏ vào bát của Mạnh Tuấn mới đúng!

19. Chương 03 – Phần 2

Chương 3: Nơi tình yêu bắt đầu 2

Cứ thế, Đồng Phi Phi bước vào cuộc sống riêng của Mạnh Tuấn. Cũng không biết có phải Mạnh Tuấn cố tình điều khiển Đồng Phi Phi hay không, chỉ cần không tăng ca liền bắt cô đi siêu thị mua đồ ăn. Thỉnh thoảng cô mua nhiều một chút, Mạnh đại nhân sẽ cau mày mất hứng, nói rằng anh không thích ăn đồ để lâu trong tủ lạnh. Mỗi lúc như thế Đồng Phi Phi rất muốn nắm cổ áo anh chất vấn: Vậy củ khoai tây với quả trứng gà mà hôm trước cô thấy trong tủ lạnh nhà anh là thế nào? Tất nhiên những chuyện “to gan” này Đồng Phi Phi cũng chỉ dám nghĩ trong đầu, lúc đối mặt với Thần Mặt Đen, cô phải ra vẻ ngoan ngoãn, hiền thực. Lấy Mạnh đại nhân vui vẻ làm thước ngắm, Mạnh đại nhân mong muốn làm mục tiêu đã trở thành phương châm chỉ đạo và tiêu chuẩn hành động cao nhất của cô.

Vì thế một hôm, khi cô và Kha Nhã Doanh đi ăn nhà hàng, ăn một món rất ngon, sau đó cô nghiên cứu cách làm món ăn đó để về làm cho Mạnh Tuấn ăn, việc này đã khiến Kha đại tiểu thư nổi khùng, vỗ bàn, đứng lên: “Cậu còn nói giữa cậu và Mạnh Tuấn không có gì? Ngay cả lúc ăn cơm cũng chăm chăm suy nghĩ món này làm thế nào, món kia làm ra sao để về làm cho anh ta ăn, đây không phải yêu nhau thì là cái gì? Nói thật đi, rốt cuộc hai người tiến triển đến bước nào rồi?”

“Cái gì mà đến bước nào? Cậu nghĩ ai cũng giống cậu hả? Cuộc sống ngoài nói chuyện yêu đương ra không còn việc gì khác sao? Mình phải hầu hạ anh ta chu đáo chẳng phải vì che chở cho cậu và Tiểu Quả hay sao?” Đồng Phi Phi chậm rãi nuốt thức ăn đang ở trong miệng, mặt tỉnh bơ.

Kha Nhã Doanh quan sát kỹ sắc mặt của Đồng Phi Phi, một lúc lâu sau mới bán tín bán nghi hỏi: “Chẳng lẽ cậu không động lòng chút nào với Mạnh Tuấn sao?”

Đồng Phi Phi ngẩng đầu nhìn Kha Nhã Doanh, ánh mắt không chút gợn sóng: “Năm năm trước, mình từng đứng trước mộ Quân An nói một câu, bây giờ vẫn chưa quên.”

“Câu gì?”

“Đồng Phi Phi cả đời này chỉ yêu một mình Tổng Quân An.”

Món ăn hôm đó quá cay, khiến Kha Nhã Doanh ăn mà muốn chảy nước mắt. Mũi sụt sịt, nước mắt lưng tròng nhìn Đồng Phi Phi, nói: “Cậu thực sự rất tàn nhẫn! Ngày xưa cậu cũng dùng lý do này để từ chối Hứa Nhiên phải không?”

Đồng Phi Phi đang gấp thức ăn, khẽ thu tay, ngẩng đầu, liếc nhìn Kha Nhã Doanh: “Chuyện quá khứ rồi, cậu nhắc đến anh ấy làm gì?”

“Cậu đó!” Kha Nhã Doanh lắc đầu, thở dài. “Lòng cậu đúng là sắt đá! Năm đó, Hứa Nhiên vì cậu mà ngàn dặm xa xôi vội vã từ Mỹ trở về, cậu không cảm động chút nào. Cuối cùng vẫn nhẫn tâm từ chối người ta!”

“Mình không phải là không cảm động, thế đã được chưa?” Đồng Phi Phi gấp một miếng thịt bò, từ từ ăn, nói tiếp: “Nhưng cảm động không phải yêu, mình sao có thể có lỗi với anh ấy?”

“Vậy cậu và Mạnh Tuấn...”

“Mình và anh ấy thật sự không có gì.” Đồng Phi Phi khẽ cười, nhìn Kha Nhã Doanh. “Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Hôm nay, cậu hẹn mình ra đây, cố ý thuê một phòng VIP, đừng nói với mình cậu hỏi quan hệ của mình và Mạnh Tuấn chỉ vì tò mò thôi đấy.”

Kha Nhã Doanh nghe Đồng Phi Phi nói vậy, xấu hổ cười, buông đũa, nhẫn nại nói: “Thật ra cũng không phải chuyện gì to tát. Mình vốn nghĩ nếu cậu và Mạnh Tuấn thật sự đến với nhau, thôi bỏ đi, mình nên nghĩ hướng khác thì hơn. Nhưng nếu như cậu với Mạnh Tuấn thật sự không có gì, như vậy... Ừ, tiện thể...”

“Rốt cuộc là chuyện gì? Cậu trở nên lằng nhằng như vậy từ lúc nào thế?” Đồng Phi Phi hơi bực mình, con bé Kha Nhã Doanh này tính tình nhanh nhẩu, thẳng thắn, tự nhiên hôm nay ấp a ấp úng trước mặt cô.

“Là cha mẹ mình muốn gặp Mạnh Tuấn.”

“Hả?” Đồng Phi Phi khẽ lặng im, nhưng sau đó lập tức phản ứng. “Cha mẹ cậu biết chuyện mình và Mạnh Tuấn?”

Kha Nhã Doanh khỏ sở gật đầu: “Đúng vậy, mẹ mình không biết nghe được tin tức ở đâu, biết “mình” là bạn gái Mạnh Tuấn nên giục mình đưa Mạnh Tuấn về xem mặt. Mình một mực từ chối nhưng mẹ mình

nói, nếu “mình” đã gặp người nhà họ Mạnh, kiểu gì cũng phải đưa Mạnh Tuần về nhà để họ gặp mặt.”

“Thấy chưa, lúc đầu cậu nghĩ quá đơn giản. Cứ tưởng chỉ vài lời đồn thổi là có thể ứng phó với mẹ cậu. Bây giờ thái hậu nhà cậu muốn gặp người thật, mình xem cậu đối phó kiểu gì.”

“Ôi trời, mình không ngờ bà kiên quyết đòi gặp Mạnh Tuần như thế. Mình cũng nói với bà không nên nhanh như vậy đã bắt mình dẫn Mạnh Tuần về nhà, nếu không, thành ra nhà mình có vẻ quá coi trọng chuyện này...”

“Đạo này cậu vẫn đang quần quýt bên Tiểu Quả, đúng vậy không?”

Câu hỏi đột ngột của Đồng Phi Phi khiến Kha Nhã Doanh hơi bất ngờ, nhưng cô vẫn gật đầu: “Ừ, mình nghĩ chuyện Mạnh Tuần có thể giúp mình che giấu nên...”

“Cậu đó!” Đồng Phi Phi tức giận giơ tay chỉ vào trán Kha Nhã Doanh: “Ai bảo cậu nói với mẹ là đã gần bó keo sơn với “Mạnh Tuần” rồi hả? Chả trách bà lại vội vã muốn gặp Mạnh Tuần như vậy!”

Kha Nhã Doanh phụng phịu xoa trán, vẻ mặt nhăn nhó: “Mình sao có thể nghĩ được nhiều như thế? Mạnh Tuần không phải là mẹ giới thiệu ỉn sao? Bà lo lắng gì chứ?”

“Giới thiệu làm quen với bạn trai thật sự sao có thể giống nhau được? Mẹ cậu giới thiệu cho cậu nhiều như vậy mà chưa từng thành công, khó khăn lắm cậu mới có thể bắt đầu với Mạnh Tuần, cậu biểu hiện tích cực như vậy, sao bà có thể không coi trọng chứ? Mạnh Tuần vẫn nói mình là động vật đơn bào, mình thật muốn cho anh ta gặp cậu!”

Đồng Phi Phi tức giận trừng mắt nhìn Kha Nhã Doanh, nhưng bây giờ nói gì, trách cứ ai cũng tốn hơi thừa lời. Việc cấp bách bây giờ là các cô nên xử lý việc này như thế nào. Cô yên lặng suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Cậu định đưa Mạnh Tuần về nhà giả làm “bạn trai” cậu?”

Kha Nhã Doanh gật đầu, ngập ngừng: “Cho nên hôm nay mình định hỏi cậu... Nếu cậu không ngại có thể giúp mình hỏi Mạnh Tuần xem ý anh ta thế nào...”

“Mình không ngại, mình cũng có thể giúp cậu thử thuyết phục Mạnh Tuần, nhưng cậu có nghĩ, một khi cậu dẫn Mạnh Tuần về nhà, chính thức xác nhận quan hệ của hai người, vậy gia đình hai bên có phải lập tức gặp mặt nói chuyện không? Mà lần trước xuất hiện ở nhà họ Mạnh gặp người lớn là mình, chờ đến khi hai bên gia đình các cậu thật sự gặp nhau...”

“Vậy sẽ bị lộ hết.” Sắc mặt Kha Nhã Doanh đờ đẫn. Cho đến giờ phút này, cô mới chịu thừa nhận cái mà cô tự cho là diệu kế thực ra chỉ là một kế hoạch ngu ngốc, tự đào hố chôn mình. Bây giờ, cô có nhảy xuống hay không cũng không phải do cô quyết định. Nhã Doanh, mặt xám như tro tàn, nhìn Đồng Phi Phi, hối hận đến phát khóc: “Cậu nói xem mình lúc trước nghĩ gì? Sao mình có thể ngu như vậy? Sao mình có thể nghĩ ra kế hoạch ngu xuẩn này chứ?”

“Cậu quả thật rất ngốc, không cần tự trách mình nữa! Nếu không, càng trách càng thấy ngốc, sau này Tiểu Quả sẽ khổ đấy.” Đồng Phi Phi nhìn dáng vẻ buồn bực của Kha Nhã Doanh, cười vui vẻ.

“Đồng Phi Phi! Cậu còn ngồi đó chằm chọc mình hả? Mau giúp mình nghĩ cách gì đi!” Kha Nhã Doanh sốt ruột như muốn phát điên, giơ tay bóp cổ Đồng Phi Phi.

“Này này này! Bóp chết mình rồi thì ai đến giúp cậu nữa hả?”

Mắt Kha Nhã Doanh sáng lên, cô liền túm tay áo Đồng Phi Phi, mừng rỡ hỏi: “Cậu nghĩ ra cách gì rồi?”

“Có cách, nhưng cần sự phối hợp của cậu. Trước tiên đồng ý với mình, lần này nhất định sẽ nghe lời mình, nếu không...”

“Được, được! Mình nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời cậu! Cậu nói thế nào mình sẽ làm như thế! Tuyệt đối không cãi lại!” Kha Nhã Doanh gật đầu lia lịa, vẻ mặt nịnh nọt, hận không thể nhào lên hôn Đồng Phi Phi một cái: “Phi Phi mình biết cậu thông minh nhất, cậu là người tốt với mình nhất mà...”

“Được rồi, được rồi! Làm mình nổi hết cả da gà lên rồi đó!” Đồng Phi Phi giật tay áo từ tay Kha Nhã Doanh, thở dài. May mà đây là phòng VIP, trong phòng chỉ có hai người, nếu không người khác nhìn thấy sẽ nghĩ các cô là les[1]!

[1] Les (Lesbian): đồng tính nữ.

20. Chương 03 – Phần 3

Chương 3: Nơi tình yêu bắt đầu 3

Hai người rời khỏi quán ăn, Đồng Phi Phi liền kéo Kha Nhã Doanh đến thẳng trung tâm mua sắm. Sắp đến sinh nhật Mạnh Tuấn rồi, cô định làm một bàn tiệc chúc mừng nhưng bây giờ các cô có việc cần nhờ vả anh, có một món quà sinh nhật chính thức thì sẽ dễ bề ăn nói hơn. Hai người chọn một lúc lâu, cuối cùng Kha Nhã Doanh quyết định đến hiệu Cartier chọn một đôi khuy tay áo bằng bạc nguyên chất, Đồng Phi Phi tranh thủ lúc người bán hàng đi quẹt thẻ, lén lè lưỡi với Kha Nhã Doanh: “Thứ này mình chưa từng nhìn thấy, chắc hẳn Mạnh Tuấn vừa nhìn một cái là đoán ngay được không phải mình tặng.”

“Không phải cậu muốn như vậy sao?” Kha Nhã Doanh nhìn kỹ đồ trong hộp, thuận miệng nói: “Cho nên mình không chọn mấy thứ như cà vạt rồi thắt lưng... Thứ này có thể thể hiện thân phận, hy vọng anh ta có thể cảm nhận được thành ý của mình, không uổng phí mình tiêu một khoản lớn.”

“Ừ, tiếp theo kế hoạch của chúng ta có tiến hành thuận lợi hay không phải xem Mạnh Tuấn có đồng ý phối hợp không. Cậu đó, sau này đừng bao giờ tùy tiện như vậy nữa, chuyện với Tiểu Quả vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Haizz, thật là phiền quá đi mất! Không biết bao giờ chuyện của mình với Tiểu Quả mới có thể quanh mình chính đại nói cho cha mẹ biết đây! Cứ phải khổ sở giấu giếm giếm giếm như vậy làm mình khó chịu quá đi mất!” Kha Nhã Doanh buồn bực nói, Đồng Phi Phi cũng thở dài. So với Nhã Doanh, cô còn lo lắng hơn. Nếu chẳng may Tiểu Quả biết chuyện Nhã Doanh dùng Mạnh Tuấn làm bia đỡ đạn thì không biết lại xảy ra chuyện gì nữa đây!

Sinh nhật Mạnh Tuấn đúng vào thứ Bảy, Đồng Phi Phi từ sáng sớm đã đi siêu thị mua rất nhiều nguyên liệu để nấu một bữa ăn thịnh soạn, mười giờ hơn đến nhà Mạnh Tuấn.

“Sớm thế?” Tối hôm qua Mạnh Tuấn nói chuyện với Alex đến tận hai giờ sáng mới đi ngủ, nằm trên giường nghe tiếng chuông cửa kêu còn tưởng mình đang mơ, đến lúc nghe thấy tiếng Đồng Phi Phi mở cửa mới biết cô đến thật.

Bình thường để tiện mua thức ăn nấu cơm, Mạnh Tuấn đưa cho Đồng Phi Phi một bộ chìa khóa nhà. Vừa rồi, Đồng Phi Phi bấm chuông một lúc lâu không thấy người ra mở cửa, tưởng Mạnh Tuấn đi ra ngoài liền tự mình mở cửa. Kết quả là cô vừa vào phòng khách thì thấy Mạnh Tuấn mặc áo ngủ xộc xệch từ phòng ngủ đi ra.

“Anh... anh ở nhà? Xin lỗi... Tôi tưởng anh đi ra ngoài. Không phải anh bảo tôi trưa nay phải đến đây nấu cơm sao? Tôi muốn đến sớm một chút để chuẩn bị... Tôi không biết anh vẫn chưa dậy... Ừm, xin lỗi, vậy anh cứ ngủ tiếp đi nhé!” Đồng Phi Phi tí nữa bị sặc nước miếng. Đây là lần đầu tiên cô chứng kiến bộ dạng phóng dăng của Mạnh Tuấn, ánh mắt vội vã đảo qua cơ ngực rắn chắc của anh, khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng, lắp bắp nói mấy câu.

“Cô làm gì mà lo lắng như vậy?” Mạnh Tuấn bóp trán, hình như vẫn buồn ngủ, quay người đi về phòng ngủ: “Tôi ngủ thêm chút nữa, khi nào cô nấu xong thì gọi tôi.”

“Vâng.” Đồng Phi Phi vội vàng đáp lời, mang đồ ăn đi vào bếp. Cô vẫn thấy mặt nóng bừng, vì vậy hít một hơi thật sâu, tâm trạng lúc này mới từ từ bình tĩnh lại. Thật là... chỉ là nhìn thấy dáng vẻ mi nam tính ngủ mà thôi, có gì mặt lại đỏ, tim đập mạnh chứ? Cô nhắm mắt, cố nhớ lại dáng vẻ của Quân An. Quân An, Quân An... Ừm, Quân An đẹp trai hơn anh ta nhiều!

Hôm nay là sinh nhật Mạnh Tuấn nên Đồng Phi Phi làm các món ăn vô cùng thịnh soạn. Ba món mặn, ba món rau, còn có cả canh cá nấu củ cải mà Mạnh Tuấn thích nhất. Khi cô dọn món xong thì vừa đúng mười

hai giờ. Cô nhìn đồng hồ trên tường, đang do dự không biết có nên gọi Mạnh Tuấn dậy không thì Mạnh đại nhân đã tự ngủ thấy mùi vị thơm ngon mà rời khỏi giường.

“Ủa, làm nhiều thức ăn vậy?” Mạnh Tuấn hơi ngạc nhiên khi nhìn những món ăn thịnh soạn bày đầy trên bàn. Gần đây anh đã không còn lạ với thói quen tiết kiệm của Đồng Phi Phi, bữa cơm nào cũng giống nhau, ba món một canh. Thỉnh thoảng theo yêu cầu của anh, cuối tuần cô đến nấu cơm trưa cho anh nhiều nhất cũng là bốn món một canh. Hôm nay thịnh soạn như thế này, thật sự là lần đầu tiên!

“Ồ, hôm nay không phải...” Đồng Phi Phi vừa mở miệng nói thì đột nhiên chuông cửa vang lên, Mạnh Tuấn liền bảo cô chờ một chút rồi đứng dậy, đi ra mở cửa.

“Mạnh phu nhân?” Giọng nói có chút mất hứng của Mạnh Tuấn từ ngoài cửa truyền vào khiến Đồng Phi Phi cứng người: mẹ Mạnh Tuấn đến đây?

“Thằng bé này, đã nhiều năm trôi qua như vậy, con còn muốn giận mẹ bao lâu nữa?” Bà Mạnh vừa nói vừa đi vào phòng, thấy Đồng Phi Phi liền thốt lên: “Nhã Doanh?”

Đồng Phi Phi vội vàng đứng lên, cười vể xấu hổ: “Bác Mạnh!”

“Cháu cũng đến dự sinh nhật Tiểu Tuấn?” Bà Mạnh đang bực bội, vừa nhìn thấy Đồng Phi Phi thì lập tức dịu lại, bà đến gần, thấy một bàn thức ăn thịnh soạn, khẽ cười hiền hậu: “Đây đều là do cháu làm à? Trông hấp dẫn quá! Bây giờ những cô gái vừa thông minh, hiểu chuyện vừa hiền lành, khéo léo như cháu hiếm lắm đấy! Đúng là con nhà dòng dõi có khác!”

Đồng Phi Phi được bà Mạnh khen nên mặt tự nhiên, cảm giác mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Mạnh Tuấn chẳng nói chẳng rằng, bước tới trước mặt bà Mạnh, lên tiếng hỏi: “Bà tới đây làm gì?”

“Làm gì ư? Tất nhiên là cùng con đón sinh nhật rồi!” Bà Mạnh bực mình nói, đặt bánh ngọt lên bàn. “Mẹ phải đi đến tận phường Khả Tụng để đặt bánh gato pho mát cho con đấy. Con vẫn luôn thích món này còn gì.”

“Tôi không thích ăn mấy thứ đồ ngọt ngấy này từ lâu rồi.” Mạnh Tuấn cúi đầu, thản nhiên đảo mắt qua chiếc bánh gato: “Lái xe vẫn chờ ở bên ngoài, Nhã Doanh ở đây, tôi không tiễn bà về.”

“Tiểu Tuấn...” Bà Mạnh ngẩn người.

Mạnh Tuấn ngẩng đầu, cười thản nhiên: “Cảm ơn bà đã mang bánh ngọt tới. Tôi cũng chúc bà cùng phu quân tình sâu nghĩa nặng, trăm năm hòa hợp.”

Bà Mạnh buồn bã, nhìn thoáng qua Đồng Phi Phi đứng sau lưng Mạnh Tuấn, rốt cuộc không nói thêm gì nữa, quay người đi ra ngoài. Mạnh Tuấn trở về bàn ăn, ngồi xuống, bưng bát lên, nhìn thức ăn đầy bàn, ngẩng đầu hỏi Đồng Phi Phi: “Hôm nay là sinh nhật của tôi nên cô mới làm nhiều thức ăn như vậy?”

Đồng Phi Phi gật đầu, cảm thấy hơi lo lắng. Hình như Mạnh Tuấn cũng không nhớ sinh nhật mình. Vậy lát nữa mình phải đưa quà sinh nhật mà Nhã Doanh tặng Mạnh Tuấn thế nào đây?

“Sao cô lại cau mày? Cô nghĩ tôi đối xử với mẹ quá đáng sao?” Nhìn Đồng Phi Phi cau mày, không nói. Mạnh Tuấn buông bát xuống, giọng hơi bực bội.

Đồng Phi Phi cẩn thận nhìn sắc mặt Mạnh Tuấn, lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Không. Tôi chỉ thấy hình như anh không thích sinh nhật.”

Mạnh Tuấn cúi đầu, cầm thìa múc một bát canh, từ từ uống hết rồi nói: “Quả thật là tôi không thích. Vì hôm nay không chỉ là sinh nhật của tôi mà còn là ngày mẹ tôi kết hôn với ông già kia.”

Đồng Phi Phi hơi ngạc nhiên: “Trùng hợp vậy sao?”

“Trùng hợp?” Mạnh Tuấn nhếch môi cười khẩy, khóe mắt lạnh lùng: “Lúc đầu tôi cũng tưởng là trùng hợp.”

Trong thời gian ngắn ngủi ăn một bữa cơm, Đồng Phi Phi được biết về ân oán tình thù của nhà họ Mạnh. Ba mươi năm trước, ông nội Mạnh Tuấn là một vị có quyền cao chức trọng tại thành phố này. Khi đó cha Mạnh Tuấn chưa thành lập công ty, đang làm chức tổ trưởng nhỏ ở một công ty, dưới sự tác hợp của cha mẹ, cưới con gái quản đốc của một doanh nghiệp nhà nước. Sau đó, ông Mạnh vì chán ghét người vợ kiêu

ngạo, ngang ngược, lén lút tư thông cùng một nhân viên hiền lành, dịu dàng trong tổ, chính là mẹ Mạnh Tuần, sau đó có Mạnh Tuần. Khi đó, chuyện này bị coi là kinh thiên động địa, một khi bị tố giác thì hậu quả không thể tưởng tượng. Vì vậy, ông nội Mạnh Tuần kiên quyết chia rẽ đôi tình nhân, vội vàng điều ông Mạnh đi nơi khác làm việc. Không ngờ bà Mạnh trong hoàn cảnh như vậy vẫn không quan tâm tới sự phản đối mạnh mẽ của người nhà, kiên quyết sinh Mạnh Tuần, ngậm đắng nuốt cay, chịu hết tủi nhục, nuôi nấng anh. Năm năm trước, ông Mạnh đột nhiên xuất hiện trước mặt bà Mạnh. Khi đó vợ chính thức của ông Mạnh đã qua đời, lại phát hiện đứa con trai duy nhất bị vô sinh. Ông Mạnh bàng hoàng, kinh hãi, đến khi biết rằng mình còn có một đứa con trai nữa thì vui mừng khôn xiết. Vì vậy, trong ngày sinh nhật Mạnh Tuần, bà Mạnh cố tình sắp xếp cho hai cha con gặp mặt, đồng thời đưa ra giấy chứng nhận ADN, ép hai người nhận nhau, thuận lý thành chương kết hôn cùng ông Mạnh.

“Vô sinh?” Đồng Phi Phi có chút hoang mang. “Ai bị vô sinh? Anh cả của anh sao?”

“Thật không ngờ phải không?” Sự châm chọc trong nụ cười của Mạnh Tuần hiện rõ. “Là chuẩn đoán sai. Không đầy một tháng trước khi mẹ tôi cùng ông già kết hôn thì phát hiện ra. Đáng tiếc khi đó thằng con ngoài giá thú như tôi đã danh chính ngôn thuận có tên trong gia phả. Cô không được thấy cảnh khi anh cả từ bệnh viện trở về, thấy mẹ con tôi ngồi trong phòng khách, sắc mặt đỏ ửng thế nào đâu!”

Đồng Phi Phi nhìn Mạnh Tuần, không nói, một lúc sau mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Có lẽ anh có thể suy nghĩ từ góc độ khác, ít ra anh còn có cha mẹ để oán giận, bất mãn, mặc dù họ đã rất cố gắng bù đắp cho anh. Còn có những người khác mong cả đời cũng chẳng có được cơ hội như vậy.”

Nghe Đồng Phi Phi nói, nụ cười của Mạnh Tuần đông cứng lại, anh khẽ cau mày: “Cô đang nói đến mình đó à?”

Đồng Phi Phi lắc đầu: “Không. Tôi đang nói đến một người bạn. Cha anh ấy đã bỏ lại hai mẹ con từ khi anh ấy còn rất nhỏ, trong trí nhớ của anh ấy, cha vẫn luôn đối xử rất tốt nên anh ấy không thể hiểu tại sao cha có thể nhẫn tâm bỏ rơi họ như vậy. Vì vậy năm lên tám tuổi, anh ấy hỏi mẹ, có phải tại anh ấy không thông minh, ngoan ngoãn nên cha mới không cần hai mẹ con nữa không? Kết quả mẹ ôm anh ấy khóc rất lâu, nói xin lỗi với anh ấy rất nhiều lần, từ đó về sau anh ấy không bao giờ nhắc đến cha trước mặt mẹ nữa. Nhưng thật ra anh ấy vẫn muốn gặp lại cha dù chỉ một lần, muốn hỏi ông tại sao bỏ rơi họ? Rốt cuộc ông có còn nhớ mình có một đứa con như anh ấy hay không?”

“Cần gì phải hỏi chứ? Bất kể là nguyên nhân gì thì hai mẹ con cậu ta cũng đã bị bỏ rơi, không cần biết là cha cậu ta có còn nhớ ông ta có đứa con này hay không, cậu ta cũng đã bị từ mặt rồi.”

“Cho nên anh còn may mắn hơn anh ấy. Bởi vì anh biết tại sao ngày bé không có cha, hơn nữa anh còn có cơ hội tiếp tục sống cùng cha mình.” Đồng Phi Phi yên lặng nhìn Mạnh Tuần, cô cũng không biết tại sao giờ phút này cô cảm thấy vô cùng chua xót, cô không muốn Mạnh Tuần cảm thấy buồn rầu như vậy. Tình cảnh này khiến cô nhớ đến Quân An, anh thật đáng thương, đến tận lúc chết cũng không được gặp lại cha.

Mạnh Tuần nheo mắt nhìn Đồng Phi Phi, vẫn là ánh mắt đó, bi thương và bất lực, bình thản và thê lương. Anh quay mặt đi, nhìn sang giá rượu bên cạnh, lấy một chai rượu đỏ, rót hai ly, sau đó cầm đến, chạm ly với Đồng Phi Phi: “Cô là người đầu tiên nói tôi là người may mắn. Được lắm, vậy chúng ta cùng ly vì sự may mắn của tôi nhé!”

Uống rượu xong, tâm trạng Mạnh Tuần có vẻ tốt hơn một chút, anh cười, nói: “Cô đến vì muốn tổ chức sinh nhật cho tôi, như vậy hẳn đã chuẩn bị quà sinh nhật. Quà đâu?”

Anh bồng gờ tay đòi quà, Đồng Phi Phi sững sốt trước hành động trẻ con của anh, ngơ ngác lấy từ trong túi xách ra một chiếc hộp rất đẹp, đưa cho anh: “Đây là quà, nhưng không phải tôi mua.”

“Không phải cô mua?” Mạnh Tuần không cười, kinh ngạc mở gói giấy bên ngoài, thấy logo trên hộp, nói: “Cartier?”

Mở hộp ra, một đôi khuy áo tinh xảo. Khuy áo này anh từng thấy trên tạp chí thời trang cao cấp, anh còn nhớ hình như giá hơn ba ngàn. Anh ngẩng đầu nhìn Đồng Phi Phi, vẻ mặt đăm chiêu khó tả: “Ai tặng?”

Đồng Phi Phi cắn chặt môi, cố nặn ra một nụ cười: “Là... Nhã Doanh.”

“Kha Nhã Doanh? Đang yên đang lành cô ấy tặng quà cho tôi làm gì?”

“Cô ấy không phải là bạn gái trên danh nghĩa của anh sao?” Đồng Phi Phi cười cười. Mạnh Tuân đóng nắp hộp lại, để cái hộp trên bàn, tựa vào ghế: “Nói đi, cô ấy muốn gì?”

Đồng Phi Phi cố gắng ngồi thẳng lưng rồi nói: “Là thế này, trước đây không phải anh bảo tôi dùng thân phận Nhã Doanh đi gặp người nhà anh sao, sau đó mẹ Nhã Doanh không biết nghe được chuyện này ở đâu, liền nghĩ rằng anh và Nhã Doanh thực sự yêu nhau nên mẹ cô ấy muốn gặp anh.”

Mạnh Tuân nhíu mày: “Để tôi đi gặp mẹ cô ấy? Như vậy sau đó hai bên gia đình phải gặp mặt đúng không? Như thế chẳng phải sẽ bị lộ hết sao?”

“Ồ, việc này anh không cần lo lắng. Nhã Doanh đã nói với mẹ cô ấy, vừa mới quen không muốn dẫn anh về chính thức ra mắt họ nên anh chỉ cần cùng Nhã Doanh diễn kịch trước mặt mẹ cô ấy, giả vờ như đang hẹn hò, để mẹ cô ấy thấy từ xa là được. Chủ yếu để mẹ cô ấy thấy anh và Nhã Doanh ở cùng một chỗ làm những gì để bà khỏi lo lắng thôi. Hơn nữa, tôi cũng đã nghĩ kỹ, thực ra việc này đối với anh cũng rất có lợi. Tôi giả làm bạn gái của anh không phải là dùng thân phận của Nhã Doanh sao? Như vậy, nếu như anh gặp mẹ cô ấy, cũng là được nhà họ Kha chứng thực chuyện anh đang hẹn hò với Nhã Doanh, việc này không phải sẽ có ích cho kế hoạch của anh sao? Nhã Doanh sẽ rất cảm ơn anh, sau này có việc gì cần chúng tôi giúp đỡ cũng sẽ dễ nói hơn, phải không?”

Mạnh Tuân nhìn Đồng Phi Phi nói năng gãy gọn, nghĩ bụng cô gái này xem ra đã chuẩn bị kỹ rồi mới đến, đàm phán thương lượng nhiều lần như vậy, coi như cô cũng hiểu được một chút tính cách của anh, đáng tiếc... Anh giơ tay phải lên, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, nhếch môi cười nửa miệng: “Các cô tính toán thật chu đáo. Có điều, tôi vẫn cảm thấy mình chẳng tội gì phải đi giúp hai người diễn trò. Bây giờ, người nhà tôi đã tin cô chính là Kha Nhã Doanh. Tôi không cần thiết phải dùng nhà họ Kha giúp tôi chứng minh điều gì.”

“Nhưng nếu anh không giúp chúng tôi diễn vở kịch này, mẹ Kha Nhã Doanh sẽ không hài lòng, thậm chí có thể ngăn cản “Nhã Doanh” hẹn hò với anh, như vậy anh không thể tiếp tục ở bên “Kha Nhã Doanh”!”

“Không thể tiếp tục yêu “Kha Nhã Doanh”, tôi sẽ tìm người khác giả làm bạn gái của tôi. Dù sao cô cũng không phải dùng thân phận Kha Nhã Doanh giúp tôi làm việc gì khác, chỉ là tìm một tấm lá chắn trước mặt cha mẹ tôi. Như vậy cũng không nhất thiết phải là cô ấy.”

Đồng Phi Phi im lặng, cô không ngờ Mạnh Tuân sẽ nói như vậy, cũng không biết làm thế nào: “Nhưng chẳng phải anh đã đưa tôi về gặp cha mẹ anh rồi sao? Anh không phải là người tùy tiện gặp cô nào liền dẫn cô ấy về nhà, đúng không? Nếu tìm một tấm lá chắn khác thì không phải tốn công giải thích một đồng sao? Không phải anh vẫn luôn ngại phiền phức sao? Như vậy bây giờ chỉ cần anh chịu khó diễn kịch trước mặt mẹ Nhã Doanh một chút là có thể không cần đối phó với đồng phiền phức này, lợi quá còn gì!”

“Có lợi gì chứ? Chẳng lẽ chỉ cần tôi giúp các cô diễn kịch, “Kha Nhã Doanh” này mãi mãi có thể làm tấm lá chắn trước mặt người nhà tôi ư? Chẳng may việc tôi đóng kịch trước mặt mẹ cô ấy bị cha mẹ hai bên gia đình biết được, kết quả cô bỏ của chạy lấy người, như vậy chẳng phải tôi sẽ mất cả chì lẫn chài, thiệt hại nặng nề sao?”

“Không bao giờ! Tôi nhất định sẽ không lâm trận mà bỏ chạy! Muốn chia tay cũng là do anh quyết định!”

“Ồ, thật không? Cô chắc chắn chứ?”

“Tôi bảo đảm!”

Đồng Phi Phi thề thốt, Mạnh Tuân rốt cuộc cũng bật cười: “Được lắm! Đồng Phi Phi, vậy cô nhớ cho kỹ chính miệng cô nói đấy, trừ phi tôi nói chia tay, nếu không cô vĩnh viễn phải làm bạn gái của tôi!”

Hả? Đồng Phi Phi trợn mắt há hốc miệng, thì ra ngã một lần, khôn hơn một chút, nhưng trước mặt Mạnh Tuân, cô mãi mãi chỉ là cừ non trước con sói già mà thôi.

Đồng Phi Phi nói quyết định của Mạnh Tuân cho Kha Nhã Doanh biết. Nhã Doanh mặc dù vô cùng cao hứng nhưng vẫn không quên lo lắng cho Đồng Phi Phi, cho rằng những lời của Mạnh Tuân đã thể hiện rõ anh có “ý đồ” với cô, đang tìm mọi cách giữ cô bên mình. Nhưng Phi Phi không thấy đúng, cô lạnh nhạt nói: “Anh ta có ý gì với mình hay không, mình không biết, nhưng thân phận thật của mình sớm muộn gì

cũng có ngày bị đưa ra ánh sáng, cậu cảm thấy người nhà anh ấy có thể tiếp nhận một cô gái ngay từ đầu đã lừa dối họ sao?”

“Nhưng đó đều là do Mạnh Tuân ép cậu” Kha Nhã Doanh do dự hỏi: “Chẳng lẽ tới bây giờ cậu cũng chưa từng nghĩ thật sự yêu Mạnh Tuân...”

“Không.” Đồng Phi Phi lắc đầu, khua tay ngắt lời Kha Nhã Doanh: “Anh ta đã nói rõ ngay từ đầu, mình chỉ là đóng giả làm bạn gái anh ta, cho tới bây giờ mình cũng chỉ đồng ý việc này. Anh ta nắm trong tay nhược điểm của chúng ta, hướng hồ bây giờ chúng ta còn có việc nhờ anh ta nên mình không thể không nhận lời. Dù sao mình cũng không bị tổn thất gì, chỉ tốn thời gian ở chỗ anh ta một chút, nấu cơm cho anh ta, giúp anh ta diễn mấy vở kịch.”

“Chỉ như vậy thôi?” Kha Nhã Doanh nhớ dạo trước Đồng Phi Phi ngày đêm cố gắng kiếm tiền, ban ngày đi làm, buổi tối đi làm thêm. Bây giờ cô phải cùng Mạnh Tuân ở một chỗ, cuộc sống ngược lại với trước kia, ít nhất, bữa cơm của cô sẽ không phải là bánh mì hoặc mì tôm cho qua bữa. Có lẽ chuyện này với cô cũng không phải chuyện không tốt.

“Đừng suy nghĩ nhiều quá, dù sao bây giờ chúng ta cũng không còn cách nào khác, đến đâu hay đến đấy, chuyện đâu khắc có đó.” Đồng Phi Phi thản nhiên cười, Kha Nhã Doanh nhìn dáng vẻ vô tư của Đồng Phi Phi, rốt cuộc không nói thêm gì, chỉ thấy trong lòng không yên, không biết nên cảm thấy may mắn hay cảm thương.

21. Chương 03 – Phần 4

Chương 3: Nơi tình yêu bắt đầu 4

Vai diễn của Mạnh Tuân được sắp xếp ổn thỏa rất nhanh. Kha Nhã Doanh nhân cơ hội Hạ Tiểu Quả ra ngoài phác thảo, hẹn Mạnh Tuân đến một nhà hàng Hàng Châu gần nhà cô ăn tối. Nhưng bà Kha sớm đã tới đó trước, tìm một chỗ vô cùng kín đáo, có vị trí quan sát thuận lợi, chờ đợi sự xuất hiện của con rể tương lai.

Mạnh Tuân và Kha Nhã Doanh vừa bước vào nhà hàng, nhân viên phục vụ liền nhiệt tình chào đón, Kha Nhã Doanh nhân cơ hội này quan sát một lượt, thấy bà Kha đang ngồi ở một góc cách đó không xa. Nhân viên phục vụ đưa bọn họ đến chỗ ngồi đã đặt trước, Kha Nhã Doanh ngồi cạnh Mạnh Tuân, cố ý che hết tầm nhìn của bà Kha, Mạnh Tuân cúi xuống lấy khăn ăn, nói thầm với cô: “Đừng căng thẳng, là tôi phải đối mặt chứ đâu phải cô.”

Câu nói của Mạnh Tuân khiến cho Kha Nhã Doanh thấy thoải mái hơn một chút, cô lấy thực đơn từ tay nhân viên phục vụ, mỉm cười, ngồi nhích lại gần Mạnh Tuân: “Giờ anh bắt đầu thấy căng thẳng rồi sao? Hay là thức ăn không ngon?”

“Sao thể được?” Mạnh Tuân gọi món tôm nõn Long Tỉnh, hỏi cô: “Chọn món này nhé?”

“Được!” Thực ra Kha Nhã Doanh cũng muốn gọi món này, nhưng vì giá cả khiến cô do dự, thấy Mạnh Tuân hào phóng như vậy, cô cũng thấy thoải mái hơn. Hai người cùng gọi thêm món sườn xào chua ngọt, mã lan đầu, cá chép Tây Hồ và bánh cua chiên mật. Kha Nhã Doanh lúc này mới hài lòng gấp cuốn thực đơn lại, cười nói với Mạnh Tuân: “Không ngờ chúng ta lại có khẩu vị giống nhau như vậy. Trước đây, tôi nghe Phi Phi nói anh không thích ăn đồ cay, tôi còn sợ anh ăn không quen đồ ăn Hàng Châu nữa đấy.”

“Tôi không thích đồ ngọt, như đồ ăn Thượng Hải chẳng hạn, còn thức ăn Hàng Châu thì có thể chấp nhận được.” Nghe Kha Nhã Doanh nhắc đến Đồng Phi Phi, nét mặt Mạnh Tuân bỗng toát lên vẻ dịu dàng, anh khẽ mỉm cười. “Phi Phi nấu ăn rất ngon, còn cô thì sao? Bình thường có hay nấu ăn không?”

“Tôi đâu có khéo tay như Phi Phi! Mặc dù trước đây khi du học bên Nhật, tôi cũng tự nấu ăn, có điều tài nghệ nấu nướng so với Phi Phi thì còn thua xa.” Kha Nhã Doanh khẽ nhăn mũi, thở dài: “Phi Phi rất giỏi,

cô ấy không chỉ nấu ăn ngon, mà còn biết mát xa vô cùng điêu luyện! Sau này ai mà lấy được cô ấy thì thật là có phúc!”

“Cô ấy từng học mát xa sao?” Trong lòng Mạnh Tuần có chút khó chịu. Anh biết Phi Phi sợ dĩ biết nấu ăn là vì trước đây từng làm thêm trong một nhà hàng, lẽ nào cô ấy từng làm gái mát xa?

“Vâng, trước đây Tổng... Khi người nhà cô ấy bị bệnh, cô ấy không thuê được hộ lý, liền tự mình học mát xa. Sau đó, cô ấy chăm sóc còn tốt hơn cả những nhân viên chăm sóc chuyên nghiệp nữa kia, bác sĩ cũng phải khen cô ấy.”

“Người nhà?” Mạnh Tuần cau mày. “Tôi từng nghe cô ấy nói, khi cô ấy còn rất nhỏ, cha mẹ đã qua đời, bà nội đã nuôi dưỡng cô ấy trưởng thành, sau đó bà nội cô ấy cũng bị bệnh rồi qua đời. Vậy cô nói người nhà mà cô ấy chăm sóc chu đáo kia chắc không phải cha mẹ hoặc bà nội cô ấy?”

Kha Nhã Doanh ngây người, cô không ngờ Đồng Phi Phi đã kể rõ chuyện gia đình với Mạnh Tuần, cô không biết Đồng Phi Phi đã từng nhắc đến Tổng Quân An và bà Tổng trước mặt Mạnh Tuần chưa, vì vậy cũng không dám tùy tiện trả lời. Mạnh Tuần nhìn vẻ mặt của Kha Nhã Doanh, biết chắc mình đã đoán đúng. Năm năm trước, anh cũng biết Đồng Phi Phi ngoài bà nội ra, vẫn còn có một người mà cô rất coi trọng, nhưng anh không biết người đó là ai, bây giờ thì anh có thể đoán ra được, người này chắc chắn là “người nhà” mà Kha Nhã Doanh nói đến.

Kha Nhã Doanh đang không biết nên trả lời như thế nào thì nhân viên phục vụ bưng món sườn xào chua ngọt tới. Kha Nhã Doanh vội vã cầm đũa, đổi chủ đề: “Món này rất ngon, là đặc sản ở đây đấy, anh nếm thử xem thế nào?”

Mặc dù giá tiền các món ăn của nhà hàng này rất đắt, nhưng quả thật hương vị các món ăn ở đây rất ngon. Toàn bộ màu sắc, hương thơm, mùi vị của các món cao lương mỹ vị này khiến tâm trạng của hai người vui lên rất nhiều. Kha Nhã Doanh không dám nhắc đến Đồng Phi Phi, Mạnh Tuần cũng không truy hỏi đến cùng, hai người kể cho nhau nghe những chuyện thú vị khi ở nước ngoài, cuối cùng vừa trò chuyện vừa cười đùa vui vẻ, ăn xong bữa tối.

Sau khi thanh toán, Mạnh Tuần đứng lên trước, sau đó ân cần kéo ghế cho Kha Nhã Doanh, giúp cô cầm áo khoác, cầm tay cô. Kha Nhã Doanh né tránh theo bản năng, Mạnh Tuần nói nhỏ vào tai cô: “Mẹ cô vẫn đang nhìn chúng ta đấy.”

Kha Nhã Doanh cứng người, Mạnh Tuần hơi mạnh tay, kéo Kha Nhã Doanh sát vào anh. Kha Nhã Doanh cúi đầu, không động dậy, ngoan ngoãn để Mạnh Tuần nắm tay dắt đi. Hai người đi thẳng đến bãi đỗ xe, Mạnh Tuần mới buông tay, từ trong túi áo móc ra một chùm chìa khóa. Kha Nhã Doanh đan hai tay, nhẹ nhàng nắm bàn tay lúc này bị Mạnh Tuần cầm, khẽ xoa xoa.

Lên xe, Mạnh Tuần nhìn thoáng qua khuôn mặt e thẹn của Kha Nhã Doanh, nói: “Lúc này tôi cũng chỉ vì muốn diễn giỏi thật một chút thôi, cô không để tâm chứ?”

“Ừm, không sao. Chuyện đó phải cảm ơn anh!” Kha Nhã Doanh nhân cơ hội thất dây an toàn, hít một hơi thật sâu, khi ngẩng lên, nét mặt đã tự nhiên hơn nhiều.

Vì nhà hàng ở gần nhà Kha Nhã Doanh nên hai người chưa nói được mấy câu thì đã về đến nhà. Mạnh Tuần lái thẳng xe đến dưới khu nhà của Kha Nhã Doanh, nhìn cô lên nhà an toàn, mới quay đầu lái xe rời đi. Kha Nhã Doanh vừa về tới nhà được một lát, bà Kha cũng về. Bà nhìn thấy Kha Nhã Doanh đang ngồi ngay ngắn trên sofa trong phòng khách, mỉm cười, trêu cô: “Sao hôm nay sớm như vậy đã về rồi? Sao con không cùng Tiểu Mạnh ở bên ngoài nói chuyện thêm một chút nữa?”

“Đây không phải là về để trả lời kết quả điều tra của mẹ sao?” Kha Nhã Doanh kéo bà Kha ngồi xuống sofa, mỉm cười ngắc đầu, nũng nịu: “Thế nào ạ? Cũng được đó chứ? Anh ấy không phải do mẹ giới thiệu cho con sao? Mẹ có gì không yên tâm chứ?”

“Mẹ không giới thiệu cho con, để con tự mình thì làm loạn lên à?” Bà Kha giơ tay lên, gí vào trán Kha Nhã Doanh: “Con bé này, trước đây mẹ giới thiệu cho con bao nhiêu người đều không vừa ý, cuối cùng cũng có người lọt vào mắt xanh của đại tiểu thư nhà ta rồi! Có điều mẹ thấy cậu ta đối với con cũng chỉ là ở mức bình thường, cũng chỉ biết kéo ghế, cầm áo giúp con, khi ăn cũng không gấp thức ăn cho con...”

“Trời ạ, bây giờ là thời đại nào hả mẹ? Còn gấp thức ăn nữa chứ? Chẳng hợp vệ sinh chút nào!” Kha Nhã Doanh cố tình hét to. “Hai đứa bọn con đều từng ở nước ngoài, người nước ngoài đều có chế độ ăn riêng, mẹ biết không?”

“Vênh vào cái gì? Con là người Trung Quốc chứ không phải người nước ngoài! Hơn nữa, mẹ cũng không phải đang nói về vấn đề gấp thức ăn này nọ, mẹ chỉ muốn biết rốt cuộc cậu ta đối với con có tốt không?”

“Anh ấy đối với con rất tốt! Thật đấy! Nếu không, bao nhiêu người theo đuổi con như vậy, làm sao con lại coi trọng anh ấy chứ?” Kha Nhã Doanh thầm nghĩ, may mà bố đang đi công tác, không ở nhà, nếu không nhìn thấy cô hô to gọi nhỏ như vậy, chắc chắn sẽ phải nghe những lời lẽ nhai kiểu như: “Con gái thì phải khéo léo, dịu dàng, thanh nhã...” này nọ.

“Được rồi, nếu như cậu ta thực sự đối tốt với con như vậy thì được. Thực ra gia thế nhà cậu ta mẹ cũng rất hài lòng, lần này do di con trước mặt mẹ nói con người Tiểu Mạnh tốt thế này thế kia, mẹ mới để hai đứa gặp mặt, ai ngờ con lại vừa ỷ.”

“Gia thế nhà anh ấy rất tốt mà! Mẹ đừng lúc nào cũng muốn con đi tìm những vị công tử giàu có, quyền cao chức trọng! Mẹ không phải không biết, cha thực ra cũng không thích con qua lại với những vị công tử giàu có, quyền cao chức trọng đó.”

“Cha con chỉ không cho phép con làm cái này, không cho phép con làm cái kia, chứ xưa nay không hề quan tâm đến việc đại sự của con!” Bà Kha cau mày oán trách. “Thôi bỏ đi, nói về chuyện con với Tiểu Tuấn trước đã. Mẹ thấy cậu ta cũng không giống kẻ háo sắc, nhưng dù sao con cũng nên cẩn thận, phải giữ ý một chút. Con nói cũng có lý, tạm thời không nên để cậu ta đến nhà chơi, đợi tình cảm của hai đứa tiến triển ổn định rồi tính tiếp!”

“Con biết vẫn là mẹ hiểu con nhất mà!” Kha Nhã Doanh thở phào nhẹ nhõm, thân mật ôm cánh tay bà Kha, cam đoan nói: “Mẹ yên tâm đi, con tự biết chừng mực mà!”

Kiếp nạn lần này của Kha Nhã Doanh cuối cùng cũng dễ dàng hóa giải. Một tuần sau khi Hạ Tiểu Quả đi phác thảo về, đứng vào trước đêm Giao thừa. Kha Nhã Doanh cùng Hạ Tiểu Quả đi siêu thị mua sắm đồ Tết, Hạ Tiểu Quả nhìn Nhã Doanh nhặt hết túi đồ ăn này đến túi đồ ăn khác, bỏ vào xe đẩy, vội vàng ngăn cô lại: “Đủ rồi, đủ rồi, anh ở nhà một mình, ăn sao hết bao nhiêu đồ như vậy!”

“Sao chỉ có mình anh? Còn em nữa mà!” Kha Nhã Doanh vui vẻ, cười rạng rỡ.

“Em? Năm hết Tết đến em không phải ở nhà đón Tết với cha mẹ sao?” Hạ Tiểu Quả ngạc nhiên hỏi. Anh biết Kha Nhã Doanh không nói cho người trong nhà biết về chuyện yêu đương của họ, vì vậy bình thường vào ngày Tết cô rất khó có thể ra khỏi nhà.

“Cho dù phải đón Tết cùng gia đình cũng không phải lúc nào cũng ở nhà!” Kha Nhã Doanh tinh nghịch lm mặt quỷ. “Nói tóm lại, nhất định có cơ hội tìm anh!”

“Em nên dành nhiều thời gian ở bên cha mẹ.” Hạ Tiểu Quả cười. “Anh đón Tết một mình cũng quen rồi!”

“Đó là trước kia, bây giờ không phải anh đã có em rồi sao?” Kha Nhã Doanh nghiêng người nhìn Hạ Tiểu Quả, bĩu môi hỏi anh: “Hay là anh không muốn ở cùng em, chỉ muốn ở một mình cho yên tĩnh?”

“Sao thế được?” Hạ Tiểu Quả bị bộ dạng ra vẻ tủi thân của Kha Nhã Doanh khiến cho dở khóc dở cười, mặc dù biết rõ là cô chỉ đang làm nũng nhưng vẫn dịu dàng dỗ dành: “Em có thể ở cùng anh, đương nhiên anh rất vui. Em muốn ăn gì nào? Sôcôla nhé?”

“Không thèm, bây giờ em đang giảm cân, không ăn cái này đâu!” Kha Nhã Doanh vội vàng cướp lấy đồ trong tay Tiểu Quả, để lại vào giá để hàng. Đùa chắc, đó là loại sôcôla hảo hạng vô cùng đắt tiền, cô không nỡ để Tiểu Quả mua cho cô.

“Em không béo, giảm cân gì chứ?” Hạ Tiểu Quả lấy sôcôla từ trên giá hàng xuống, bỏ lại vào xe để đồ. Kha Nhã Doanh vẫn muốn nói thêm, Hạ Tiểu Quả nghiêm mặt, giữ lấy tay cô: “Em cảm thấy anh không mua nổi phải không?”

“Không phải, không phải, em không phải có ý đó!” Kha Nhã Doanh sợ đến nổi mặt biến sắc. Hạ Tiểu Quả cười: “Đùa em thôi! Thực sự sợ anh giận đến thế cơ à? Đồ ngốc!”

“Hả?” Kha Nhã Doanh thực sự ngạc nhiên. Hạ Tiểu Quả nhìn bộ dạng ngây ngô của Kha Nhã Doanh, nụ cười trên môi cũng nhạt dần, sắc mặt dịu dàng: “Doanh Doanh, trước đây là anh không tốt. Lần trước ở bệnh viện, Đồng Phi Phi đã mắng cho anh một trận, trong thời gian đó anh đã nghĩ rất nhiều. Nếu như anh cảm thấy bản thân mình không xứng với em, đáng lẽ nên nỗ lực cố gắng để xứng với em hơn, chứ không nên vô cớ tức giận với em...”

“Cái gì mà xứng với không xứng chứ, anh đừng lúc nào cũng nghĩ như vậy! Em chưa bao giờ cảm thấy anh không xứng với em cả...”

“Em nghe anh nói hết đã.” Hạ Tiểu Quả nhẹ nhàng ngắt lời Kha Nhã Doanh. “Anh hiện tại không xứng với em, đó là sự thật. Trước tiên không nói đến gia thế nhà em, mà nói đến bản thân em, tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, sau đó lại đi du học Nhật Bản, hiện tại công việc cũng rất ổn định. Còn anh thì từ nhỏ đã lớn lên trong cô nhi viện, mặc dù dựa vào sự nỗ lực của như thể cũng thi đỗ đại học, nhưng cũng chỉ là một trường đại học tầm thường. Sau khi tốt nghiệp, suốt ngày ôm mộng họa sĩ, đến nay vẫn chưa làm nên trò trống gì, người như anh làm sao có thể mang lại cuộc sống yên ổn cho em đây?”

“Anh đừng nghĩ như vậy, anh vẽ rất đẹp, nhất định sẽ trở thành danh họa nổi tiếng! Hiện tại chỉ là anh chưa gặp được cơ hội thôi...”

“Vậy phải đến khi nào mới gặp được cơ hội đây, nếu cả đời không gặp được cơ hội thì sao?” Hạ Tiểu Quả cười chua xót. “Nếu như chỉ có mình anh, anh sẽ không ngại chờ đợi, cùng lắm thì cả đời sống trong cảnh nghèo đói, thiếu thốn. Nhưng bây giờ anh đã có em. Doanh Doanh, anh yêu em, anh muốn được ở bên cạnh em, anh phải có trách nhiệm của một người đàn ông. Vì vậy, thời gian trước anh đã đến mấy trường tiểu học phỏng vấn làm giáo viên mỹ thuật, đã có một trường thông báo cho anh đến dạy thử, sau Tết anh có thể đi làm rồi. Mặc dù đây không phải là một công việc tốt, nhưng cũng coi như là bước khởi đầu tốt đẹp. Anh sẽ tiếp tục cố gắng, từng bước, từng bước thực hiện giấc mơ của mình. Anh tin rằng sớm muộn cũng có một ngày anh có thể đứng trước mặt cha mẹ em, nói với họ rằng, anh có thể mang lại hạnh phúc cho con gái họ. Doanh Doanh, em tin anh chứ?”

“Em tin, đương nhiên em tin anh rồi!” Mắt Kha Nhã Doanh đỏ hoe, cô cúi đầu, lục tìm khăn tay trong túi xách, nhưng tìm mãi vẫn không thấy. Hạ Tiểu Quả lấy chiếc khăn tay trong túi áo đưa cho cô, trong ánh mắt tràn ngập tình yêu, cười dịu dàng: “Em đó, động một tí là khóc, nhưng không bao giờ nhớ mang theo khăn tay.”

“Đó không phải do em có anh rồi hay sao?” Kha Nhã Doanh vừa lau nước mắt vừa lầm bầm: “Anh thật đáng ghét... Ở siêu thị, hại người ta cảm động như vậy!”

“Được rồi, được rồi, là anh sai.” Hạ Tiểu Quả dỗ khóc dỗ cười, xung quanh đã có người lên nhìn về phía bọn họ, anh nhẹ kéo tay Kha Nhã Doanh, thì thầm dỗ dành cô: “Được rồi, đừng khóc nữa, nếu không, người ta lại cho rằng anh đang bắt nạt em đấy, ngộ nhỡ họ mời bảo vệ đến, vậy thì mất mặt lắm!”

Kha Nhã Doanh bị Tiểu Quả pha trò bật cười, cô lau khô nước mắt, nắm chặt tay Tiểu Quả: “Đi thôi, em mới là người không muốn mất mặt cùng anh đây này!”

22. Chương 03 – Phần 5

Chương 3: Nơi tình yêu bắt đầu 5

Trước đêm Giao thừa, thiết kế sơ bộ của dự án cũng bước vào giai đoạn cuối cùng. Mạnh Tuấn đích thân đến Mỹ và nơi làm việc của các kiến trúc sư để đàm phán thống nhất ý kiến, vì vậy Đồng Phi Phi chuyển khỏi văn phòng làm việc của Mạnh Tuấn, về văn phòng làm việc chung cho nhân viên ở bên ngoài. Buổi trưa hôm đó, trong lúc ăn cơm cùng Đồng Phi Phi, Hứa Lâm than vãn: “Những ngày tháng sống không phải là người cuối cùng cũng qua rồi! Đúng rồi, bây giờ cậu không phải làm trợ lý cho Thần Mặt Đen nữa, thì thoáng để mình sắp xếp cho cậu đi xem mặt nhé? Có mấy khách hàng rất vừa ý cậu đấy, luôn muốn mình sắp xếp để họ gặp cậu.”

Đồng Phi Phi nghĩ đến yêu cầu lần trước của Mạnh Tuấn, trả lời lấy lệ: “Dạo này mình bận lắm...”

“Cậu còn bận gì chứ?” Hứa Lâm nhìn Đồng Phi Phi với vẻ mặt ngạc nhiên, đột nhiên cô trợn mắt, hỏi nhỏ: “Cậu không phải đang thật sự hẹn hò với Thần Mặt Đen đấy chứ?”

“Đương nhiên không phải!” Đồng Phi Phi vội vàng phủ nhận. Nói xong, cô quay đầu lại nhìn một vòng xung quanh, vẫn may trong quán ăn rất ồn ào, không ai nghe được lời đối thoại của hai người.

“Sợ gì chứ? Nếu như cậu thực sự hẹn hò với anh ta cũng chẳng có gì mà phải sợ cả, hai người, trai chưa vợ, gái chưa chồng, có gì mà không được chứ?”

“Mình thật sự không có!” Đồng Phi Phi có chút luống cuống, cô do dự một chút rồi nói: “Như vậy đi, buổi trưa và buổi tối ngày mai hoặc ngày kia mình đều rảnh, nếu không thì cậu sắp xếp ỉnh gặp mấy người đó một chút nhé?”

“Thật vậy sao? Vậy thì tốt quá! Vậy mình lập tức sắp xếp lịch hẹn cho cậu, mình nói cho cậu nghe, lần này mình sắp xếp cho cậu hẹn gặp mấy người này vô cùng tốt, đặc biệt là tối mai. Điền tiên sinh, người này thực sự là người đàn ông “ba tốt”: tính cách tốt, nhân phẩm tốt, vóc dáng “tốt”, cậu thật sự có thể cân nhắc một chút...”

Hứa Lâm lan man một hồi, Đồng Phi Phi chẳng nghe lọt tai câu nào, cô đang lo lắng, lần này nhân cơ hội Mạnh Tuấn đi công tác cô mới có thể đi gặp mặt, không biết lần sau nên ăn nói với Hứa Lâm như thế nào.

Hôm đó, sau khi đi làm về, cô vội vàng vào siêu thị, mua rất nhiều đồ Tết xách đến chỗ bà Tổng. Bà thấy cô mua nhiều đồ như vậy, nói: “Con đây à, đừng lúc nào cũng chỉ biết mua cái này cái kia ẹ, cũng phải biết chú ý đến bản thân chứ! Mẹ nghe Lâm Lâm nói dạo này buổi tối con thường xuyên phải tăng ca, buổi trưa cũng chẳng có thời gian cùng ăn cơm với nó, có phải con lại ăn bánh mì cho qua bữa không? Làm việc mà để ảnh hưởng đến sức khỏe của mình như thế là không được đâu...”

“Không phải thế đâu ạ, Lâm Lâm, cô ấy không biết dạo này con làm trợ lý cho sếp của con, ngày nào chẳng cùng anh ta ăn tiệc, đều là thức ăn được đưa đến từ khách sạn năm sao, thơm ngon, bổ dưỡng! Thật đấy, con không nói dối mẹ đâu! Mẹ không thấy dạo này con béo lên nhiều sao?”

“Thật không?” Bà Tổng ngẩng lên nhìn kỹ Đồng Phi Phi một lượt, thấy cô hình như đúng là có béo lên một chút, mới bán tín bán nghi nói: “Có vẻ như không gầy đi, ông chủ con thực sự tốt vậy sao? Lại còn trưa nào cũng mời con đi ăn cơm?”

“Vâng, thật ra cũng không phải chỉ là mời con đi ăn cơm, chủ yếu là anh ta muốn ăn, với lại con với anh ta cùng làm trong một văn phòng, tiện đi ăn thì cùng đi! Dù sao người ta có tiền, cũng không để ý đến việc thêm một đôi đũa cho con đâu. Hơn nữa, hiện tại công ty đang đề cao chính sách nhân đạo trong quản lý, con đây ngày nào cũng phải làm trâu làm ngựa cho anh ta, anh ta cho con chút đồ ăn lại không đáng hay sao?”

“Con đừng có lừa mẹ!” Bà Tổng trừng mắt nhìn Đồng Phi Phi. “Công ty của con bao nhiêu người đều làm việc vất vả cho anh ta như vậy, chẳng nhẽ ngày nào anh ta cũng phải mời họ ăn tiệc sao?”

“À...” Đồng Phi Phi trong lòng trầm xuống, nghĩ thầm không phải Hứa Lâm lại nói linh tinh gì về chuyện của cô trước mặt bà chứ? Cô đang nghĩ nên đối đáp thế nào thì nghe bà Tổng thở dài, nói: “Con đây à, đừng có mà lúc nào ở trước mặt ta cũng phóng đại sự việc lên, chỉ nói chuyện tốt mà không nói chuyện xấu. Cái gì mà thức ăn ở khách sạn năm sao chứ? Mẹ thấy người ta cùng lắm cũng chỉ mời con ăn cơm hộp thôi. Bây giờ trên ti vi hằng ngày đều phát, nào là mỡ thối, phẩm màu, những việc làm vô lương tâm của nhà hàng như thế làm sao có thể yên tâm bằng đồ ăn tự làm ở nhà được? Con đó! Vẫn phải cẩn thận một chút! Thế này đi, hôm nay mẹ nấu thêm cho con chút thức ăn, công việc của con nếu thực sự bận quá, buổi trưa có thể mang đi làm đồ ăn trưa.”

“Dạ, không cần đâu mẹ ạ!” Đồng Phi Phi cuống lên, buột miệng nói: “Lâm Lâm đã sắp xếp cho con đi xem mặt ba người rồi, trưa ngày mai, ngày kia con đều có hẹn rồi, vì vậy mẹ không cần lo lắng cho con đâu!”

“Xem mặt?” Sắc mặt của bà Tổng bỗng chốc thay đổi, Đồng Phi Phi lúc này mới nhận ra mình lỡ lời, vội vàng đỡ bà: “Mẹ, mẹ nghe con nói đã...”

“Con không phải đã nói thời gian này sẽ không đi làm cho công ty mai mối của Lâm Lâm nữa mà? Tại sao bây giờ lại muốn đi?” Sắc mặt của bà lúc này đã sa sầm. Đồng Phi Phi cúi thấp đầu, ngập ngừng nói: “Mẹ, con xin lỗi...”

“Phi Phi, mẹ biết con thật sự khó khăn, muốn kiếm thêm chút tiền, nhưng những đồng tiền này mẹ thật sự không muốn con tiếp tục kiếm nữa!” Bà Tống kéo tay cô ngồi xuống sofa, nói những lời từ tận trong đáy lòng: “Mấy năm trước lúc nào mẹ cũng ốm phải nằm viện, con vì xoay xở tiền chữa bệnh ẹ, phải đi chạy vạy khắp nơi tìm việc làm thêm, lúc đó hai mẹ con chúng ta thật sự có thể nói đã lâm vào bước đường cùng, không còn con đường nào khác. Lúc đó phía công ty mai mối của Lâm Lâm quả thực rất cần người giúp họ nên con đến chỗ họ làm người xem mặt để kiếm tiền, mẹ đành ích kỷ coi như không nhìn thấy, để con đi. Nhưng sau đó, cuộc sống của chúng ta cũng trở lại bình thường rồi, phía công ty họ cũng dần dần hồi phục lại, con cần gì phải đi vào chỗ nước đục đó nữa? Phi Phi, mẹ biết con tình sâu nghĩa nặng đối với Quân An, bao nhiêu năm như vậy rồi mà con vẫn chưa quên được nó. Nhưng Quân An đâu sao cũng đã đi rồi, nếu như con đã gọi ta một tiếng mẹ thì ta cũng thật sự coi con như con gái ruột của mình. Phi Phi, mẹ bây giờ chỉ hy vọng con có thể sống thật tốt, thật sự hy vọng con có thể tìm được một người thật lòng yêu thương con, cùng con trải qua những tháng ngày sắp tới. Vì vậy, con đừng làm những việc chà đạp bản thân mình như thế nữa, được không?”

“Mẹ, con không làm những việc chà đạp bản thân mình.” Đồng Phi Phi cúi đầu, nhìn bà Tống nắm lấy tay mình, nhìn một hồi lâu, mới ngẩng lên, thản nhiên cười. “Nhưng nếu mẹ không muốn con đi, sau này con sẽ không đi nữa. Chỉ là lần này con đã đồng ý với Hứa Lâm, cô ấy cũng đều sắp xếp ổn thỏa rồi, vì vậy con vẫn nên giúp cô ấy ứng phó. Nhưng con hứa với mẹ sau này con sẽ không đi nữa, thật đấy.”

“Phi Phi...” Bà Tống thở dài, biết là sẽ không lay chuyển được Đồng Phi Phi, chỉ vỗ nhẹ vào mu bàn tay cô, nhẹ nhàng nói: “Thực ra mẹ cũng không trách con, lúc trước chính mẹ đã làm liên lụy đến con...”

“Ôi, mẹ nói gì vậy?” Đồng Phi Phi cười. “Mẹ là chỗ dựa của con, sao có thể làm liên lụy đến con chứ? Con bây giờ thật sự rất tốt. Không biết chừng, lần này con đi xem mặt lại gặp được người thích hợp thì sao? Đến lúc đó mẹ lại không nở rời xa con ấy chứ!”

“Nếu như con thật sự gặp được người đối tốt với con, thật sự bằng lòng sống với người ta cả đời, mẹ vui còn không kịp nữa!” Bà Tống trừng mắt nhìn Phi Phi. “Con đấy à, đừng lấy chuyện này ra làm trò đùa, con phải nghiêm túc mới được!”

“Hi hi, tùy vào duyên số thôi ạ!” Đồng Phi Phi cười nhạt, dựa vào vai bà Tống, nhắm mắt lại.

6

23. Chương 03 – Phần 6

Chương 3: Nơi tình yêu bắt đầu 6

Ngày hôm sau, sau khi tan làm, Đồng Phi Phi vội vàng đến chỗ xem mặt, đang định đẩy cửa bước vào thì tiếng chuông điện thoại trong túi áo vang lên, cô chưa kịp nhận điện thoại thì nhìn thấy màn hình tối đen, điện thoại hết pin rồi.

“Ai gọi đến vậy nhỉ?” Cô lẩm bẩm một câu, xoay cổ tay nhìn đồng hồ, bảy giờ ba mươi phút, ở bên New York bây giờ mới là sáu giờ ba mươi phút sáng, không phải Mạnh Tuấn gọi đấy chứ? Cô vừa sờ tìm cục pin điện thoại trong túi xách vừa ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh. Đang lúc mải nhìn xung quanh, một người đàn ông cao lớn đeo kính bỗng nhiên đứng lên, ra sức vẫy tay về phía Đồng Phi Phi, giọng nói vô cùng vang vọng: “Đồng tiểu thư? Bên này, bên này!”

Khách trong nhà hàng đều dồn mắt nhìn về phía cô, Đồng Phi Phi vội vàng qua đó: “Chào anh, anh là Điền tiên sinh?”

“Đúng vậy, tôi là Điền Hâm, rất vui được gặp cô!” Lời nói của người đàn ông cao lớn khiến Đồng Phi Phi kinh ngạc suýt ngã. Tên gì thế này? Điền Tâm[2]? Còn mình là Bảo Bối đây! Đồng Phi Phi chậm rãi ngồi xuống, pin điện thoại cũng quên không thay, gượng cười nói: “Điền tiên sinh, tên của anh quả thật rất đặc biệt.”

[2] Có nghĩa là: Trái tim ngọt ngào. Trong tiếng Trung, Điền Hâm khi phát âm gần giống Điền Tâm.

“Ồ, cô đừng hiểu lầm. Cái tên “Hâm” trong tên tôi được tạo bởi ba chữ kim xếp chồng lên nhau. Bởi vì khi tôi sinh ra một ông thầy tướng số đã nói rằng tôi ngũ hành khuyết kim, vì vậy ông nội tôi mới đặt cho tôi cái tên “Hâm” này, ông tôi nói ba chữ kim xếp chồng lên nhau như thế, sau này sẽ không sợ thiếu tiền, hơn nữa chữ “Hâm” vừa nhìn đã thấy rất có phong thái, đọc lên cũng rất vang dội.” Điền Hâm nghiêm túc nói, nói xong mới gãi đầu, xấu hổ cười cười: “Đến khi tôi đi học, ông tôi mới biết có từ “Điền Tâm” này, nhưng cũng không tiện sửa lại. Có điều tôi từ nhỏ đến lớn đều bị mọi người giễu cợt, cũng thấy quen rồi.”

Đồng Phi Phi nhìn dáng vẻ lúng túng của Điền Hâm, không kìm được liền an ủi nói: “Thực ra cũng chẳng có gì, lúc nhỏ mọi người đều thích đặt biệt hiệu cho nhau, tên gì cũng có thể được đặt biệt hiệu. Như tôi hồi nhỏ trông rất mập mạp, bị bạn học trong nhiều năm gọi là “Thùng muối muối” đấy!”

“Thùng muối muối?” Điền Hâm ngớ người, lẩm bẩm một mình. “Đồng Phi Phi, Thùng muối muối thật sự cũng có vài âm giống nhau à? Có điều, hiện tại cô không hề béo chút nào!”

“Haizz, đó là chuyện hồi bé, cũng đã nhiều năm trôi qua, bây giờ không còn ai gọi tôi như thế nữa.”

“Đúng đấy! Người xưa có câu: “Cô gái khi mười tám tuổi trưởng thành đều thay đổi.” Đạo trước, tôi có tham gia buổi họp lớp cùng các bạn tiểu học, các bạn nữ quả nhiên thay đổi rất nhiều, nhiều người tôi không nhận ra!”

“Các bạn tiểu học của anh vẫn còn có thể liên lạc được với nhau à? Thật tốt quá! Bây giờ nghĩ lại, những ký ức hồi nhỏ thật sự khiến con người ta phải hoài niệm.”

“Hoài niệm về lúc nhỏ như vậy, có phải là vì nguyên nhân khiến cô mang họ “Đồng” không?”

“Hả? Sao anh lại nói vậy?”

“Hoài niệm về thời thơ ấu[3] mà!”

[3] Đồng niên: thời thơ ấu.

“Cái này... mà anh cũng có thể liên tưởng được...”

“Ha ha, tôi chỉ đùa thôi, nhạt nhẽo quá đúng không?”

Điền Hâm quả thật nói chuyện rất khéo và vô cùng thoải mái, cùng ăn một bữa cơm, Đồng Phi Phi cũng đã hiểu được đại khái về tình hình gia đình anh. Cha mẹ ngày trước đều là công nhân của xưởng dệt vải, nhiều năm trước đã về hưu. Anh thì cần cù học, tốt nghiệp đại học xong đi làm ngay, sau đó vừa làm vừa học cao học lấy bằng thạc sĩ. Đạo trước anh mới lấy được bằng thạc sĩ, lúc này mới có thời gian nghĩ đến việc đại sự, vì vậy mẹ anh bắt đầu vội vàng đi nhờ bên mai mối giúp anh tìm kiếm ý trung nhân, bỗng dưng tìm được đối tượng “tài sắc vẹn toàn” như Đồng Phi Phi.

“Tôi nghe nói tài nấu ăn của cô rất tuyệt, thời đại này con gái biết nấu ăn thực sự rất ít!” Điền Hâm chân thành khen ngợi.

“Đều là những món ăn hằng ngày trong gia đình, những món đơn giản thôi.”

“Càng là những món ăn đơn giản càng thể hiện rõ được tài năng.” Điền Hâm có ấn tượng rất tốt về sự dịu dàng, khiêm tốn của Đồng Phi Phi, vì vậy liền dò hỏi cô: “Không biết cô có phiền khi cho tôi số điện thoại...”

“Điện thoại?” Đồng Phi Phi kinh ngạc, lúc này mới nhớ đến việc pin điện thoại của cô vẫn chưa thay, vội vàng cầm lấy cái túi để trên ghế, luống cuống móc điện thoại ra.

“Sao vậy?” Điền Hâm bị bất ngờ bởi bộ dạng đột nhiên bối rối của Đồng Phi Phi. “Xảy ra chuyện gì vậy, có cần tôi giúp gì không?”

“Ồ, không cần, không cần đâu.” Đồng Phi Phi vừa nói vừa tìm cục pin điện thoại trong túi xách, sau khi thay pin xong lập tức mở máy, đợi một hồi lâu cũng không thấy tin nhắn mới nào, mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng lên giải thích với Điền Hâm: “Thật ngại quá, ông chủ tôi yêu cầu phải bật điện thoại 24/24, nhưng trước khi vào đây điện thoại của tôi hết pin, sau đó tôi quên không thay pin, vì vậy vừa rồi mới có chút cuống cuống như vậy.”

“Ra là vậy, tôi còn tưởng nhà cô xảy ra việc gì, thật không ngờ là vì công việc. Cô đúng là người nghiêm túc trong công việc!”

Đồng Phi Phi cười ngại ngùng. Bởi vì vừa rồi tắt máy trong hai giờ, cô luôn cảm thấy không yên lòng, hứng thú trò chuyện với Điền Hâm cũng giảm đi rất nhiều. Cô thoáng nhìn thời gian trên điện thoại, chần chừ nói: “Điền tiên sinh, thời gian không còn sớm, ngày mai chúng ta đều phải đi làm, nếu anh không thấy...”

“Ồ, được thôi, vậy lần sau chúng ta tiếp tục nói chuyện nhé!” Điền Hâm vội vàng vẫy tay gọi phục vụ tính tiền, nhân lúc chờ phục vụ ra anh cười với Đồng Phi Phi: “Nói chuyện với cô quả thực vui đến nỗi quên cả thời gian, cô có thể cho tôi số điện thoại không?”

Đồng Phi Phi hơi do dự. Trước đây gặp trường hợp như thế này, cô luôn nói là mình sắp thay số điện thoại, sau đó để đối phương đưa ra cách thức liên lạc. Nhưng lần này ấn tượng của cô đối với Điền Hâm cũng không tồi, cho nên cô không muốn lừa gạt anh ta như vậy, nhưng cũng không thể nói thật cho anh ta số điện thoại của mình. Cô đang khó nghĩ, Điền Hâm liền mở lời: “Đồng tiểu thư, tôi thực sự có ấn tượng rất tốt với cô. Nếu không thì như vậy đi, tôi cho cô số điện thoại của tôi, nếu như cô muốn, có thể gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào.”

“Được.” Đồng Phi Phi thở phào, lưu lại số điện thoại của Điền Hâm.

Ra khỏi nhà hàng, Điền Hâm một mực đòi đưa Đồng Phi Phi về, cô lúc đầu từ chối khéo, nhưng sau đó Điền Hâm nói nửa đùa nửa thật: “Ấn tượng của Đồng tiểu thư với tôi không tốt đến thế sao? Số điện thoại không cho tôi cũng không nói làm gì, đến việc bảo vệ người đẹp tôi cũng không có tư cách sao? Vậy thì quả là làm người ta phải đau lòng rồi.”

Đồng Phi Phi thấy Điền Hâm nói vậy thì cảm thấy rất ngại, đành phải lên taxi cùng anh ta. Chỗ dừng cơm cách khu nhà Nhã Uyển mà Đồng Phi Phi ở không xa, xe chạy khoảng mười phút là tới. Điền Hâm trả tiền xe, xuống xe mở cửa xe cho Đồng Phi Phi, ân cần hỏi: “Tôi đưa cô lên nhà nhé?”

“Không cần, không cần đâu!” Đồng Phi Phi cuống quýt xua tay: “Trị an khu này của chúng tôi rất tốt, thời gian không còn sớm nữa, anh mau về nhà đi.”

“Vậy được.” Điền Hâm cười, làm điệu bộ gọi điện thoại. “Vậy tôi chờ điện thoại của cô!”

“Vâng.” Đồng Phi Phi gật đầu, trả lời qua loa. Điền Hâm chờ đến khi cô đi vào khu nhà, không nhìn thấy bóng cô nữa, mới chịu quay người rời đi.

Đêm đông lạnh IXanh trắng mờ ảo, bóng đêm mật mù, vì thế hai người không chú ý, ở phía không xa bên đường có một chiếc xe Volvo màu xám lạng lẽ đỗ ở đó.

24. Chương 03 – Phần 7

Chương 3: Nơi tình yêu bắt đầu 7

Đồng Phi Phi thứ Hai đi làm mới biết Mạnh Tuần đã về sớm so với dự định. Cô thấp thỏm không yên chờ đợi giờ nghỉ trưa, không thấy Mạnh Tuần từ phòng làm việc đi ra. Thấy sắp đến thời gian Hứa Lâm sắp xếp cho cô xem mặt, cô nhìn cửa phòng làm việc của Mạnh Tuần lần cuối, cắn môi đứng lên, mặc áo khoác, cho điện thoại và ví tiền vào túi xách, ra ngoài từ cửa bên của văn phòng.

Nơi Hứa Lâm hẹn gặp chính là quán cà phê mà lần trước Mạnh Tuấn dẫn Đồng Phi Phi đến. Khi Đồng Phi Phi đến, đối phương đã có mặt ở đó. Đối tượng gặp mặt lần này khác với Điền Hâm, là một người đàn ông trung tuổi chừng chạc, họ Tiết tên Dương, thầy giáo dạy Toán của một trường trung học trọng điểm trong thành phố, cũng là giáo viên chủ nhiệm. Tiết Dương đã từng kết hôn gần mười năm, nhưng bốn năm trước cuộc hôn nhân ấy đã kết thúc. Nguyên nhân nói ra thật khiến người ta phải xót xa. Trong thời gian vợ đi công tác, vì phải giải quyết việc gấp của học sinh trong lớp khiến anh nhớ việc đến trường đón con trai, đứa con trai mới bảy tuổi của anh một mình trên đường về nhà đã bị chết vì tai nạn giao thông, người vợ quá đau khổ đã đưa ra đề nghị ly hôn.

“Vì vậy mà bao nhiêu năm nay, tôi cũng không đi tìm người khác.” Tiết Dương kể xong chuyện cũ, ánh mắt u buồn. “Nhưng nhà tôi chỉ có mình tôi là con trai, những năm gần đây sức khỏe của mẹ tôi ngày càng kém, bà chỉ có một tâm nguyện duy nhất đó là tôi có thể sinh cho bà một đứa cháu, vì thế tôi đến chỗ công ty mai mối, sau đó thấy thông tin về cô. Tôi nhìn thấy trên phần giới thiệu ngắn gọn của cô có viết trước đây cô từng làm giáo viên?”

“Vâng, trước đây sau khi tốt nghiệp tôi từng đến khu vực miền núi làm giáo viên tình nguyện một thời gian, cũng không thể coi là một giáo viên thực thụ.”

“Giáo viên tình nguyện?” Tiết Dương ngạc nhiên nhìn Đồng Phi Phi. “Cô làm giáo viên tình nguyện ở đâu vậy?”

“Một khu vực miền núi của Quý Châu.” Đồng Phi Phi cúi đầu, cầm cốc nước lên uống một ngụm, tiếp tục nói: “Có điều tôi ở lại đó không lâu lắm.”

Tiết Dương gật đầu: “Giáo viên tình nguyện là việc vô cùng vất vả, hướng hồ một cô gái nhỏ bé yếu đuối, chịu không nổi cũng là việc rất bình thường. Cô không cần phải cảm thấy ngại, thực ra cô có dũng khí đi tới đó đã là rất tốt!”

Đồng Phi Phi cười nhạt, không nói thêm gì nữa. Buổi chiều, hai người đều có việc, vì vậy ăn cơm rất nhanh, sau đó rời khỏi quán cà phê. Đồng Phi Phi nói với Tiết Dương: “Thầy giáo Tiết, thật xin lỗi, tôi nghĩ tôi không phải là người thích hợp mà anh muốn tìm.”

Tiết Dương không cảm thấy ngạc nhiên, cúi đầu, cười chua xót: “Tôi biết, người có hoàn cảnh như tôi, xem ra cũng nên tìm những người đã ly hôn hoặc là...”

“Tôi không có ý đó.” Đồng Phi Phi ngắt lời của Tiết Dương. Tiết Dương ngẩng đầu lên, Đồng Phi Phi nhìn anh ta, bình tĩnh nói: “Bạn trai tôi, năm năm trước vì một việc ngoài ý muốn mà đã ra đi. Mặc dù chúng tôi vẫn chưa đăng ký kết hôn nhưng trong lòng tôi đã coi mình là vợ anh ấy. Thầy giáo Tiết, tôi nói chúng ta không hợp, không phải vì nguyên nhân anh đã từng kết hôn, mà tôi cảm thấy rằng anh nên tìm một người bình thường, ít vết thương lòng, như vậy có lẽ anh sẽ sống hạnh phúc hơn.”

Đồng Phi Phi nói xong, không đợi Tiết Dương phản ứng đã quay người rời đi. Thực ra những lời nói này cô nên nói với những người có phần thân thiết như đối với người quen, nhưng cô vẫn nói với anh ta. Cô không biết nói ra những lời này rốt cuộc là để an ủi Tiết Dương hay là an ủi chính bản thân mình. Chỉ là giờ phút này nỗi đau thương ấy lại sống dậy, giống như con dao sắc từ từ đâm vào ngực, vết thương lòng đáng sợ nhất một lần nữa được khơi ra, đau đớn đến mức không thể nào thở nổi. Cô hơi ngẩng đầu, từng bước đi về phía trước trong cơn gió bắc lạnh lẽo, cái lạnh thấu xương thổi qua khuôn mặt cô, cô nhắm mắt lại, phía trước là cả một khoảng trời mịt mù. Đột nhiên, một tiếng còi chói tai truyền đến tai cô, cô cảm giác như mình bị một lực lớn kéo về phía sau, một chiếc xe buýt quét sát qua tay áo cô. Cô bị luồng sức mạnh đó kéo xoay đến nửa vòng, đụng vào lồng ngực ấm áp của một người, hai cánh tay rắn chắc của người đó ôm chặt lấy cô, ngón tay thon dài còn hơi run rẩy. Cô giãy giụa ngẩng lên, đang muốn đẩy đối phương ra, nhưng trong chốc lát lại ngây người. Là Mạnh Tuấn?

Mạnh Tuấn trầm lặng bậm môi, không nói lời nào, kéo Đồng Phi Phi sang đường, dắt cô lên vỉa hè dành cho người đi bộ mới chịu buông tay. Đồng Phi Phi lặng lẽ xoa cánh tay bị nắm đến tê dại của mình, không nói lời nào.

“Đồng Phi Phi!” Mạnh Tuấn như nghiêng rằng nghiêng lợi mà gọi ba tiếng này. “Cô điên rồi sao? Qua đường mà không để ý xe cộ à?”

“Xin lỗi anh!” Đồng Phi Phi nói theo bản năng.

“Cô...” Mạnh Tuấn tức giận đến mức không biết nói gì mới phải. Anh nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu, mới từ từ lấy lại bình tĩnh, nhưng trong giọng nói vẫn toát ra chút bức bối: “Rất cuộc là cô đã xảy ra chuyện gì? Đừng nói với tôi cái bộ dạng giống như ma quỷ này của cô là vì vừa rồi xem mặt không thành công nên muốn tìm đến cái chết đấy nhé!”

Đồng Phi Phi sững sốt ngẩng lên, chẳng lẽ vừa rồi Mạnh Tuấn đã nhìn thấy cô đi xem mặt rồi sao?

“Trước đây cô đã hứa với tôi những gì? Tôi mới đi có vài ngày, cô lại ra ngoài xem mặt sau lưng tôi sao?” Mặc dù Mạnh Tuấn luôn nhắc nhở bản thân mình phải kiềm chế cảm xúc, phải chú ý đến giọng điệu, nhưng cứ nhắc đến chuyện này, anh không thể kiềm được mà cao giọng chất vấn cô.

“Tôi xin lỗi... Tôi hứa đây sẽ là lần cuối cùng...”

“Cô hứa? Cô dựa vào cái gì mà hứa cơ chứ? Cô thích đi xem mặt đến thế hay sao? Cô thật sự không thể chờ được nữa, muốn tìm người để kết hôn đến thế hay sao? Cô đừng tốn công phí sức như vậy nữa. Tôi sẽ lấy cô, thế đã được chưa?”

Đồng Phi Phi nghe xong thì ngây người, kinh ngạc: “Anh đùa gì thế?”

“Anh không đùa.” Mạnh Tuấn nhìn thẳng vào mắt Đồng Phi Phi, giọng điệu rất thành khẩn, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. “Đồng Phi Phi, em hãy làm người yêu của anh. Không phải giả vờ, hãy làm người yêu thực sự của anh.”

Đồng Phi Phi cúi đầu, im lặng hồi lâu, rồi nhẹ nhàng gỡ tay Mạnh Tuấn, ngẩng đầu, mỉm cười: “Tổng giám đốc Mạnh, anh đừng trêu tôi nữa. Nếu như anh muốn tôi không đi xem mặt nữa, tôi đồng ý không đi là được, phải không? Thực ra, anh cũng không cần phải lo lắng, tôi đi xem mặt không phải để tìm bạn trai, càng không phải vì muốn kết hôn. Tôi đi xem mặt chỉ vì muốn kiếm tiền, vì muốn kiếm tiền mà thôi.”

“Kiếm tiền?” Mạnh Tuấn ngây người một lúc mới hiểu, hai mắt nheo lại: “Ý em là em là người đi xem mặt thuê?”

“Đúng vậy.” Đồng Phi Phi nói nhanh gọn, rõ ràng, không chút vòng vo. Cô ngẩng đầu, nhìn Mạnh Tuấn, giọng nói không quá lớn, từng từ nói ra cũng không quá nặng nề nhưng chất chứa một sự tuyệt tình lạnh lùng: “Tôi là một người đi xem mặt thuê, là một kẻ lừa đảo. Tôi lợi dụng sự kỳ vọng và mong mỏi về một tình yêu đẹp của người khác để kiếm tiền phục vụ cuộc sống hằng ngày của tôi. Vì vậy thực ra, ngay cả việc đóng giả làm bạn gái anh, tôi cũng không xứng.”

Nói xong, cô xoay người bỏ đi, nhưng bị Mạnh Tuấn kéo lại: “Em nghĩ gì vậy? Trước đây là ai nói chỉ cần anh không nhắc đến chuyện chia tay, sẽ cả đời này làm bạn gái của anh?”

Đồng Phi Phi vô cùng kinh ngạc, quay người nói: “Anh nghe tôi nói vậy mà vẫn không hiểu sao? Tôi là một kẻ đi xem mặt thuê, một kẻ lừa đảo...”

“Được rồi!” Mạnh Tuấn ngắt lời cô. “Anh không điếc, em không cần phải nhấn mạnh lại những thứ vô nghĩa đó. Em thiếu tiền đúng không? Được! Bắt đầu từ tháng này trở đi, em làm người xem mặt thuê kiếm được bao nhiêu tiền, anh sẽ trả em bấy nhiêu! Nếu không đủ, sẽ tăng thêm! Dù sao em là bạn gái của anh, anh cho em tiền tiêu xài cũng là lẽ đương nhiên!”

Cái gì? Đồng Phi Phi thực sự bị Mạnh Tuấn làm cho bức mình, cô cố thoát khỏi tay Mạnh Tuấn, hít một hơi thật sâu, dứt khoát nói: “Điều này không được! Trước đây tôi đồng ý đóng giả làm bạn gái của anh, nếu như anh muốn, tôi vẫn có thể tiếp tục đóng giả thân phận đó. Nhưng chỉ có thể là đóng giả mà thôi!”

“Em...” Mạnh Tuấn tức giận nắm chặt tay rồi thả lỏng. Đồng Phi Phi nhìn anh không chút sợ hãi, đây là lần đầu tiên cô thể hiện sự cố chấp của mình trước mặt anh. Mạnh Tuấn cau mày, giơ tay day hai bên thái dương, anh biết cô gái này không hề yếu ớt như vẻ bề ngoài!

“Được thôi.” Mạnh Tuấn thở dài, kéo tay của Đồng Phi Phi, giọng điệu rất nhẹ nhàng nhưng từng câu từng chữ lại giống như tiếng sấm vang rền, vang vọng bên tai Đồng Phi Phi: “Em có thể tiếp tục coi đó là giả nhưng anh thực sự... anh thực sự thích em!”

25. Chương 04 – Phần 1

Chương 4: Đau đớn tận cùng, mất mát tận cùng 1

Giao thừa đã đến rất gần, công ty bắt đầu những ngày nghỉ lễ. Đồng Phi Phi đến chỗ bà Tống, hai người bận rộn cả một ngày, vừa nặn xong há cảo bưng vào bếp thì điện thoại của Đồng Phi Phi từ trong phòng khách đổ chuông. Cô vội vàng rửa tay rồi chạy ra ngoài nghe điện thoại, là Kha Nhã Doanh gọi.

“Phi Phi, bây giờ cậu có tiện để nói chuyện không?” Giọng của Kha Nhã Doanh có vẻ cố ép cho nhỏ đi. Đồng Phi Phi cũng bất giác hạ thấp giọng: “Được, có chuyện gì vậy?”

“Ừ, mình muốn bàn với cậu chuyện này.”

“Là chuyện gì?”

“Tối nay mình định dành thời gian để đến chỗ Tiểu Quả một chút...”

“Tối nay ư?” Đồng Phi Phi hơi ngạc nhiên. “Nhưng tối nay là đêm Giao thừa mà!”

“Đúng vậy, chính là vì tối nay là Giao thừa cho nên mình mới nghĩ là nên ở cùng anh ấy. Cậu cũng biết đấy, Tiểu Quả vốn là cô nhi, đã rất lâu rồi anh ấy không được vui vẻ đón năm mới. Vừa rồi mình thấy bên nhà mình thật là náo nhiệt, vui vẻ lại nghĩ đến Tiểu Quả bây giờ đang một mình cô độc trong căn phòng lạnh lẽo thì cảm thấy buồn vô cùng! Cậu nói xem, lúc trước anh ấy chưa có bạn gái thì không sao nhưng bây giờ anh ấy đang hẹn hò với mình thì làm sao mình lại có thể để anh ấy một mình đón năm mới một cách tội nghiệp như vậy chứ? Cậu nói xem như vậy thì mình có thể ăn nổi bữa tất niên hay không chứ? Mình... mình thực sự cảm thấy rất khổ tâm...”

“Khoan nào, đợi một chút, cậu đừng khóc thế chứ!” Đồng Phi Phi nghe thấy tiếng nghẹn ngào càng lúc càng to vang lên ở phía bên kia điện thoại thì cũng đau đầu, lên tiếng nhắc nhở: “Cậu đừng có mà làm ầm lên thế! Bố mẹ cậu có ở nhà không vậy?”

“Bố mình đã đi ra ngoài rồi, mẹ mình thì đang ở trong bếp.” Kha Nhã Doanh hỉ mũi, giọng nói vẫn oang oang: “Phi Phi...”

Đồng Phi Phi bị giọng nói không nhẽo của Kha Nhã Doanh làm cho nổi hết cả da gà, vội vàng lên tiếng xin tha: “Được rồi, được rồi, cậu nói đi, muốn mình giúp cậu thế nào đây?”

“Ừ, thì là... thì là muốn cậu giúp mình hẹn cái tên Mạnh Tuấn đó một lần nữa...”

“Hẹn Mạnh Tuấn ư?” Đồng Phi Phi giật mình. “Cậu muốn để Mạnh Tuấn đứng ra làm lá chắn cho cậu ư? Sau đó thì sao? Cậu đi gặp Tiểu Quả, để Mạnh Tuấn một mình ra ngoài đón gió đông đợi cậu hẹn hò xong rồi đưa cậu về hay sao?”

“Vậy mình có thể mời anh ta đi bar, đi hát karaoke, dù sao cũng sẽ không để anh ta phải một mình đợi ở bên ngoài đâu...”

“Đại tiểu thư ơi, đây không phải là điều quan trọng! Cậu thật là... không ổn chút nào, làm sao mà mình có thể mở lời với người ta được chứ?”

“Phi Phi à, Phi Phi tốt của mình...”

“Không được, không được, thực sự không được đâu! Hay là chúng ta thử nghĩ cách khác xem sao...”

“Không còn cách nào khác đâu!” Kha Nhã Doanh cầm điện thoại, ngồi thu chân trên giường trong phòng ngủ, hạ thấp giọng lên tiếng khẩn cầu: “Phi Phi, mình đã nghĩ suốt một ngày rồi, với tình hình tối nay, mình chỉ có thể nói là đi ra ngoài gặp Mạnh Tuấn thì bố mẹ mình mới đồng ý để mình ra ngoài. Nếu không thì mình cũng không phải để đến bây giờ mới gọi điện cho cậu rồi. Mình thực sự không còn cách nào khác nữa rồi! Hay là thế này vậy, nếu cậu thực sự không thể mở lời thì cậu đưa số điện thoại của Mạnh Tuấn, để mình tự nói với anh ta, được không?”

“Sao cậu lại cố chấp như thế nhỉ?” Đồng Phi Phi hơi sốt ruột. “Cậu và Tiểu Quả sau này vẫn còn ngày dài tháng rộng mà, chỉ một, hai ngày cũng đâu có ảnh hưởng gì chứ?”

“Nhưng mà hôm nay thực sự là ngày rất quan trọng! Phi Phi, mình vẫn còn nhớ cậu đã từng nói với mình, lúc Tổng Quân An thổ lộ với cậu cũng là vào đêm Giao thừa. Đêm đó, anh ấy nhân lúc mẹ đi ngủ rồi lên ra khỏi nhà, chạy một mạch đến cửa nhà cậu, rồi kéo cậu lên sân thượng và đốt pháo hoa suốt cả đêm. Sau đó cậu còn nói với mình rằng, đó là lần đầu tiên cậu được đón Giao thừa vui đến thế kể từ sau khi bố mẹ cậu qua đời. Phi Phi, Tiểu Quả cũng giống cậu, cũng mất bố mẹ từ khi còn nhỏ. Đây là đêm Giao thừa đầu tiên mình được đón cùng anh ấy kể từ khi bọn mình yêu nhau, mình hy vọng anh ấy cũng có thể như cậu hồi đó, cảm nhận được sự vui vẻ, niềm hạnh phúc khi ở bên cạnh mình.”

Đồng Phi Phi giữ điện thoại trong tay, im lặng hồi lâu. Phải mất một lúc lâu, đến khi Kha Nhã Doanh tưởng là điện thoại của Đồng Phi Phi đã ngắt liên lạc rồi liền vội vã gọi vang trong điện thoại: “A lô? A lô?” Lúc này Đồng Phi Phi mới hít vào một hơi rồi nhẹ nhàng đáp: “Được rồi, mình sẽ cho cậu số điện thoại của Mạnh Tuấn, cậu tự gọi cho anh ấy nhé!”

Bà Tổng bước từ trong bếp ra, thấy Đồng Phi Phi cầm điện thoại, ngồi lặng lẽ hồi lâu trên sofa thì lên tiếng về quan tâm: “Sao vậy? Vừa rồi là điện thoại của ai thế?”

“À, là của Nhã Doanh ạ!” Đồng Phi Phi định thần lại, cười với bà Tổng. “Cái con bé đó tối nay muốn đón Giao thừa cùng với Tiểu Quả nhưng bố mẹ nó chưa hề biết chuyện của nó với Tiểu Quả nên nó đang chán nản, không biết phải lên ra ngoài bằng cách nào.”

“Thực ra thằng bé Tiểu Quả đó cũng rất tốt.” Bà thở dài một tiếng. “Mẹ cũng cảm thấy là Nhã Doanh và nó rất hợp nhau.”

Đồng Phi Phi mỉm cười, không nói gì. Vì Tiểu Quả trông rất giống Quân An nên bà Tổng cũng có cảm giác rất thân thiết đối với anh. Mỗi lần Kha Nhã Doanh đưa Hạ Tiểu Quả đến chỗ họ chơi thì bà đều rất vui vẻ làm cả một bàn toàn những thức ăn ngon.

Im lặng hồi lâu rồi bà mới lên tiếng: “Vậy bố mẹ Nhã Doanh không biết chuyện yêu đương của nó thì làm cách nào mà lên ra ngoài để gặp Tiểu Quả vậy?”

“Thì đang nghĩ cách ạ! Cũng không phải là cô ấy hết cách đâu, thế nên cô ấy mới gọi điện thoại cho con để ca cẩm!”

“Ôi, theo mẹ thì nó nên thành thật với bố mẹ nó thì hơn. Làm cha mẹ thì đâuỡ để con cái phải chịu khổ chứ?” Thần sắc của bà Tổng có chút xúc động. Đồng Phi Phi thấy vậy mỉm cười, ôm lấy cánh tay bà, thân mật cất tiếng nũng nịu: “Mẹ nghĩ rằng ai cũng thấu tình đạt lý được như mẹ sao? Thôi kệ, không quan tâm đến chuyện của cô ấy nữa, tối nay mẹ con ta cùng vui vẻ đón năm mới thôi!”

Bà Tổng mỉm cười, gạt đầu, đứng dậy đi vào trong bếp. Đồng Phi Phi cũng nhanh chóng đứng lên, đang chuẩn bị đi vào bếp giúp bà thì điện thoại trong tay cô lại đổ chuông. Cô đưa điện thoại lên xem, hai chữ “Mạnh Tuấn” đang nhấp nháy trên màn hình. Nhìn thấy bà đã bước vào trong bếp, cô ấn nút nghe, giọng nói thật nhỏ: “Tổng giám đốc Mạnh?”

“Vừa rồi Kha Nhã Doanh có gọi cho anh, nói anh ra ngoài để làm quả pháo khói đánh lạc hướng cho cô ấy, chuyện này em có biết không?” Giọng nói của Mạnh Tuấn rất bình tĩnh. Đồng Phi Phi nghe nhưng lại cảm thấy trong lòng thấp thỏm, cô nhẹ nhàng: “Vâng” một tiếng, xem như câu trả lời.

“Anh cũng có thể đồng ý với cô ấy. Nhưng em nói xem đêm Giao thừa thế này, một mình anh đi ra ngoài, đại tiểu thư như cô ấy cũng không rảnh để gặp anh, vậy thì anh có thể đi đâu được chứ? Hay là em ra ngoài, ngồi cùng anh đi!” Mạnh Tuấn nói một cách rất dịu dàng, điềm tĩnh nhưng Đồng Phi Phi vẫn có thể cảm nhận được sau giọng nói hết sức bình tĩnh đó của anh có chút gì đó mong đợi.

“Tổng giám đốc Mạnh, tôi xin lỗi! Tối nay có lẽ tôi không thể ra ngoài được, tôi đang ở cùng người thân.”

“Người thân ư? Không phải là em đã không còn ai thân thích sao?”

Đồng Phi Phi lại nhìn về phía nhà bếp, cầm điện thoại, chậm rãi đi ra ngoài ban công rồi mới nói tiếp: “Tôi vẫn còn một người thân, dù bà ấy không phải là mẹ đẻ của tôi nhưng bây giờ đối với tôi, bà ấy cũng như là

mẹ đẻ vậy.”

“Mẹ em ư?” Mạnh Tuân nhú mày, khẽ cười một tiếng. “Đồng Phi Phi, muốn từ chối anh thì cũng không nên tìm cái cớ như thế này chứ? Kha Nhã Doanh đã nói với anh rồi, em đang ở chỗ bạn em mà.”

Đồng Phi Phi giữ điện thoại, không biết phải đối đáp thế nào. Kha Nhã Doanh không hề biết chuyện ba ngày trước Mạnh Tuân đã thổ lộ với cô nên vừa rồi tự mình hẹn với Mạnh Tuân, không hề cảm thấy có vấn đề gì quá lớn. Bây giờ Kha Nhã Doanh rất tích cực muốn che đậy chuyện của cô nên việc hy vọng Mạnh Tuân có thể đến tìm Phi Phi cũng là điều dễ hiểu thôi. Nhưng bản thân Đồng Phi Phi lại không thể coi chuyện của ba ngày trước như chưa từng xảy ra.

“Không phải là bạn dâu, là mẹ tôi đấy.” Đồng Phi Phi khẽ cắn môi để giọng mình trở nên điềm tĩnh hơn rồi mới lên tiếng tiếp: “Bà ấy là mẹ của bạn trai tôi. Dù bạn trai tôi đã qua đời rồi nhưng tôi và bà vẫn luôn ở bên cạnh, nương tựa vào nhau. Tôi đã coi bà là người thân duy nhất của tôi trên thế gian này rồi. Thế nên tôi xin lỗi!”

Không đợi Mạnh Tuân lên tiếng nói thêm điều gì, Đồng Phi Phi đã buông tay, ngắt điện thoại.

Ba hôm trước, Mạnh Tuân đã kéo tay cô, nói với cô rằng, cô có thể tiếp tục đóng giả, nhưng với anh thì đó là sự thật, anh thật sự thích cô. Lúc đó, thật sự không phải là cô không hề mảy may cảm động. Vào một ngày lạnh như vậy, cô lạnh tới mức cơ thể run lên cầm cập, chỉ có nơi bàn tay mà anh nắm lấy là ấm áp. Lòng bàn tay to và dày của anh thật ấm áp làm sao, đến mức mu bàn tay của cô nóng rát. Vào giây phút đó, cô dường như muốn được chìm đắm trong sự ấm áp ấy. Nhưng đáng tiếc, đó chỉ là dường như mà thôi. Cuối cùng, cô vẫn vùng vẫy thoát khỏi bàn tay của anh, lạnh lùng nói với anh một câu đơn giản: “Tôi xin lỗi!” như vậy.

Cô dựa người vào cửa sổ, từng chùm pháo hoa rực rỡ nổ trên bầu trời bên ngoài cửa sổ, tiếng pháo nổ rộn ràng, tiếng người ồn ã đầy phấn khích, còn cả tiếng cười nói vui vẻ trong cái gió lạnh thấu xương kia cùng ủa đến bên cô, mùi lưu huỳnh của xác pháo bao phủ không trung. Cô nhìn ra ngoài bầu trời đêm lúc này sáng như ban ngày dưới ánh sáng rạng rỡ, lấp lánh của pháo hoa, khẽ lên tiếng: Quân An, chúc mừng năm mới!

26. Chương 04 – Phần 2

Chương 4: Đau đớn tận cùng, mất mát tận cùng 2

Nửa đêm, khi tiếng chuông đồng hồ điểm mười hai giờ vang lên, Alex, người đang ở nơi phương xa ngàn dặm cùng những người đồng hương Trung Quốc đón năm mới gọi điện thoại cho Mạnh Tuân, xung quanh vẫn là những tiếng ồn ào: “Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!” Giọng Mạnh Tuân bình tĩnh khiến Alex có chút ngạc nhiên: “Cậu đang ở đâu thế? Sao mà lại yên tĩnh thế?”

“Đang ở dưới nhà của một người.”

“Á?” Alex giật mình, đẩy ghế ra, đứng dậy, rời khỏi nơi tụ tập của đám đông náo nhiệt kia, bước hẳn ra ngoài hành lang vắng vẻ bên ngoài rồi mới hỏi: “Cái gì mà dưới nhà của một người? Cậu không ở nhà à? Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì, ở nhà cũng chán nên ra ngoài uống chút rượu với bạn thôi, định lái xe về rồi nhưng kết quả là chẳng may lại lái xe đến nhà của người khác, vừa hay có thể ở đây cho tỉnh rượu.”

“Tôi nghe nói bây giờ trong nước đang làm rất nghiêm mấy vụ kiểm tra nồng độ cồn khi lái xe, cậu không về cho sớm đi, còn lang thang ở bên ngoài làm gì nữa?” Alex lẩm bẩm một câu châm biếm: “Sao vậy, cậu đi tử tình, bị từ chối hả?”

“Đúng đấy.” Mạnh Tuấn mở cửa sổ xe, một luồng gió lạnh lùa vào. Anh day day hai bên thái dương, cảm giác thấy đầu óc tinh thần phần nào tỉnh táo hơn một chút.

“Cậu thực sự đã trở về để bày tỏ tình cảm hả?” Alex ngạc nhiên. Trước Tết, Mạnh Tuấn có đi Mỹ công tác, có nói với anh về việc đang thích một cô gái ở cùng công ty, thế là Alex cứ khích lệ Mạnh Tuấn trở về để bày tỏ tình cảm, lại còn nói thêm những câu đại loại như: “Không nên để lỡ mất cơ hội, cơ hội đã qua đi thì không có lần thứ hai”, “Nên sớm chủ động sẽ có lợi thế hơn là muộn”. Cho dù tất cả điều đó đều là kinh nghiệm của chính anh nhưng anh không ngờ rằng lần này hành động của Mạnh Tuấn lại nhanh như vậy, vừa trở về đã thực sự ngay lập tức “xông pha trận mạc” rồi.

“Chẳng phải cậu bảo với tôi phải biết nắm lấy cơ hội hay sao?” Mạnh Tuấn hỏi ngược lại một câu rồi thẳng thắn bộc bạch lý do thật sự: “Thực ra là vì cái đêm tôi trở về nhìn thấy cô ấy đang cười nói với một người đàn ông khác, rồi ngày hôm sau lại thấy cô ấy đi gặp mặt một người đàn ông khác nữa, thế là tôi cảm thấy những lời cậu nói thật có lý, đúng thật là nên sớm chủ động sẽ có lợi thế hơn là muộn!”

“Kết quả là cậu đã hy sinh một cách thảm thương? Ha ha ha!” Alex cuối cùng cũng không nhịn được mà cất tiếng cười. Cho dù lúc này việc nói đùa với Mạnh Tuấn thực sự là không được lịch sự cho lắm, nhưng xin thứ lỗi cho cái con người vẫn thường xuyên bị Mạnh Tuấn mỉa mai gọi là “kẻ cô đơn” trong một thời gian dài, bây giờ thực sự là khi nhìn thấy Mạnh Tuấn vĩ đại cuối cùng cũng phải nếm mùi đau khổ mà không thấy tâm trạng hả hê thì quả thật là... cũng thấy có lỗi với bản thân lắm lắm!

“Cười cười cười! Cười cho chết đi!” Mạnh Tuấn có chút giận dữ. “Biết ngay là không nên nghe theo mấy cái ý kiến ngu ngốc của cậu mà! Cục diện này tôi vốn đang kiểm soát rất tốt, như bây giờ này, cô ấy nói vẫn muốn tiếp tục đóng giả làm bạn gái của tôi, kết quả là tránh mặt tôi như tránh tà!”

“Hả? Cô ấy vẫn muốn tiếp tục đóng giả ư? Vậy tức là cậu vẫn còn cơ hội đấy!”

“Thôi đi! Cô ấy đồng ý với mình phần lớn là sợ có lỗi với mình thì tôi sẽ khiến cô ấy và bạn cô ấy gặp phiền phức. Thực tế thì cô ấy đã nói rất rõ ràng rồi. Đóng giả thì có thể, nhưng là thật thì không bao giờ!”

“Vậy cậu định thế nào? Cứ thế mà từ bỏ hay sao?”

“Không hề. Tôi nói với cô ấy rằng, cô ấy có thể tiếp tục coi là giả nhưng tôi sẽ coi là thật.”

“Ồ, những lời ướm át thế mà cậu cũng có thể nói được ra cơ à, trình độ đạo này có vẻ lên đấy nhỉ?”

“Cái gì mà trình độ lên chứ? Tôi thực sự nghĩ như vậy đó!” Mạnh Tuấn bị Alex chọc cho phát cáu, chỉ muốn đập máy. Anh day day trán bình tĩnh lại một chút rồi mới nói tiếp: “Trước đây tôi vội vàng bày tỏ với cô ấy là lo sợ cô ấy sẽ thích người khác. Nhưng tới nay khi tôi gọi điện cho cô ấy mới cảm thấy rằng có lẽ cô ấy chưa thể quên, chưa thể buông một số chuyện trước đây nên mới không muốn nói đến chuyện yêu đương. Nếu thật sự như vậy thì tôi sẽ không cảm thấy mình không có hy vọng nữa rồi. Tôi cảm thấy nếu mình có thể giúp cô ấy bước ra khỏi những khổ đau trước đây thì tôi và cô ấy vẫn còn có cơ hội.”

Alex nghe xong những lời này thì im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng, giọng điệu dường như đã không còn mang ý mỉa mai nữa mà trở nên nghiêm túc, đầy thận trọng: “Nếu thực sự là như vậy thì cậu có thể tiếp tục cố gắng. Nhưng chuyện của tôi, cậu cũng đã biết rồi đấy. Trước đây cậu vẫn nghĩ rằng tôi không đáng phải như vậy. Còn cậu bây giờ liệu có phải cũng thực sự muốn thử cảm giác của tôi không? Chính cậu cũng đã từng nói, có lúc những thứ cố chấp cố giữ lấy không phải có thể dễ dàng mà thay đổi được.”

Mạnh Tuấn dựa người vào ghế, ôm lấy điện thoại. Bầu trời bên ngoài cửa sổ lúc này đã âm u hơn nhiều, chỉ còn sót lại chút dư âm tàn sau màn bắn pháo hoa đêm Giao thừa. Anh hít vào một hơi thật sâu để cho luồng không khí mát lạnh tràn vào buồng phổi rồi mới nhẹ nhàng đáp lại: “Tôi biết là không dễ dàng gì, nhưng tôi vẫn muốn thử xem sao. Thực ra, vấn đề này vừa rồi tôi cũng đã hỏi đi hỏi lại bản thân rất nhiều lần rồi, nhưng mỗi lần tự hỏi thì đáp án của tôi vẫn là như vậy. Vì cô ấy, tôi cam tâm tình nguyện.”

Đầu bên kia của điện thoại im lặng rất lâu rồi mới thấy vang lên giọng nói có ý cười của Alex: “Steven, cậu nói như vậy làm tôi muốn quay về rồi đấy.”

Mạnh Tuấn cũng cười, đáp lại: “Vậy quay về đi. Ba người chúng ta cũng đã rất lâu không được uống rượu cùng nhau rồi. Cậu yên tâm, bây giờ tôi không dám cười cậu nữa rồi!”

“Vậy à? Tôi và Paul không cười cậu là được rồi! Ồ, bạn tôi bên này đang gọi rồi, nói chuyện sau nhé!”

“Được.” Mạnh Tuấn khẽ bấm nút kết thúc cuộc gọi, nụ cười trên gương mặt cũng nhạt dần. Anh nghĩ đến hai từ “bạn trai” mà vừa rồi Đồng Phi Phi nói với anh. Người đó đã không còn nữa nhưng cô ấy vẫn còn gọi anh ta là “bạn trai”, chứ không phải là “bạn trai cũ”. Anh phát hiện ra rằng anh dường như đã hiểu được cảm giác bất lực và suy sụp của Alex lúc đó.

Đặt điện thoại xuống, anh đóng cửa sổ xe lại, nhấn mạnh chân ga. Chỉ một giây ngay trước khi xe khởi động anh không nén được hướng mắt dõi về phía căn phòng trên lầu cao đó.

Đồng Phi Phi, mong rằng anh có thể đưa em ra khỏi quá khứ bằng giá đó, không để cho ánh mắt của em phải trống trải, cô đơn như thể cả thế gian này ảm đạm, không còn chút ánh sáng nào thêm nữa đâu.

27. Chương 04 – Phần 3

Chương 4: Đau đớn tận cùng, mất mát tận cùng 3

Chiều ngày mùng Một, bà Tống đang nghỉ trưa trong phòng thì Đồng Phi Phi nhận được điện thoại của Kha Nhã Doanh, lúc này cô mới biết việc tối hôm trước Mạnh Tuấn vẫn đi ra ngoài để làm lá chắn cho Kha Nhã Doanh, lại còn lang thang bên ngoài đến tận hơn mười hai giờ mới trở về. Trong lòng cô dấy lên sự ngạc nhiên. Kha Nhã Doanh nói Mạnh Tuấn trước khi đồng ý ra ngoài làm pháo khói đánh lạc hướng cho cô đã đưa ý kiến muốn để Đồng Phi Phi đi cùng anh và còn tìm Kha Nhã Doanh để xin địa chỉ nhà của bà Tống. “Vậy tối qua sau khi mình từ chối Mạnh Tuấn thì anh ấy đã một mình đi đâu chứ?”

Đồng Phi Phi mở nhật ký cuộc gọi trong máy điện thoại ra, hai chữ “Mạnh Tuấn” hiển thị một loạt trong nhật ký cuộc gọi đến. Cô mím môi, ngón tay mân mê trên bàn phím điện thoại, đang do dự thì điện thoại đột nhiên rung lên.

“Tống giám đốc Mạnh?” Đồng Phi Phi nhấn nút nghe, trong giọng nói có chút hồi hộp.

“Tối qua, sau khi kết thúc cuộc gọi với em, anh mới nhớ ra vẫn chưa kịp nói với em câu chúc mừng năm mới.” Giọng nói của Mạnh Tuấn trầm nhỏ, dịu dàng lạ thường, Đồng Phi Phi lại càng lo lắng, hồi hộp: “Tôi xin lỗi... Tối qua tôi... Chuyện đó... Chúc mừng năm mới!”

Giọng nói đứt quãng của Đồng Phi Phi khiến Mạnh Tuấn khẽ cười trong điện thoại: “Sao mà căng thẳng như vậy chứ, năm mới mà, sao mà cứ nói xin lỗi vậy?”

“Vâng, vậy... cảm ơn anh! Lúc này Kha Nhã Doanh có gọi cho tôi rồi, cô ấy rất cảm ơn anh hôm qua đã giúp cô ấy.” Đồng Phi Phi khẽ hít vào một hơi thật sâu, cô dần trấn tĩnh lại.

“Ồ? Cô ấy rất cảm ơn anh, vậy còn em thì sao?” Mạnh Tuấn dường như áp sát vào điện thoại mà nói vậy, giọng nói như thể bị bóp nghẹt truyền đến bên tai Đồng Phi Phi, mang đến một cảm xúc ấm áp mơ hồ khó nói, như một luồng gió ấm áp thổi đến nơi hoang vu lạnh giá bấy lâu nay.

“Tôi... tôi cũng rất cảm ơn anh!” Đồng Phi Phi cảm thấy có chút hơi khó thở liền bước ra khỏi phòng khách, đến bên ban công.

“Vậy em định cảm ơn anh thế nào đây?” Giọng Mạnh Tuấn rõ ràng nhỏ đến mức như không phải là đang nói nữa, Đồng Phi Phi bất giác cắn chặt môi, im lặng một hồi lâu mà vẫn không biết nên phải tiếp lời như thế nào cho phải.

“Vậy hôm nay không phải tất niên... Bây giờ em có thời gian rảnh ra ngoài uống trà với anh không?”

“Cái này...”

“Đồng Phi Phi, trước đây em đã đồng ý với anh là sẽ tiếp tục đóng giả bạn gái của anh, đúng không? Hơn nữa, đêm qua anh đã vì giúp bạn em làm quả pháo khói đánh lạc hướng mà phải chịu gió lạnh suốt cả một

đêm. Thế nên xét về cả công lẫn tư thì em không nên từ chối anh, đúng không?” Giọng của Mạnh Tuấn thực ra không thay đổi nhiều, vẫn rất nhẹ nhàng, dịu dàng, chỉ là có cao hơn một chút mà thôi. Nhưng đối với một người nào đó vốn sống dưới cái uy của Thần Mặt Đen trong một thời gian dài mà nói thì vẫn có thể nhận ra được sự uy hiếp sắc bén đằng sau sự thay đổi độ cao không đáng kể trong giọng điệu này.

“Được. Nhưng có thể ở gần khu phố nhà tôi được không? Mẹ tôi hôm nay không được khỏe cho lắm, lát nữa tôi phải quay về để nấu cơm ẹ nữa.”

“Ok, vậy bây giờ em xuống dưới nhà đi.”

“Hả?” Đồng Phi Phi đang đứng trên ban công, cô cúi người nhìn xuống, Mạnh Tuấn đang ở ngay dưới nhà cô, đứng dựa người vào chiếc xe Volvo của anh, mỉm cười và vẫy tay chào cô.

Đồng Phi Phi chạy xuống dưới, đến khi ngồi vào trong xe xong mới bối rối hỏi: “Anh đợi có lâu không?”

“Nếu em muốn hỏi ngày hôm nay thì không lâu lắm.” Mạnh Tuấn nói đầy ẩn ý nhưng Đồng Phi Phi chỉ có thể giả vờ không hiểu. Cô cúi đầu, thắt dây an toàn rồi nói: “Gần khu này có một quán trà, hình như trong dịp Tết không đóng cửa đâu. Chúng ta hãy đến đó ngồi nhé?”

Mạnh Tuấn gật đầu, khởi động xe: “Em chỉ đường nhé!”

Quán trà đó quả thật không đóng cửa nhưng khách rất ít. Hai người tìm một vị trí ở trong góc, gọi một ấm trà xanh Bích La Xuân rồi bắt đầu trò chuyện.

“Hôm nay anh không phải đi chúc Tết người thân họ hàng đầu năm sao?” Đồng Phi Phi thấy Mạnh Tuấn đêm Giao thừa tối qua thì chạy ra ngoài, còn hôm nay mừng Một cũng lang thang bên ngoài nên không thể không tò mò.

“Chúc Tết xong rồi.” Mạnh Tuấn rót trà cho Đồng Phi Phi và mình xong rồi từ tốn nói: “Đằng họ nội nhà họ Mạnh đã đi chúc từ rất sớm rồi, hơn nữa anh ăn trưa xong rồi mới đi ra ngoài, dù sao thì anh trai lớn chính phái nhà anh đi cùng bố mẹ là được. Còn về họ hàng đằng nhà mẹ anh đã sớm tuyên bố dứt tình đoạn tuyệt kể từ khi mẹ anh quyết định sinh ra anh năm đó. Đã rất nhiều năm không qua lại với nhau nên tự nhiên cũng không cần chúc Tết nữa.”

“Mẹ anh hỏi đó thật can đảm! Thời đó không giống như bây giờ, thực sự không dễ dàng gì với một người phụ nữ bụng mang dạ chửa.” Đồng Phi Phi thở dài. Cho dù thời buổi bây giờ chưa lập gia đình mà đã có con cũng là chuyện khá phổ biến, nhưng ở thời điểm ba mươi năm về trước, đó là lúc phải chịu nhiều áp lực của dư luận nhất.

Mạnh Tuấn suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Đúng vậy, năm mẹ sinh anh thực sự là đã phải ở vào bước cùng cực, bị người thân, xã hội xa lánh. Nếu không phải có bà ngoại anh lên tiếp tế thì rất có thể anh cũng không có cơ hội để đến với thế giới này.”

“Ồ, vậy sau đó hai mẹ con anh cũng đoạn tuyệt quan hệ với bà ngoại anh hay sao?”

Mạnh Tuấn cười gượng gạo, lắc đầu: “Năm anh lên bảy tuổi thì bà ngoại anh mắc bệnh rồi qua đời, anh có muốn giữ liên lạc cũng không được nữa rồi.”

Đồng Phi Phi cúi đầu im lặng một hồi lâu rồi mới nhẹ nhàng nói: “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn phụng dưỡng mà người còn đâu! Vì vậy chúng ta hãy nên trân trọng khoảng thời gian được ở bên những người thân.”

“Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn phụng dưỡng mà người còn đâu.” Mạnh Tuấn khẽ nói lại lời của Đồng Phi Phi, rồi nhìn cô với vẻ mặt khó diễn tả được là nên vui hay buồn. “Người thân, ý em muốn nói là bố mẹ anh sao?”

Đồng Phi Phi ngẩng đầu nhìn vào nụ cười còn sót lại trên gương mặt của Mạnh Tuấn, nghiêm túc gật đầu. Mạnh Tuấn nhìn nét mặt nghiêm túc của Đồng Phi Phi mà dần thu lại ý cười trên nét mặt, hỏi: “Nếu em phải đổi mặt với tên gọi ‘con hoang’, cùng mẹ sống giữa những lời đàm tiếu, những ánh mắt khinh miệt của mọi người suốt hơn hai mươi năm, rất khó khăn mới có thể chấp nhận sự thực là mình không có bố. Nhưng rồi kết quả là đến một ngày mẹ em ép em đến trước mặt một người đàn ông rồi nói với em rằng thực ra bố đẻ của em chưa chết, chỉ là ông ấy đã ruồng bỏ em và muốn em phải nhận lại người bố với cái ơn không

nuôi dưỡng nhưng vẫn luôn giữ sự hoài nghi về em trong lòng. Vậy em có thể thản nhiên mà chấp nhận hay không?”

“Tôi không thể!” Câu trả lời của Đồng Phi Phi rất dứt khoát và lưu loát. Mạnh Tuần nhú mào, định lên tiếng thì Đồng Phi Phi lại tiếp tục: “Nhưng lý do mà tôi không thể chấp nhận đó là vì mẹ tôi đã phải chịu quá nhiều thiệt thòi, ảm ức. Nhưng nếu như mẹ tôi cũng không bận tâm, thậm chí bà còn đồng ý tha thứ cho người đó, đồng ý quên đi quá khứ tổn thương và đau đớn kia để bắt đầu lại từ đầu thì tôi đồng ý chấp nhận cùng bà. Bởi vì tất cả những ảm ức, thiệt thòi, khổ đau mà bà đã từng chịu đựng đều lớn hơn tôi rất nhiều. Không có bà thì cũng sẽ không có sự tồn tại của tôi. Vì vậy người mà tôi nên quan tâm nhất nên bảo vệ nhất và nên ủng hộ nhất chính là bà chứ không phải bản thân tôi.”

Mạnh Tuần kinh ngạc nhìn Đồng Phi Phi bình tĩnh nói ra những lời giống như những lời thoại trong các bộ phim truyền hình, ngây người hồi lâu. Trong ấn tượng của anh thì Đồng Phi Phi rất khoan dung và tinh tế, ví như lần trước vào ngày sinh nhật anh, cô đã khuyên anh không nên oán trách cha mẹ nữa, cũng bằng giọng rất ôn tồn, mềm mỏng, dịu dàng. Đó hình như là lần đầu tiên cô thẳng thắn nói ra quan điểm của mình như vậy trước mặt anh.

“Thế nên vì người mà em quan tâm, em có thể cho đi tất cả, từ bỏ mọi thứ, không tiếc hy sinh bản thân sao?” Mạnh Tuần nhìn vào đôi mắt của Đồng Phi Phi, đưa ra một câu hỏi nhưng nghe thì có vẻ như là một câu cảm ngộ. Đồng Phi Phi hơi ngây người, còn chưa kịp phản ứng thì Mạnh Tuần đã thu ánh mắt lại, nâng tách trà lên, uống một ngụm rồi chuyển chủ đề: “Mỗi lần nói đến những bậc cha mẹ thì em dường như có vẻ rất xúc động?”

Đồng Phi Phi nhìn xuống, hai tay đỡ lấy tách trà. Nhiệt độ nóng lan qua thành cốc mỏng truyền đến lòng bàn tay cô, cảm giác nóng rát theo bàn tay mà xuyên vào tận cõi lòng. Cô nâng tách trà, chậm rãi đưa đến sát bờ môi, khe khẽ nhấp một ngụm rồi mới mỉm cười, nói: “Vì tôi đã mất đi họ rồi nên chỉ hy vọng người khác sẽ không phải tiếc như tôi nữa.”

Mạnh Tuần nhìn ngón tay khẽ run run của Đồng Phi Phi, anh dường như cũng cảm nhận được nỗi run rẩy ấy truyền đến tận sâu lòng mình. Không có sóng to gió lớn mà chỉ là chút lay động nhẹ nhàng nhưng dường như thắt chặt vào cái nơi mềm yếu và nhạy cảm nhất của trái tim, và thế là chỉ một hơi thở rất nhẹ cũng trở nên khó khăn biết bao, nỗi đau đớn cũng đến một cách rất chân thực, không thể kháng cự. Anh cúi đầu, bàn tay trái đặt trên bàn khẽ nắm lại thật chặt. Cuối cùng, anh vẫn đánh giá thấp sự cố chấp của cô về quá khứ và đánh giá cao sức chịu đựng của bản thân. Anh nghĩ rằng mình sẽ kiên trì kéo cô thoát ra khỏi những sự ràng buộc tàn khốc đó nhưng rồi lại phát hiện ra rằng những vết sẹo đó đã ăn sâu vào máu thịt của cô mất rồi. Không phải là cô đã quá đau đớn trong một thời gian dài mà trở nên tê dại, mất cảm giác, mà cô vốn đã quen với những tổn thương và những điều không đáng chiếm lĩnh cuộc sống của cô một cách danh chính ngôn thuận, từng giây, từng phút xiềng xích ý nghĩa tồn tại của cô, suốt ngày suốt đêm, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.

“Cũng không còn sớm nữa, tôi phải về rồi!” Đồng Phi Phi im lặng uống hết tách trà rồi ngẩng lên nói. Mạnh Tuần gật đầu, giơ tay gọi người phục vụ đến, sau khi thanh toán xong thì cầm lấy chìa khóa xe rồi đứng lên: “Đi thôi, anh tiễn em.”

Đồng Phi Phi khoác áo lông, bước theo Mạnh Tuần về phía cửa. Người phục vụ đang chuẩn bị giúp họ mở cửa thì Mạnh Tuần quay đầu lại nhìn Đồng Phi Phi, lên tiếng nhắc nhở: “Ngoài trời gió to lắm, em kéo khóa lên đi.”

“Vâng.” Đồng Phi Phi cúi đầu kéo khóa áo khoác. Chờ cô kéo khóa xong Mạnh Tuần mới hiệu cho người phục vụ mở cửa.

Khi cánh cửa vừa mở ra thì một đợt gió lạnh ủa tới. Đồng Phi Phi đứng ngay sau Mạnh Tuần không khỏi khẽ run lên, bất giác thâm than trong lòng, bên ngoài quả là rất lạnh.

28. Chương 04 – Phần 4

Chương 4: Đau đớn tận cùng, mất mát tận cùng 4

Mạnh Tuấn đưa Đồng Phi Phi về đến dưới khu nhà của bà Tống, đang định lái xe rời đi thì điện thoại của anh chợt rung lên. Anh nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ, vừa dập máy, chuẩn bị nhấn ga thì một chiếc xe cấp cứu kêu inh ỏi trở tới chặn đường. Thế là anh nhả ga, dù sao anh cũng không vội, đợi xe cấp cứu rời đi, anh mới đi cũng được. Anh nhìn người nhân viên cứu hộ trên xe cấp cứu mang cáng vội vàng lao vào tòa nhà, đang nghĩ liệu có phải là người già của nhà nào đấy đột nhiên phát bệnh phải đưa đi cấp cứu thì nhìn thấy một dáng người quen thuộc đang cùng với nhân viên cứu hộ nâng cáng chạy ra, nhanh chóng chui vào trong xe cấp cứu.

Đồng Phi Phi ư? Mạnh Tuấn giật mình, không kịp nghĩ ngợi gì, vội nhấn ga theo ngay phía sau xe cấp cứu, lao đến bệnh viện.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Khi Mạnh Tuấn đỗ xe, chạy vào trong viện thì bà Tống đã được đưa vào phòng cấp cứu, chỉ còn lại một mình Đồng Phi Phi, vẻ mặt thất thần đứng đợi trước cánh cửa phòng đóng chặt.

“Sao anh lại đến đây?” Đồng Phi Phi hơi ngạc nhiên. “Chẳng phải là anh đã về rồi sao?”

“Anh ở dưới nhà em nghe điện thoại, đang định đi thì nhìn thấy em đẩy cáng lên xe cấp cứu.” Mạnh Tuấn nói một cách nhanh gọn rồi lại hỏi: “Người ở bên trong là mẹ em à? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Đồng Phi Phi gật gật đầu: “Vừa rồi mẹ tôi ở nhà đột nhiên bị ngất, tôi vội gọi 120[1], có vẻ như là bệnh huyết áp cao lại tái phát. Bây giờ bác sĩ đang cấp cứu ở bên trong.”

[1] Số điện thoại cấp cứu ở Trung Quốc.

Mạnh Tuấn nhìn vẻ lo lắng của Đồng Phi Phi, lên tiếng an ủi: “Đừng lo lắng, em đưa đến viện kịp thời như vậy thì sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Đồng Phi Phi cười với Mạnh Tuấn: “Tôi không sao, anh không cần phải ở đây cùng tôi đâu. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, anh về đi.”

Mạnh Tuấn lắc đầu: “Anh cũng không có việc gì, đợi lát nữa xem bác sĩ ra nói gì.”

Đồng Phi Phi nhìn thấy vẻ kiên quyết của Mạnh Tuấn nên cũng không khuyên anh nữa. Lúc này, cô chỉ biết lo lắng cho bệnh tình của bà Tống mà thôi, sự chờ đợi trong lo lắng này khiến thời gian dường như trôi chậm hơn rất nhiều. Hai người đứng đợi phía bên ngoài phòng cấp cứu gần nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng bác sĩ cũng bước ra. Đồng Phi Phi vội vàng lao đến phía trước: “Bác sĩ, tình hình mẹ tôi thế nào rồi?”

Vị bác sĩ tay cầm tấm phim CT, chỉ vào một vị trí trong tấm phim: “Xuất huyết não. Nhưng tình hình của bệnh nhân lúc này không thích hợp để phẫu thuật nên chúng tôi quyết định không phẫu thuật, để theo dõi và tiếp tục điều trị. Bệnh nhân đã được chuyển vào phòng theo dõi rồi.”

“Nếu không phẫu thuật thì liệu có nguy hiểm không ạ?” Câu hỏi của Mạnh Tuấn khiến vị bác sĩ nheo mắt lại, nhìn anh một lượt rồi điềm nhiên đáp: “Xuất huyết não đương nhiên là nguy hiểm rồi. Nhưng tình hình trước mắt của bệnh nhân không thích hợp để phẫu thuật ngay, chỉ có thể theo dõi, việc điều trị sau này sẽ phải xem tình hình của bệnh nhân. Nếu có thể được thì tốt nhất hai người nên chờ ở đây. Nếu cần thiết phải phẫu thuật thì có thể ký tên kịp thời.”

“Được ạ, cảm ơn bác sĩ! Tôi là con gái của bệnh nhân, tôi sẽ luôn chờ ở đây! Vậy bây giờ có thể đi vào trong thăm bệnh nhân được không ạ?”

Bác sĩ lắc đầu: “Tốt nhất không nên vào trong vì bây giờ bệnh nhân cần yên tĩnh tuyệt đối. Các vị ở bên ngoài đợi là được rồi, nếu có tình hình gì thì chúng tôi sẽ thông báo cho các vị.”

“Ồ, được, vậy làm phiền bác sĩ rồi, cảm ơn bác sĩ ạ!” Đồng Phi Phi chỉ biết gật đầu nhìn theo bóng vị bác sĩ xa dần rồi mới quay trở lại ghế trước cửa phòng cấp cứu, chậm rãi ngồi xuống. Mạnh Tuấn nhìn sắc mặt ủ ê của Đồng Phi Phi rồi cầm điện thoại bước ra ngoài.

Một lúc sau, Mạnh Tuân tay xách theo một túi ni lông quay trở lại bên Đồng Phi Phi: “Anh vừa gọi điện thoại cho bác sĩ chủ nhiệm khoa Ngoại của bệnh viện này, ông ấy nói với tình trạng của mẹ em lúc này thì chỉ có thể theo dõi thôi. Em đưa mẹ đến rất kịp thời nên chắc sẽ không có vấn đề gì lớn đâu. Sáng ngày mai ông ấy cũng sẽ bớt chút thời gian đến đây để xem tình hình của mẹ em xem thế nào.”

“Ồ, tốt quá! Thật là cảm ơn anh!” Đồng Phi Phi lúc trước còn tưởng Mạnh Tuân đã đi rồi, không ngờ anh đi gọi điện thoại, cứ cuống quýt gật đầu đầy vẻ cảm kích.

“Em khách khí vậy?” Mạnh Tuân mở chiếc túi ni lông trong tay, lấy ra một chiếc bánh mì, một hộp sữa. “Em vẫn chưa ăn tối đúng không, ăn một chút nhé?”

Đồng Phi Phi lắc đầu: “Anh ăn đi, bây giờ tôi không nuốt nổi.”

“Anh biết là bây giờ em không có tâm trạng, nhưng ít ra cũng phải ăn một chút chứ? Khi cô tỉnh lại còn cần em chăm sóc, em hành hạ bản thân mình như vậy sao được chứ?” Mạnh Tuân đặt bánh mì và hộp sữa vào tay Đồng Phi Phi, đồ vẫn còn nóng. Đồng Phi Phi nhìn kỹ túi bọc ngoài mới biết những đồ này không phải dễ dàng mua được ở cửa hàng trong bệnh viện mà phải mua ở tiệm bánh mì, chẳng trách mà Mạnh Tuân cứ bắt cô phải ăn ngay cho nóng. Cô nâng hộp sữa lên, hơi ấm từ lòng bàn tay tỏa ra, lan khắp cơ thể. Cô cầm bánh mì, khẽ cắn một tiếng, bánh mì vừa ra lò rất thơm, xốp mềm, lúc này cô mới phát hiện ra mình cũng hơi đói. Cô từ tốn ăn hết chiếc bánh mì rồi uống chỗ sữa vẫn còn nóng, dạ dày nguội ngắt ấm hẳn lên, cô ngẩng lên, nói với Mạnh Tuân một cách chân thành: “Cảm ơn anh!”

Mạnh Tuân cười, ngồi thẳng người: “Em có cần nghỉ ngơi một chút không? Anh có thể cho em mượn vai đây, cứ tự nhiên dựa vào, không lấy tiền.”

Đồng Phi Phi nhìn anh chàng Mạnh Tuân hiếm khi đùa được một câu, khẽ cười. Hơn năm năm rồi, cô luôn chỉ có một mình âm thầm, lặng lẽ. Cô không có đường lùi, cũng không có chỗ dựa, cô cũng không thể bị đè nén, cũng không thể được lựa chọn từ bỏ. Thế nên dù có khổ cực, mệt mỏi, khó khăn hơn đi chăng nữa thì cô cũng một mình cắn răng chịu đựng. Đã rất lâu rồi không có ai nói với cô rằng: “Em có thể dựa vào anh mà nghỉ ngơi một chút.”

Nhắm mắt lại, Đồng Phi Phi cố ép nỗi chua xót, đau khổ xuống tận đáy lòng. Bà Tống vẫn đang ở trong phòng theo dõi, không biết sống chết thế nào nên cô cũng không thể để bản thân mềm yếu một cách dễ dàng như vậy, cô không có tư cách để mềm yếu. Khẽ thở ra một hơi, cô ngồi thẳng người, ngẩng đầu mỉm cười với Mạnh Tuân: “Cảm ơn anh! Tôi không sao, vẫn có thể trụ được.”

Mạnh Tuân nhìn vẻ bình tĩnh của Đồng Phi Phi, bỗng nhớ đến cái đêm mất điện cách đây rất lâu rồi, anh bối rối hoang mang chạy vào văn phòng tối om thì phát hiện cô đang ngủ ngon lành. Anh đã từng không hiểu tại sao cô lại có thể chịu đựng và kiên cường như vậy, nếu là những cô gái cùng trang lứa khác thì lúc đó chắc chắn sẽ cần người yêu đến bảo vệ, chăm sóc nhưng cô có vẻ như đã quen với việc một mình đối mặt, gánh vác tất cả, không hề sợ hãi sẽ phải đối mặt với khó khăn như thế nào, cho dù thực sự cô cũng sợ hãi, lo lắng nhưng vẫn có thể khiến bản thân mình trấn tĩnh lại, biết phải ứng phó và giải quyết mọi việc cho hợp lý. Sự bình tĩnh này không biết đã được tôi luyện sau khi trải qua bao nhiêu khó khăn, gian khổ? Sự độc lập, kiên cường này cũng được hình thành sau khi trải qua bao nỗi khổ đau?

Hôm đó, Mạnh Tuân ngồi cùng với Đồng Phi Phi bên ngoài phòng theo dõi suốt đêm. Khi Đồng Phi Phi cuối cùng cũng ngủ thiếp đi sau khi đã quá mệt mỏi, Mạnh Tuân nhẹ nhàng choàng chiếc áo khoác của mình lên người cô. Nhìn vết thâm mờ mờ dưới quầng mắt của Đồng Phi Phi, lần đầu tiên Mạnh Tuân nhận ra rằng, cảm giác yêu thương một người là như thế nào.

29. Chương 04 – Phần 5

Chương 4: Đau đớn tận cùng, mất mát tận cùng 5

Buổi sáng ngày hôm sau, vị chủ nhiệm khoa Ngoại mà Mạnh Tuần nói đến bệnh viện. Đồng Phi Phi nói chi tiết về tiểu sử bệnh trạng của bà Tống cho chủ nhiệm khoa biết, sau đó ông còn đến phòng theo dõi để xem tình hình của bà, chào hỏi với người y tá trực ban, chuyển bà đến phòng theo dõi bệnh nặng, còn dặn dò vị bác sĩ điều trị chính để cho bà nằm ở trong phòng theo dõi mấy ngày.

“Rất cảm ơn ông!” Đồng Phi Phi cúi người nói lời cảm ơn vị chủ nhiệm khoa. Cô biết việc này có lẽ đối với vị chủ nhiệm khoa mà nói không có gì quá phức tạp, nhưng đối với cô lại vô cùng quan trọng. Cô nhớ lần trước bà Tống nằm viện cô đã xin bác sĩ rất lâu nhưng vẫn không được ở thêm một ngày trong phòng theo dõi đặc biệt, mà đã bị chuyển sang phòng bệnh bình thường từ sớm, kết quả là sau đó bà lại trở bệnh, suýt chút nữa đã ảnh hưởng đến thời gian điều trị tốt nhất.

“Không có gì. Thực ra tình hình của bệnh nhân cũng không quá nghiêm trọng, hơn nữa bây giờ bệnh tình về cơ bản đã ổn định, ở thêm vài ngày trong phòng theo dõi đặc biệt chỉ là để đảm bảo hơn một chút thôi. Thiết bị ở đây chắc chắn tốt hơn các phòng bệnh bình thường rất nhiều, lại còn có các y tá, hộ lý trực 24/24, cô không cần phải lo lắng quá nhiều.” Vị chủ nhiệm ôn tồn nói với Đồng Phi Phi. “Tôi nghe nói các vị đã ở đây suốt cả đêm phải không? Bây giờ mọi người có thể về nhà nghỉ ngơi một lúc được rồi. Tình hình hiện nay của bệnh nhân đã tương đối ổn định, hơn nữa ở phòng theo dõi đặc biệt có y tá trực, nếu có vấn đề gì, họ sẽ gọi điện ngay ọi người, mọi người không cần phải trực ở đây suốt đâu.”

“Vâng, vậy tôi có thể vào thăm được không? Còn việc mang cơm đến nữa, cần phải chú ý điều gì không ạ?”

“Có thể vào thăm, nhưng cố gắng để bệnh nhân được nghỉ ngơi yên tĩnh, mấy ngày này việc đưa cơm cũng không cần thiết lắm. Bị xuất huyết não nên bệnh nhân bị hôn mê sâu, về cơ bản không thể ăn được, nếu cố ép ăn thì rất dễ bị nôn cho nên người bệnh trong mấy ngày này tạm thời dựa vào truyền dịch để duy trì. Bây giờ mọi người cũng không cần phải làm gì nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, giữ sức khỏe là quan trọng hơn cả, thời gian hồi phục sau này của bệnh nhân mới thực sự là lúc cần mọi người vất vả để chăm sóc.”

Đồng Phi Phi gật đầu lia lịa, cảm thấy vô cùng cảm kích trước những lời dặn dò cặn kẽ, tỉ mỉ của vị chủ nhiệm. Vị chủ nhiệm đi rồi, Đồng Phi Phi mới vào phòng theo dõi đặc biệt thăm mẹ một chút, nhưng không được bao lâu đã bị y tá yêu cầu ra ngoài. Mạnh Tuần thấy Đồng Phi Phi bước ra liền hỏi thăm: “Tình hình của mẹ em thế nào rồi?”

“Có vẻ đã ổn rồi. Y tá thấy các chỉ số theo dõi cũng đã bình thường nên nói em ra ngoài.”

Mạnh Tuần thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi. Bạn rộn suốt cả buổi sáng, chắc em một ngụm nước cũng không kịp uống, đi ăn chút gì đó nhé?”

Đồng Phi Phi thực ra không muốn ăn gì nhưng nghĩ đến những lời mà vị chủ nhiệm khoa nói với cô lúc này, rồi nghĩ đến việc khi mẹ cô tỉnh lại, rất cần sự chăm sóc của cô nên cuối cùng cũng gật đầu đồng ý cùng Mạnh Tuần rời khỏi bệnh viện.

Hai người tìm đến một quán ăn ở ngay gần bệnh viện, mới hơn mười một giờ, vẫn chưa đến giờ cao điểm mọi người đi ăn trưa, thêm vào đó thời điểm bây giờ đang là Tết nên quán ăn có vẻ rất yên tĩnh, dường như còn vắng vẻ. Đồng Phi Phi thấy Mạnh Tuần gọi toàn những đồ ăn thanh đạm liền lên tiếng: “Tôi cũng không thèm ăn gì cả, anh không cần phải chọn theo ý tôi đâu, anh cứ gọi mấy món anh thích là được rồi.”

Mạnh Tuần lắc đầu, đặt món với người phục vụ rồi nói một cách rất tự nhiên: “Bây giờ anh cũng thích ăn mấy món thanh đạm mà.”

Đồng Phi Phi nhìn chiếc cằm lún phún râu của Mạnh Tuần, nhắm mắt lại. Cô nhớ đến lúc buổi sáng, khi tỉnh dậy thấy trên người mình là áo khoác của anh, đầu dựa vào vai anh, còn anh thì khoanh tay, khẽ thu người, dựa vào lưng ghế. Lúc cô đưa trả áo cho anh, vô tình chạm vào tay anh, bàn tay mang hơi lạnh đó tương phản hoàn toàn với sự ấm áp tỏa ra từ lòng bàn tay cô. Đêm đó, cô vốn trần trọc, khó ngủ nhưng vì bên cạnh có một chỗ dựa như vậy nên ngủ rất ngon lành.

“Em đang nghĩ gì vậy? Vẫn đang lo lắng ẹ sao?” Giọng Mạnh Tuần cất lên khiến Đồng Phi Phi choáng tỉnh, cô lắc đầu nói: “Không phải. Tôi đang nghĩ lần này quả thật đã làm phiền anh quá. Đúng rồi, vị chủ nhiệm khoa đó rất thân với anh sao?”

“Cũng khá thân. Sao? Em vẫn còn cần giúp đỡ điều gì hay sao? Cứ nói ra, không có vấn đề gì đâu.”

“Ừm, không có, tôi chỉ tự nhiên muốn hỏi thôi. Có người quen ở bệnh viện quả thật rất tiện lợi.”

“Ở đâu cũng thế thôi.” Mạnh Tuấn mỉm cười, bỗng nhớ đến việc Đồng Phi Phi nói cho vị chủ nhiệm khoa về tiểu sử bệnh tình liền hỏi: “Mẹ em năm năm trước đã từng phẫu thuật bắc cầu chủ vành tim sao?”

“Vâng. Khi đó là tắc nghẽn mạch vành tim, lúc đó tình trạng còn nguy cấp hơn bây giờ nhiều, may là được phẫu thuật kịp thời.” Đồng Phi Phi nói gọn, thậm chí có phần bình thản nhưng Mạnh Tuấn vẫn chưa quên được hình ảnh của Đồng Phi Phi như đang đứng bên bờ vực của sự sụp đổ năm năm trước, khi lần đầu tiên anh gặp cô.

“Năm đó cũng chỉ có một mình em chăm sóc mẹ em à?”

Đồng Phi Phi gật đầu, giọng nói rất nhẹ: “Lúc đó bạn trai tôi mới mất không lâu, mẹ tôi cứ đau khổ mãi, ngày đêm khóc thương rồi đổ bệnh. Khi tôi đưa bà vào viện thì bác sĩ đưa cho tôi giấy chẩn đoán bệnh tình đang ở trong tình trạng nguy kịch, nói phải chuẩn bị tâm lý. Tôi bỗng nhiên ngây người, lao đến, quỳ trước mặt bác sĩ, không ngừng dập đầu, kết quả là khiến ông ấy bị một phen sợ hãi. Lúc đó tôi dậy, ông ấy lo lắng, sợ hãi nói với tôi rằng: “Cô đang làm cái gì vậy? Đương nhiên là tôi sẽ gắng hết sức để cứu chữa cho bệnh nhân, cô làm như vậy sẽ khiến người khác tưởng rằng tôi thấy chết mà không cứu đấy!”

“Đúng vậy, các bác sĩ thường sẽ không bao giờ thấy chết mà không cứu...”

“Bác sĩ có lẽ sẽ không nhưng bệnh viện thì sẽ có đấy.” Giọng của Đồng Phi Phi nghe có vẻ rất bình tĩnh nhưng Mạnh Tuấn dường như nhìn thấy tận sâu trong đáy mắt cô có nỗi đau đớn, phiền muộn không thể che giấu được. “Đúng một tuần trước khi mẹ tôi phát bệnh là ngày bà tôi mất vì bệnh ung thư dạ dày.”

“Ung thư dạ dày ư?” Mạnh Tuấn sững người, năm đó Đồng Phi Phi có nói với anh là bà cô qua đời vì bệnh tật nhưng anh không ngờ đó lại là bệnh ung thư dạ dày.

“Đúng, ung thư dạ dày.” Đồng Phi Phi ôm lấy cốc trà đang đặt trên bàn, đầu ngón tay khẽ run run. “Ung thư dạ dày, tỷ lệ tử vong không cao, hơn nữa khi tôi đưa bà vào viện thì vẫn chưa phải là giai đoạn cuối. Nhưng lúc đó tôi không có tiền, bệnh viện không sắp xếp ngay bác sĩ phẫu thuật cho bà tôi. Kết quả là đợi đến khi tôi kiếm được đủ tiền, có thể đưa bà đi phẫu thuật thì bệnh ung thư của bà đã đến giai đoạn cuối, di căn hoàn toàn rồi.”

“Điều này cũng không thể nào trách em được...” Mạnh Tuấn dường như có vẻ hơi khó khăn để cất tiếng. Nhưng Đồng Phi Phi vẫn chỉ cười rất bình thản, lắc đầu: “Cho dù tôi có đau đớn đến thế nào, hối hận đến thế nào thì bà cũng đã ra đi, không thể quay trở lại được nữa. Cho nên khi tôi đưa mẹ vào viện, tôi đã quỳ xuống trước bác sĩ vì thực sự không thể chịu đựng thêm được nếu như chuyện đó lại xảy ra. Tôi nhớ lúc đó mình quỳ trước phòng cấp cứu, nơi mọi người đi qua đi lại, khi dập đầu trước vị bác sĩ là lúc tôi không còn cách nào khác, chỉ nghĩ là không thể để mẹ ra đi, lúc đó tôi chỉ còn lại mình bà mà thôi. Không biết khi đó có phải là bộ dạng suy sụp của tôi khiến bác sĩ phải sợ hay không, dù gì ông ấy cũng đã cứu được mẹ, sau đó ông ấy thấy tôi quả thực đáng thương nên còn đến nơi nộp viện phí, nói giúp cho để tôi có thể thanh toán viện phí muộn một chút. Vì vậy mà tôi rất biết ơn ông ấy.”

Đồng Phi Phi khẽ cười, điềm nhiên kể lại quá khứ đau đớn không muốn nhìn lại kia. Không có oán giận, cũng không có tủi hổ, thậm chí không hề có một chút cảm xúc kích động nào, cô chỉ giữ một vẻ đứng đưng. Dường như tất cả mọi thứ trong quá khứ thực sự đã bị nước gột sạch, không để lại chút dấu vết, nhẹ như bụi khói, dường như nỗi đau đớn, hối tiếc, hối hận đó cũng đã thực sự bị chôn vùi cùng năm tháng, chìm trong nơi sâu nhất của tâm hồn.

Mạnh Tuấn lặng lẽ lắng nghe câu chuyện của Đồng Phi Phi, nhìn thần sắc điềm nhiên tới mức như thể trống rỗng, anh cúi đầu. Cuối cùng anh cũng hiểu được tại sao cô lại có thể độc lập và kiên cường đến vậy, cuối cùng anh cũng đã hiểu tâm trạng của cô là như thế nào khi nói câu: “Là tôi sai rồi, lẽ ra tôi nên sớm bán mình” năm năm về trước.

Đau đến tận cùng, mất mát tận cùng. Năm đó, cô mới hai mươi hai tuổi.

30. Chương 04 – Phần 6

Chương 4: Đau đớn tận cùng, mất mát tận cùng 6

Tổng cộng bà Tống phải nằm trong phòng theo dõi đặc biệt năm ngày, bệnh tình có những chuyển biến tốt hơn mỗi ngày. Ngày thứ tư nằm viện, bà đã có thể ăn được một ít. Hằng ngày Đồng Phi Phi đều nấu cháo ở nhà rồi mang đến cho bà, Mạnh Tuần cũng cứ cách ngày lại đến viện để xem tình hình của bà. Một ngày trước hôm phải đi làm trở lại, Mạnh Tuần đến bệnh viện nói với Đồng Phi Phi: “Ngày mai em không cần phải vội đi làm đâu, cứ chăm sóc mẹ em cho tốt. Việc của em, anh sẽ tạm thời sắp xếp cho người khác.”

“Vâng, cảm ơn anh!” Đồng Phi Phi hai hôm nay vẫn đang lo lắng nếu phải đi làm thì sao có thể mang cơm cho bà Tống, không ngờ Mạnh Tuần lại chủ động đưa ra ý kiến để cô nghỉ thêm, cô thấy vô cùng cảm kích nhưng vẫn hỏi một cách dè dặt: “Tình hình mẹ em lúc này rất có thể phải cần một khoảng thời gian để hồi phục...”

“Không vấn đề gì.” Mạnh Tuần dịu dàng ngắt lời Đồng Phi Phi. “Em cứ yên tâm chăm sóc ẹ, khi nào bà khỏe thì lúc đó em đi làm lại. Ngày mai anh sẽ đến phòng nhân sự hỏi thăm một chút, anh sẽ nói là anh cho phép em nghỉ, em cứ yên tâm nghỉ đi.”

Đồng Phi Phi nhìn Mạnh Tuần đầy cảm kích, không biết phải nói gì.

Ngày bà Tống chuyển sang phòng bệnh thường, Mạnh Tuần cũng đến bệnh viện, cùng với Đồng Phi Phi làm các thủ tục chuyển phòng bệnh rồi đưa cô về nhà lấy ít đồ dùng cần thiết. Anh lái xe đến khu nhà của bà rồi nói: “Anh đứng dưới đợi em, nếu nhiều đồ quá không mang được thì gọi điện cho anh, anh sẽ lên giúp em một tay.”

“Ồ! Không cần đâu!” Đồng Phi Phi vội từ chối khéo. “Em còn phải nấu bữa trưa mang đến ẹ nữa. Anh đừng đợi em, một mình em làm là được rồi.”

“Một mình em làm sao có thể mang nhiều đồ như vậy chứ?” Mạnh Tuần giống như đang sắp xếp, dặn dò một đứa trẻ cứng đầu thích làm người lớn vậy. Anh cười hiền từ với Đồng Phi Phi: “Được rồi, đừng nhieu nhều nữa, mau đi lên đi. Dù sao anh cũng không có việc gì khác, em cứ coi như anh đang làm việc thiện đi!”

Đồng Phi Phi không biết phải nói gì trước vẻ cố chấp của Mạnh Tuần, cô cắn môi im lặng một hồi lâu rồi mới lên tiếng: “VẬY... hay là anh cùng em lên trên đi. Nếu anh không ngại thì có thể ăn bát cháo.”

Nụ cười dần dần rạng rỡ trên gương mặt Mạnh Tuần, anh rút chìa khóa xe một cách đầy quyết đoán, vui vẻ như thể Đồng Phi Phi vừa mời anh một bữa tiệc, lớn tiếng nói: “Tốt quá! Cuối cùng cũng có thể ăn một bữa no rồi!”

Đồng Phi Phi nhìn bộ dạng khoa trương của Mạnh Tuần, tâm trạng nặng nề cũng vơi đi mấy phần, trên nét mặt cũng thoáng hiện nụ cười. Mạnh Tuần cùng với Đồng Phi Phi bước xuống xe, nhìn dáng vẻ mỗi một, căng thẳng của cô, anh thầm than một tiếng.

Nhà của bà Tống hơi nhỏ, Đồng Phi Phi bước vào nhà, cởi chiếc áo lông vứt xuống sofa, xắn tay áo, đi ngay vào bếp. Mạnh Tuần ngồi ở sofa, nhìn chỗ khuỷu tay chiếc áo lông đã sờn và bạc màu, phần túi bên trong cũng có vẻ như mới may lại, lúc này anh mới nhận ra rằng cô cứ không kéo khóa chiếc áo lông vốn không phải vì quên mà là vì chiếc áo này mặc đã lâu, khóa không còn dễ kéo nữa. Anh quay đầu lại nhìn Đồng Phi Phi đang bận rộn trong bếp. Cô đang mặc chiếc áo len cổ lọ màu tro nhạt, chiếc quần kaki màu ghi, hình như cô chỉ mặc đi mặc lại có mấy bộ quần áo này. Bình thường cũng không giống như những cô gái khác ở công ty trang điểm, ăn diện lộng lẫy, mấy lần hiếm hoi bắt gặp cô trang điểm thì đều là những lần đi gặp mặt mà thôi.

Mạnh Tuần chăm chú quan sát cách bài trí trong căn phòng, phần lớn đều là những đồ dùng, vật dụng của những năm 70, 80, ngay cả chiếc tivi cũng không phải là kiểu màn hình tinh thể lỏng đã sớm phổ biến thời bấy giờ. Anh cúi đầu, day day trán, thực ra cũng không phải là anh không trải qua những ngày tháng khổ cực, vất vả. Hồi nhỏ, mẹ anh thường mang anh đi khắp nơi làm thêm, thậm chí anh đã từng ở trong một nhà kho tồi tàn. Nhưng không biết tại sao lúc này anh lại không thể chấp nhận được cuộc sống thế này của Đồng Phi Phi. Sẽ không có ai hiểu rằng Đồng Phi Phi là một người quý trọng người thân hơn cả việc yêu

thương bản thân mình hơn anh, nếu cuộc sống của mẹ cô nơ đây còn như thế này thì chỗ cô sống không biết là như thế nào đây?

“Sao vậy? Anh không được khỏe sao?” Đồng Phi Phi bắc nồi nấu cháo, rửa sạch rau, thái xong xuôi rồi bước ra ngoài, vừa hay thấy Mạnh Tuân đang ngồi trên sofa day trán.

“Không sao.” Mạnh Tuân ngẩng lên, anh nhìn cổ tay gầy guộc lộ ra dưới ống tay áo đang xắn lên của Đồng Phi Phi, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi xót xa, anh đứng dậy và nói: “Em ngồi xuống một chút đi, có đồ gì cần thu dọn để anh giúp em thu dọn nhé!”

“Anh có biết là cần phải thu dọn thứ gì đâu.” Đồng Phi Phi cười không để ý. Cô giữ ống tay áo, đang chuẩn bị đi vào phòng ngủ của bà, nhưng cô quay lại, rót một cốc nước đưa cho Mạnh Tuân: “Thật sơ suất quá, vừa rồi vội vào bếp mà quên không mời nước anh. Nếu anh cảm thấy chán thì mở ti vi xem vậy, em chuẩn bị một tí là xong mà.”

Mạnh Tuân thấy Đồng Phi Phi rót nước thì tưởng là cô tự rót ỉnh uống, không ngờ cô lại rót cho anh, đột nhiên anh có chút bối rối: “Em không cần để ý đến anh đâu, em cứ uống đi! Bận rộn cả nửa ngày rồi, em cũng nghỉ ngơi một chút đi, nửa tiếng cũng không vội vàng gì mà.”

“Em không sao, chẳng phải vừa rồi ngồi trên xe anh đã nghỉ một lúc rồi sao?” Đồng Phi Phi vừa nói vừa bước vào phòng ngủ của bà Tổng. Mạnh Tuân cầm cốc nước bước theo cô, đứng ở cửa phòng nhìn cô nhanh nhẹn, sắp xếp ngăn nắp quần áo tư trang, không kìm được cất tiếng than: “Nhìn em thế này, người không biết cũng có thể tưởng rằng em thường xuyên nằm viện đó.”

“Haizz, dù gì cũng đã có kinh nghiệm rồi, lóng ngóng một lần là đủ lắm rồi.” Đồng Phi Phi vừa nói vừa thu dọn, chỉ một lúc đã thu xếp xong chỗ quần áo để thay và một số đồ vệ sinh cá nhân rồi quay trở lại phòng khách, cười nói với Mạnh Tuân vốn vẫn đứng sau cô từ bấy đến giờ: “Anh ngồi nghỉ một lúc đi, em vào xào rau, một lát là có thể ăn được ngay đây.”

“Để anh làm cho! Chỉ là xào rau thôi mà, cái này anh cũng biết đấy!” Mạnh Tuân đặt cốc xuống, đang chuẩn bị đi vào trong bếp thì Đồng Phi Phi đã ngăn lại: “Anh cứ ngồi đi! Mẹ em bị cao huyết áp, nấu nướng phải cho ít mỡ, ít muối, anh không biết tỷ lệ nêm nếm đâu.”

Nhà Đồng Phi Phi dùng nồi áp suất nên chỉ một lúc là cháo đã được. Loáng một cái cô đã xào xong hai món rau, cho vào bình giữ ấm xong rồi mới bưng rau và cháo còn lại đặt lên bàn ăn, ngại ngùng nói với Mạnh Tuân: “Vì bây giờ mẹ em không được ăn mấy đồ dầu mỡ, thịt thà nên chỉ có rau, mùi vị cũng hơi nhạt nữa. Anh có cần thêm chút tương ớt không?”

Mạnh Tuân lắc đầu: “Không cần đâu, dạo này anh toàn ăn mấy thứ đồ ngấy lắm, cũng nên để dạ dày thoải mái một chút mà.”

“Ừm, vậy anh ăn nhiều vào nhé!” Đồng Phi Phi bỏ một chút tương ớt vào bát cháo của mình rồi dùng đầu đũa gạt lớp mỡ cay đi, húp một thìa cháo lớn.

“Em cũng ăn nhiều rau vào, đừng chỉ ăn mỗi cháo không như thế!” Mạnh Tuân gấp một đũa rau lớn, bỏ vào bát của Đồng Phi Phi, nhìn thấy cô gạt mình, anh liền nói rõ: “Anh vẫn chưa ăn đâu đấy, đũa này là đũa sạch đó!”

“À... Em không có ý đó đâu.” Đồng Phi Phi vội vàng nở nụ cười, cúi đầu gấp rau trong bát, ăn một miếng rồi mới ngẩng lên nói với Mạnh Tuân từ này đến giờ vẫn chưa hề động đũa: “Sao vậy? Món này không hợp khẩu vị của anh hay sao?”

“Ừm, không phải.” Mạnh Tuân sực tỉnh, tự gấp ỉnh một chút rau, bưng cháo lên húp soạt soạt rồi nói một cách mơ hồ: “Ngon quá. Chúng ta mau ăn đi thôi. Ăn xong còn mang đồ đến ẹ em nữa.”

“Vâng.” Đồng Phi Phi lên tiếng đồng tình, nhìn Mạnh Tuân ăn hết miếng này đến miếng khác, cô lặng lẽ nhìn xuống, thu lại nụ cười trên môi.

Khi hai người đến bệnh viện thì bà Tổng đang nghỉ ngơi. Đồng Phi Phi rón rén đặt bình giữ ấm lên tủ ở đầu giường rồi khe khẽ nói với Mạnh Tuân: “Buổi chiều anh còn phải đi làm đúng không? Anh mau về đi!”

Mạnh Tuấn nhìn chiếc giường trống bên cạnh bà rồi gật đầu đi ra ngoài. Một lúc sau, Đồng Phi Phi đang ngồi nghỉ trên ghế cạnh giường bệnh của bà thì nhận được tin nhắn, là của Mạnh Tuấn: “Chiếc giường bên cạnh anh đã thanh toán trước tiền thuê một tháng rồi. Em đừng ngồi ở ghế, hãy lên giường mà ngủ.”

Đồng Phi Phi ngây người vì ngạc nhiên, đang định nhắn lại thì Mạnh Tuấn lại gửi tiếp một tin nhắn: “Bệnh của mẹ em lần này không thể khỏi ngay được, nếu em không nghỉ ngơi cho tốt thì có thể trụ được mấy ngày chứ? Nếu ngay cả em cũng mệt mỏi thì còn có thể chăm sóc mẹ em được sao? Có sức khỏe là có tất cả, đạo lý đơn giản thế này chắc em không phải không hiểu được. Đừng nói mấy lời khách khí với anh, anh vẫn đang đợi em chăm sóc mẹ khỏe lại để còn quay lại làm việc đấy!”

Tin nhắn rất dài, Đồng Phi Phi đọc từng câu, từng chữ, ngón tay lướt lên lướt xuống trên bàn phím điện thoại, cuối cùng thì nhắn lại một câu: “Cảm ơn anh!”

31. Chương 04 – Phần 7

Chương 4: Đau đớn tận cùng, mất mát tận cùng 7

Buổi trưa ngày hôm sau, Đồng Phi Phi cầm hộp cơm bước ra khỏi bệnh viện, đang chuẩn bị quay trở về nhà nấu cơm cho bà Tống thì gặp ngay Mạnh Tuấn.

“Tổng giám đốc Mạnh, sao anh lại đến đây vậy?”

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, nếu gọi “Mạnh Tuấn” không tiện thì cứ gọi anh là “Steven” cũng được mà!” Mạnh Tuấn chán nản nói, nhấc túi vải cách nhiệt trên tay lên. “Không cần phải vội về nhà nấu cơm nữa đâu, anh đã mang đến cho em rồi đây này.”

“Hả? Như thế này thật là ngại quá, lại còn mua ở bên ngoài nữa...”

“Không phải mua ở bên ngoài đâu, là anh nấu đó.” Mạnh Tuấn nhìn vẻ kinh ngạc trên gương mặt của Đồng Phi Phi, cười nói. “Chẳng phải chỉ là nấu cháo với xào rau thôi sao? Yên tâm đi, anh ở Mỹ lâu như vậy, cũng biết chút tài lẻ này đây. Hơn nữa, anh cũng đã hỏi bác sĩ rồi, anh biết mẹ em bây giờ không ăn được cháo quá đặc nên anh đã nấu rất loãng cho dễ tiêu hóa.”

Đồng Phi Phi nhìn Mạnh Tuấn lấy hộp cơm giữ nhiệt trong túi ra như thể một bảo bối. Hộp cơm này giống hệt với hộp cơm mà cô vẫn dùng, hơn nữa nhìn mặt ngoài hộp cũng biết là mới mua rồi.

“Mạnh... Steven, thực sự anh không cần làm như vậy đâu.” Đồng Phi Phi khó khăn sửa lại lời trước ánh mắt của Mạnh Tuấn nhưng lời nói nói ra vẫn mang sự kiên quyết: “Anh cũng biết đấy, em...”

“Em cái gì chứ? Chỉ là mang một bữa cơm thôi mà, anh cũng mong mẹ em sớm bình phục và em cũng có thể quay trở lại làm sớm. Cũng lâu rồi anh không vào bếp, vừa hay hôm nay là cuối tuần, anh cũng nhân tiện luyện tập tay nghề luôn. Còn về mẹ em, em cũng không cần phải lo lắng đâu, anh đã chọn mua hộp cơm giống với của em, nếu mẹ em phát hiện ra mùi vị không giống như của em nấu thì em nói với mẹ là mua ở căng tin nhé!”

Mạnh Tuấn cười cười trấn an Đồng Phi Phi, nhìn về phía khu phòng bệnh của bệnh viện: “Mẹ em vẫn đang đợi à? Em mang vào ẹ đi!”

Đồng Phi Phi vẫn có chút do dự: “Nhưng mà...”

“Dù sao anh cũng đã nấu rồi, không phải là em không cần đấy chứ?” Mạnh Tuấn nhún mày. “Dù sao thì anh cũng đã mang đến cho em rồi, nếu em thực sự không cần thì có thể đổ đi cũng được. Anh còn có việc, anh đi trước đây.”

Mạnh Tuấn nói xong, ấn hộp cơm vào tay của Đồng Phi Phi, rồi tiện tay cầm lấy hộp cơm không trong tay cô, bỏ vào trong túi của mình, sau đó nhanh chóng bước về phía xe ô tô đang đỗ cách đó không xa, lái xe rời đi. Khi Đồng Phi Phi phản ứng trở lại thì đã không thấy bóng dáng Mạnh Tuấn đâu nữa. Cô cầm hộp

cơm đứng lạng lẽ tại chỗ một hồi lâu rồi cười một cách đau khổ, đổ hết đi sao? Anh thật là biết tính toán, anh biết thừa cô không phải là người nữ lãng phí đồ ăn mà!

Quay trở lại phòng bệnh, Đồng Phi Phi nhẹ nhàng mở hộp cơm mà Mạnh Tuần mang đến ra. Cháo anh ninh quả thật không đặc lắm, độ nhừ vừa phải, bà Tổng ăn một mạch hơn nửa bát một cách dễ dàng.

Buổi chiều ngày hôm đó, Kha Nhã Doanh đưa Hạ Tiểu Quả đến thăm, lúc họ đến thì bà đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Dì Tổng thế nào rồi?” Kha Nhã Doanh đứng ở cửa phòng bệnh, hạ thấp giọng hỏi Đồng Phi Phi.

“Tình hình đã ổn định rồi, thần trí về cơ bản đã tỉnh táo, nhưng có lúc vẫn còn hoảng hốt.” Giọng của Đồng Phi Phi rất nhẹ, nhưng bà vẫn mở mắt ra hỏi: “Phi Phi, là ai đến đó?”

“Ồ, là Kha Nhã Doanh và Tiểu Quả.” Đồng Phi Phi đưa hai người họ đến bên cạnh giường của bà, ra hiệu cho họ chào hỏi bà Tổng. Hạ Tiểu Quả ghé sát gần một chút, nhẹ nhàng nói: “Dì Tổng, con đến thăm dì đây ạ!”

Bà Tổng chậm rãi đưa mắt nhìn gương mặt của Tiểu Quả rồi đưa tay lần sờ nắm lấy tay anh, giọng nói đôi chút hoảng hốt: “Quân An?”

Đồng Phi Phi cũng người, đang định lên tiếng giải thích thì nghe thấy Hạ Tiểu Quả nói: “Vâng, là con đây.”

Lần này không chỉ có Đồng Phi Phi mà ngay cả Kha Nhã Doanh cũng cũng người kinh ngạc. Cho dù cô đã kể cho Tiểu Quả chuyện anh rất giống với Quân An và cũng biết rằng bà Tổng vốn rất thích Tiểu Quả nhưng xảy ra chuyện nhận nhầm như thế này thì đây thực sự là lần đầu tiên.

“Quân An, sao giờ con mới đến thăm mẹ...” Bà Tổng mới nói được hai câu đã có vẻ hơi mệt, mơ màng nhắm mắt thiếp đi. Đợi đến tận khi bà Tổng thực sự chìm vào giấc ngủ rồi, Hạ Tiểu Quả mới nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi bàn tay vẫn đang còn nắm chặt lấy tay anh. Đồng Phi Phi nhìn anh đầy cảm kích, khi tiễn hai người họ ra ngoài, cô nói với Hạ Tiểu Quả một cách chân thành: “Vừa rồi thật là ngại quá! Dù sao thì cũng thực sự rất cảm ơn anh!”

Hạ Tiểu Quả lắc đầu: “Không có gì cả. Dì Tổng luôn đối với anh rất tốt, anh cũng hy vọng dì có thể sớm khỏe lại.”

Ba người đi đến cửa khu phòng bệnh, Kha Nhã Doanh nói: “Đúng rồi, Phi Phi, lúc vừa mới đến mình đã thương lượng xong với Tiểu Quả rồi, mấy ngày này cứ để anh ấy mang cơm đến giúp cậu nhé!”

“Hả? Không cần đâu!” Đồng Phi Phi dừng bước, vội vàng lên tiếng từ chối. “Một mình tớ vẫn ổn mà, trước đây cũng không phải là chưa từng như thế này, hơn nữa Tiểu Quả cũng bận việc của anh ấy...”

“Anh cũng không có việc gì đâu. Anh đã tìm được một công việc ở trường học, bây giờ chưa khai giảng nên vẫn đang rảnh. Hơn nữa, dì Tổng đối với anh rất tốt, hãy để anh có cơ hội được hưởng cảm giác được phụng dưỡng cha mẹ.” Hạ Tiểu Quả ngắt lời Đồng Phi Phi, nói với vẻ rất chân thành.

“Nhưng mà...”

“Ồi dào, cậu còn nhưng mà cái gì nữa?” Kha Nhã Doanh kéo tay Đồng Phi Phi vội vàng nói: “Đồng Phi Phi, cậu cứ đồng ý đi mà! Cậu xem tình hình của dì Tổng lúc này, lúc nào cũng cần có người ở bên cạnh chăm sóc, cậu vừa phải đi mua thức ăn, rồi lại phải nấu nướng làm bữa, bận như vậy làm sao mà xoay xở kịp chứ? Hơn nữa, Tiểu Quả thực sự muốn được giúp đỡ chăm sóc dì Tổng, cậu còn do dự gì nữa? Cậu yên tâm, trước khi vào thăm dì Tổng, bọn mình đã hỏi qua bác sĩ rồi, những thứ cần kiêng trong ăn uống đều đã hỏi rất cẩn thận, rõ ràng, sẽ không có vấn đề gì đâu!”

“Không phải là mình lo lắng về điều đó, mình chỉ nghĩ là sao lại có thể làm phiền mọi người như thế này thôi...”

“Phiền gì chứ? Rốt cuộc là cậu có coi mình là bạn nữa không đấy? Chẳng phải bạn bè là phải giúp đỡ lẫn nhau những lúc cần thiết hay sao? Hay là từ trước đến nay cậu vốn không hề coi bọn mình là bạn?” Kha Nhã Doanh nhanh nhẩu quá mức khiến người ta không thể nào theo kịp, thêm vào đó là vẻ lạng lẽ nhưng đầy kiên quyết trong ánh mắt của Tiểu Quả, Đồng Phi Phi bị dồn vào thế không thể kháng cự thêm được

gì mà chỉ biết cười một cách đau khổ, gật đầu: “Được rồi, coi như mình đã sai, làm sao mà mình lại có thể không coi cậu là bạn cơ chứ? Nếu thế thì chắc là mặt mình phải dày lắm, dù sao mình cũng sẽ ghi nhớ tấm chân tình này. Sau này, nếu có bất cứ điều gì cần đến mình thì mình nhất định không nề hà.”

“Hi hi, được rồi! Vậy chúng mình sẽ giúp đỡ nhau mà, không nề hà việc gì nhé, ha ha!”

Kha Nhã Doanh vỗ vỗ vào tay Đồng Phi Phi một cách thân thiết: “Cậu mau vào trong với dì Tổng đi! Lát nữa Tiểu Quả sẽ mang bữa tối đến, khoảng sáu rưỡi, được không?”

“Được được, muộn hơn một chút cũng không sao mà!” Đồng Phi Phi vội vàng gật đầu. Kha Nhã Doanh cười, khoác tay Tiểu Quả: “Vậy bọn mình đi trước nhé, cậu mau vào trong đi!”

Hạ Tiểu Quả cũng cười với Đồng Phi Phi: “Anh sẽ không đến muộn đâu.”

“Vâng, được rồi, cảm ơn anh!” Đồng Phi Phi chân thành nói lời cảm ơn Tiểu Quả, cô đứng đó nhìn theo mãi bóng của hai người rời đi cho đến tận khi khuất hẳn trong màn đêm rồi mới quay bước trở lại phòng bệnh.

Suốt bảy ngày sau đó đều là Tiểu Quả một ngày mang ba bữa đưa cơm đến bệnh viện cho bà Tổng và Đồng Phi Phi. Các món ăn vừa đa dạng lại còn tuyệt đối tuân thủ theo tiêu chuẩn nghiêm ngặt về ăn uống đối với bệnh nhân bị cao huyết áp. Sau đó, khi trường của Hạ Tiểu Quả khai giảng, anh vẫn thường tranh thủ lúc trống giờ dạy để đến thăm bà Tổng. Lúc này, Bà Tổng cũng đã hồi phục nhiều, có thể chuyện trò được nhiều hơn. Mỗi lần Tiểu Quả đến thăm, bà Tổng đều rất vui, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều.

Sau khi được Hạ Tiểu Quả giúp đỡ, Đồng Phi Phi nói với Mạnh Tuân rằng anh không cần phải đưa cơm đến viện nữa. Mạnh Tuân cuối cùng cũng không kiên quyết miễn cưỡng nữa nhưng thỉnh thoảng vẫn bớt chút thời gian đến thăm bà Tổng, có hai lần anh còn gặp cả Hạ Tiểu Quả và cũng biết Hạ Tiểu Quả chính là bạn trai không dám công khai của Kha Nhã Doanh.

Bà Tổng nằm ở phòng bệnh thường được khoảng hai tuần thì bác sĩ kiểm tra nói rằng không còn trở ngại gì lớn, đã có thể xuất viện được rồi. Hạ Tiểu Quả cùng với Đồng Phi Phi đưa bà Tổng về nhà an dưỡng. Về đến nhà, bà Tổng nhất định đòi ừ Hạ Tiểu Quả ở lại ăn cơm, Tiểu Quả quả thực không thể từ chối nên đồng ý ở lại.

Lúc ăn cơm, Đồng Phi Phi và Hạ Tiểu Quả mỗi người ngồi một bên bà. Bà ngắm nhìn dung mạo vô cùng giống Quân An của Tiểu Quả mà không nén được, lén lau khóe mắt. Đồng Phi Phi vội vàng nói với vẻ ân cần: “Mẹ, mẹ sao thế? Mẹ thấy khó chịu ở đâu sao?”

“Không có.” Bà Tổng chậm rãi lắc đầu, tâm trạng lặng lẽ hẳn. “Chỉ là mẹ nhớ hồi trước, lúc con và Quân An cùng ăn cơm với mẹ, hồi đó hai đứa con suốt ngày tranh nhau gấp thức ăn ẹ...”

Đồng Phi Phi khẽ mím chặt môi, gấp thức ăn cho bà Tổng. “Mẹ à, cho dù Quân An không còn nữa thì con mãi mãi là con dâu của mẹ, mãi mãi hiếu thuận với mẹ!”

“Mẹ biết, mẹ biết mà...” Giọng của bà Tổng trở nên nghẹn ngào. Đồng Phi Phi bối rối nhìn về phía Hạ Tiểu Quả. Anh vốn im lặng ngồi bên cạnh từ bấy đến giờ chợt lên tiếng: “Dì Tổng à, nếu dì không chê thì con rất mong được làm con trai của dì.”

“Hả?” Bà Tổng vui vẻ ngẩng lên, nhìn Hạ Tiểu Quả, có vẻ như không dám tin. “Con muốn nhận ta làm mẹ sao? Con thực sự muốn được làm con trai của ta sao?”

“Đúng ạ!” Hạ Tiểu Quả điềm tĩnh cười, cất tiếng ảm áp và rõ ràng: “Mẹ!”

“Ôi!” Bà Tổng bật khóc, nắm chặt bàn tay của Hạ Tiểu Quả. Đây là lần đầu tiên Đồng Phi Phi nhìn thấy một nụ cười vui vẻ, hạnh phúc thực sự xuất hiện trên gương mặt bà kể từ sau khi Quân An qua đời.

32. Chương 04 – Phần 8

Chương 4: Đau đớn tận cùng, mất mát tận cùng 8

Đợt Tết, Hứa Lâm cùng bố mẹ đi nghỉ ở Hải Nam, sau Tết quay trở lại làm thì lại bị công ty phái đi công tác. Đợi đến khi cô có thời gian rảnh để đến thăm bà Tổng thì bà đã được xuất viện.

nuôi, sao lần này mẹ lại đột nhiên phát bệnh vậy? Con nhớ đêm Ba mươi con gọi điện chúc Tết mẹ, mẹ vẫn khỏe mà!” Hứa Lâm ngồi bên cạnh bà Tổng, ân cần thăm hỏi.

“Ai mà biết được chứ! Buổi trưa ngày mùng Một mẹ thấy trong người không được khỏe lắm, ngủ một lát tỉnh dậy thấy cũng đỡ hơn một chút, không ngờ sau đó lại đột nhiên bị ngất. Ôi, thực sự mẹ cũng mong lúc đó mình chết luôn được thì tốt. Đạo này khiến cho Đồng Phi Phi vì mẹ mà mệt mỏi nhiều, nó còn gầy hơn cả mẹ!”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy ạ?” Đồng Phi Phi bê đĩa táo đã gọt rửa sạch sẽ ra, ngồi xuống bên cạnh bà Tổng, ân cần nói: “Mẹ đừng có suy nghĩ lung tung nữa! Nếu mẹ thực sự có xảy ra chuyện gì thì con cũng theo mẹ đấy!”

Bà Tổng sững người, chỉ vào Đồng Phi Phi rồi than thở với Hứa Lâm: “Con xem xem, nó nói linh tinh cái gì thế không biết!”

“Nói linh tinh gì chứ ạ? Nói thật đó mẹ!” Hứa Lâm xiên một miếng táo, ăn ngon lành, đứng bên cạnh Đồng Phi Phi. “Mẹ cũng không phải là không biết Đồng Phi Phi lo lắng ẹ thế nào. Còn con nữa, con cũng mong mẹ được sống lâu trăm tuổi, mẹ cũng không được dọa chúng con như thế đâu ạ!”

“Mẹ có dọa hai đứa đâu cơ chứ?” Bà Tổng như không biết là nên khóc hay nên cười. “Mẹ đã đến cái tuổi này rồi, cũng sống được hơn nửa đời người rồi, còn lại được mấy năm tuổi thọ nữa chứ?”

“Con không cần quan tâm mẹ có thể sống thêm được bao nhiêu năm nữa. Dù sao mẹ cũng không được bỏ con lại một mình đâu đấy!”

“Phi Phi!” Bà Tổng bị vẻ kiên quyết lạ thường của Đồng Phi Phi làm cho vô cùng kinh ngạc, bà nắm lấy tay của cô mà nói: “Con vẫn còn trẻ, nói linh tinh cái gì vậy?”

“Con không nói linh tinh...”

“Ày da, được rồi, được rồi, mẹ với Đồng Phi Phi đừng có mà ở đây nói mấy chuyện sống chết nữa đi!” Hứa Lâm ngắt lời của Đồng Phi Phi, rồi nói với bà Tổng: “Mẹ cũng vậy đó! Lần này, mẹ khó khăn lắm mới được xuất viện, chẳng phải là rất tốt hay sao, làm sao mà vẫn nói mấy lời gở này chứ? Nếu mẹ thực sự có xảy ra chuyện gì thì những ngày tháng vất vả của Đồng Phi Phi vừa rồi chẳng phải là vô ích sao? Ồ, không đúng, phải nói là bao nhiêu năm vất vả đều vô ích mới đúng!”

Bà Tổng nghe Hứa Lâm nói vậy, thở dài một tiếng: “Được rồi, mẹ không nói nữa. Phi Phi bao nhiêu năm nay cũng không phải dễ dàng gì rồi.”

Ba người ngồi nói chuyện thêm một hồi, sau đó Đồng Phi Phi đứng dậy đi nấu cơm. Bà Tổng nhìn Phi Phi đi vào hăn trong bếp rồi mới hạ thấp giọng nói với Hứa Lâm: “Hứa Lâm, đợt trước con lại sắp xếp cho Phi Phi đi xem mặt phải không?”

“Vâng.” Hứa Lâm gật đầu, giải thích: “Nhưng bây giờ con không muốn để cô ấy phải chịu áp lực về chuyện kết hôn nữa, con muốn giới thiệu cho cô ấy một người bạn trai thực sự. Lần này con giới thiệu cho cô ấy mấy người rất được. Trong đó có một người rất vừa ý với cô ấy đó mẹ, nghe nói sau Tết còn đến phòng môi giới hôn nhân hỏi thăm cách liên hệ với cô ấy nữa.”

“Ồ? Chàng trai đó là người như thế nào vậy? Hoàn cảnh gia đình thế nào? Cảm giác của Đồng Phi Phi với người đó ra sao?”

“Người con trai đó tên là Điền Hâm, hơn Phi Phi hai tuổi, gia cảnh cũng bình thường thôi nhưng anh ấy là người rất biết cầu tiến. Anh ấy tốt nghiệp trường đại học danh tiếng xong lại đi học cao học. Bây giờ anh ấy đang làm ột công ty viễn thông lớn, đãi ngộ cũng rất tốt. Hơn nữa, tính cách của anh ấy cũng rất tốt, con nghe Đồng Phi Phi nói tối hôm đó bọn họ nói chuyện rất vui vẻ.”

“Vậy sau đó sao Phi Phi lại không liên lạc với người ta nữa?”

“Haizz, mẹ cũng không phải là không biết...” Hứa Lâm chưa nói hết câu thì bà Tổng cũng đã hiểu, ánh mắt bà tối hăm: “Cái con bé Phi Phi này, thật là cố chấp quá đi.”

Bà Tổng dù gì là bệnh nhân mới được xuất viện nên nói chuyện một hồi lâu thì người cũng cảm thấy mệt. Hứa Lâm dìu bà vào phòng trong nghỉ ngơi rồi đi vào bếp giúp Đồng Phi Phi.

“Mình thấy sức khỏe của mẹ vẫn còn yếu. Cậu đã xin nghỉ hơn nửa tháng rồi đúng không, có thể xin nghỉ thêm nữa được không?” Hứa Lâm vừa giúp Đồng Phi Phi rửa rau vừa hỏi.

“Ừ, mình đã hỏi Tổng giám đốc Mạnh rồi, anh ấy nói đợt này công ty không bận lắm, cũng không có việc gì nên mình có thể xin nghỉ thêm.”

“Không bận lắm ư?” Hứa Lâm ngạc nhiên. “Anh ta nói với cậu như vậy sao?”

“Ừ, sao vậy?”

Hứa Lâm nhìn Đồng Phi Phi, vẻ bối rối: “Cậu thực sự không biết thật sao? Phòng Kế hoạch chúng ta bây giờ rất bận đó!”

“Rất bận ư?” Đồng Phi Phi ngạc nhiên hỏi. “Dự án đợt trước Tết chẳng phải là đã sắp xong rồi hay sao? Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?”

“Không phải là dự án đó đã xảy ra chuyện gì mà là chúng ta lại tiếp nhận thêm một dự án lớn nữa.” Hứa Lâm nói một cách khoa trương. “Nếu không thì cậu nghĩ tại sao mà mình vừa quay lại công ty, đến thời gian tạt qua bệnh viện thăm mẹ nuôi cũng không có đã bị công ty phái đi công tác chứ? Dự án lần này có quy mô lớn hơn dự án trước Tết rất nhiều, cả phòng Kế hoạch đều phải dốc sức làm, ngay cả đứa mới vào công ty chưa được nửa năm như mình còn bị phái đi công tác nữa là, cái tên Thần Mặt Đen còn mệt quá tới mức bị xuất huyết dạ dày nữa đó! Vậy mà anh ta lại có thể nói với cậu là “không bận lắm” hay sao?!”

Đồng Phi Phi ngừng tay, im lặng. Chả trách mà đợt trước không thấy Mạnh Tuần đến viện thăm bà Tổng nữa, điện thoại cũng ít gọi, thì ra anh cũng mệt quá mà đổ bệnh. Thế mà cô lại hoàn toàn không biết gì.

“Vậy bây giờ Tổng giám đốc Mạnh đã khá hơn nhiều chưa?”

“Có vẻ đã đỡ nhiều rồi, không đỡ cũng phải gắng sức thôi!” Hứa Lâm than một câu. “Trước đây chúng ta toàn gọi anh ta là Thần Mặt Đen, bây giờ mới biết anh ta quả thực như thần vậy! Mình nghe Tiểu Trương nói, anh ta toàn nôn ra máu mà vẫn không chịu nằm viện, đến viện lấy thuốc rồi lại quay trở lại làm. Cái tập đoàn kiểu gia đình thế này nên cũng khác, anh ta là người kế nghiệp nên rõ ràng phải dốc hết tính mạng mà làm thôi!”

Người kế nghiệp ư? Đồng Phi Phi nghĩ đến người anh trai với ánh mắt lạnh lùng của Mạnh Tuần, thấy tim mình đột nhiên như thể bị bóp nghẹt. Vì một gia tộc như thế, có xứng đáng để anh liều mạng như vậy không? Lẽ nào anh không biết rằng sức khỏe của mình mới là điều quan trọng nhất hay sao? Đồng Phi Phi tháo tạp dề, nói với Hứa Lâm: “Hứa Lâm, cậu giúp mình để ý một chút, xì dầu ở nhà sắp hết rồi, mình đi siêu thị mua thêm một chai.”

“Hả? Cậu dùng loại nhãn hiệu nào? Để mình đi mua giúp cậu!”

“Không cần đâu, để mình tự đi được rồi, cũng để xem xem có cần mua thêm thứ gì nữa không. Cậu đi xem ti vi đi, đồ ăn đợt mình quay trở về rồi xào cũng được.” Đồng Phi Phi vừa nói vừa bước ra khỏi bếp, cầm điện thoại, ví tiền rồi đi ra ngoài. Bước ra khỏi khu nhà, cô lập tức mở danh bạ điện thoại, tìm tên của Mạnh Tuần, ngón cái lướt qua lướt lại trên nút gọi, cuối cùng cũng nhấn nút gọi.

“Phi Phi?” Mạnh Tuần dường như nghe điện thoại ngay sau khi điện thoại đổ chuông, giọng nói có vẻ hơi căng thẳng: “Có chuyện gì à? Mẹ em xảy ra chuyện gì sao?”

“Không, mẹ em đã được xuất viện rồi, bà đã khỏe hơn.” Đồng Phi Phi nghe thấy rõ ràng ở bên kia điện thoại là một tiếng thở phào nhẹ nhõm, sau đó là giọng của Mạnh Tuần truyền đến kèm theo cả nụ cười: “Vậy là tốt rồi, vừa rồi quả thực anh hơi sợ. Đây là lần đầu tiên em chủ động gọi điện cho anh đấy.”

“Hả, ồ...” Đồng Phi Phi không kịp phản ứng lại, nói với vẻ do dự: “Thực ra, em cũng không có chuyện gì đặc biệt. Anh... anh bây giờ có tiện để nghe điện thoại không? Có đang bận lắm không?”

“Tiện mà, anh không bận.” Giọng ầm áp và dịu dàng của Mạnh Tuần vang lên, có vẻ như anh thật sự rất nhàn rồi vậy. Cho dù lúc này anh vẫn đang cố gắng phê sửa một tập tài liệu: “Chẳng phải anh đã nói rồi

sao, dạo này anh rất rảnh rỗi. Anh rất vui vì em đã gọi điện cho anh, em không cần vội, cứ từ từ mà nói.”

Đồng Phi Phi mím môi lại, cảm thấy trong lòng có chút xót xa: “Em nghe nói bây giờ phòng chúng ta vừa tiếp nhận thêm một dự án lớn nữa. Đợt trước anh bận rộn đến mức ngã bệnh, lại còn bị xuất huyết dạ dày nữa phải không?”

“Hả?” Mạnh Tuân sững người, cây bút trong tay ngừng lại. “Em nghe ai nói vậy?”

“Cái này không quan trọng. Quan trọng là tại sao anh lại có thể liều mạng như vậy chứ? Không phải anh đã từng nói với em rằng có sức khỏe là có tất cả sao?” Giọng của Đồng Phi Phi hơi gấp gáp, tại sao Mạnh Tuân lại có vẻ không coi trọng sức khỏe của mình như vậy chứ?

“Thế nên em gọi điện cho anh là quan tâm đến anh sao?” Nét cười trong giọng nói của Mạnh Tuân càng rõ hơn, nghe chừng có vẻ rất vui. “Nếu sớm biết anh ốm một lần mà khiến em lo lắng như vậy thì anh nên nôn ra máu sớm hơn cho rồi.”

“Mạnh Tuân!” Đồng Phi Phi vội vàng lên tiếng, nói xong mới ý thức được là cô vừa hét tên của anh lên. Thì ra, gọi anh bằng hai từ đó cũng không quá khó khăn như trong tưởng tượng của cô.

“Cuối cùng cũng đã gọi được tên anh rồi à? Thật không dễ dàng gì.” Giọng Mạnh Tuân thấp xuống như mang theo cả chút than thở: “Phi Phi, hôm anh bị đưa vào bệnh viện, thực sự anh đã nghĩ, nếu anh chết thì liệu em có vì anh mà đau buồn một chút nào không?”

Đồng Phi Phi giữ chặt điện thoại, cô cảm thấy tim mình như thể đang bị ai đó bóp nghẹt vậy, nỗi đau đớn và chán nản như lan tỏa khắp cơ thể, giọng nói trở nên run run: “Anh đừng lấy chuyện đó ra làm trò đùa, đừng nói như vậy... Anh biết đấy, em không thích kiểu đùa như thế này chút nào đâu!”

Đầu bên kia im lặng một hồi lâu rồi Mạnh Tuân mới cất tiếng: “Phi Phi, em có đang ở nhà không? Anh đến gặp em nhé?”

“Em vừa đi ra ngoài, đang định đi siêu thị để mua ít đồ...”

“Vậy thì em đứng dưới nhà đợi anh đi! Anh sẽ đến ngay, em đợi anh nhé!” Đồng Phi Phi chưa kịp trả lời thì Mạnh Tuân đã dập điện thoại.

Đồng Phi Phi thở hắt ra một hơi thật sâu, ngẩng lên nhìn đám cây nhỏ bên đường, cái thân khô xơ xác suốt cả một mùa đông không biết từ bao giờ đã mọc ra vô số những lộc non xanh, một cảnh sắc mang đầy sức sống mạnh mẽ, dường như hương vị ấm áp của mùa xuân thực sự đang đến rồi.

33. Chương 04 – Phần 9

Chương 4: Đau đớn tận cùng, mất mát tận cùng 9

Đồng Phi Phi đứng đợi dưới nhà chẳng bao lâu đã nhìn thấy chiếc xe Volvo màu xám bạc lao nhanh đến. Lúc Mạnh Tuân bước từ trên xe xuống, thậm chí cô vẫn còn có thể nghe thấy tiếng của động cơ xe. Mạnh Tuân mặc chiếc áo gió màu đen đứng trước mặt cô. Ánh mặt trời đầu xuân tươi sáng ấm áp chiếu rọi trên người anh, để lại những vệt nắng tròn vàng nhạt. Cô ngẩng lên nhìn vào gương mặt anh, lúc này mới phát hiện anh quả thật hơi gầy, sắc mặt cũng xanh xao hơn.

“Bây giờ sức khỏe của anh đã tốt hơn nhiều chưa?” Cô hỏi với đôi chút do dự. Mạnh Tuân tươi cười rạng rỡ: “Anh không sao rồi. Lần trước nếu nói ra thì cũng hơi đáng sợ, thực ra cũng không có gì đâu.”

Không có gì ư? Nôn ra máu mà nói là không có gì, vậy thì phải xảy ra chuyện như thế nào mới được coi là có gì chứ? Đồng Phi Phi than thở: “Anh không sao là tốt rồi. Sau này đừng có liều mạng như vậy nhé, có điều gì quan trọng hơn sức khỏe cơ chứ?”

“Thì ra em cũng hiểu đạo lý này đấy?” Mạnh Tuân cố tình tỏ ra vẻ ngạc nhiên. “Vậy hồi trước là ai định ngày ngày ngồi ngủ trên ghế ở trong bệnh viện mà không định đặt một cái giường nghỉ chứ?”

“Lúc đó là vì em muốn tiết kiệm. Hơn nữa, em biết là mình có thể ngủ được ở trên ghế.” Đồng Phi Phi cười. “Nhưng dù sao thì cũng phải cảm ơn anh, cả chủ nhiệm Lưu nữa. Mẹ em vẫn luôn nói phải mời anh và chủ nhiệm Lưu một bữa mới được.”

“Phi Phi!” Mạnh Tuân cười. “Giữa chúng ta không nên nói những lời như thế này nhỉ?”

Đồng Phi Phi nhìn ánh mắt mang ý cười của Mạnh Tuân, mím môi lại: “Nên chứ. Bạn bè giúp đỡ lẫn nhau cũng vẫn cần nói lời cảm ơn chứ.”

“Bạn bè sao?” Mạnh Tuân sững người, ánh mắt buồn bã. Anh nhìn Đồng Phi Phi, giọng nói hơi có chút do dự. “Là vừa rồi trong điện thoại anh đã nghe nhầm hay là bây giờ anh đã hiểu sai đây?”

“Vừa rồi anh không hề nghe nhầm, và bây giờ anh cũng không hề hiểu sai.” Đồng Phi Phi bình tĩnh nhìn Mạnh Tuân. “Vừa rồi trong điện thoại em đã gọi anh là Mạnh Tuân, em cũng rất quan tâm đến anh bởi vì em đã coi anh như bạn của em. Nhưng mà, chỉ là bạn bè mà thôi, là bạn giống như Kha Nhã Doanh vậy.”

“Bạn bè giống như Kha Nhã Doanh sao?” Nét cười trong đáy mắt của Mạnh Tuân cuối cùng cũng biến mất hoàn toàn. Anh đưa tay lên day day huyệt nhân trung, dường như muốn được trút bỏ điều gì đó nhưng cuối cùng lại buông xuôi: “Được thôi, bạn bè thì bạn bè, hơn nữa còn được coi là bạn bè giống như Kha Nhã Doanh thì cũng khá tốt rồi. Bây giờ, có phải em vẫn muốn đi siêu thị hay không? Đi thôi, anh đưa em đi.”

Mạnh Tuân đưa Đồng Phi Phi đi siêu thị mua ít đồ rồi đưa cô về nhà. Trên xe, Đồng Phi Phi hỏi Mạnh Tuân, cô có cần quay lại đi làm hay không thì Mạnh Tuân đáp: “Bây giờ mẹ em không cần người chăm sóc nữa, cũng được chứ?”

Đồng Phi Phi nghĩ rồi lắc đầu, Mạnh Tuân cười nói: “Vậy thì thôi, chuyện công ty em không cần phải lo lắng, cũng không phải là không có em thì công ty không thể hoạt động được. Em cứ yên tâm ở nhà chăm sóc mẹ đi!”

Đồng Phi Phi cúi đầu, không nói thêm gì nữa. Cho đến tận khi Mạnh Tuân đưa cô về đến cổng nhà, cô mới ngẩng lên, nói một cách nghiêm túc: “Cảm ơn anh!”

Mạnh Tuân bật cười, trong giọng cười mang vẻ bao dung: “Cảm ơn cái gì chứ? Chẳng phải đã là bạn rồi sao? Được rồi, em cũng đã ra ngoài lâu rồi, chắc là đi ở nhà đợi cũng sốt ruột lắm! Mau lên nhà đi, có chuyện gì thì cứ gọi điện cho anh. Đừng có nghe người khác nói lung tung, anh không bạn như vậy đâu. Ít nhất vẫn có thời gian để nghe điện thoại của em mà.”

Đồng Phi Phi nhìn dáng vẻ nửa đùa nửa thật của Mạnh Tuân, trong lòng dâng lên một cảm xúc lẫn lộn phức tạp xen lẫn giữa nỗi buồn và sự ấm áp. Cô nhìn xuống, khe khẽ gật đầu với Mạnh Tuân rồi mới đẩy cửa xe, chậm rãi bước xuống.

Mạnh Tuân sau khi đưa Đồng Phi Phi về nhà cũng không quay trở lại đi làm mà lái xe thẳng đến sân bay. Hôm nay, Alex từ Mỹ trở về và anh đã nhận lời đến đón. Khi anh đến sảnh đợi thì chuyến bay của Alex đã hạ cánh, anh đứng chờ ở cổng ra chẳng bao lâu đã thấy Alex xách túi đứng định đi ra.

“Cậu chỉ có tí đồ thế này thôi à? Không có hành lý ký gửi hay sao?” Mạnh Tuân có chút ngạc nhiên, lần này dù gì thì ít nhất Alex cũng phải ở lại trong nước khoảng mười đến mười lăm ngày cơ mà.

“Về nước công tác thì mang hành lý gì cơ chứ? Những đồ cần dùng ở nhà đều đã có, tôi chỉ mang theo mấy bộ quần áo và cái máy tính, chẳng có đồ gì cần phải ký gửi cả.” Alex cùng Mạnh Tuân bước ra khỏi sân bay. Anh bước lên xe, với lấy chiếc bật lửa Mạnh Tuân để trên bệ xe, châm một điếu thuốc, rít vào một hơi thật sâu rồi thoải mái ngồi dựa lưng vào vị trí ghế lái phụ của xe, uể oải phả ra những vòng khói thuốc tròn: “Không có bật lửa, nhịn suốt cả một ngày rồi, thật là khó chịu.”

Mạnh Tuân đưa mắt nhìn anh, nói: “Tôi nhớ là trước đây cậu đâu có nghiện như thế. Sao rồi, mệt lắm à?”

“Còn phải hỏi. Cậu thử ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ xem.” Alex lắc lắc cái cổ, lại rít vào mấy hơi thuốc sau đó dập điếu thuốc đi, đóng cửa sổ xe lại. “Paul đâu? Buổi tối đi đâu uống rượu đây?”

“Cậu không về nhà à?” Mạnh Tuân hơi ngạc nhiên. “Hay là nhà cậu không biết hôm nay cậu về?”

“Ừ, tôi nói với nhà là ngày mai mới về đến nơi. Sợ ngộ nhờ muộn một chút mọi người lại mất công đợi.” Alex nói cũng đúng, một người bạn của anh đáp chuyển bay về nước muộn hơn gần mười tiếng đồng hồ, hại người nhà anh ta phải đợi ở sân bay suốt cả đêm. Mạnh Tuấn gật đầu: “Vậy chúng ta đi ăn cơm trước nhé! Paul không biết là hôm nay cậu có thời gian đi ra ngoài nên đã đi chơi với bạn gái rồi. Xem cậu ta đi chơi với bạn gái rồi thì còn có thời gian mà gặp chúng ta nữa không.”

“Hi hi, tên tiểu tử đó bị dắt mũi thật rồi à?” Alex bật cười. “Lần trước tôi gọi điện cho cậu ta, đã nghe thấy cậu ta nói lần này về nước liệu có kịp thời gian tham dự lễ cưới của cậu ta không đấy. Không ngờ là cậu ta bây giờ cũng chịu khó theo kịp thời đại đấy nhỉ, định cưới gấp cơ đấy!”

“Quá gấp ỷ chứ!” Mạnh Tuấn nhấn mạnh. “Đợt Giáng sinh cậu ta vẫn còn ở nhà tự kỷ một mình, còn kéo tôi ra ngoài uống rượu. Kết quả là hồi Tết đi Lệ Giang một chuyến về nói với tôi là đã yêu một cô gái. Còn chưa được một tháng mà đã chuẩn bị đi đăng ký kết hôn với người ta rồi. Với tốc độ này tôi quả thật nghi ngờ liệu có phải cậu ta đã làm con gái nhà người ta to bụng rồi không đấy!”

“Hả? Thật không đấy?” Alex sững người một chút rồi lắc đầu. “Nhưng dù sao thời đại bây giờ cũng cho rằng cứ lên xe trước rồi mua vé sau cũng được mà.”

“Đúng đấy, bây giờ nhiều phụ nữ còn tức giận vì không thể sống thoáng hơn đàn ông chúng ta đấy.” Mạnh Tuấn than thở nói.

Alex nhìn anh khẽ cười: “Thoáng đến vậy sao? Vậy cô nàng của cậu thế nào rồi? Đã thoáng với cậu hay chưa?”

Ánh mắt Mạnh Tuấn trở nên ảm đạm, anh lắc đầu: “Hôm nay, cô ấy chủ động gọi điện thoại cho tôi, được mấy câu quan tâm đến tình hình sức khỏe của tôi, tôi kích động đến mức lao ngay đến nhà cô ấy. Kết quả, cô ấy nói với tôi rất rõ ràng là, quan tâm đến tôi vì coi tôi là bạn, nhưng cũng chỉ là bạn mà thôi.”

“Ha ha ha, thế là cậu bỗng nhiên bị gội một gáo nước lạnh, trái tim buốt giá phải không?” Alex chế nhạo được hai câu, thấy Mạnh Tuấn không hề phản bác liền vỗ vỗ vào vai anh, an ủi: “Cũng được rồi, người ta đang mở cho cậu một khe hở đấy! Cũng may là cô ấy cũng đã thực sự coi cậu là bạn, bắt đầu quan tâm đến cậu, cũng còn tốt hơn trước là cứ nhất định chỉ đóng giả là bạn thôi, đúng không? Điều này cũng thể hiện sự phòng vệ của cô ấy đã bắt đầu lơ lửng, cậu cứ cố gắng thêm lửa vào, vun vén thêm thì chẳng mấy chốc ngày thành công sẽ đến thôi!”

“Cứ hy vọng vậy.” Mạnh Tuấn thở dài một tiếng, liếc sang nhìn Alex. “Cậu nói chuyện của tôi sao mà hợp tình hợp lý thế? Vậy còn chuyện của cậu thì sao? Vẫn còn nhớ đến cô ấy à? Lần này cậu về có định tìm gặp cô ấy không?”

“Tôi á?” Alex tự cười mỉa mai. “Cho dù muốn gặp thì cũng không thể gặp được. Bây giờ người ta có ở Trung Quốc hay không, tôi cũng không biết, biết đi tìm ở đâu đây?”

“Không phải như vậy chứ? Các cậu đã nhiều năm không liên lạc rồi sao?” Mạnh Tuấn hơi ngạc nhiên nhìn Alex.

Alex cười đau khổ, lắc đầu: “Cô ấy đổi số điện thoại rồi, cũng không chịu trả lời email của tôi, gửi tin nhắn trên QQ, MSN cũng không nhận được bất cứ phản hồi nào, tôi thực sự không thể liên lạc được.”

Mạnh Tuấn nhìn thần sắc ủ ê của Alex, giọng cũng trầm hẳn xuống: “Cô ấy thực sự đã dứt khoát rồi, cậu vẫn còn nhớ đến cô ấy làm gì nữa? Tìm người khác đi thôi.”

“Không phải là không chịu tìm.” Alex nói với vẻ bất cần. “Chỉ là chưa gặp được người thích hợp mà thôi. Haizz, đừng nói chuyện này nữa, mau tìm chỗ nào đấy để lấp đầy cái bụng rỗng đã, bữa ăn trên chuyến bay mình đã nôn hết cả rồi!”

Mạnh Tuấn nhíu mày nhìn đồng hồ trên xe: “Hôm nay cuối tuần, ngày này mấy chỗ tốt một chút rất đông người, đợi có chỗ trống thì chắc cũng mất hàng tiếng đồng hồ. Hay là để tôi đưa cậu đến quán này nhé, chỗ này chắc là không cần phải đợi đâu, khẩu vị cũng khá vừa miệng.”

“Được đấy! Chỗ mà cậu thấy đồ ăn vừa miệng thì chắc chắn là ổn rồi, vậy chúng ta đến chỗ đó đi!”

Nơi mà Mạnh Tuân đưa Alex đến chính là cái quán nhỏ mà đêm Giáng sinh Đồng Phi Phi đưa anh đến. Anh vừa mới bước vào quán thì chị Trương đã ra đón: “Hoan nghênh, hoan nghênh!”

Chị nhiệt tình đưa Mạnh Tuân và Alex vào tận chỗ ngồi rồi đưa thực đơn ra với một nụ cười vui vẻ trên môi: “Cậu Mạnh hôm nay muốn ăn gì vậy?”

“Chị vẫn còn nhớ tôi sao?” Mạnh Tuân hơi ngạc nhiên, kể từ sau đêm Giáng sinh đó anh cũng chưa hề quay lại nơi này thêm lần nào, bây giờ cũng được khoảng gần hai tháng rồi, thế mà bà chủ quán vừa nhìn đã có thể nhận ra anh sao?

“Đương nhiên! Cậu là người mà Đồng Phi Phi đưa đến bữa trước, làm sao tôi lại không nhớ được cơ chứ? Đạo này Phi Phi cũng không thấy đến, con bé vẫn khỏe chứ?”

“Vâng, đợt trước mẹ cô ấy bị bệnh phải nằm viện nên cô ấy phải chăm sóc bà.”

“Hả? Là bà nội nó chứ? Hồi nó mười tuổi thì bố mẹ đều mất cả. Ôi, tội nghiệp quá! Con bé này sao mà số nó khổ đến vậy. Năm đó, nó đến chỗ tôi làm chính là vì bà nội bị bệnh, ngày nào nó cũng ở chỗ tôi làm đến một, hai giờ sáng, sớm ngày hôm sau lại vội vàng đi nơi khác làm thêm...”

“Phi Phi mà chị nói đến không phải là Đồng Phi Phi đấy chứ?” Alex từ nãy đến giờ chưa nói câu nào bỗng xen ngang hỏi. Mạnh Tuân bị sức nhiệt tỏa ra từ ánh mắt của Alex làm cho giật mình, hơi sững người đáp lại: “Tên là Đồng Phi Phi, sao vậy?”

“Sao vậy ư?” Alex khẽ khếch môi, có vẻ như muốn cười nhưng rốt cuộc lại bị sự thê lương khó nói nên lời làm cho phân tán. “Thì ra từ trước đến nay tôi vẫn chưa hề nói với cậu, hồi đó tôi vội từ Mỹ quay trở về chính là vì một cô gái tên là Đồng Phi Phi sao?”

34. Chương 05 – Phần 1

Chương 5: Nếu yêu phải xa cách, tương tư sẽ là liều thuốc 1

Tối hôm đó, Mạnh Tuân cuối cùng cũng biết Alex chính là Hứa Nhiên, cùng toàn bộ câu chuyện giữa Alex và Đồng Phi Phi.

Chín năm trước, khi Hứa Nhiên lần đầu tiên đưa đồ đến cho em gái Hứa Nhiên, vô tình gặp Đồng Phi Phi đang học năm thứ nhất, Hứa Nhiên vẫn nhớ đó là một chiều đầu thu, trong vườn trường người qua kẻ lại, những sinh viên vừa tan học vội vàng chạy đến nhà ăn, nhưng Đồng Phi Phi một mình ôm sách ngồi bên bờ hồ, không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ âm thanh nào, rất im lặng. Đó là lần đầu tiên Hứa Nhiên gặp Đồng Phi Phi, lúc đó anh chỉ cảm thấy đây là một cô gái rất nhẹ nhàng và tinh tế. Hoàng hôn tỏa sáng trên mặt hồ tĩnh lặng, bóng cô lấp lánh in xuống mặt hồ. Lúc đó, Hứa Nhiên đột nhiên nhớ đến hai câu trong Kinh Thư: “Lau sậy xanh ngắt, cỏ trắng như sương. Người tôi tương tư, đứng bên kia sông.”

Vì vẫn phải mang đồ đến cho Hứa Lâm nên hôm đó Hứa Nhiên không ở lại lâu, nhưng khuôn mặt chỉ mới nhìn thoáng qua đó đã in sâu trong tim anh. Sau này, anh cũng vài lần đến trường Hứa Lâm, tìm kiếm người bên hồ đó, nhưng đáng tiếc không lần nào thấy bóng dáng của Đồng Phi Phi. Sau này, khi Hứa Lâm về nhà kể chuyện ở trường, thường nhắc tới cô bạn cùng phòng, người con gái có hoàn cảnh gia đình không may mắn, học tập rất cố gắng, mỗi tối đều đến phòng tự học học bài đến khi tắt điện mới về phòng ngủ. Lúc đó, bố mẹ mới có một ví dụ để dạy dỗ Hứa Lâm, phải học tập người khác, nhưng anh cũng không để ý. Lúc đó, trong mắt anh những cô gái như vậy hơn một nửa đều là những người thực chất rất ngốc nghếch nhưng hay giả danh trí thức, giống như những cô gái lớp anh ngày ngày học hành chăm chỉ, siêng năng nhưng thành tích rất thấp, khiến người khác cảm thấy đáng thương.

Nào ngờ, anh thuận miệng nói một câu, Hứa Lâm liền dùng giọng điệu chính nghĩa nghiêm khắc phản bác. Cô nói Đồng Phi Phi tuyệt đối không giống những người con gái mà anh biết, cô ấy là người vô cùng linh hoạt, đầy khí chất, cô khắc khổ học tập chỉ vì không muốn người thân duy nhất của cô thất vọng. Cuối

cùng, thậm chí Hứa Lâm tức giận nói, nhất định sẽ tìm cơ hội để anh gặp Đồng Phi Phi, muốn anh, người anh vô cùng tự phụ, sẽ được “mở rộng tầm mắt”.

Lúc đó, anh chỉ khẽ cười. Một tuần sau, khi anh cùng Tổng Quân An đến trường Hứa Lâm, gặp Hứa Lâm và Đồng Phi Phi cùng đi ra. Giây phút đó, anh hoàn toàn sững sờ, đứng chôn chân, cuối cùng cũng không phí hoài công sức! Vì vậy, anh không nói không rằng, kéo hai người họ ra ngoài cửa hàng ăn ngoài trường. Anh vẫn nhớ hôm đó, bọn họ ăn cơm cả nửa tiếng, đột nhiên bên ngoài mưa to, anh mừng thầm, nghĩ lát nữa nhất định phải tìm cơ hội đi chung ô với Đồng Phi Phi. Nào ngờ, ăn chưa xong, anh nhận được điện thoại ở nhà, nói mẹ anh bị ngã gãy xương, bố anh nói anh và Hứa Lâm phải đến bệnh viện ngay. Trong hoàn cảnh đó, anh đương nhiên không còn tâm trí nghĩ đến việc đó nữa, đưa Hứa Lâm đi trước, để Tổng Quân An đưa Đồng Phi Phi về nhà.

“Việc hối hận cả cuộc đời này của tôi chính là ngày hôm đó đã cùng Quân An kéo hai người đó cùng đi ăn cơm.” Giọng Hứa Nhiên trầm hẳn xuống. Anh lấy điều thuốc của Mạnh Tuân trên bàn, đưa lên miệng, châm lửa, nhưng châm mãi không được. Mạnh Tuân nhìn khắp một lượt, lấy bật lửa, “bụp” một tiếng, ngọn lửa bốc lên, thuốc đã được châm. Trong màn khói mờ mờ, Hứa Nhiên nhìn xuống dưới, ngón tay dường như đang run lên.

“Phi Phi bắt đầu với Tổng Quân An như vậy sao?” Mạnh Tuân ngạc nhiên. “Cô ấy không phải là người tin vào tình yêu sét đánh!”

“Đúng vậy, nếu hôm đó Quân An chỉ đưa cô ấy về ký túc xá thì có lẽ tôi cũng không mất cơ hội nhanh như vậy.” Hứa Nhiên lắc đầu, cười sầm sẫm. “Có một số chuyện, chỉ trong gang tấc. Hôm đó, lúc Quân An đưa Phi Phi về, để bảo vệ cô ấy, cậu ta bị một chiếc xe đâm phải, bị cào xước một vết lớn. Vết thương cũng không nghiêm trọng, nhưng hôm đó mưa to nên vết thương bị ngấm nước mưa, sau đó bị nhiễm trùng, chữa trị mãi mới khỏi. Vì thế Phi Phi cảm thấy có lỗi, thường đến thăm cậu ấy, rồi cứ như thế hai người họ yêu nhau.”

Mạnh Tuân gật đầu, điều này rất phù hợp với tính cách của Đồng Phi Phi. Cô ấy là người “mưa dầm thấm lâu”, nếu Tổng Quân An chỉ theo đuổi bình thường, rất có thể cô ấy sẽ từ chối, nhưng nếu cậu ấy là ân nhân cứu mạng, trong lòng cô ấy cảm thấy có lỗi, chắc chắn sẽ không có cách nào khước từ.

“Thế Tổng Quân An có đối tốt với Phi Phi không?” Mạnh Tuân nghi ngờ hỏi, Hứa Nhiên gật đầu chắc nịch: “Rất tốt, nhưng lúc đầu tôi cũng không từ bỏ. Quân An là người anh em từ nhỏ của tôi, vẻ ngoài đẹp trai, lại dịu dàng, đám con gái rất thích cậu ấy, đến em gái tôi năm đó cũng theo đuổi cậu ấy, hận đến mức phải nhận cậu ấy làm anh, nhưng cậu ấy đối với Phi Phi vẫn một lòng một dạ.”

Mạnh Tuân thở dài: “Chả trách, sau khi cậu ta mất, Phi Phi khó quên đến như vậy.”

“Đúng vậy.” Hứa Nhiên hít một hơi thuốc thật sâu, nhả làm khói cuộn tròn tròn, rất lâu sau mới nói tiếp: “Năm đó, cái chết của Quân An với Phi Phi là một sự đả kích rất lớn. Đặc biệt Quân An qua đời không được bao lâu, bà nội của Phi Phi cũng bị bệnh rồi qua đời. Lúc đó, nếu không vì Phi Phi phải chăm sóc mẹ Quân An, tôi nghĩ cô ấy cũng sớm hủy hoại bản thân rồi.”

Mạnh Tuân nhớ lại bộ dạng gầy gò, ốm yếu của Đồng Phi Phi, cau mày, “Năm năm trước cậu trở về, bà cô ấy đã mất sao?”

“Ừm, bà nội cô ấy vừa mới mất, tiếp đến dì Tổng bị bệnh tim phải vào bệnh viện.” Hứa Nhiên thấy sự bất mãn trong giọng điệu của Mạnh Tuân, khẽ cười, “Cho nên bây giờ cậu đã hiểu tại sao lúc đó tôi vừa nghe thấy thông tin này, lập tức vội vàng quay về, đến thời gian gặp mặt các cậu cũng không có rồi chứ? Đó là vì tôi đi tìm cô ấy.”

Mạnh Tuân không nói. Lúc đầu, anh và Paul chê Hứa Nhiên trọng sắc khinh bạn, vì ngày Hứa Nhiên trở về vừa đúng sinh nhật anh. Nhớ đến ngày hôm đó, Mạnh Tuân vội vàng hỏi: “Cậu vừa về đã đi tìm cô ấy?”

Hứa Nhiên gật đầu: “Đến hành lý tôi cũng không mang về nhà, lấy hành lý xong liền chạy đi tìm cô ấy. Vừa may tôi kịp quay về, cậu biết tôi tìm thấy cô ấy ở đâu không?”

Mạnh Tuân ngạc nhiên, tối hôm đó chính anh đưa Đồng Phi Phi vào khách sạn qua đêm, lẽ nào...

“Ở cửa hộp đêm.” Câu nói của Hứa Nhiên khiến Mạnh Tuấn thở phào nhẹ nhõm. Hứa Nhiên nhìn về mặt bình tĩnh của Mạnh Tuấn, có chút nghi ngờ: “Cậu biết chuyện trước đây của cô ấy không?”

“Ừm, đã nghe qua.” Mạnh Tuấn mơ hồ trả lời. Chỉ có Paul đã biết chuyện trước đây của anh và Phi Phi, anh chưa từng nhắc đến việc này với Hứa Nhiên.

“Rất cuộc những điều này cô ấy cũng nói với cậu sao?” Hứa Nhiên thực sự kinh ngạc, nhìn ánh mắt Mạnh Tuấn có chút phức tạp, khó nói.

“Tôi chỉ biết cuộc sống của cô ấy rất khó khăn. Cô ấy đi khắp nơi để làm thêm, tới quán rượu làm tiếp viên, thậm chí còn ngủ cùng...”

“Cô ấy thực sự không ngủ cùng!” Hứa Nhiên ngắt lời Mạnh Tuấn. “Tôi hôm tôi về tìm cô ấy, đó là lần đầu tiên cô ấy bán thân, cũng là lần cuối cùng. Tôi hôm đó, cô ấy gặp người tốt, người đó không động đến cô ấy nhưng vẫn trả tiền. Cô ấy vốn định về bar tiếp tục tìm người, nhưng cô ấy đang chuẩn bị đi cùng người khác thì bị tôi bắt gặp. Tôi đuổi người bên cạnh cô ấy đi, sau đó đưa cô ấy rời khỏi quán bar. Sau đó, tôi đã ở trong nước với cô ấy mấy tháng, chỉ ít thời gian đó cô ấy đều không đến những nơi như thế. Sau này, dì Tổng cũng dần dần hồi phục. Tôi tin, cô ấy sẽ không làm những việc như vậy.”

Mạnh Tuấn ngây người ngẩng đầu, chẳng trách sau này anh đi tìm Đồng Phi Phi, tìm mãi không thấy, hóa ra tới đó cô ấy bị Hứa Nhiên dẫn đi khỏi nơi đó. Mạnh Tuấn bỗng cảm thấy vui mừng và thoải mái, anh rút một điều thuốc, từ từ châm lửa, than một câu: “Cậu trở về rất đúng lúc.”

“Đúng lúc?” Hứa Nhiên lắc đầu. “Tôi về quá muộn rồi! Cậu không biết lúc tôi tìm thấy cô ấy, nhìn thấy cô ấy hao mòn, bộ dạng muốn chết, tôi vô cùng hối hận, tự trách mình!”

Hứa Nhiên xoa xoa trán, khóe mắt đỏ lên: “Cậu không biết lúc trước cô ấy là một người lanh lợi, hoạt bát thế nào đâu. Cô ấy yêu Quân An như vậy, đến hôn nhau cũng cảm thấy ngượng ngùng. Nhưng sau này để chữa bệnh cho bà nội và dì Tổng, cô ấy đã có thể ép mình đi làm tiếp viên quán bar, thậm chí chấp nhận cả việc bán thân! Cậu không biết đối với cô ấy mà nói điều đó có ý nghĩa gì đâu! Cô ấy muốn hoàn toàn hủy hoại mình, cậu biết không? Tôi dám khẳng định, nếu năm đó dì Tổng có chuyện gì xảy ra, cô ấy lập tức sẽ đi theo dì Tổng! Cậu có tin không?”

Tay Mạnh Tuấn kẹp lấy điều thuốc, anh ngây người: “Chưa chắc! Tôi cảm thấy cô ấy rất kiên cường!”

“Chưa chắc? Hứa Nhiên cười sâu nào. “Cậu nghĩ tại sao lúc đầu tôi nhất định sống chết bảo vệ cô ấy, đến học hành cũng không muốn, chỉ muốn bảo vệ cô ấy, cho đến khi dì Tổng hồi phục trở lại, tôi mới dám đi? Cậu thấy bên ngoài cô ấy rất kiên cường, thực sự cho rằng cô ấy có thể chịu đựng tất cả?”

Hứa Nhiên lắc đầu buồn rầu: “Đừng bị vẻ ngoài của cô ấy đánh lừa! Sự kiên cường của cô ấy đều chỉ là miễn cưỡng cố gắng thôi, thực sự cô ấy mong manh, yếu đuối hơn cậu và tôi nghĩ! Vì vậy, chính dì Tổng mới khiến cô ấy còn cảm thấy mình có ý nghĩa để tiếp tục sống!”

Điều điều thuốc trong tay Mạnh Tuấn rơi xuống mặt bàn, anh dường như không biết. Anh chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi dâng lên, sau đó lan ra toàn thân, lưng bỗng nhiên lạnh toát.

“Vậy sau đó cậu vẫn để cô ấy một mình ở đây, rồi đến nước Mỹ? Cứ coi như mẹ cô ấy không xảy ra chuyện, cũng chắc chắn sau này không xảy ra chuyện gì chứ?” Một lúc sau Mạnh Tuấn mới quay người lại, giọng điệu có chút tức giận.

Hứa Nhiên bật cười: “Cậu cảm thấy tôi làm sai? Lúc đầu ai nói tôi không đáng, cho rằng tôi nên sớm đi Mỹ, không cần ở nhà chăm sóc cô ấy?”

Mạnh Tuấn cau mày, sắc mặt có chút lo lắng. Thực sự đây không phải lần đầu anh khuyên Hứa Nhiên, nói gì chẳng nữa mỗi người đều có số mệnh riêng của mình, anh không thể thì cũng không nhất thiết phải mãi mãi là vị cứu tinh của người khác.

“Là cô ấy ép tôi đi.” Hứa Nhiên cũng không có ý chê cười Mạnh Tuấn, giọng điệu biến thành cô đơn và thất vọng. “Không phải cậu hiểu kỳ rất cuộc cô ấy đã nói gì với tôi, khiến tôi nản chí, cúi đầu chán nản đi Mỹ sao?”

Hứa Nhiên cúi đầu, gí đầu mẩu thuốc vào gạt tàn, những tơ khói bay lên, nằm rải rác trong gạt tàn sứ màu trắng.

“Hôm đó, cô ấy dẫn tôi đến trước mộ Quân An, nói với tôi: “Hứa Nhiên, anh nghe rõ đây, em, Đồng Phi Phi, thề với trời cả đời này em chỉ yêu một mình Quân An, cả đời này em sinh ra là người của anh ấy, chết làm ma nhà anh ấy. Bây giờ, em vẫn sống trên thế giới này, chỉ vì thay Quân An hiểu đạo với mẹ anh ấy. Dì Tổng đi ngày nào, ngày đó em sẽ đi theo Quân An. Nếu anh hy vọng em có thể bình tĩnh sống nốt cuộc đời này, xin đừng làm phiền em. Vì khi em nhìn thấy anh, em chỉ nhớ đến Quân An, nhìn thấy anh, em chỉ cảm thấy đau khổ, chỉ muốn lập tức kết thúc mạng sống này mà đi theo anh ấy.”

Hứa Nhiên nói xong, ngẩng đầu, nhìn Mạnh Tuấn: “Cô ấy nhìn thấy tôi, sẽ đau khổ, lập tức muốn chết. Vậy cậu cho rằng tôi có thể làm gì? Tôi chỉ yêu cô ấy, có thể làm thế nào? Lẽ nào tôi thực sự ép cô ấy chết? Tôi không có sự lựa chọn nào khác. Tôi chỉ có thể rời xa cô ấy, đến nơi mà cô ấy không nhìn thấy tôi, cũng không biết ở đâu để dõi theo cô ấy cả đời này.”

Mạnh Tuấn nhìn đôi mắt Hứa Nhiên đỏ hoe, cảm xúc lẫn lộn. Trước đây, anh thực sự vì Hứa Nhiên gặp chuyện bất bình, lúc đầu anh thậm chí cùng Paul vẫn lên án chỉ trích trái tim Đồng Phi Phi như sắt đá, khinh thường sự nhớ thương khôn nguôi của Hứa Nhiên. Nhưng bây giờ anh đã hiểu, có một loại cảm giác gọi là không thể theo ý mình, có một loại tình cảm giống như bát nước đã đổ đi thì khó lấy lại.

Phải yêu một người nhiều như thế nào mới có thể thề với trời, nguyện sống chết với người ấy như thế? Phải yêu một người nhiều như thế nào mới có thể biết là không hề có cơ hội và hy vọng mà vẫn kiên quyết, âm thầm cả đời bảo vệ một người cô độc?

Anh chưa từng nghĩ, Hứa Nhiên luôn tự ti “tình dư thừa” là có ý như vậy. Hóa ra, lẽ nào yêu đến tận cùng thực sự chỉ là một mình cậu ấy, cũng có thể thầm kiên trì, kiên trì yêu mãi mãi một người.

35. Chương 05 – Phần 2

Chương 5: Nếu yêu phải xa cách, tương tư sẽ là liều thuốc 2

Tối hôm đó, Mạnh Tuấn cùng Hứa Nhiên uống đến say mềm. Khi Paul nghe điện thoại của Mạnh Tuấn đến đón hai người, Hứa Nhiên đã say khướt. Paul kinh ngạc nhìn Hứa Nhiên sõng soài trên bàn, Mạnh Tuấn uống say đến mức hai mắt đỏ au, không nén nổi ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy? Hai người đấu nhau chuyện gì vậy?”

Mạnh Tuấn cười sần sùi, lấy tay xoa mặt để tỉnh táo hơn một chút, nói: “Đồng Phi Phi, người tôi yêu chính là người Alex không bao giờ quên được.”

“Hà?” Paul ngây người. “Thế là thế nào? Không phải Alex nói người con gái đó đã rời khỏi nơi này sao?”

“Là em gái cậu ấy lừa cậu ấy. Hoặc là Đồng Phi Phi muốn em gái cậu ấy lừa cậu ấy.” Mạnh Tuấn lắc đầu. “Không biết. Dù sao thì mọi người đang lừa cậu ấy.”

“Vậy thì bây giờ...” Paul nhìn Mạnh Tuấn sa sầm mặt mày, không biết nên nói gì.

“Được rồi, đừng nói gì nữa. Giúp tôi đưa cậu ấy lên xe, bộ dạng cậu ấy thế này chắc chắn không về nổi, để cậu ấy ở lại chỗ tôi đêm nay.” Mạnh Tuấn vút chìa khóa cho Paul, vịn vào bàn đứng dậy, chân nọ đá chân kia, liêu xiêu bước ra ngoài. Paul đỡ thân hình nặng nề của Alex, nhìn bóng liêu xiêu của Mạnh Tuấn đang đi phía trước, thở dài. Hai người này đều là những người trọng tình, sao có thể cùng yêu một người con gái kia chứ?

Sáng hôm sau, khi Hứa Nhiên tỉnh dậy, Mạnh Tuấn đã đến công ty làm việc. Hứa Nhiên ra phòng khách, danh định lấy hành lý rời đi, đột nhiên nhìn thấy trên cửa tủ giày dán một mảnh giấy, bên trên viết địa chỉ: Phòng 302 nhà A, tiểu khu Phúc Viên, đường Chính Hóa.

Cầm mảnh giấy, Hứa Nhiên thấy vài chữ viết trên đó, dường như đang sau muốn viết điều gì nữa, nhưng rốt cuộc chỉ là mặt giấy trắng. Anh xoa xoa huyết thái dương, nhét mảnh giấy vào túi quần. Lúc mở cửa, anh bỗng thở dài, nhớ lại đêm hôm qua, anh hỏi Mạnh Tuấn, có thực sự muốn ném thử cảm giác khi tình cảm không có kết quả không, Mạnh Tuấn vẫn kiên quyết trả lời. “Vì cô ấy, tôi đồng ý.”

Khi Hứa Nhiên đến dưới nhà Đồng Phi Phi đã gần mười giờ. Anh đứng trong chỗ để xe dưới tòa nhà, nhìn lên trên cánh cửa sổ tầng ba, không biết cánh cửa sổ nào là phòng của Đồng Phi Phi. Đang lúc anh nhìn xung quanh, trên ban công xuất hiện một dáng hình gầy gầy. Trong khoảnh khắc đó, Hứa Nhiên như thấy có một luồng điện chạy qua người.

Cô ấy vẫn mặc chiếc áo len bảy năm trước. Anh vẫn nhớ chiếc áo len ấy là trước khi anh ra nước ngoài, Quân An đã mua tặng Phi Phi khi cậu ấy buôn bán quần áo xuất khẩu.

Đồng Phi Phi ngẩng đầu, ở trên đó phơi quần áo. Hứa Nhiên nhìn lên, ánh mắt chưa xót, rục rịch.

Năm năm rồi, anh không có tin tức gì của cô, cũng không thể liên hệ với cô, thậm chí cũng không biết cô rốt cuộc có còn sống trên thế giới này nữa không. Cái anh có thể duy nhất lật lại đọc chỉ có bức ảnh thời đại học. Tấm ảnh đó là tấm ảnh chụp chung bốn người bạn họ: Phi Phi, Quân An, Lâm Lâm và anh. Phi Phi tựa vào người Quân An, rất dịu dàng mà tình cảm. Còn anh, qua Lâm Lâm, qua Quân An mới nhìn thấy anh, cũng chỉ là một người đứng gần cô.

Anh nấp vào trong bóng của nhà gửi xe, cho dù Phi Phi không phát hiện ra anh, anh vẫn có thể giấu mình kín hơn. Anh không dám lộ diện. Anh có thể nhìn thấy người đang đứng trước mặt anh bình an, mạnh khỏe là đã cảm thấy ông trời ban cho anh một ân đức lớn. Anh không có cách nào để hình dung hôm qua khi nghe thấy Mạnh Tuấn nói Phi Phi vẫn đang ở đây, vẫn sống tốt, anh đã vui mừng, cảm kích như thế nào.

Dường như chỉ trong chớp mắt, Phi Phi đã phơi xong quần áo và bước vào trong. Hứa Nhiên ngẩn người đứng nhìn ban công vắng bóng người, một cơn gió lạnh thấu xương xuyên qua bãi gửi xe trống, khiến cả thế giới đều biến thành trống vắng và cô đơn, chỉ có tiếng gió rít bên tai. Chính vào giây phút này, anh đột nhiên cảm thấy đó gọi là cái lạnh đầu xuân.

Buổi tối, ăn xong cơm, Hứa Nhiên gọi Hứa Lâm đến phòng. Hứa Lâm thấy bộ dạng anh ỉu xìu, quan tâm hỏi: “Một lần sao? Hôm nay anh mới về, nghỉ ngơi sớm đi, có chuyện gì ngày mai nói.”

“Tối hôm qua anh đã về rồi.” Câu nói của Hứa Nhiên khiến bước chân Hứa Lâm dừng lại, cô quay người hỏi: “Hôm qua anh đã về rồi? Tại sao không về nhà?”

“Anh đến nhà bạn tụ tập một tối.” Hứa Nhiên lấy bao thuốc trong túi, nhưng nhớ đến Hứa Lâm không chịu được mùi thuốc lá, lại cất bao thuốc đi. “Buổi sáng anh đã đến tiểu khu Phúc Viên. Không phải em chưa từng tới đó chứ?”

Hứa Lâm ngây người: “Tiểu khu Phúc Viên? Tiểu khu Phúc Viên nào? Em không biết...”

“Bây giờ, em và Phi Phi làm cùng công ty đúng không?” Hứa Nhiên thấy sắc mặt Hứa Lâm vẫn bình tĩnh, nói thẳng: “Trước khi em về, anh đã hỏi bố mẹ. Em thường đến nhà dì Tổng, thậm chí tối qua em cũng đến đó, đúng không?”

Hứa Lâm cúi đầu, im lặng không nói.

“Tại sao phải lừa anh?” Giọng Hứa Nhiên sầm sập, bối rối. “Anh luôn tin em. Năm năm trước, em nói với anh Phi Phi đi rồi, đã rời khỏi nơi này, anh thực sự đã tin. Năm năm qua, nếu anh hỏi bố mẹ dù chỉ một lần, cũng sẽ không bị em lừa dối lâu như vậy. Nếu tin em, anh sẽ không bao giờ biết Phi Phi, cô ấy vẫn ở đây, vẫn luôn ở đây!”

“Thế thì sao? Cô ấy ở đây thì sẽ như thế nào? Cô ấy luôn nói không muốn gặp anh, gặp anh, cô ấy hận không thể chết, anh ở bên cô ấy thì có ý nghĩa gì chứ?”

“Sao em biết cô ấy không muốn gặp anh, gặp anh là hận không thể chết được?” Hứa Nhiên ngạc nhiên hỏi Hứa Lâm. “Trước mộ Quân An, cô ấy nói những lời đó với anh, anh chưa hề nói với em! Tại sao em biết được?”

Hứa Lâm không chịu được, lùi về sau một bước, ngồi xuống ghế: “Đúng, là Phi Phi nói với em...”

“Không thể nào! Với tính cách cô ấy, cô ấy không thể chủ động nói với em những điều đó!” Hứa Nhiên nhìn Hứa Lâm chăm chăm. “Là em, là em ép cô ấy nói đúng không? Anh sớm đã biết, tính cách cô ấy dịu dàng, lúc anh mới về nước, cô ấy cũng không cự tuyệt anh như vậy, sau này sao cô ấy có thể nói những câu hận anh như thế? Chính là em! Là em ép cô ấy đúng không? Tại sao? Tại sao em ép cô ấy đuổi anh đi? Tại sao lừa anh nói cô ấy đã rời khỏi nơi này? Tại sao?”

“Vì em không muốn anh trở thành Quân An thứ hai!” Hứa Lâm cuối cùng cũng không chịu được sự truy vấn của Hứa Nhiên, òa khóc, hét lên.

“Em không thể khiến anh trở thành Quân An thứ hai!” Nước mắt Hứa Lâm khê rơi, sự đau khổ và nỗi thương tâm cất giấu trong khóe mắt bấy lâu được dịp trào ra. “Nếu không phải vì Phi Phi, Quân An sao có thể chết được? Tà khí trên người cô ấy quá nặng! Khắc chết bố mẹ cô ấy, khắc chết Quân An! Lẽ nào em có thể trừng mắt nhìn anh bị cô ấy khắc chết?”

“Em ăn nói hồ đồ gì thế? Cái chết của Quân An đó là một tai nạn ngoài ý muốn! Sao em có thể trách Phi Phi? Cô ấy yêu Quân An như vậy, sao có thể hại chết cậu ấy?” Hứa Nhiên đỏ mắt chất vấn Hứa Lâm. “Không phải em là bạn tốt của Phi Phi sao? Sao em có thể nói những lời này?”

“Chính vì cô ấy là bạn tốt của em, chính vì em cho rằng Quân An và cô ấy ở cùng nhau sẽ hạnh phúc, em mới nhường Quân An cho cô ấy! Đó là việc khiến em cả đời phải hối hận, anh biết không? Anh biết không?” Hứa Lâm ôm mặt, nước mắt rơi xuống lòng bàn tay cô. Ký ức đã nằm sâu trong trái tim cô giờ thức dậy, vết thương chưa đóng vảy đau thương lại nứt ra. Ai biết được cô đã yêu Quân An bao nhiêu năm? Có ai hiểu được sự đau khổ bị thương, hối tiếc, hận thù của cô lớn đến thế nào khi không được nhìn mặt Quân An lần cuối cùng trước khi anh chết?

“Em... Đến bây giờ em vẫn chưa quên được Quân An?” Hứa Nhiên đau khổ ngồi trên giường, đây là lần đầu tiên Hứa Lâm không hề do dự bày tỏ sự bi thương và tuyệt vọng của cô trước mặt anh. Năm năm trước, khi anh từ nước ngoài trở về, Quân An đã mất được mấy tháng, Hứa Lâm mặc dù tinh thần xuống dốc, nhưng anh không ngờ trái tim cô bị tổn thương nặng nề như vậy.

“Quên?” Hứa Lâm bật cười nhưng những giọt nước mắt khiến cho người khác đau lòng. “Quân An chết rồi, Phi Phi sẽ quên anh ấy sao? Nếu Phi Phi chết, anh sẽ quên Phi Phi sao? Tình cảm của họ mới được mấy năm. Em yêu Quân An, yêu bao nhiêu, anh biết không?”

Hứa Nhiên im lặng, lấy khăn giấy trên bàn đưa cho cô, đối diện với Hứa Lâm thế này, anh thực sự không biết đổ lỗi như thế nào và đổ lỗi cho ai. Hứa Lâm lấy khăn giấy lau nước mắt, một lúc sau mới bình tĩnh nói: “Năm năm trước, em thực sự đã đi tìm Phi Phi, muốn cô ấy tìm cách để anh rời xa cô ấy. Bố mẹ chỉ có anh là con trai, lẽ nào anh muốn bố mẹ nếm trải cảm giác người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh? Anh đã nghĩ tới chưa, tại sao Phi Phi có thể dễ dàng đồng ý với em? Tại sao cô ấy có thể nói ra những lời hận thù với anh như vậy? Những lời đó có thể do cô ấy tự nghĩ ra? Anh, cô ấy và anh không thể cùng nhau, không thể, anh hiểu không? Cô ấy đã là một người chết, ngày Quân An chết, cô ấy đã chết cùng Quân An. Cô ấy không thể yêu bất kỳ người đàn ông nào nữa. Cho nên năm đó, ép anh phải rời đi chính là cô ấy, không phải em.”

Hứa Nhiên ngây người, nghe xong anh mới từ từ hỏi: “Vậy năm năm trước người lừa anh nói cô ấy đã bỏ đi, rốt cuộc là em hay là cô ấy?”

“Là cô ấy muốn em lừa anh.” Hứa Lâm bình tĩnh trả lời xong, đứng dậy kéo cửa. “Anh, Phi Phi có một lời không dối anh, cô ấy nhìn thấy anh, thực sự chỉ cảm thấy đau khổ! Cho nên anh đừng cố chấp nữa. Anh nên biết, trên thế giới này, có thứ tình cảm chính xác là có duyên nhưng không có phận.”

Có duyên nhưng không có phận? Cô ấy nhìn thấy anh, thực sự chỉ cảm thấy đau khổ?

Cánh cửa từ từ khép lại, Hứa Nhiên ngã vật ra giường. Anh trừng mắt, trân trân nhìn ánh đèn mờ ảo trên đỉnh đầu, cũng chỉ là việc của một mình anh, chỉ là của cá nhân anh, một vai diễn đơn độc. Chín năm tương tư, năm năm đợi chờ, kéo dài và cố chấp, vậy hôm nay, nên hay không nên chấm dứt?

36. Chương 05 – Phần 3

Chương 5: Nếu yêu phải xa cách, tương tư sẽ là liều thuốc 3

Hôm sau, Hứa Lâm vừa bước vào phòng làm việc, thấy Đồng Phi Phi ngồi trước bàn, liền bước đến hỏi: “Sao cậu đi làm rồi? Sao cậu có thể để mẹ ở nhà một mình?”

“Hôm nay có người chăm sóc mẹ rồi.” Đồng Phi Phi cười. “Không phải cậu nói bộ phận mình rất bận sao? Mình và một người bạn đã bàn với nhau, anh ấy vừa mới được tuyển làm thầy giáo mỹ thuật tiểu học. Bây giờ phải lên lớp rất ít, vừa hay có thể thường xuyên giúp mình đến trông nom, chăm sóc mẹ.”

“Bạn nào vậy? Sao mình không biết?” Hứa Lâm nhìn Đồng Phi Phi vẻ nghi ngờ. Cô và Đồng Phi Phi làm bạn từ lâu, cô biết rõ Đồng Phi Phi rất ít giao du. Đặc biệt từ sau khi Quân An mất, Phi Phi dường như rất ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Trừ cô ra, Phi Phi chỉ có mối quan hệ khá tốt với người bạn cùng học cấp ba là Kha Nhã Doanh, cô bạn đó đi Nhật Bản du học vài năm, cũng mới về nước từ hai năm trước. Giáo viên mỹ thuật tiểu học này có lẽ không phải cô ấy.

“Ồ, anh ấy là một người bạn mình mới quen một thời gian trước.” Đồng Phi Phi chưa từng kể về Hạ Tiểu Quả với Hứa Lâm, một là vì mối quan hệ của Nhã Doanh với Tiểu Quả phải giữ bí mật, hai là Tiểu Quả thực sự rất giống Quân An...

“Người bạn của cậu thật tốt.” Hứa Lâm thấy Đồng Phi Phi không muốn nói nhiều, cũng không muốn hỏi thêm.

Đồng Phi Phi về tới công ty mới biết Hứa Lâm không nói sai, cả phòng kế hoạch thực sự đang ở trong giai đoạn tập trung cao độ, đặc biệt là Mạnh Tuấn. Lúc đầu, cô thấy cửa phòng làm việc của Mạnh Tuấn đóng im ỉm, cho rằng anh vẫn chưa đến công ty, sau mới biết anh đã họp cả buổi sáng.

Buổi trưa, Hứa Lâm gọi Đồng Phi Phi cùng đi ăn, cô lắc đầu nói: “Cậu đi đi, mình mang cơm trưa, bây giờ cố gắng làm xong hồ sơ cho kịp thời gian.”

“Ừm, được, vậy mình đi nhé!” Hứa Lâm một mình đi ăn, và phải Tiểu Trương, thư ký của Mạnh Tuấn, hai người họ cùng đi đến nhà ăn.

Đồng Phi Phi xử lý xong tập hồ sơ, thở phào nhẹ nhõm, giơ tay vươn vai, đúng lúc Mạnh Tuấn từ trong phòng làm việc bước ra, bộ dạng mệt mỏi, trong tay cầm một chiếc cốc, đi vào phòng trà. Cô nhẹ nhàng theo Mạnh Tuấn vào phòng trà, thấy Mạnh Tuấn đang đổ cà phê vào cốc, bèn nói: “Anh ăn trưa chưa?”

Mạnh Tuấn nghe thấy tiếng nói bèn quay đầu nhìn, ngạc nhiên hỏi: “Phi Phi? Sao em lại tới đây?”

Đồng Phi Phi không trả lời câu hỏi của anh mà nói: “Bụng đói, uống cà phê rất hại dạ dày, anh còn muốn để bị xuất huyết dạ dày lần nữa sao?”

Mạnh Tuấn cười nhạt: “Không có cách nào, mệt quá, lười đi ăn. Còn em? Ăn trưa chưa?”

“Em...” Đồng Phi Phi đang định nói em mang cơm đi nhưng chưa ăn, nhìn thấy bộ dạng của Mạnh Tuấn, câu nói ấy biến thành: “Em vừa làm xong, vẫn chưa kịp đi ăn.”

“Sao em có thể không ăn trưa?” Sắc mặt Mạnh Tuấn sa sầm.

Đồng Phi Phi không chút sợ hãi, nhìn anh, nhẹ nhàng trả lời: “Em cũng mệt, lười ra ngoài ăn.”

Mạnh Tuấn ngậy người, sắc mặt dịu dàng trở lại, ánh mắt tỏ rõ sự vui mừng: “Em thật là... Vậy chúng ta cùng đi ăn chút gì đó nhé?”

Đồng Phi Phi cuối cùng cũng khẽ cười, gật đầu.

Hai người vào một quán ăn nhanh, Đồng Phi Phi nói với Mạnh Tuấn mình đã sắp xếp xong công việc của gia đình, phần lớn thời gian đều không có vấn đề gì, có thể đi làm bình thường, nhưng chiều thứ Ba và thứ Năm có thể phải đến muộn một chút.

“Em không cần phải khiến mình mệt như vậy. Không phải anh đã nói, để em ở nhà yên tâm chăm sóc mẹ sao?” Mạnh Tuấn nhìn rõ khuôn mặt Đồng Phi Phi đã gầy đi, khẽ cau mày.

“Em vẫn ổn. Bây giờ mẹ em cũng đỡ nhiều, thực sự em ở nhà cũng chỉ giúp mẹ nấu cơm, giặt quần áo, không mệt đâu. Bây giờ công ty bận thế này, em xin nghỉ lâu cũng không ổn.”

“Có gì không ổn? Anh không có ý kiến, em sợ gì chứ?”

“Chính là vì em không thích như vậy.” Đồng Phi Phi thấy Mạnh Tuân không hiểu, bật cười. “Lúc đầu, vẫn như những lời anh nói, hy vọng em không vì mối quan hệ giữa anh và em mà dựa dẫm. Hôm nay, khi em báo với thư ký hết ngày xin nghỉ, nghe nói lần này anh giúp em xin nghỉ đều có lương? Thực sự anh cũng không cần phải làm như vậy, em xin nghỉ việc riêng, vốn không có lương, công ty chúng ta cũng chưa từng có tiền lệ như vậy.”

“Cái này em đáng được nhận. Trừ ngày nghỉ trong năm em vốn được nhận, trước đây em làm thư ký chấp hành làm dự án lớn, tăng ca rất nhiều, lần nghỉ lần này cũng chỉ là bù lại số thời gian em đã làm trước đây. Công ty có tiền lệ như vậy hay chưa anh không cần quan tâm, việc của bộ phận chúng ta, anh nói được, nhân lực anh có thể bố trí được, em không cần phải lo lắng.”

Giọng Mạnh Tuân kiên quyết, Đồng Phi Phi cũng không có cách nào. Cô thấy bộ dạng Mạnh Tuân không dễ dàng thương lượng, đành thở dài, đổi chủ đề: “Em nghe nói dự án lần này chúng ta hợp tác rất nhiều với Mỹ, vậy thời gian này anh có phải đi công tác không?”

Mạnh Tuân nghe vậy, ngây người một lúc, mới lắc đầu nói: “Anh không cần đi, bên Mỹ cử một đại diện chuyên môn sang phụ trách dự án này.”

Đồng Phi Phi gật đầu, cô và bên phụ trách kỹ thuật công trình của Mỹ làm việc với nhau không nhiều nên cũng không hỏi tiếp. Mạnh Tuân thấy thần sắc Đồng Phi Phi nhợt nhạt, im lặng cúi đầu. Anh không biết sau này rốt cuộc cậu ta có tìm Phi Phi không, nhưng nhìn bộ dạng này của cô, có lẽ cô không biết đại diện phía Mỹ cử sang chính là Hứa Nhiên.

Khi Hứa Lâm ăn cơm xong, trở về văn phòng, thấy Đồng Phi Phi không có ở văn phòng. Cô mở hộp cơm của Đồng Phi Phi, bên trong là một bát cháo, chưa ăn chút nào. Cô trấn tĩnh dậy nắp, nhớ đến lúc ăn cơm trưa Tiểu Trương luôn nói Thần Mặt Đen đối với Phi Phi rất tốt. Mặc dù có thể cho cô ấy nghỉ lâu như vậy mà vẫn trả lương, lúc đó cô cảm thấy rất ngạc nhiên, đột nhiên nhớ đến hai ngày trước, sau khi cô nói với Phi Phi, Mạnh Tuân nôn ra máu, Phi Phi lập tức ra ngoài, sau đó khi đổ nước ra ngoài cửa sổ, cô nhìn thấy Mạnh Tuân đã đứng dưới nhà, sau đó dẫn Phi Phi cùng ra ngoài. Lúc đó cô cảm thấy kỳ lạ, bây giờ xem ra chỉ sợ giữa Phi Phi và Mạnh Tuân không đơn giản như vậy.

Một lúc sau, Đồng Phi Phi và Mạnh Tuân người trước kẻ sau trở về, khi Hứa Lâm thấy Mạnh Tuân bước vào phòng làm việc, dường như không chú ý nhìn về hướng Phi Phi, trong lòng thầm nghĩ, nếu Phi Phi thực sự yêu Mạnh Tuân, vậy anh trai cô cũng không có cách gì nối lại với Phi Phi nữa.

37. Chương 05 – Phần 4

Chương 5: Nếu yêu phải xa cách, tương tư sẽ là liều thuốc 4

Chiều hôm đó, Hứa Nhiên đến công ty của Mạnh Tuân. Không ngờ anh vừa bước vào khu vực làm việc của bộ phận kế hoạch, liền bị Hứa Lâm ngăn lại: “Anh? Sao anh lại chạy tới đây?”

“Anh đến tìm...” Hứa Nhiên vẫn chưa nói xong, liền bị Hứa Lâm vội vàng cắt ngang: “Phi Phi không có ở đây!”

Cô ghé mắt thấy cửa văn phòng Mạnh Tuân đóng chặt, ngầm vui mừng vừa hay Phi Phi bị Thần Mặt Đen gọi vào văn phòng làm việc, do đó cô vừa kéo Hứa Nhiên ra ngoài vừa nói: “Hơn nữa, nếu có ở đây, cô ấy cũng không muốn gặp anh, cần em nói rõ nữa sao?”

“Anh không phải đến tìm Phi Phi.” Hứa Nhiên bất lực nói. “Anh đến tìm Steven.”

“Tổng giám đốc Mạnh?” Hứa Lâm ngây người. “Anh tìm anh ấy có việc gì?”

“Lần này anh về nước công tác chính là vì dự án của công ty em. Hôm qua, anh và Steven đã hẹn hôm nay bàn bạc việc này.”

“Anh và Tổng giám đốc Mạnh rất thân? Anh về vì dự án của công ty em?” Hứa Lâm thực sự ngạc nhiên. “Thế sau này anh sẽ thường xuyên đến công ty em sao?”

“Cũng chưa chắc. Anh đến đây hay Steven đến văn phòng của anh đều được.” Hứa Nhiên miệng nói không phải tìm Đồng Phi Phi, nhưng ánh mắt vẫn tìm kiếm xung quanh. “Phi Phi vẫn chưa đi làm sao?”

“Ừm, cô ấy không có ở đây.” Hứa Lâm hàm hồ trả lời, tiếp tục kéo Hứa Nhiên ra ngoài. “Tổng giám đốc Mạnh bây giờ cũng không rảnh. Em đang khát nước, anh mời em một cốc cà phê nhé!”

“Anh còn có việc...” Hứa Nhiên cảm thấy khó khăn.

“Có việc gì nói sau, cũng không mất mấy phút mà? Em là em gái của anh, anh rất hiếm khi về, mời em một cốc cà phê cũng không có thời gian sao?” Hứa Lâm bất chấp kéo Hứa Nhiên ra ngoài. Đùa chứ, ai biết Phi Phi lúc nào mới ra, để hai người họ gặp nhau mà được sao?

Hứa Nhiên nhìn cô em gái nài nỉ, chỉ có thể bất lực bị cô đẩy ra ngoài, trong lòng vẫn lăm lăm, Phi Phi cũng không có ở đây, cô ấy vội vàng vàng làm gì? Cho đến khi ngồi trong quán cà phê Starbucks ở dưới lầu, Hứa Lâm mới thở phào, hiếu kỳ hỏi: “Sao anh thân với Tổng giám đốc Mạnh như vậy? Hai người quen nhau ở nước Mỹ sao?”

Hứa Nhiên lắc đầu: “Từ hồi cấp ba, anh và anh ấy đã thân với nhau rồi, nhưng sau khi anh ấy đi nước ngoài học đại học, bọn anh mất liên lạc. Sau này, anh đến Mỹ, có lần gặp anh ấy trên MSN, biết anh ấy cũng xin học trường của anh thì bọn anh mới nối lại liên lạc. Sau khi anh ấy đến Mỹ luôn ở trong nhóm của anh, quan hệ của bọn anh rất khăng khít. Hôm anh vừa về nước chính là ở nhà anh ấy một đêm.”

“Nói sớm có phải tốt không! Sớm biết có mối quan hệ này, em cũng không phải ngày ngày lo lắng dưới bàn tay của anh ấy!” Hứa Lâm khoác lác chun mũi. Hứa Nhiên bật cười: “Anh thấy lạ, sao em đột nhiên im lặng chui chân vào công ty bất động sản này của họ? Ngày trước không phải em luôn làm ở mấy chỗ tư vấn hỗn hợp sao?”

“Haizz, bên hỗn hợp đó rất nhàm chán! Hai năm trước bất động sản sốt cao, người khác đều nói làm một năm ở đây bằng em làm ba năm ở chỗ khác, gốc mới không đến đây! Kết quả em khó khăn lắm mới chen chân vào được, nhà nước lại đưa ra chính sách khống chế giá nhà đất, thật đen đủi!”

Hứa Nhiên không kìm được lên tiếng chế giễu: “Nếu không khống chế giá nhà đất, người dân sẽ gặp đen đủi! Hiện nay, giá nhà đất trong nước đã loạn, còn đắt hơn bên Mỹ!”

“Loạn hết cả rồi! Cho nên nói anh ở Mỹ thật là ổn! Trong nước không chỉ giá nhà đất, ngay cả đến thực phẩm an toàn, môi trường vệ sinh cũng không thể có!”

“Ồ? Vậy anh định đưa em và bố mẹ sang Mỹ định cư, sao em không đi?” Hứa Nhiên nhìn một cái khiến Hứa Lâm cứng họng, cúi đầu uống một ngụm cà phê: “Anh không cần giục em, em sẽ đi.”

“Anh không có ý đó.” Nụ cười trên mặt Hứa Lâm tắt lịm, Hứa Nhiên lắc đầu: “Anh biết, nhưng không phải em đã nói rất rõ sao, anh và Phi Phi có duyên nhưng không có phận.”

Hứa Lâm nhìn sắc mặt đỏ dần của anh trai, cũng không muốn nói thêm điều gì, đang do dự, điện thoại của Hứa Nhiên đổ chuông, là Mạnh Tuần gọi: “Khoảng mấy giờ cậu tới?”

“Ồ, mình đã đứng dưới công ty của cậu rồi, bây giờ lên gặp cậu đây.”

Mạnh Tuần ngây người một lúc, mới nói thêm: “Cậu ở dưới đợi mình. Ở quán cà phê Starbucks, mình ra ngoài một chút cho đỡ căng thẳng.”

“Được, vậy mình đợi cậu ở Starbucks.” Hứa Nhiên tắt điện thoại, có chút nghi ngờ. “Thật trùng hợp, Steven muốn anh ở đây đợi cậu ấy.”

“Hả, thế em lên trước đây, bị ông chủ phát hiện mình lười biếng thì chết!” Hứa Lâm nghe thấy Thần Mặt Đen muốn xuống dưới lập tức lo lắng, bê cốc cà phê, uống vội uống vàng rồi chạy lên. Hứa Nhiên thấy bóng

cô luôn như con thỏ, cảm thấy buồn cười, thấy biệt hiệu “Thần Mặt Đen” của Steven, thật đúng là danh bất hư truyền!

Hứa Lâm vừa rời đi chưa đầy năm phút thì Mạnh Tuân đã tới. Hứa Nhiên và Mạnh Tuân bàn bạc công việc xong, tắt máy tính, Hứa Nhiên do dự một lúc mới hỏi: “Phi Phi, cô ấy vẫn ổn chứ? Trước đây cậu nói dì Tổng bị ốm, cô ấy vẫn ở nhà chăm sóc dì Tổng sao?”

Mạnh Tuân nhớ Hứa Lâm vẫn trong công ty, việc Phi Phi đã đi làm, sớm muộn Hứa Nhiên cũng biết, do đó nói thẳng: “Cô ấy vừa mới đi làm hôm nay, nói việc của dì Tổng đã sắp xếp ổn thỏa, có người giúp cô ấy chăm sóc rồi.”

“Ồ?” Hứa Nhiên có chút nghi ngờ, lúc này mới hiểu tại sao Hứa Lâm lo lắng như vậy, hóa ra cô sợ anh gặp Phi Phi.

“Cậu vẫn chưa đến tìm cô ấy sao?” Mạnh Tuân nhớ ngày hôm đó lúc về, tờ giấy trên tủ giày đã bị bóc, lẽ nào Hứa Nhiên không đến chỗ dì Tổng?

“Tôi đi rồi, nhưng chỉ đứng nhìn từ xa, cô ấy không biết.” Hứa Nhiên cười sảo nảo. “Em gái tôi khuyên tôi từ bỏ, nói rằng Phi Phi muốn em tôi lừa tôi là cô ấy đã rời khỏi nơi này. Tôi nghĩ Phi Phi thực sự không muốn gặp tôi nữa.”

Mạnh Tuân im lặng, cúi đầu. Ngày trước, anh không biết người Hứa Nhiên yêu là Đồng Phi Phi nên anh vẫn có thể khuyên Hứa Nhiên từ bỏ, nhưng bây giờ bản thân anh cũng yêu Đồng Phi Phi, anh thực sự không có cách nào để đưa ra bình luận nên làm gì với tình cảm của Hứa Nhiên.

“Hoặc là tôi cũng nên từ bỏ rồi.” Hứa Nhiên cảm xúc cà phê đã lạnh ngắt, nghĩ đến hôm đó đứng ở bãi gửi xe, lạnh thấu xương. “Thực sự đã nhiều năm như vậy, tôi cũng biết tôi và cô ấy là không thể. Nhưng có lúc tôi không chịu được nghĩ liệu có một ngày nào đó, tôi đột nhiên gặp cô ấy, tôi cũng không hy vọng có thể cùng cô ấy nói lại, tôi chỉ muốn có thể nhìn thấy cô ấy bình an, khỏe mạnh đứng trước mặt tôi, như thế tôi thấy mãn nguyện lắm rồi.”

Hứa Nhiên nhìn xuống, gơ tay ấn ấn huyết thái dương, ngón tay lạnh ngắt đẩy dần sức nóng mới đáy mắt. Anh ngẩng đầu, khóe môi khẽ nhếch lên, nửa cười nửa không: “Cậu có thể làm cho cô ấy sống bình an, khỏe mạnh, đúng không?”

Mạnh Tuân nghe thấy vậy, đột nhiên ngẩng đầu. Hứa Nhiên vẫn đang mỉm cười, dường như muốn che giấu nỗi đau ẩn sâu trong đáy mắt. Mạnh Tuân cúi đầu, than một hơi dài, khi ánh mắt hướng nhìn Hứa Nhiên, trong mắt anh thấy sự im lặng và bình tĩnh. Anh khẽ nói, giọng điệu hạ thấp, thậm chí có chút nén lại, quả quyết, không chút do dự, nghi ngờ: “Đúng! Tôi sẽ làm cho cô ấy hạnh phúc, nhất định là như vậy.”

38. Chương 05 – Phần 5

Chương 5: Nếu yêu phải xa cách, tương tư sẽ là liều thuốc 5

Mạnh Tuân vừa về đến văn phòng, điện thoại đổ chuông, là Kha Nhã Doanh gọi tới: “Bố em vừa gọi điện thoại, nói tối nay ông có cuộc họp không thể về nhà ăn cơm, tối mai anh có rảnh không?”

“Tối mai?” Mạnh Tuân lật đi lật lại sổ ghi chép công việc “Tối mai có thể được.”

“Vậy, ngày mai tan ca em đợi anh tới đón nhé?”

“Được.” Mạnh Tuân ngắt điện thoại, xoa xoa lông mày. Những ngày gần đây Phi Phi đều phải chăm sóc bà Tổng nên Kha Nhã Doanh có việc gì cũng trực tiếp liên hệ với anh. Có vẻ như tiểu nha đầu này tối hôm đó đã hơi khoa trương nên từ sau Tết Bì thư Kha luôn nghĩ ra cơ hội để gặp anh. Thời gian trước anh thực sự rất bận, sau đó bị ốm, do đó việc này kéo dài tới bây giờ.

Buổi tối, sau khi tan ca, Mạnh Tuân đưa Đồng Phi Phi về, kể chuyện này với cô. Đồng Phi Phi ngây người, hỏi: “Anh phải đến nhà Kha Nhã Doanh gặp bố mẹ cô ấy? Ngộ nhờ họ tỏ ý muốn gặp bố mẹ anh...”

“Yên tâm, anh đã nghĩ xong lời từ chối, sẽ không để họ có cơ hội gặp nhau.”

“Ồ, thế thì tốt.” Đồng Phi Phi thở phào nhẹ nhõm, cô luôn tin vào khả năng ăn nói của Mạnh Tuân. Mạnh Tuân thấy sắc mặt thoải mái của Đồng Phi Phi, im lặng quay đầu.

Lần gặp mặt buổi tối này rất thuận lợi. Mạnh Tuân bày tỏ rõ ràng với bố mẹ Kha Nhã Doanh là không có ý định tranh quyền thừa kế của gia tộc, thích Nhã Doanh cũng không phải vì thân phận cô ấy, do vậy không hy vọng bố mẹ hai bên sớm gặp nhau, để tránh những rắc rối không cần thiết. Ông Kha đồng ý với ý kiến của Mạnh Tuân, còn bà Kha lần trước vốn có ấn tượng tốt với Mạnh Tuân, lần này nói chuyện trực tiếp, cảm thấy rất hài lòng với Mạnh Tuân, sau đó, khi Kha Nhã Doanh tiễn Mạnh Tuân về, có chút lo lắng: “Chỉ sợ bố mẹ em đã chăm anh thế thì phải làm thế nào bây giờ?”

“Không phải em muốn kết quả như thế hay sao? Thế này họ sẽ để em tự do.”

“Nói thì thế... nhưng em sợ đến lúc đó họ không đồng ý cho em và anh chia...”

“Tính sau vậy. Anh thấy bố mẹ em không giống những người không biết đạo lý.”

Kha Nhã Doanh thở dài, khẽ nói: “Việc này, anh đã nói với Phi Phi sao?”

“Nói rồi.” Mạnh Tuân khẽ nói với Kha Nhã Doanh. “Em về đi, cũng đừng về quá muộn.”

“Được. Rảnh sẽ liên lạc sau.” Kha Nhã Doanh thấy vẻ mặt mệt mỏi của Mạnh Tuân, cũng không nói thêm, quay người về nhà.

Mạnh Tuân ngồi trong xe, cúi đầu tìm thuốc lá trong túi, nghĩ thế nào lại cất vào trong túi quần. Anh nhớ trước kia Hứa Nhiên nói với anh, Phi Phi không thích mùi thuốc lá.

Sức khỏe của bà Tống dần dần bình phục, sau một tuần cũng không cần Hạ Tiểu Quả lúc nào cũng túc trực bên cạnh nữa, do đó Đồng Phi Phi để Hạ Tiểu Quả yên tâm đi làm, buổi trưa cô đều vội vàng về nhà nấu cơm cho bà, cũng tiện theo dõi tình hình của bà. Mạnh Tuân tự nhiên trở thành “xe ôm” của Phi Phi, lý do của anh đưa ra rất đơn giản. Buổi trưa nghỉ có một, hai tiếng, cô không thể bắt xe về nhà, xe buýt đông, đợi chờ đến lúc nào? Hơn nữa, anh đưa cô về không phải chỉ đưa không, cũng tiện đường được ăn cơm, cũng coi như Đồng Phi Phi trả tiền xe. Đồng Phi Phi vốn không muốn làm phiền Mạnh Tuân, nhưng Mạnh Tuân cho cô hai sự lựa chọn. Một là để anh đưa cô về nhà, hai là để anh nhờ người nấu cơm cho bà Tống. Thương lượng một hồi, Đồng Phi Phi chỉ còn cách đồng ý để anh đưa về.

Để tiết kiệm thời gian, Mạnh Tuân mua cho Đồng Phi Phi một chiếc nồi cơm điện có thể đặt giờ. Như vậy, buổi sáng Phi Phi có thể vo gạo xong, đặt giờ đồng hồ, buổi trưa về chỉ cần nấu thức ăn. Còn Mạnh Tuân nói là ăn ké nhưng thực tế luôn giúp Phi Phi một tay. Thậm chí nhặt rau, rửa rau đều là anh làm, Phi Phi chỉ cần xào là xong. Ăn xong cơm, người rửa bát cũng là Mạnh Tuân. Anh nói, anh không có thói quen ngủ trưa, không làm cũng chỉ ngồi không, lại kiên quyết muốn Phi Phi nằm nghỉ một lát.

Bà Tống lúc nằm viện cũng đã gặp Mạnh Tuân vài lần, nhưng lúc đó bà chỉ biết Mạnh Tuân là quản lý của Phi Phi. Bây giờ bà thấy Mạnh Tuân chăm sóc Phi Phi ân cần như vậy, trong lòng cũng hiểu rõ phần nào, đối với Mạnh Tuân càng thêm thân thiết. Mạnh Tuân tiếp xúc nhiều với bà Tống, cũng chỉ muốn hiểu thêm về Phi Phi, mấy hôm bà thấy không khỏe, còn nấu nước đường nâu cho bà.

Đồng Phi Phi vốn đã bị thiếu máu, đến mùa đông tay chân lạnh ngắt. Sáng hôm đó, cô ngồi ở văn phòng, vì bị đau bụng nên sắc mặt trắng bệch, toàn thân lạnh toát, nghe thấy điện thoại của Mạnh Tuân, muốn cô đến văn phòng của anh. Cô khó chịu đứng lên, bước từng bước. Mạnh Tuân vừa thấy cô bước vào lập tức đứng lên đóng cửa, dìu cô ngồi xuống sofa, đưa cho cô cốc nước. Đồng Phi Phi uống một ngụm, mới phát hiện ra là nước đường nâu. Cô dừng lại, ôm chặt cốc, Mạnh Tuân thấy cô ngáp ngừng không uống, khẽ hắng giọng: “Không uống quen sao? Có pha thêm ít bột gừng, hơi cay một chút, nhưng em hãy uống hết đi, như thế sẽ thấy thoải mái hơn đó.”

Đồng Phi Phi ngẩng đầu nhìn Mạnh Tuân, ánh mắt anh dịu dàng, vẻ cương chiều, trên trán thoáng hiện sự âu lo, phiền não. Ánh mắt Đồng Phi Phi trở nên mơ hồ, giọng nói có chút thần thờ: “Sao anh lại nấu cho

em cái này?”

Mạnh Tuấn cười có chút gượng gạo: “Hôm qua anh nghe dì Tổng nói, hai hôm nay không nên để em gặp nước lạnh, lúc sáng anh thấy sắc mặt em không tốt, liền nghĩ không biết có phải em đến ngày đó không. Anh lên mạng tìm hiểu, con gái đến kỳ kinh uống nhiều nước đường nâu sẽ bớt đau bụng, vì thế anh mới ra tiệm thuốc mua loại này, nghe nhân viên nói hiệu quả rất tốt, em uống thử xem.”

Đồng Phi Phi cúi nhìn cốc nước màu nâu đỏ, khói đang bốc lên, đôi mắt cô dường như đang nóng lên. Hai tay ôm chặt chiếc cốc, cô ngẩng đầu, uống hết cốc nước đường nâu, cảm thấy người ấm dần lên. Cô khịt mũi, cúi đầu nói: “Cảm ơn!”

“Nha đầu ngốc!” Mạnh Tuấn khê cười, cầm lấy chiếc cốc trong tay Đồng Phi Phi, thuận tay đưa cho cô một túi chườm nước nóng. “Anh vừa nấu nước nóng, em để lên bụng, ở đây nằm một lát, lát nữa đến giờ ăn trưa anh sẽ gọi em.”

Anh vừa nói vừa lấy chiếc áo khoác của mình trên sofa, Đồng Phi Phi cởi giày nằm xuống, đắp áo lên người cô. Toàn thân Đồng Phi Phi được bao phủ một sự ấm áp lạ thường, những cơn đau dường như bị ngăn cách bởi một lớp dày, dần biến mất, sự mệt mỏi cũng dần tan biến. Cuối cùng, cô cũng không phải cố gắng kìm nén bản thân, chính vào giây phút này cô thấy mình mềm yếu, mắt từ từ khép lại, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sau hôm đó, Mạnh Tuấn cảm thấy Phi Phi thay đổi thái độ với anh. Mặc dù cô vẫn không có những cử chỉ thân mật với anh, nhưng ít nhất cô cũng không cố ý giữ khoảng cách hay khách khí với anh. Kha Nhã Doanh cũng cảm thấy Đồng Phi Phi có chút thay đổi. Có lần Kha Nhã Doanh đến thăm bà Tổng, vẫn cười nói: “Dì Tổng, dì phải giữ gìn sức khỏe, dì xem bệnh của dì đỡ nhiều, sắc mặt Phi Phi cũng tốt hơn rồi.”

“Đúng vậy, thời gian trước dì thực sự đã khiến Phi Phi mệt mỏi! Nhưng bây giờ nó như vậy không phải là công lao của ta đâu!” Bà Tổng khê mỉm cười.

“Hả?” Kha Nhã Doanh hiểu kỳ hỏi. “Là công lao của ai ạ?”

“Cháu hỏi Phi Phi đi!” Bà Tổng cười nhăn hết cả mắt. “Người ta ân cần quan tâm, chăm sóc nó, khiến bà già này cũng thấy cảm động!”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy?” Mặt Đồng Phi Phi đỏ ửng lên, Kha Nhã Doanh thấy biểu hiện của Đồng Phi Phi, hạ giọng hỏi: “Lẽ nào Mạnh Tuấn đã tới đây rồi sao?”

“Anh ấy chỉ là... buổi trưa đưa mình về nấu cơm.” Đồng Phi Phi có chút xấu hổ, cúi mặt. “Đúng rồi, không phải cậu định đến nhà Tiểu Quả sao? Cũng không còn sớm nữa, cậu mau đi đi!”

“Làm gì vậy? Sao muốn đuổi mình đi nhanh vậy?” Kha Nhã Doanh lẩm bẩm đứng dậy, nói với bà Tổng: “Dì Tổng, lần sau cháu tới thăm dì!”

“Được, được, lần sau tới gọi Tiểu Quả cùng đến nhé! Dì sẽ làm sườn xào chua ngọt cho hai đứa!” Bà Tổng cười, vẫy tay chào Kha Nhã Doanh, để Đồng Phi Phi đưa Kha Nhã Doanh ra ngoài.

“Cậu cũng hơi quá đáng rồi đó, bắt đầu với Mạnh Tuấn mà tuyệt nhiên không nói với mình câu nào!” Kha Nhã Doanh vừa đi ra ngoài vừa oán trách, một lúc sau cũng không thấy Đồng Phi Phi lên tiếng, không kìm được hỏi: “Sao rồi?”

Đồng Phi Phi im lặng, đi xuống tầng một, mới nhẹ nhàng nói: “Cậu biết là mình không thể quên được Quân An mà.”

“Ừm.” Kha Nhã Doanh có chút băn khoăn, không phải đang nói về việc của Mạnh Tuấn sao? Sao đột nhiên lại nhắc đến Quân An?

“Hai ngày trước, Mạnh Tuấn biết mình đến ngày đó, liền nấu ỉnh một cốc nước đường nâu.” Đồng Phi Phi cúi mặt, khê cười. “Hôm đó, mình thực sự rất cảm động. Vì vậy mình nhớ đến năm đó, Quân An chạy khắp ký túc xá nam, cuối cùng đi tìm giám thị chỉ để mượn ca điện, nấu ỉnh một cốc nước đường nâu.”

Đồng Phi Phi ngẩng đầu, nhìn Kha Nhã Doanh, nhưng ánh mắt như nhìn vào một nơi rất xa xăm: “Quân An biểu lộ tình cảm với mình, là đêm Giao thừa năm mình học năm thứ nhất, nhưng tối hôm đó mình

không đồng ý. Anh ấy thực sự khiến mình cảm động, chính là lần đưa mình cốc nước đường nâu. Mình nhớ cuối tuần đầu tiên kỳ học năm thứ nhất, trời rất lạnh, mình rất đau bụng, chín giờ hơn vẫn cuộn mình trong chăn, bữa sáng cũng không ăn. Sau này, Quân An biết mình không khỏe, liền chạy tới, còn bắt mình xuống nhà. Lúc đó, mình không vui, cảm thấy anh ấy không biết chăm sóc chút nào. Cho đến khi nhận được chiếc cốc từ đôi tay lạnh cóng của anh ấy, cảm nhận được sự ấm áp từ cốc nước đường nâu, mình mới biết tại sao anh ấy kiên trì đợi mình xuống như vậy.”

Đồng Phi Phi mỉm môi, khẽ mỉm cười: “Lúc đó, bên trường anh ấy vì mới xảy ra hỏa hoạn nên cấm sử dụng ấm điện rất nghiêm, anh ấy đã chạy khắp ký túc xá nam của khoa vẫn không mượn được ấm điện. Cuối cùng, anh chỉ có thể đến mượn giám thị. ấm thị vốn rất vui mừng khi thấy anh ấy đến, kết quả khi nghe thấy anh ấy đến mượn ấm điện để nấu nước đường nâu cho bạn gái, đột nhiên thấy tức giận. Vì vậy, Quân An vừa nấu nước đường nâu vừa nghe giám thị giáo huấn, nói rằng trong thời gian học đại học không nên vướng bận yêu đương, nên tập trung học hành hoặc tham gia vào các hội, tổ chức xã hội... Sau đó anh ấy đùa với mình, nói vẫn may mình không phải là sinh viên trường anh ấy, nếu không giám thị sẽ giương cung bắn đôi uyên ương.”

Kha Nhã Doanh im lặng lắng nghe Đồng Phi Phi kể lại. Cô đã từng rất ngưỡng mộ Phi Phi vì cô có một người yêu thương, cũng chiều cô đến như vậy, ngưỡng mộ cô có một quãng thời gian đẹp thuần khiết như vậy. Nhưng bây giờ, cô không nghĩ như thế. Cô ước rằng Phi Phi chưa từng gặp Tống Quân An, cô ước rằng Phi Phi chưa từng trải qua một cuộc tình như vậy.

Đã từng trải qua khó khăn, một người tốt như Quân An, một tình cảm thuần khiết, đẹp dễ như vậy sớm đã khắc sâu vào xương cốt Phi Phi, ăn sâu vào huyết mạch, trở thành một phần trong sinh mạng của cô, lớn theo từng hơi thở của cô, kéo dài trong tư tưởng của cô, sao cô có thể buông tay, sao có thể quên được? Tống Quân An, ba chữ này đã trở thành dấu niêm phong nặng trĩu, sống chết đè nặng lên trái tim Phi Phi. Nếu họ chia tay, nếu Quân An vẫn sống trên đời này, có lẽ dấu niêm phong ấy sẽ có một ngày được bóc ra. Nhưng Quân An đã ra đi, dấu niêm phong này trở thành chiếc khóa khóa trái tim Phi Phi, tất cả sự ấm áp, dịu dàng của cô đều bị khóa chặt, vĩnh viễn không thể giải thoát. Cho nên Mạnh Tuấn có đối tốt, có tình cảm sâu sắc đối với Phi Phi cũng chỉ là vô ích mà thôi. Chỉ vì anh mãi mãi không thể vượt qua được một người đã ra đi, anh vĩnh viễn không thể vượt qua được người đàn ông cả đời chỉ yêu Phi Phi, Tống Quân An.

39. Chương 05 – Phần 6

Chương 5: Nếu yêu phải xa cách, tương tư sẽ là liều thuốc 6

Vài ngày sau, ông Kha lại mời Mạnh Tuấn đến nhà ăn cơm. Trong lúc ngồi nói chuyện, ông Kha hỏi Mạnh Tuấn dự định sự nghiệp sau này như thế nào. Mạnh Tuấn nghĩ một lúc, trả lời: “Sự nghiệp gia đình, bố cháu có thể giao cho anh cả, nếu cần cháu, cháu vẫn cố gắng giúp, nhưng cháu cho rằng sự nghiệp của bản thân cũng không nhất định phải hạn chế trong công ty.”

“Ừm, lần trước bác hỏi Nhã Doanh về tình hình nhà cháu, cũng nói cháu không thích tranh quyền kế vị. Bây giờ cháu có thể nghĩ như vậy rất tốt. Bác muốn cháu tích lũy cho bản thân một chút.”

Mạnh Tuấn trả lời rất trịnh trọng: “Cảm ơn bác đã nhắc nhở, cháu sẽ cố gắng hết sức.”

Ông Kha miễn cưỡng gật đầu, nói: “Cháu cũng không cần quá lo lắng. Chỉ cần cháu đối xử tốt với Nhã Doanh, có một số việc bác sẽ giúp cháu.”

Kha Nhã Doanh nghe thấy vậy thì ngây người, muốn nói gì đó, nhưng thấy lông mày Mạnh Tuấn cau lại, cuối cùng chỉ khẽ bặm môi, cúi đầu.

Hai ngày sau, khách hàng dự án lớn đột nhiên đưa ra yêu cầu muốn tìm hiểu một dự án bất động sản có tiếng ở Tokyo. Kế hoạch này mặc dù Hứa Nhiên đã xem qua nhưng Mạnh Tuấn vẫn chưa tiếp xúc bao giờ, vì thế anh phải đến Tokyo một chuyến, đồng thời tìm người thiết kế dự án đó, giao lưu một chút. Người

đồng hành với Mạnh Tuân vốn là Hứa Lâm, ai ngờ Hứa Lâm đột nhiên bị viêm dạ dày, do đó Đồng Phi Phi bị phải đi cùng. Lúc đó, sức khỏe của bà Tống đã ổn định, đành nhờ Hạ Tiểu Quả đến thăm bà Tống nhiều hơn. Cả phòng kế hoạch chỉ có hai người hiểu tiếng Nhật là cô và Hứa Lâm, cô không thể để Hứa Lâm đang ốm đau bệnh tật phải đi công tác.

Trước ngày xuất phát một ngày, Mạnh Tuân tặng Đồng Phi Phi một chiếc áo lông vũ màu xanh thẫm, với lý do người Nhật luôn chú trọng ăn mặc, cô mặc một chiếc áo không kéo nổi khóa đi gặp khách hàng hẳn nhiên rất thất lễ, vì vậy Đồng Phi Phi chỉ còn cách nhận. Khi thu dọn hành lý, bà Tống bắt Phi Phi mặc cho bà xem, bà cất lời khen: “Con mắt của Tiểu Mạnh quả nhiên không tồi, chiếc áo này rất hợp với con, rất vừa. Con nên cảm ơn người ta nhé!”

Đồng Phi Phi đồng ý, khi cởi áo, nhớ đến mình đã đan xong cho Mạnh Tuân chiếc khăn len nhưng vẫn chưa tặng anh, bèn cười nói: “Đúng là con cần phải cảm ơn anh ấy.”

Bà Tống nhìn thấy nụ cười khê nở trên mặt Đồng Phi Phi, nắm chặt tay cô, kéo cô ngồi xuống: “Lát nữa hãy thu dọn hành lý, mẹ con mình nói chuyện một lúc.”

Đồng Phi Phi dừng tay, dịu dàng ngồi xuống bên bà Tống. Bà Tống vuốt tóc Phi Phi, nhìn vào mắt cô, khê nói: “Phi Phi, con biết không, sắc mặt con bây giờ tốt hơn trước rất nhiều.”

Đồng Phi Phi ngây người, bật cười: “Có thể do thời gian này con được nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Bà Tống lắc đầu: “Không chỉ vì nguyên nhân này.”

Đồng Phi Phi không hiểu, nhìn khoeo mắt hoe đỏ của bà Tống, lo lắng hỏi: “Sao thế? Mẹ không khỏe sao?”

“Không có. Mẹ rất ổn.” Bà Tống nhìn Phi Phi đầy lưu luyến. “Phi Phi, mấy năm qua con luôn bên cạnh mẹ. Mẹ biết đủ rồi, thực sự rất đủ rồi.”

“Mẹ nói gì vậy? Đồng Phi Phi thực sự có chút hoảng sợ. “Lần này con chỉ đi công tác mà thôi, làm xong việc sẽ lập tức quay về...”

“Không phải, mẹ không có ý đó!” Bà Tống vội vàng ngắt lời Đồng Phi Phi. “Mẹ rất vui, con và Mạnh Tuân có cơ hội đi cùng nhau. Lần này các con phải dành thời gian chơi thật vui ở Nhật nhé! Con chưa từng ra nước ngoài, mấy năm nay con rất bận, không để gì có cơ hội để ra ngoài, phải chơi vui với Tiểu Mạnh nhé, không được vội vàng trở về, nghe chưa?”

“Mẹ, con và Mạnh Tuân đi công tác, không phải đi du lịch.” Đồng Phi Phi nhỏ nhẹ giải thích, mặt nóng bừng.

“Mẹ biết các con đi công tác, nếu không, con nào chịu rời xa mẹ.” Bà Tống nắm tay Đồng Phi Phi lúc này đang e thẹn, cúi mặt. “Phi Phi, mẹ từng nói, mẹ thực sự hy vọng con có thể hạnh phúc. Con người Tiểu Mạnh rất tốt, đối với con cũng rất tốt, con hãy thử cho cậu ấy một cơ hội, để cậu ấy chăm sóc con, được không? Như vậy, nếu mẹ có nhắm mắt, cũng thấy yên lòng.”

“Mẹ!” Mắt Đồng Phi Phi đột nhiên đỏ lên. “Mẹ nói gì vậy? Cái gì mà nhắm mắt với không nhắm mắt? Con đã nói trước, mẹ mà đi, con cũng đi theo mẹ! Con không cần anh ấy chăm sóc, ai con cũng không cần...”

“Phi Phi!” Bà Tống nắm chặt tay Đồng Phi Phi. “Con như vậy là muốn mẹ khó xử sao? Mẹ sống được mấy năm nữa? Bây giờ tâm nguyện lớn nhất của mẹ là con có thể tìm được một người đối tốt với con, có thể cùng con sống hết cuộc đời này. Lẽ nào tâm nguyện duy nhất của mẹ cũng không thể toại nguyện được ư?”

“Mẹ, sẽ không có ai đối tốt với con hơn Quân An đâu...”

“Nhưng Quân An đã đi rồi!” Nước mắt bà Tống cuối cùng cũng rơi xuống. “Phi Phi, Quân An, nó đi rồi. Nó yêu con như vậy, nó muốn con hạnh phúc như vậy, lẽ nào con thực sự dùng một đời đau khổ để đáp trả nó sao?”

“Con không đau khổ, thật đó.” Đồng Phi Phi nhìn bà Tống, nói nhỏ nhẹ mà kiên định: “Con có hồi ức, thế là đủ rồi. Con từng thể trước mộ Quân An, cả đời này, con sinh ra là người của anh ấy, chết làm ma của anh ấy. Cả đời này, Quân An đối tốt với con, con không có cách nào báo đáp, cái mà con có thể cho anh ấy

chỉ là cuộc đời của con. Mẹ, mẹ đừng làm con lo lắng... Con sẽ không yêu bất kỳ người đàn ông nào nữa, con chỉ có thể yêu một người, cả đời này con chỉ có một người, đó là Quân An.”

“Phi Phi, thực sự...”

“Đã muộn rồi, mẹ nghỉ sớm đi. Con thu dọn một lát, cũng phải đi ngủ rồi.” Đồng Phi Phi đứng dậy, bà Tống thấy bàn tay Phi Phi đã bị tay bà nắm chặt đến đỏ ửng, thầm than một câu. Năm năm qua, sức khỏe của bà càng ngày càng yếu, bà còn có thể sống cùng với Phi Phi mấy cái năm năm nữa đây? Lẽ nào thực sự phải chôn tuổi thanh xuân của cô cùng cuộc đời bà?

Ngày Mạnh Tuấn đi Tokyo công tác, bố anh cũng đi công tác nước ngoài trở về. Do đó, bà Mạnh kiên quyết muốn đưa Mạnh Tuấn ra sân bay, định tiễn Mạnh Tuấn đi sẽ ở sân bay đợi chuyến bay của ông Mạnh hạ cánh, đón ông về nhà? Dù những lời khuyên giải của Đồng Phi Phi khiến quan hệ giữa Mạnh Tuấn và mẹ anh cũng dần hòa hảo trở lại, nhưng anh và mẹ khi sống chung phần lớn vẫn là im lặng. Do đó, ngày hôm đó, sau khi anh đến sân bay liền làm thủ tục đăng ký rồi đi vào phòng chờ trước. Bà Mạnh nhìn bóng đứa con trai dần biến mất sau cửa kiểm tra an toàn, thở dài, đang định quay đầu ra ngoài, đột nhiên nghe thấy giọng nói bên tai vang lên: “Đồng Phi Phi!”

Giọng nói vang lên khiến bà Mạnh giật mình. Bà bất mãn nhìn về phía người đó, phát hiện một chàng trai trẻ khoảng ngoài hai mươi tuổi, một bóng hình rất quen thuộc đang vội vàng kéo hành lý vào trong. Đó không phải là Nhã Doanh sao? Bà Mạnh nhớ đến giọng nói vang lên như sấm sét bên tai, bỗng ngậy người. Sao người con trai đó gọi cô ấy là Đồng Phi Phi?

Bà Mạnh thần thờ nép vào, đứng cách họ vài bước, giả vờ nhìn màn hình ở sân bay, nghe toàn bộ cuộc đối thoại của họ.

“Đồng Phi Phi, em còn nhớ anh không? Anh là Điền Hâm! Từ sau lần gặp mặt trước Tết, anh luôn đợi điện thoại của em. Mẹ anh vẫn hỏi anh, mấy người con gái bà giới thiệu để xem mắt đã gặp hết chưa. Thời gian trước anh đi châu Âu công tác, tối ngủ cũng không dám tắt điện thoại, chỉ sợ em sẽ gọi cho anh.”

“Anh Điền, thực sự ngại quá! Thời gian vừa qua em thực sự rất bận...”

“Anh biết, lần trước thấy em vội vàng nghe điện thoại liền biết em rất trọng sự nghiệp. Bây giờ nhà nước điều chỉnh chính sách nhà đất nhiều như vậy, công ty em lại là công ty bất động sản lớn nhất thành phố, bận rộn như thế cũng là điều bình thường. Nhưng bận thế nào cũng có thời gian ra ngoài ăn một bữa cơm chứ? Phi Phi, anh thực sự đối với em...”

“Anh Điền, thực sự ngại quá, chuyến bay của em phải check in rồi, đợi em quay về sẽ liên lạc với anh, được không?”

“Haizz!” Điền Hâm vội vàng đuổi theo Đồng Phi Phi, bà Mạnh vội vàng quay lưng lại phía họ.

“Em thực sự không thể cho anh cơ hội sao? Tối hôm đó không phải chúng ta nói chuyện rất vui sao?” Điền Hâm cũng không dám kéo Đồng Phi Phi, chỉ có thể đứng ở chỗ rất gần cô, vội vàng hỏi.

“Anh Điền, thực sự xin lỗi!” Đồng Phi Phi cắn môi nói. “Bây giờ, em đã có bạn trai rồi. Lần này em và anh ấy cùng đi công tác. Cho nên... thực sự xin lỗi!”

“Em có bạn trai rồi? Không thể nào? Hai ngày trước anh đi đến trung tâm môi giới hôn nhân, hồ sơ của em vẫn ở đó!”

“Chúng em mới bắt đầu. Thực sự xin lỗi! Hai ngày sau em sẽ đi gỡ hồ sơ “Gia Duyên” của em xuống. Cảm ơn anh đã dành tình cảm cho em, thực sự ở trung tâm môi giới hôn nhân có rất nhiều người con gái hơn em, anh có thể chọn được một người phù hợp với anh. Em thực sự không kịp rồi, em đi trước đây, tạm biệt!”

Đồng Phi Phi khi nói luôn cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt Điền Hâm. Sau khi vội vàng nói xong, cô kéo hành lý, chạy thẳng về quầy check in.

Điền Hâm nhìn theo bóng cô đang chạy khuất dần, thở dài, lẩm bẩm: “Thực sự đã có bạn trai sao? Không phải năm ngoái mới đi xem mắt sao? Sao nhanh như vậy đã có bạn trai rồi?”

Bà Mạnh đứng đợi hai người đi xa mới quay người lại, đi về hướng quầy check in nơi Đồng Phi Phi đang đứng. Người xếp hàng rất đông, Đồng Phi Phi đợi mãi mới lấy được thẻ đăng ký, cô kẹp thẻ đăng ký vào trong hộ chiếu, kéo hành lý, quay người định vào cửa kiểm tra an toàn, liền nhìn thấy bà Mạnh đang đứng trước mặt cô.

“Bác Mạnh?”

“Nhã Doanh à, sao thế, cháu cũng đi công tác sao?” Bà Mạnh nhìn bộ dạng đầy ngạc nhiên của Đồng Phi Phi, nở một nụ cười rất đáng yêu.

“À, vâng, cháu... cháu cũng phải đi công tác.” Từ sau sinh nhật Mạnh Tuần, Đồng Phi Phi cũng không gặp lại bà Mạnh. Lần này vô tình gặp bà, cô luống cuống tay chân, không biết phải làm gì.

“Ồ, thế cháu đi đâu vậy?”

“Cháu, cháu đi... đi Tokyo.” Đồng Phi Phi chỉ có thể nói thật. Nơi check in của cô chỉ có một hãng bay, cô thực sự không có cách nói dối.

“Cháu cũng đi Tokyo? Thế vừa may cùng chuyến bay với Tiểu Mạnh!” Bà Mạnh gần giọng nói: “Ây da, sao cháu không đợi Tiểu Mạnh cùng check in? Như vậy hai đứa có thể ngồi cùng nhau!”

Bà Mạnh đến cạnh Đồng Phi Phi, nhìn một lượt thẻ đăng ký trong tay cô, nhìn về phía tên khách hàng, nhưng chỉ thấy đánh bắt đầu bằng chữ D.

“Chúng cháu... lên máy bay rồi đổi chỗ cũng được ạ!” Đồng Phi Phi vội vàng hạ tay xuống, bộ dạng muốn khóc mà không khóc được. Hôm qua, Mạnh Tuần đã nói mẹ anh sẽ đến tiễn, cho nên hai người cố tình đổi thời gian check in, nào ngờ vẫn gặp nhau.

“Thế cũng được.” Bà Mạnh khẽ cười. “Được rồi, cũng không còn sớm nữa, cháu mau vào đi, đừng để lỡ chuyến bay.”

“Ồ, vâng ạ! Cháu chào bác!” Đồng Phi Phi như được giải thoát, kéo hành lý chạy vào cửa kiểm tra an toàn. Bà Mạnh vẫn đứng đó, nhìn bóng Đồng Phi Phi dần tan vào đám đông, cắn chặt môi, nét mặt sa sầm.

40. Chương 05 – Phần 7

Chương 5: Nếu yêu phải xa cách, tương tư sẽ là liều thuốc 7

Đồng Phi Phi lên máy bay, đổi chỗ ngồi cùng Mạnh Tuần, vội vàng nói: “Vừa rồi lúc check in em gặp mẹ anh, bà biết em cũng phải đi Tokyo.”

Mạnh Tuần cau mày: “Sao hai người có thể gặp nhau?”

“Chính là lúc đổi thẻ đăng ký chuẩn bị đi qua cửa kiểm tra an toàn, bị bà bắt gặp. Lượt bay của quầy đó chỉ có hãng hàng không này, em cũng không có cách nào lừa bà, chỉ có thể nói cho bà biết em cũng đi Tokyo. Bà còn hỏi sao không check in cùng anh.”

Mạnh Tuần thấy bộ dạng lo lắng của Đồng Phi Phi, an ủi: “Không sao, bị bắt gặp thì bị bắt gặp. Lúc về chúng ta sẽ tìm cách xoay xở, không phải em nói hai ngày này Nhã Doanh cũng không có ở trong thành phố sao?”

“Nhưng Nhã Doanh đi Bắc Kinh, không phải đi Tokyo.” Đồng Phi Phi vẫn cảm thấy không thoải mái, lo lắng. “Làm thế nào bây giờ? Nhờ bố mẹ anh phát hiện em giả làm...”

“Thế thì nói anh ép buộc em. Dù sao em cũng không phải giải thích gì, để anh nói với họ là được.” Mạnh Tuần đập đập tay Đồng Phi Phi. “Yên tâm đi, anh đã sớm sắp xếp rồi, em đừng lo lắng quá. Sao, chuẩn bị làm con dâu nhà họ Mạnh rồi ư? Lo lắng mẹ chồng tương lai nhìn em thế nào sao?”

“Anh đùa gì vậy?” Đồng Phi Phi có chút bối rối, quay đầu, nhắm mắt. “Tối qua ngủ không ngon, em chớp mắt một chút.”

Mạnh Tuấn thấy lông mày Đồng Phi Phi khẽ run run, thở dài, tìm người tiếp viên, lấy một chiếc chăn, nhẹ nhàng đắp cho cô, dịu dàng nói: “Yên tâm ngủ đi, sắp đến nơi anh sẽ gọi em.”

Đồng Phi Phi không nói, cuộn mình trong chiếc chăn, thu mình nằm trong chiếc ghế. Mạnh Tuấn thấy cô tạo một khoảng trống lớn giữa cô và anh, bất lực nhắm mắt.

Cô vốn muốn giả vờ ngủ để tránh phải trả lời những câu hỏi khó của Mạnh Tuấn, nhưng không ngờ mình vừa nhắm mắt liền ngủ luôn. Cho đến khi máy bay hạ cánh, Mạnh Tuấn mới gọi cô dậy. Mạnh Tuấn nhìn cô chế giễu: “Vừa rồi hạ cánh em thực sự không bị tỉnh giấc sao, cũng có thể ngủ được?”

“Vâng, em buồn ngủ quá.” Đồng Phi Phi xoa xoa mắt, ngồi thẳng người. Mỗi lần cô ngủ đều rất yên tĩnh, sau khi chìm vào giấc ngủ đều giống như đã chết.

“Em đó, có phải mệt quá không? Chỉ có một mình thế, không vất vả sao?” Mạnh Tuấn cố ý hỏi như vậy, Đồng Phi Phi vừa mới ngủ dậy, đầu vẫn chưa tỉnh hoàn toàn, thuận miệng trả lời: “Vất vả cũng phải cố gắng gánh vác, em cũng không có người để mà dựa dẫm.”

Mạnh Tuấn vẫn muốn nói điều gì đó, chiếc loa trong máy bay bỗng nhiên vang lên. Máy bay đã hạ cánh, hành khách đều đã đứng dậy lấy hành lý. Đồng Phi Phi cũng tháo dây an toàn đứng dậy, vươn người, như tỉnh táo hơn. Với tình hình này hiển nhiên không phải là thời điểm thích hợp để nói những chuyện mất cảm, Mạnh Tuấn bất lực đứng dậy, thầm an ủi bản thân, ngày tháng còn dài, từ từ tiến tới, dự tốc sẽ bắt đạt.

Ngay sau khi Mạnh Tuấn và Phi Phi đến Tokyo, họ liền đi tìm hiểu dự án đó. Sáng ngày thứ hai, Mạnh Tuấn và Đồng Phi Phi đến văn phòng làm việc của nhà thiết kế Ichiro Tanaka. Họ vốn đã hẹn hôm nay sẽ cùng Tanaka nói về việc thiết kế, những thư ký của anh nói với họ, mẹ của Tanaka đột nhiên ốm nặng nên Tanaka đã vội vàng từ Tokyo về quê anh ở Sendai, vài ngày sau mới quay lại.

“Mấy ngày sau anh ấy mới quay lại?” Mạnh Tuấn cau mày. “Thời gian của dự án này rất gấp...”

“Hay là chúng ta đi Sendai tìm anh ấy?” Đồng Phi Phi đưa ý kiến. “Em vừa hỏi rõ địa chỉ nhà của Tanaka, nơi đó cũng không phải là quá rộng, tìm người cũng không phải chuyện khó khăn.”

Mạnh Tuấn gật đầu: “Được, thời gian của chúng ta không còn nhiều, vậy ngày mai chúng ta đi!”

“Chi bằng chúng ta đi luôn hôm nay?”

“Hôm nay?” Mạnh Tuấn nhìn đồng hồ, đã gần mười giờ rưỡi. “Không cần gấp như vậy. Vé máy bay chúng ta đặt là ngày kia, mai đi vẫn kịp, huống hồ, nếu không kịp chúng ta vẫn có thể đổi vé...”

“Hôm nay chúng ta đi đi.” Đồng Phi Phi nhìn Mạnh Tuấn vẻ đầy hy vọng. “Em vẫn hy vọng ngày kia chúng ta có thể sắp xếp thời gian quay về.”

Mạnh Tuấn nhíu mày vẻ nghi ngờ: “Ngày kia em có việc gì sao?”

Đồng Phi Phi chần chờ một lúc, mới nói: “Ngày kia là sinh nhật bạn trai cũ của em, em muốn cùng mẹ anh ấy đón sinh nhật.”

“Ồ!” Mạnh Tuấn nhìn xuống, gật đầu. “Vậy chúng ta đi hôm nay. Hay chúng ta đi tàu cao tốc nhé, như thế chắc sẽ nhanh hơn.”

Sau khi hai người đến Sendai, tìm một tiệm ăn nhanh ăn chút đồ ăn, lấy địa chỉ ra hỏi, cuối cùng khi tìm được nhà Tanaka, đã hai giờ chiều. Tanaka rất kinh ngạc khi thấy họ đến đây. Mạnh Tuấn nói thời gian của họ rất gấp, nên phải gấp gáp đến đây. May thay lúc này bệnh tình của mẹ Tanaka đã có chuyển biến tốt nên Tanaka lịch sự đón tiếp họ, đồng thời tỉ mỉ giải thích, trả lời một số vấn đề thiết kế Mạnh Tuấn đưa ra, đợi họ bàn bạc xong, trời đã xẩm tối. Đồng Phi Phi dẫn Mạnh Tuấn tìm một quán mì, bát mì dài nóng hổi khiến mệt mỏi của hai người tan biến đi ít nhiều.

Ăn mì xong, sắc mặt Mạnh Tuấn nhẹ nhõm, anh thoải mái nói: “Việc chính đã làm xong, ngày mai chúng ta phải thoải mái, thư giãn một chút! Anh mới lên mạng tham khảo, phong cảnh ở đây rất đẹp, suối nước

nóng cũng rất nổi tiếng, chúng ta không dễ gì mới đến được đây, dứt khoát phải ở đây chơi một ngày rồi mới quay về.”

“Hả? Không cần đâu.” Đồng Phi Phi có chút khó xử. “Em không thích tắm suối nước nóng. Hơn nữa, vé của chúng ta là sáng sớm ngày kia, em đã đồng ý mua bánh ngọt Nhật Bản cho Hứa Lâm, còn muốn ngày mai có thời gian đi siêu thị nữa.”

Mạnh Tuân có chút thất vọng, nhưng vẫn gật đầu: “Được, thế sớm mai chúng ta về Tokyo. Anh sẽ đi dạo cùng em, vừa hay cũng có thể mua ít đồ ọi người trong phòng.”

Ngày hôm sau, hai người ngủ nướng, sau đó ngồi tàu cao tốc về Tokyo. Lần này thời gian không gấp gáp, do đó Mạnh Tuân tìm một nhà hàng cao cấp, dẫn Đồng Phi Phi ăn một bữa đồ Nhật Bản, sau đó mới đến siêu thị, mua đồ. Họ vào siêu thị chưa đầy mười phút, đột nhiên mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, đồ đạc trên giá rơi xuống đất, phản ứng đầu tiên của Mạnh Tuân chính là kéo mạnh Đồng Phi Phi, ôm chặt cô vào lòng, một tay che đầu cô, đưa cô chạy nhanh ra ngoài siêu thị. Người trong siêu thị không nhiều, họ vội vàng chạy nhào ra ngoài, ngoài siêu thị là đường lớn, mặt đất lúc đó vẫn không ngừng rung chuyển.

Mạnh Tuân vừa chạy ra ngoài, vội vàng ôm chặt cột sắt bên đường, kéo Đồng Phi Phi khỏi trượt ra ngoài đường: “Ngồi xuống! Nắm chặt tay anh!”

Anh một tay nắm chặt chiếc cột, tay còn lại vẫn ôm chặt Đồng Phi Phi. Đồng Phi Phi muốn ngẩng đầu nhưng anh sống chết ấn cô xuống: “Đừng ngẩng đầu, nghe lời anh!”

Đồng Phi Phi không có cách nào, chỉ có thể cúi đầu, ôm eo Mạnh Tuân, cô vùi đầu vào lòng Mạnh Tuân, mặc dù cả người đều cảm thấy trời đất rung chuyển nhưng sự ấm áp của Mạnh Tuân mang lại cho cô một cảm giác an toàn khó tả. Không biết ngồi bao lâu, Đồng Phi Phi thấy hai chân đã cứng đờ, động đất cuối cùng cũng dần tan. Mạnh Tuân lúc này mới buông tay, Đồng Phi Phi vội vàng ngẩng đầu khỏi lòng anh, đột nhiên kinh ngạc: “Đầu anh chảy máu?”

“Hả?” Mạnh Tuân sờ lên đầu, quả nhiên thấy dính dính, anh không để ý xoa đầu. “Có thể vừa rồi trong siêu thị bị đồ đạc rơi vào. Anh không sao, em có sao không? Có chỗ nào bị thương không?”

Anh vừa nói vừa kiểm tra người Đồng Phi Phi, hoàn toàn không để ý máu trên đầu mình vẫn chảy. Đồng Phi Phi thấy màu đỏ, giật mình kinh ngạc, giọng nói run lên, kéo tay Mạnh Tuân chạy về phía trước: “Em không sao! Anh thế này mà nói không sao? Nhanh, nhanh! Em đưa anh đi bệnh viện!”

Lúc đó họ đã không thể bắt được phương tiện giao thông. Đồng Phi Phi hỏi rõ hướng của bệnh viện, kéo Mạnh Tuân đi về hướng đó. Trên đường vẫn còn chấn động, Mạnh Tuân mấy lần khuyên Phi Phi dừng lại, nhưng Phi Phi thấy Mạnh Tuân chảy nhiều máu, lo lắng tới mức mắt đỏ lên, môi cắn chặt, làm thế nào cũng không dừng lại. Sau đó, Mạnh Tuân thực sự không có cách nào, đành bất lực nói: “Tốt xấu gì chúng ta đợi hết động đất đã, được không? Anh đi lâu như vậy rồi, thấy hơi chóng mặt, nếu không để ý, lại bị đồ đạc rơi vào, bị thương nặng hơn nữa thì sao?”

“Anh chóng mặt?” Đồng Phi Phi bất giác nắm chặt tay Mạnh Tuân. “Tay anh sao lạnh thế này? Chắc hẳn đã mất máu quá nhiều...”

“Là tay em đang lạnh đó.” Mạnh Tuân lấy tay trong áo ra xoa xoa, sau đó áp lên tay Đồng Phi Phi. “Đó, tay em ấm lên rồi. Anh chóng mặt không phải vì mất máu quá nhiều, vừa rồi động đất khiến anh chóng mặt!”

“Nhưng anh chảy nhiều máu như vậy, phải lập tức đến bệnh viện...” Đồng Phi Phi lo lắng ngồi xuống. “Hay anh ngồi lên lưng em, em công anh!”

“Cái gì?” Mạnh Tuân nhìn Đồng Phi Phi, kinh ngạc ngây người. “Em đùa gì vậy?”

“Anh lên đi! Em làm được! Em công được!” Đồng Phi Phi nói xong liền kéo Mạnh Tuân lên lưng cô.

“Em... em đứng dậy đi!” Mạnh Tuân bị Đồng Phi Phi dọa đến ngốc nghếch. “Được rồi, anh hết chóng mặt rồi, thực sự hết chóng mặt rồi! Chúng ta tới bệnh viện, bây giờ chúng ta tới bệnh viện!”

Mạnh Tuân nói xong, kéo Đồng Phi Phi đứng dậy, đi về phía trước, bước thật nhanh, trong lòng không biết nên vui mừng hay đau buồn, chỉ cảm thấy nghẹn ngào. Đồng Phi Phi, cô luôn luôn quen với việc tự mình

gánh vác mọi chuyện?

Hai người cứ như thế đi qua cơn động đất, đến bệnh viện, vừa may, bệnh viện họ vào không bị ảnh hưởng nhiều, hơn nữa vết thương của Mạnh Tuấn thực sự cũng khiến người khác sợ nên bác sĩ nhanh chóng chữa trị.

“Được rồi, bây giờ không sao rồi, đừng lo lắng nữa!” Mạnh Tuấn thấy bộ dạng lo lắng của Đồng Phi Phi, trong lòng thầm nghĩ, mình bị thương cũng đáng!

“Khâu năm mũi! Còn nói không sao? Bác sĩ đều nói anh mất máu quá nhiều, bây giờ anh còn chóng mặt không?” Đồng Phi Phi đỡ Mạnh Tuấn ngồi ra ghế ngoài hành lang, quan tâm hỏi.

“Hình như bây giờ thực sự hơi chóng mặt.” Mạnh Tuấn nhắm mắt, giả vờ bộ dạng chóng mặt, cố ý ngã vào tường.

“Ấy, anh đừng dựa vào tường! Anh nằm nghỉ một lát, gối lên chân em này, bây giờ dư chấn cũng không nghiêm trọng, em sẽ ôm chặt anh!” Đồng Phi Phi vừa nói vừa đỡ Mạnh Tuấn nằm ra ghế dài, vẫn cẩn thận kéo va phải vết thương, để anh gối đầu lên chân mình. Mạnh Tuấn mím chặt môi, khẽ cau mày, kìm nén hết sức mới không để lộ tiếng cười. Haizz, giả vờ một chút vậy! Mạnh Tuấn gối đầu lên đôi chân mềm mại của Đồng Phi Phi, ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng của cô, mọi âu lo đều tan biến, sao có thể chọn một nơi đông người như trong bệnh viện để giả vờ chóng mặt cơ chứ? Lẽ ra, sau khi về khách sạn phải giả vờ chóng mặt mới phải! Ở đây thiên bất thời, địa bất lợi, haizz, hỏng rồi, hỏng thật rồi...

Trong trận động đất vừa rồi Mạnh Tuấn luôn quan tâm đến sự an nguy của Đồng Phi Phi, tập trung thần kinh cao độ, lo lắng, hơn nữa trên đường, anh thực sự mất máu quá nhiều. Do đó anh vừa nằm một chút, đã ngủ thiếp đi. Sau khi anh tỉnh lại, đã hơn một giờ trôi qua. Anh mơ màng mở mắt, nhìn thấy Đồng Phi Phi đang đau lòng nhìn về phía trước, nỗi đau buồn trong mắt khiến anh sợ hãi ngồi bật dậy, bất chấp vết thương đau đớn vội vàng hỏi: “Sao thế? Em thấy không khỏe sao?”

“Anh tỉnh rồi?” Đồng Phi Phi từ từ quay lại, nhìn Mạnh Tuấn, nước mắt tuôn rơi, trong chớp mắt đã xuyên tạt vào trong tim Mạnh Tuấn.

“Nơi hôm qua chúng ta đi hoàn toàn không còn gì cả.”

“Hả?” Mạnh Tuấn nghi ngờ quay đầu, nhìn vào màn hình tivi treo trên bức tường, đột nhiên kinh ngạc. Hình trên màn ảnh, một mớ hỗn độn, căn phòng đổ nát, những chiếc xe trôi lơ lửng trong biển nước, giống như một thảm họa của thế giới. “Gì vậy?”

“Sendai. Vừa rồi bên Fukushima xảy ra động đất, dẫn tới sóng thần. Sáng sớm nay chúng ta vừa rời khỏi Sendai, ở đó không còn gì nữa rồi, chết rất nhiều người...”

Mạnh Tuấn ngây người. Đó là nơi sáng nay họ mới đi khỏi? Đó là nơi yên bình, đẹp đẽ ngày hôm qua họ mới đến? Vừa rồi về đẹp vẫn còn đó, giờ đây hoang tàn, đổ nát đến thương tâm!

Vừa rồi Mạnh Tuấn nằm trên chân cô, Đồng Phi Phi vì sợ dư chấn cho nên luôn ôm chặt anh, không dám động đây. Bây giờ Mạnh Tuấn ngồi dậy, cả người cô run rẩy bầy: “Thật đáng sợ... toàn bộ đều biến mất... xe cô bị cuốn đi, phòng ốc bị nhấn chìm, người dân bị cuốn trôi... Sao em có thể đề nghị anh đi Sendai? Sao em có thể để anh đi? Vẫn may chúng ta đã trở về, vẫn may chúng ta không ở nơi đó, nếu không, em đã hại chết anh, em sẽ hại chết anh...”

“Phi Phi!” Mạnh Tuấn ôm lấy Đồng Phi Phi đang run lên, hoảng sợ hỏi: “Sao em lại nghĩ như vậy? Là em cứu anh! Không phải vì câu nói của em, chúng ta bây giờ vẫn có thể đang ở lại Sendai, nếu như thế thì giờ thực sự đã xảy ra chuyện.”

“Nhưng chính em đề nghị đi Sendai! Nếu em không đề nghị, sao anh có thể đến đó?”

“Anh vốn cũng định đi! Thời gian lần này của chúng ta gấp như vậy, sao có thể ở đây đợi Tanaka? Bây giờ em nên vui mừng! Lần này vẫn may anh nghe lời em, không kiên quyết ở lại Sendai, vẫn may sáng hôm nay chúng ta đã về tới Tokyo!”

“May mắn?” Ánh mắt Đồng Phi Phi cũng thấy run run, cả người sau khi bị dồn nén đều đóng băng. “Là do em, chúng ta mới tránh khỏi kiếp nạn này?”

“Đương nhiên!” Mạnh Tuần ôm bả vai Đồng Phi Phi, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô. “Cho nên em nên cảm thấy may mắn mà không nên tự trách mình, hiểu chưa?”

Đồng Phi Phi cuối cùng cũng bình tĩnh lại, bất ngờ tựa vào vai Mạnh Tuần. Cô nhắm mắt, lẩm bẩm: “Nhưng, thật sự đáng sợ... Em vừa xem ti vi, thật sự rất đáng sợ, sao có thể như vậy? Trong chớp mắt, đều không còn gì, không còn gì...”

Mạnh Tuần ôm Phi Phi, nhìn hình ảnh đáng sợ trên màn hình, trong lòng run lẩy bẩy. Chỉ trong mấy giây, một vùng đất yên bình, đẹp đẽ bị quét sạch! Nói gì sự cố định, không thay đổi? Thiên nhiên đẹp như vậy nhưng cũng đáng sợ như vậy, con người đối diện với sự hủy hoại tàn khốc, tất cả sự phản kháng đều vô ích, tất cả sự trốn tránh đều rất xa xỉ.

Những hình ảnh trên màn hình đều cho thấy sự bi thương và tuyệt vọng tột độ, tiếng kêu gọi, gào thét vẫn vang vọng trên bầu trời. Mạnh Tuần thu tay lại, ôm chặt Phi Phi vào lòng. Anh chưa từng cảm ơn Thượng đế, cảm ơn Thượng đế đã khiến anh lúc này có thể cùng Phi Phi nắm chặt tay nhau. Anh cúi đầu, khẽ hôn tóc Phi Phi. Vẫn ổn, vẫn may chúng ta vẫn ở bên nhau. Phải làm thế nào để kéo dài giây phút này, chúng ta cố gắng kéo dài từng giây từng phút để những giây phút này lắng lại, nụ cười của em, hơi thở của anh được gần nhau, mãi không xa rời.

41. Chương 06 – Phần 1

Chương 6: Bên nhau suốt kiếp, không rời xa 1

Hôm đó, Mạnh Tuần nắm tay Đồng Phi Phi trên con đường trở lại khách sạn, đi qua rất nhiều trạm xe, cửa hàng, ngã tư, ở trên tất cả các màn hình quảng cáo đều là hình ảnh của thảm họa đó. Suốt chặng đường, Đồng Phi Phi cứ lặng lẽ, không nói một lời, Mạnh Tuần đưa cô về phòng, giúp cô cởi áo khoác, nhẹ nhàng hỏi: “Em cứ nghỉ ngơi một chút trước nhé? Đợi lát nữa chúng ta sẽ gọi đồ ăn của khách sạn, anh nói nhân viên phục vụ mang vào nhé?”

Đồng Phi Phi lắc đầu: “Em ăn không nổi.”

Mạnh Tuần dìu cô ngồi xuống bên cạnh giường, nắm lấy bàn tay cô rồi nói: “Đừng sợ nữa, tất cả đều đã qua rồi, không sao rồi...”

“Năm đó, xảy ra động đất lớn ở Văn Xuyên, ngày nào ti vi cũng đưa tin mấy chuyện cứu nạn, cứu hộ. Lúc đó, thậm chí ngay cả máy tính em cũng không dám bật, chỉ sợ phải nhìn thấy mấy cảnh tượng đó.”

Đồng Phi Phi chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước. Nhưng Mạnh Tuần cảm thấy ánh mắt của Đồng Phi Phi dường như không hề tập trung vào một nơi nào cả. Ánh nhìn của cô dường như nằm ở một nơi nào đó rất xa xôi, một nơi mà anh cũng không thể nhìn rõ được, thậm chí không thể chạm tới được.

“Cảnh tượng đó thật sự rất đáng sợ.” Đồng Phi Phi cất tiếng buồn buồn. Cô rõ ràng đang nói nhưng Mạnh Tuần lại cảm nhận được có một cái gì đó kiềm chế và lặng lẽ đến chết chóc, thậm chí anh còn không thể lên tiếng mà chỉ biết im lặng để nghe Đồng Phi Phi nói tiếp.

“Rất đáng sợ! Mắt mở to mà nhìn... Tất cả bỗng chốc bị hủy hoại... Tất cả mọi thứ... đều không còn nữa, tất cả đều không còn nữa, không còn nữa...” Đồng Phi Phi rút tay ra khỏi bàn tay của Mạnh Tuần, ôm chặt lấy mình, cơ thể khẽ rung lên. Dường như cô đã nhìn thấy điều gì đó vô cùng đáng sợ, đôi mắt vốn trống rỗng trong phút chốc đã trở nên vỡ vụn, suy sụp. Mạnh Tuần muốn ôm lấy cô nhưng cô lại trốn tránh, khẽ thu mình lại trên giường, toàn bộ cơ thể như đang chìm vào băng giá, lạnh tới mức run lên. Mạnh Tuần bỗng chốc bị vẻ suy sụp, yếu đuối của cô làm cho sợ hãi, anh không hiểu được rốt cuộc cô bị làm sao. Lễ nào trước đây cô cũng đã từng trải qua thảm họa như thế này?

“Phi Phi, đừng sợ! Không cần biết em đã trải qua điều gì, tất cả đều đã qua rồi, bây giờ em đã an toàn rồi, không sao rồi...” Mạnh Tuần thử lại gần Đồng Phi Phi nhưng cô lại càng tránh xa ra. Cô đưa tay lên sờ

vào viên ngọc đen đeo trước ngực, khẽ lắc đầu: “Không đâu, vẫn chưa qua đâu, chưa hề qua đâu! Quân An, anh ấy đã đi rồi, đi thật rồi!”

“Quân An?” Mạnh Tuấn sững người mất một lúc rồi mới định thần lại, người mà Đồng Phi Phi nói là Tổng Quân An, người bạn trai trước đây của cô.

“Anh nghe nói cái chết của Quân An là một sự cố đáng tiếc.” Mạnh Tuấn giữ giọng nói của mình ở mức nhẹ nhất, thậm chí anh còn dùng ngữ điệu của câu trần thuật vô cùng nhẹ nhàng, nhưng Đồng Phi Phi gần như sụp đổ trong giây phút ấy.

“Sự cố ư?” Đồng Phi Phi đột nhiên bật cười, thật chậm, cô lấy ra viên ngọc đen đeo trên cổ. Đây là lần đầu tiên Mạnh Tuấn nhìn thấy viên ngọc này, nó hình tròn, có thể nhìn được ra là có niên đại rất lâu, sợi dây đỏ nối với viên ngọc cũng đã bạc màu. Đồng Phi Phi đặt viên ngọc vào lòng bàn tay, khoe môi vẫn giữ nụ cười: “Anh có biết đây là cái gì không?”

Cô ngẩng đầu nhìn Mạnh Tuấn, nhìn thật kỹ, rồi nói với vẻ rất kính trọng: “Đây là mạng sống của Quân An. Quân An trao lại mạng sống của anh ấy cho em. Anh nói xem, anh ấy đã trao cả mạng sống của anh ấy cho em thì anh ấy làm sao còn có thể sống được nữa chứ? Anh ấy đã trao cả mạng sống của anh ấy cho em, vậy làm sao mà anh ấy có thể tiếp tục sống được chứ?”

Mạnh Tuấn ngạc nhiên nhìn Đồng Phi Phi, anh thực sự không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung tâm trạng của cô lúc này, anh chỉ cảm thấy rất lạnh, còn lạnh hơn cả cái đêm lạnh của năm năm về trước. Một nỗi lạnh lẽo dâng trào, giá lạnh đông cứng cả phổi, trong phút chốc đã khiến đầu óc anh trở nên tê dại.

“Cái chết của Quân An không phải là sự cố. Là em, là em đã hại chết anh ấy, là em!” Đồng Phi Phi đã hoàn toàn chìm đắm vào thế giới của riêng cô, như thể mọi thứ của thế giới bên ngoài đều không hề tồn tại nữa. Cô nắm chặt viên ngọc trong tay: “Là tại em đi Quý Châu, là tại em đã mang vật hộ mệnh của anh ấy đi theo! Anh ấy đã nói rõ với em là không để em đi nhưng em lại không nghe mà cứ đi! Em cho rằng mình rất vĩ đại, em cho rằng mình đi là có thể giúp người ta! Nhưng em đã đi để làm gì, em đã làm gì anh có biết không?”

Đồng Phi Phi ngửa mặt lên, bật cười: “Em đến đó, làm một điều duy nhất. Đó chính là lấy đi mạng sống của Quân An! Anh có biết không? Là em! Chính là em đã tự tay lấy đi mạng sống của anh ấy!”

“Phi Phi! Phi Phi!” Mạnh Tuấn cuối cùng cũng định thần lại được, anh gơ tay ra muốn kéo Đồng Phi Phi nhưng lại bị cô đẩy mạnh ra. Cô ngẩng lên, nhìn xoáy vào Mạnh Tuấn, mắt đỏ lên, vẻ đau thương và tuyệt vọng đó khiến Mạnh Tuấn thực sự sợ hãi.

“Là em đã hại chết Quân An! Là em bướng bỉnh nhất định phải đi! Tại sao em lại đi chứ? Tại sao em lại mang theo vật hộ mệnh của anh ấy đi chứ? Là em đã mang vật hộ mệnh của anh ấy đi! Tại sao em lại đón sinh nhật chứ? Em không nên đón sinh nhật ấy! Em đã nói là sẽ không đón mừng sinh nhật nữa rồi! Bố mẹ em cũng chỉ vì vội về nhà để kịp mừng sinh nhật em, kết quả đã gặp tai nạn máy bay... Từ trước đến nay em đều không chịu để Quân An đón sinh nhật cùng em! Tại sao em lại đi cơ chứ? Tại sao lại đồng ý với Quân An là để anh ấy đón sinh nhật cùng em chứ? Em thật là đáng chết! Kẻ đáng chết chính là em! Không phải là họ! Là em đã hại chết bố mẹ em! Là em đã hại chết Quân An! Là em đã hại chết anh ấy!”

“Phi Phi! Đồng Phi Phi!” Mạnh Tuấn không còn để ý đến bất cứ điều gì nữa mà lao đến ôm Đồng Phi Phi thật chặt. “Không liên quan đến em! Anh nói là không liên quan đến em, em có nghe thấy không? Tất cả những chuyện đó đều là sự cố ngoài ý muốn! Là ngoài ý muốn! Không thể trách em được! Anh không cho phép em trách bản thân mình! Em có nghe thấy không?”

“Làm sao lại có thể không trách em cơ chứ? Phải trách em, phải trách em!” Nước mắt của Đồng Phi Phi cuối cùng cũng rơi.

Đã bao năm rồi cô không dám đón mừng sinh nhật của mình. Đã bao nhiêu năm rồi, ngay cả một ác mộng cô cũng không dám mơ, bởi vì trong giấc mơ luôn là cảnh tượng đó, cứ lặp đi lặp lại, hết lần này đến lần khác, đêm này qua đêm khác.

Hôm đó, cô đứng ở bên đường, nhìn chiếc xe mà Quân An lái đến, cô chỉ đứng cách anh không đến hai trăm mét, cô đã có thể nhìn thấy anh rồi, cô đã có thể nhìn thấy anh gơ tay ra khỏi cửa sổ xe để vẫy cô... Mưa

to như thế mà anh lại dám liều mạng vấy tay với cô... Chỉ một giây trước đó anh vẫn còn cười với cô, vui vẻ như vậy, dịu dàng như vậy... Chỉ một giây trước đó thôi! Nhưng đột nhiên tất cả đều không còn nữa... Trong phút chốc, cô không còn gì nữa, không còn gì...

“Anh ấy đã ra đi ngay trước mặt em, em chỉ biết giương mắt nhìn anh ấy ra đi... Tại sao lại không để em theo cùng chứ? Tại sao lại cứ phải mang anh ấy đi? Ngay cả một câu nói thôi mà anh ấy cũng không kịp nói với em, không để lại cho em dù chỉ một lời...”

Hai tay của Đồng Phi Phi đẩy vào ngực Mạnh Tuần, cả người cô gập xuống như thể cây cung bị gãy, không thể chịu nổi thêm một chút áp lực, gánh nặng nào nữa, thực sự vỡ nát rồi.

Phải nói thế nào đây? Chỉ trong phút chốc, cô nhìn những lớp cát bụi, đất đá lớn sụp đổ, rơi xuống một cách nặng nề, hoàn toàn không thể ngăn cản, không thể chống lại được. Cái người chỉ ngay một giây trước thôi vẫn còn cười dịu dàng với cô, ra sức vấy tay với cô nay đã bị chôn vùi hoàn toàn...

Phải nói thế nào đây? Khi cô điên cuồng cầu cứu tất cả những người có thể cứu giúp, quỳ gối trước tất cả những vị thần, khi cô lao đến trước đầu xe của những chiếc xe chạy trên đường, cất giọng khẩn khoản cầu xin họ bước xuống xe, cuối cùng, sau tròn bốn tiếng đồng hồ mới mới được ra Quân An của cô. Cô ôm lấy Quân An của cô nhưng không hề nghe được tiếng đáp lại của anh, không thể nhìn thấy ánh mắt ảm áp của anh được nữa, chỉ còn sót lại nụ cười cuối cùng vẫn còn đọng lại trên gương mặt anh, dường như là nụ cười của một giây trước đó...

Ngày hôm đó chính là ngày sinh nhật của cô, là ngày sinh nhật thứ hai mươi hai của cô.

Mười năm trước, vào ngày sinh nhật của cô, cô đã mất đi người thân yêu nhất trên thế gian này.

Là ai đã khẽ nói bên tai cô, Phi Phi, bố mẹ chúc con sinh nhật vui vẻ.

Là ai đã khẽ nói bên tai cô, Phi Phi, anh sẽ không bao giờ để em phải đau lòng trong ngày sinh nhật của em đâu.

“Tất cả mọi người đều lừa gạt em, tất cả đều nói mà không giữ lời.” Đồng Phi Phi ngẩng đầu nhìn Mạnh Tuần, nước mắt không rõ đã khô tự bao giờ. Cô khẽ nhếch khóe môi, nụ cười lạnh lẽo xuất hiện, giọng nói bình tĩnh như thể đang trần thuật lại một câu chuyện không liên quan gì đến mình: “Nhưng em không trách họ, em chỉ trách bản thân mình thôi. Tất cả đều là do lỗi của em. Là em đã hại chết Quân An, là em đã hại chết bố mẹ, còn cả bà nội nữa. Chính em đã hại chết họ. Mẹ em nói rất đúng, em là một khắc tinh, em là một con yêu tinh hại người, ai ở bên cạnh em đều không nhận được kết cục tốt đẹp, ai ở bên cạnh em cũng đều phải chết...”

Đồng Phi Phi từ từ nhắm mắt lại. Trong khoảnh khắc chìm vào bóng tối đó cô dường như trở lại quãng thời gian năm năm về trước, khi đó cô ôm hộp tro cốt của Quân An quỳ trước mặt bà Tổng, lúc đó bà đã thét lên thảm thiết: “Đồng Phi Phi! Cô là đồ khắc tinh! Là cô đã hại chết Quân An! Chính là cô đã hại chết nó! Cô hãy trả nó lại cho tôi! Cô hãy trả lại con trai cho tôi!”

42. Chương 06 – Phần 2

Chương 6: Bên nhau suốt kiếp, không rời xa 2

“Phi Phi!” Cùng lúc đó, bà Tổng vội vàng đứng hẳn lên ngay phía trước ti vi. Trong ti vi đang phát cảnh của vụ thảm họa động đất, bà Tổng có vẻ rất kích động. Bà vội vàng đi về phía điện thoại, nhấc điện thoại lên quay số của Đồng Phi Phi. Nhưng đầu dây bên kia luôn là tín hiệu máy bận. Không liên lạc được, hoàn toàn không thể liên lạc được! Bà đập máy đi rồi lại quay số gọi Hứa Lâm: “Lâm Lâm, con có xem thời sự không? Động đất ở Tokyo! Bây giờ Phi Phi thế nào, con có biết không? Lúc trước, con có liên lạc với nó không?”

“Động đất ở Tokyo ư?” Hứa Lâm hôm nay đi ra ngoài có việc vừa mới về đến công ty, vẫn còn chưa biết tin này. Cô nhận ra sự sốt ruột trong giọng nói của bà Tống liền lên tiếng an ủi: “Không sao đâu! Chắc là Đồng Phi Phi lúc này không còn ở Tokyo nữa! Tối qua con vừa mới liên lạc với Phi Phi, nghe cô ấy nói là cô ấy và Tống giám đốc Mạnh đang chuẩn bị đến một nơi hình như tên là Sendai để tìm kiến trúc sư...”

“Ở đâu?” Giọng của bà Tống đột nhiên cao hẳn lên khiến Hứa Lâm giật mình, cô lắp bắp trả lời: “Hình như là thành phố Sendai. Nó thuộc tỉnh Fukushima, cách Tokyo cũng hơi xa, nghe nói là phải đi tàu cao tốc...”

“Cạch” một tiếng, ông nghe điện thoại đập xuống nền đất. Bà Tống sững người khi nhìn thấy bản tin thời sự trên ti vi, Fukushima, sóng thần, Sendai, dường như cả thành phố đều bị nhấn chìm, số người thiệt mạng chưa thống kê được hết...

“A lô? A lô?” Hứa Lâm thấy đầu dây bên kia đột nhiên không có tiếng động gì, vội gọi to nhưng vẫn không nhận được bất cứ phản hồi nào. Cô thấy lòng mình trĩu xuống, xem đồng hồ, cũng sắp đến giờ tan ca rồi, liền lấy túi quay người bước ra khỏi tòa nhà công ty. Không ngờ lúc này cũng đúng là giờ cao điểm tan tầm, sau cả một quãng đường tắc khi cô về đến nhà bà Tống thì trời cũng đã sẩm tối.

“Mẹ nuôi! Mẹ có nhà không? Mẹ ơi! Mẹ mở cửa cho con!” Hứa Lâm ra sức đập cửa, sốt ruột đến mức muốn gọi ngay 120. Bà Tống cuối cùng cũng mở cửa, tay Hứa Lâm lúc này vẫn còn đang giơ lên giữa không trung, khi nhìn thấy bà Tống vẫn khỏe mạnh đứng trước mặt, lúc này hai chân cô mềm nhũn, suýt thì khuỵu xuống. Vẫn may là cô đã kịp bám vào khung cửa nên vẫn đứng vững.

“Mẹ à, mẹ thực sự muốn làm con sợ đến chết hay sao?” Hứa Lâm thở ra nhẹ nhõm, chậm rãi theo sau bà Tống bước vào trong nhà, lúc này chợt để ý thấy chân bà có vẻ hơi khập khiễng nên vội vàng hỏi thăm: “Mẹ à, chân của mẹ bị sao vậy?”

Bà Tống lắc đầu: “Không sao, lúc này nghe xong điện thoại rồi bị ngã.”

“Thế mẹ có làm sao không? Để con đưa mẹ tới bệnh viện...”

“Không cần đâu, mẹ chỉ đi tập thể một chút thôi.” Bà Tống chậm chậm bước đến chỗ sofa rồi ngồi xuống. Hứa Lâm nhìn màn hình ti vi, trên màn hình vẫn đang phát đi tin tức về vụ thảm họa chấn động thế giới ở Nhật Bản. Trên đường đến đây cô đã biết tin về Fukushima có sóng thần, Sendai thì chịu thảm họa nghiêm trọng nhất. Cô thực sự hối hận về việc vừa rồi đã không cẩn thận nói rằng Đồng Phi Phi đang ở Sendai, lúc này cô chỉ còn biết tự bù đắp lại lỗi lầm: “Mẹ à, vừa rồi trong điện thoại con nói nhầm đấy. Bây giờ Phi Phi chắc không còn ở Sendai nữa đâu. Sáng sớm ngày mai là máy bay của họ đã về đến đây nên hôm nay chắc chắn họ đã quay trở lại Tokyo...”

Bà Tống khẽ lắc đầu, mắt sưng đỏ, rõ ràng là dấu vết của việc vừa khóc xong: “Lâm Lâm, đều là số phận, đều là số phận!”

“Mẹ à...” Hứa Lâm vội vàng ôm lấy cánh tay của bà Tống. “Mẹ đừng như vậy, chắc Phi Phi sẽ không sao đâu! Thật mà, cô ấy sẽ không sao đâu...”

Bà Tống nhìn Hứa Lâm, trong đáy mắt dâng lên một nỗi đau đớn và ân hận: “Lâm Lâm, mẹ vẫn còn chưa kịp nói với Phi Phi rằng từ lâu mẹ đã không còn oán trách nó nữa rồi! Câu nói này mẹ vẫn còn nợ nó đến tận bây giờ! Tại sao mẹ lại ác độc như vậy chứ? Tại sao mẹ lại có thể nhẫn tâm để nó phải sống như vậy suốt bao nhiêu năm qua như vậy chứ? Bây giờ mẹ không còn cơ hội để nói với nó nữa rồi...”

“Không đâu!” Những lời này của bà Tống càng khoét sâu hơn vào nơi đau nhất của Hứa Lâm, mắt cô cũng hoe đỏ. “Mẹ à, mẹ đừng như vậy! Phi Phi sẽ biết, cô ấy sẽ biết mà. Đã nhiều năm qua, mẹ luôn đối xử với cô ấy rất tốt. Cô ấy hiểu mà...”

“Nó không biết đâu.” Bà Tống lắc đầu, nước mắt tuôn rơi từ khóe mắt vốn đã sưng đỏ. “Đã bao năm qua nó chưa hề quên Quân An. Không phải chỉ là vì tình cảm mà nó dành cho Quân An mà hơn cả là vì nó vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Quân An và ta! Tất cả những điều này ta đều nhìn thấy, ta đều biết cả nhưng ta đã không nói, không hề nói ra!”

Bà Tống ôm lấy đôi mắt mình, rất lâu sau mới chậm chậm hạ tay xuống, rồi tiếp tục lên tiếng, giọng nói vẫn run run: “Mấy năm trước ta cũng đã thực sự oán trách nó! Ta đã luôn nghĩ rằng nếu không phải vì nó thì Quân An đã không phải chết, cho dù nó có đối với ta tốt đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể

tốt hơn Quân An, cũng không thể trả lại cho ta đứa con trai yêu quý! Vì, nó đối xử với ta tốt bao nhiêu cũng là điều mà nó nên làm, phải làm, là bởi vì nó nợ ta, nợ Quân An! Vì vậy ta mới nhẫn tâm nhìn nó tự đưa mình vào chỗ chết, tự ép mình giống như một kẻ quyết sống chết, luôn cắn răng chịu đựng, nhẫn nhịn, không biểu lộ cảm xúc, không một lời kêu ca, đứng ra gánh vác tất cả, chịu đựng tất cả những chua xót, ảm ức, chỉ vì muốn thay Quân An phụng dưỡng ta, phụng dưỡng bà già lúc đó vẫn luôn rửa nó là đồ “khắc tinh”, luôn mắng chửi, chỉ chiết nó đến mức muốn nó chết đi, ra sức xua đuổi nó, đã bao nhiêu năm rồi...”

Những giọt nước mắt của bà lăn chã rơi, bà kéo tay của Hứa Lâm, dường như khóc không thành tiếng: “Lâm Lâm ơi, năm đó chúng ta đều giận nó, chúng ta đau, chúng ta không chịu nổi, chúng ta lại đem đổ tất cả trách nhiệm, mọi nỗi oán hận lên nó! Nhưng chúng ta đã có ai nghĩ rằng, người yêu thương Quân An nhất chính là nó, người đau đớn nhất cũng chính là nó không? Nhưng nó ngoài việc trách móc bản thân, ngoài việc oán hận bản thân thì ngay cả một câu chịu ảm ức, bất công cũng không thể nói ra! Cho dù nó có để bản thân mình đau đớn đến chết đi, vụn nát đi cũng không có ai cảm thông, thấu hiểu, cũng không có ai thương xót nó! Chúng ta đều trách nó, chúng ta đều trách nó đã hại chết Quân An, nhưng chúng ta đã có ai từng nghĩ, nó đã vì Quân An mà hy sinh những gì, nó đã đối tốt với Quân An như thế nào, nó đã luôn khiến Quân An được hạnh phúc, vui vẻ như thế nào chưa?”

Bà Tổng nước mắt rưng rưng cầm một quyển sổ bìa da cứng từ trên sofa lên, chậm rãi đưa cho Hứa Lâm: “Đây là nhật ký của Quân An. Sau khi Quân An qua đời, ta vẫn chưa hề đưa cho Phi Phi xem. Vừa rồi ta đã đọc hết một lượt từ đầu đến cuối cuốn nhật ký này.”

Hứa Lâm lặng lẽ đón lấy cuốn nhật ký, run rẩy mở ra, trên trang bìa của cuốn nhật ký là năm chữ thanh mảnh, duyên dáng của Quân An: “Cần có em, Phi Phi.”

“Con cũng biết đấy, Quân An vì không có bố nên không sống vui vẻ. Thằng bé rất hiền lành, chẳng bao giờ nói gì mà đều cất giữ tất cả những khổ đau thật sâu nơi đáy lòng. Nhưng một người làm mẹ như ta làm sao lại không biết được những điều đó chứ? Nhưng ta có cách nào đây? Ta đối với nó tốt thế nào cũng không thể đem đến cho nó một người cha. Ta đối với nó tốt thế nào cũng không thể đem lại một nụ cười vui vẻ thực sự trên khuôn mặt nó. Vì vậy, sau khi ta biết từ hồi Quân An và Phi Phi ở bên nhau, nó đã trở nên vui vẻ, hay cười, con không biết là ta đã vui sướng, cảm kích thế nào đâu!”

Hứa Lâm lặng lẽ đưa khăn giấy cho bà, bà cúi đầu lau nước mắt: “Phi Phi, nó thực sự đã đối xử rất tốt với Quân An. Cái năm Quân An phải phẫu thuật ở chân, trời nóng như vậy mà ngày nào con bé cũng tận tình chăm sóc từng miếng ăn giấc ngủ của nó. Ngay cả một ly nước mà con bé cũng không để Quân An phải xuống giường đi lấy, ngày nào cũng ở bên ký túc xá nam giặt quần áo cho Quân An, buổi tối còn lấy nước lau người cho nó nữa. Con bé vốn là một tiểu thư, làm tất cả những điều này, quả thực kẻ làm mẹ như ta không thể nhìn ra được bất cứ thiếu sót gì. Chỉ có duy nhất một lần ta không bằng lòng với nó chính là năm con bé tốt nghiệp, cứ đòi đi Quý Châu tình nguyện dạy học. Nhưng lúc đó ta không đồng ý để nó đi cũng là vì không nỡ để một con bé chân yếu tay mềm như nó phải đến nơi rừng thiêng nước độc, chịu cảnh khổ sở. Nhưng nó đã sai điều gì ư? Chẳng phải nó cũng đã vì hưởng ứng lời kêu gọi của trường học, vì muốn giúp đỡ những đứa trẻ ở nơi miền núi đó sao? Nếu sau đó không phải Quân An vì đi thăm nó nên đã xảy ra chuyện thì chúng ta ai dám nói là nó đã làm sai cơ chứ? Nhưng chúng ta vẫn trách móc nó bởi vì chúng ta không thể chịu đựng nổi, thế nên chúng ta đều trách nó, chúng ta đều trách nó... Nhưng nó đã sai điều gì cơ chứ? Nó đã tận mắt chứng kiến Quân An ra đi... Lâm Lâm ơi, vừa rồi ta xem cảnh tượng thảm họa sóng thần đáng sợ kia, ta không thể biết được là trong đám người bị nước cuốn đi đó có Phi Phi hay không... Bây giờ ta mới biết rằng, lúc đó con bé đã đau đớn đến mức nào! Nhưng nó không hề nói một lời, thậm chí còn không dám rơi một giọt nước mắt...”

Hứa Lâm cầm khăn giấy trong tay nhưng lại để nước mắt mình tuôn rơi. Đúng, cô cũng đã từng oán trách Phi Phi, thậm chí còn hận Phi Phi. Cô còn nhớ năm đó, khi hai người vừa mới tốt nghiệp thì Phi Phi nhận được một lời đề nghị với mức lương cao từ một công ty của Nhật, khó khăn lắm mới có thể ở bên Quân An, người đã chờ đợi Phi Phi suốt hai năm, nhưng cô lại đột nhiên quyết định hưởng ứng lời kêu gọi của trường học, kiên quyết đi đến vùng núi Quý Châu tình nguyện dạy học một năm. Lúc đó, hầu như mọi người đều không tán thành việc Phi Phi đi, ngay cả Quân An cũng lo lắng cho sức khỏe của cô mà không muốn cô đi. Đồng Phi Phi cứ một mực giữ ý kiến của mình, cô cho rằng sinh viên thời đại này nên báo đáp, cống hiến cho xã hội nhiều hơn, rồi còn nói cái gì mà bầu nhiệt huyết nên cống hiến cho nơi cần cô nhất của Tổ quốc. Tinh thần cao cả, nhiệt huyết đó khiến Quân An cuối cùng cũng không còn cách nào để giữ Phi Phi, anh

chỉ biết ân cần chuẩn bị cho cô rất nhiều đồ ăn thức uống rồi đưa cô đến tận ngôi trường tiểu học mà cô đi tình nguyện dạy, giúp cô tìm một nơi thật tốt để ở rồi cuối cùng cũng phải lưu luyến rời đi. Sau khi quay trở về, ngày nào Quân An cũng gọi cho Phi Phi, luôn lo lắng cô sẽ thấy tủi thân.

Cô biết là Phi Phi đối với Quân An rất tốt, còn Quân An đối với Phi Phi, đã bao giờ có chút gì đó bần khoản không? Trước khi Phi Phi đi Quý Châu, Quân An đã đưa cho cô ấy vật hộ mệnh của anh! Cô còn nhớ vật hộ mệnh đó là do bà Tổng đi cầu cho anh từ khi anh mới sinh ra. Quân An đeo nó từ nhỏ đến lớn, không bao giờ bỏ ra, nhưng vào cái đêm trước khi Phi Phi đi Quý Châu, anh đã trân trọng đeo nó lên cổ Phi Phi.

Hôm đó, cô đã đứng cạnh bên hai người họ. Phi Phi lúc đầu còn định từ chối nhưng Quân An vẫn khẳng định đeo cho Phi Phi. Cô đã tận tai nghe thấy Quân An nói với Phi Phi: “Em đeo cái này thì anh mới yên tâm, em có bình an, anh mới bình an. Nếu em thực sự có xảy ra chuyện gì thì anh đem theo vật hộ mệnh này còn có ý nghĩa gì cơ chứ?”

Anh ấy đã nói: “Em có bình an, anh mới bình an.” Phi Phi đã bình an rồi nhưng Quân An lại mất đi tính mạng! Đúng, Phi Phi đã rất đau khổ, rất khó khăn, rất đau đớn. Đã bao năm trôi qua cô vẫn lạnh lùng với Phi Phi, rồi từ sự oán hận, thất vọng chuyển sang đồng cảm, thấu hiểu. Bây giờ cô đã không còn hận Phi Phi nữa, nhưng cô vẫn không thể cảm thấy nhẹ nhõm, thoải mái. Làm sao cô có thể cảm thấy nhẹ nhõm được chứ? Làm sao mà cô có thể quên được chứ? Người cô yêu gần hai mươi năm, người cô yêu đến mức chỉ luôn mong anh ấy được hạnh phúc, cô đã có thể từ bỏ hy vọng của mình, thà rằng mãi mãi chôn chặt tình cảm của mình trong đáy lòng để mỉm cười chúc phúc cho anh, nhưng lại chỉ vì cái gọi là lợi ích, chỉ vì cái gọi là nhượng bộ của cô mà mất đi cả tính mạng!

Cô chỉ muốn anh được hạnh phúc, thậm chí cô đã hoàn toàn từ bỏ cả hạnh phúc của bản thân mình, nguyện ước duy nhất chính là hy vọng có thể dõi theo anh từ phía xa, chỉ cần anh vui vẻ là cô đã mãn nguyện lắm rồi, cô đã có thể chấp nhận rồi. Nhưng tại sao ngay cả mong ước này anh cũng không để cô thực hiện? tại sao anh lại yêu Phi Phi đến mức ngay cả mạng sống của mình cũng không cần nữa! Mẹ nuôi nói Phi Phi là người chịu đau đớn nhất. Còn cô thì sao? Sự đau đớn, sự buồn thảm, sự chán ghét, ân hận của cô, còn ai có thể nói ra được đây? Biết tìm ai đây?

Phi Phi, cậu đã thực sự đi tìm Quân An rồi sao? Cuối cùng thì hai người cũng có thể được ở bên nhau rồi sao? Vậy còn tôi thì sao? Có phải tôi chỉ có thể ở lại đây, một mình ở lại đây chờ đợi, lặng lẽ dõi theo. Nhưng tôi sẽ phải đợi đến bao giờ nữa? Kiếp sau ư? Hay là kiếp sau, kiếp sau nữa? Phi Phi, cậu có biết tôi ngưỡng mộ, ghen tị với cậu đến thế nào không? Cậu có biết rằng tôi đã hối hận đến thế nào không, hối hận rằng tại sao lần này lại để cậu đi Nhật! Nếu sớm biết như thế này, sớm biết sẽ xảy ra chuyện như thế này thì tôi thà bị sóng cuốn trôi, như thế sẽ có cơ hội được đi gặp Quân An, là chính tôi...

43. Chương 06 – Phần 3

Chương 6: Bên nhau suốt kiếp, không rời xa 3

Đồng Phi Phi thiếp đi. Khi cô mở mắt thức dậy thì đã nhìn thấy ánh bình minh chiếu xuyên qua cửa sổ. Mạnh Tuần chống tay lên trán, mắt nhắm, mệt mỏi ngồi dựa vào chiếc ghế nhỏ cạnh giường, chiếc băng gạc trên trán vẫn còn thấm vài vệt đỏ. Đồng Phi Phi đang định ngồi dậy thì Mạnh Tuần đã tỉnh, anh vội vàng đứng lên, lo lắng tiến lại gần Đồng Phi Phi nhưng không dám đứng quá gần cô, chỉ biết lo lắng hỏi: “Tôi hôm qua anh đã mời bác sĩ đến nhưng bác sĩ nói em chỉ quá kích động, để em ngủ một giấc là ổn. Bây giờ em cảm thấy thế nào rồi?”

Đồng Phi Phi chậm rãi ngồi dậy, đầu vẫn đau ê ẩm. Cô ngừng lại một lúc rồi mới khẽ lắc đầu: “Em không sao rồi. Anh còn đang bị thương, tại sao lại ngồi ở đây suốt cả một đêm thế?”

“Em như vậy thì làm sao anh có thể yên tâm rời đi chứ?” Mạnh Tuần nhìn thái độ của Đồng Phi Phi có vẻ như đã ổn lại nên ngồi xuống bên giường. “Tôi qua em đã không ăn gì rồi, có đói không? Chúng ta đi ăn

chút gì đó trước rồi ra sân bay nhé?”

“Sân bay ư?” Đồng Phi Phi sững người, nhìn đồng hồ, rồi vội vàng lấy chiếc túi nơi đầu giường. “Chết rồi, không biết là trong nước có biết chuyện ở bên này không. Em vẫn chưa liên lạc với mẹ em...”

“Đừng lo lắng! Anh đã liên lạc với họ rồi!” Mạnh Tuân giữ lấy tay của Đồng Phi Phi, sợ cô lại bị kích động. “Tối qua, sau khi em ngủ anh đã nghĩ cách để liên lạc với một người bạn ở trong nước. Anh đã nói cậu ấy báo tin chúng ta vẫn bình an cho những người khác rồi.”

“Thật sao?” Đồng Phi Phi nhìn Mạnh Tuân với vẻ nghi ngờ. Cô lấy điện thoại ra xem, không thấy có một cột sóng nào, gọi thử thì luôn có tín hiệu máy bận nên không nén được nghi ngờ, hỏi: “Điện thoại đều không gọi được, anh liên lạc bằng cách nào vậy?”

“Anh tìm một nơi có thể lên mạng rồi nói chuyện với bạn anh qua mạng, sau đó bảo cậu ấy chuyển lời cho những người khác ở trong nước.”

“Bạn của anh ư? Vậy anh ấy có biết làm thế nào để liên lạc với mẹ em không? Anh chắc anh ấy sẽ thông báo ẹ em chứ?”

“Chắc chắn. Anh đã dặn cậu ấy cẩn thận nên chắc chắn cậu ấy sẽ báo cho dì Tổng, em yên tâm, cứ tin ở anh, được không?” Giọng của Mạnh Tuân ôn tồn và kiên định. Đồng Phi Phi cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại: “Xin lỗi, em... xin lỗi...”

“Sao lại nói xin lỗi anh chứ?” Mạnh Tuân khẽ cười, nhẹ nhàng ôm lấy Đồng Phi Phi. “Đừng nói xin lỗi nữa nhé! Anh biết chỉ là em lo lắng cho dì Tổng quá thôi. Được rồi, không sao rồi. Từ bây giờ trở đi, hãy tin ở anh, hãy tựa vào anh, có được không? Đừng có một mình chịu đựng sự khổ cực nữa, hãy cho anh cơ hội để được chăm sóc em, bảo vệ em, cho em sự động viên, là chỗ dựa cho em, được không?”

Đồng Phi Phi dựa vào lòng Mạnh Tuân, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi. Cô không biết mình đã bị lột đi lớp vỏ cứng rắn bên ngoài từ bao giờ nữa, cô cũng không biết bắt đầu từ bao giờ mình lại trở nên yếu đuối và mong manh đến vậy. Nhưng cô thực sự không muốn phải chịu đựng thêm nữa, thực sự không muốn phải giả vờ kiên cường, mạnh mẽ như thế này nữa, cứ phải giả vờ mỉm cười, phải sống với ký ức, phải chịu đựng hết lần này đến lần khác, chịu đau khổ hết ngày này qua ngày khác. Một mệt mỏi quá rồi, thực sự cô mệt mỏi quá rồi

Buổi sáng ngày hôm đó, bọn họ ăn uống qua loa một chút ở khách sạn, chuẩn bị hành lý xong xuôi rồi đi thẳng ra sân bay. Đến sân bay, Đồng Phi Phi vội tìm ngay một trạm điện thoại công cộng để gọi về cho bà Tổng. Cho dù tối hôm trước Hứa Nhiên đã liên lạc được với bà và cũng đã nói cho bà tin tức Đồng Phi Phi vẫn bình an nhưng bà vẫn chưa nhận được điện thoại của Đồng Phi Phi nên vẫn thấy lo có thể Hứa Nhiên đang lừa bà, cả đêm ngủ không ngon giấc, cho đến khi nghe thấy giọng nói của Đồng Phi Phi, bà mới thực sự thấy nhẹ nhõm.

“Con không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi. Vậy chuyến bay hôm nay của con có hạ cánh như bình thường được không?”

“Chắc là được ạ, nhiều nhất thì cũng chỉ là cất cánh muộn một chút thôi. Mẹ đừng lo lắng nữa, cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, con xuống máy bay sẽ về thẳng nhà luôn mà.”

“Được, được, vậy mẹ ở nhà đợi con! Con xuống máy bay thì về nhà luôn nhé!”

“Vâng ạ!” Đồng Phi Phi cúp điện thoại rồi mới thở ra vẻ nhẹ nhõm. Mạnh Tuân cười cười: “Sao rồi, thực sự sợ bạn anh quên thông báo cho dì Tổng sao?”

“Không phải, em chỉ nghĩ rằng có lẽ phải tận tai nghe thấy giọng nói của em thì bà mới yên tâm thôi.” Đồng Phi Phi có chút bối rối cúi mặt xuống. “Hôm qua vẫn còn chưa nói lời cảm ơn anh...”

“Cảm ơn anh cái gì? Là anh phải cảm ơn em mới đúng, cảm ơn em đã cứu mạng anh!” Mạnh Tuân mỉm cười, nắm lấy tay của Đồng Phi Phi. “Cái ơn cứu mạng này phải lấy thân ra để đáp đền. Anh đã quyết định dùng nửa đời còn lại nguyện làm trâu làm ngựa cho em rồi, đừng nói là không gánh nổi cái từ cảm ơn của em, cho dù em có đánh mắng thế nào cũng không dám nói một lời!”

“Em... em đâu dám đánh anh, mắng anh chứ!” Hai má của Đồng Phi Phi bắt đầu đỏ lên. Anh chàng Thần Mặt Đen đứng trước mặt mà cô vốn luôn sợ hãi tới mức không dám thở mạnh kia bây giờ lại nói ỡ ngược “làm trâu làm ngựa” cho cô sao? Đùa kiểu gì vậy?! Cho dù ông trời có cho cô mượn thêm mấy cái gan nữa cô cũng không dám động đến anh đâu!

“Ừ, không đánh chửi cũng tốt, bạo lực gia đình là không được đâu!” Mạnh Tuấn nói với vẻ tỉnh bơ. Đồng Phi Phi sững người, phải mất một lúc lâu sau mới nhận ra câu ấy có ý nghĩa gì, mặt cô đỏ ửng, không dám nói lại điều gì nữa, chỉ biết ngại ngùng nhìn Mạnh Tuấn, buông tay anh ra rồi xách hành lý của mình lên, quay người bước về phía quầy lễ tân. Kết quả là không để ý mà va phải một người, va li hành lý của cô còn đề cả lên chân phải của người đó.

“Á! Xin lỗi, xin lỗi!” Đồng Phi Phi vội vàng ngẩng đầu, cất tiếng xin lỗi. Người bị va phải là một người đàn ông trung niên đeo kính, trên mặt ông ta không hề biểu lộ chút đau đớn, ông gật đầu với Đồng Phi Phi như không có chuyện gì xảy ra rồi bước qua mặt cô. Đồng Phi Phi ngạc nhiên nhìn theo bóng dáng của người đó rồi lại nhìn xuống va li hành lý trong tay của mình, chiếc va li này ít thì cũng phải đến hai mươi kilôgam.

“Sao thế? Em không sao chứ?” Mạnh Tuấn nhìn thấy Đồng Phi Phi va phải người khác dừng lại liền vội vã đi tới, cất tiếng quan tâm.

“Ồ, em không sao.” Đồng Phi Phi vừa nhìn thấy Mạnh Tuấn đã lại nghĩ đến mấy câu nói dịu dàng vừa rồi của anh nên lại vội vàng xách hành lý bước nhanh về phía trước.

Người xưa nói rất đúng. Khổ tận cam lai chính là nói trường hợp của Mạnh Tuấn và Đồng Phi Phi lúc này. Hai người họ lấy được vé máy bay rất thuận lợi dù thời gian cất cánh có bị chậm lại một chút nhưng cũng không phải là bị chậm quá lâu, vẫn còn tốt hơn rất nhiều so với việc bị hoãn chuyến bay, thậm chí không thể cất cánh. Đồng Phi Phi ngồi ở vị trí gần cửa sổ, lúc bấm thắt đai an toàn xong cô vẫn không dám tin rằng mình lại có thể may mắn đến thế.

“Anh phát hiện rằng, hình như em chính là nữ thần may mắn của anh!” Mạnh Tuấn dựa người vào ghế, nói với vẻ biết ơn.

“Nữ thần may mắn ư?” Đồng Phi Phi suýt chút nữa bị cái danh hiệu này lên tận mây xanh.

“Đúng đấy!” Mạnh Tuấn gật gù đầu, chăm chú nhìn Đồng Phi Phi. “Lần này chẳng phải là may mà có em thì chúng ta mới có thể thoát được nạn lớn hay sao?”

“Em thấy lần này phần lớn là nhờ có anh nên chúng ta mới có thể may mắn như vậy.” Đồng Phi Phi nhìn xuống, cười khổ sở. “Em đã từng bị người khác gọi là khắc tinh, tai tinh, sao Chổi, từ trước đến nay chưa bao giờ có liên hệ gì với hai chữ “may mắn” cả.”

Đồng Phi Phi nói xong câu này thì chợt nhìn thấy người đàn ông trung niên lúc trước bị cô va phải đang đứng ngay ở bên cạnh hai người. Người đàn ông cầm vé trên tay, hơi khó khăn nhìn sang người đang ngồi phía bên ngoài là Mạnh Tuấn, hỏi một cách lịch sự: “Anh à, tôi có thể đổi vị trí ngồi với anh được không? Chỗ của tôi ở bên trong nhưng chân tôi không tiện đi lại cho lắm, anh xem xem có thể giúp được chuyện này không?”

Mạnh Tuấn nhìn xuống chân của người đàn ông trung niên rồi gật đầu đứng dậy: “Được ạ.”

Nói xong, Mạnh Tuấn đứng dậy nhường vị trí ngồi phía bên trái Đồng Phi Phi ngay sát lối đi lại cho ông ta, người đàn ông đó lịch sự cười với Mạnh Tuấn: “Cảm ơn!”

Đồng Phi Phi nhìn cái chân phải hơi tập tễnh của người đàn ông lại càng thấy xấu hổ trước hành động lúc trước của mình, thế là cô lại cất tiếng xin lỗi: “Vừa rồi thật xin lỗi ông!”

Người đàn ông có vẻ ngạc nhiên, Đồng Phi Phi chỉ chỉ vào chân của ông ta: “Vừa rồi va li của tôi có rơi vào chân ông...”

“Ồ, không sao.” Người đàn ông chậm rãi ngồi xuống rồi kéo ống quần, Đồng Phi Phi kinh ngạc khi nhìn thấy đó là một ống kim loại, không tìm được thốt lên ngạc nhiên: “Cái này...”

“Thế nên vừa rồi đồ của cô rơi vào chân tôi nhưng tôi không hề biết.” Người đàn ông cười hiền lành, nhìn về mặt muốn nói nhưng rồi lại ngừng của Đồng Phi Phi rồi bình tĩnh nói tiếp: “Trận động đất lớn năm 1976, cũng phải cách đây hơn ba mươi năm rồi, tôi cũng đã quen rồi.”

“Có phải là trận động đất Đường Sơn không ạ?” Đồng Phi Phi nhớ lại tấm poster của Phô thiên cái địa trong rạp chiếu phim mùa hè năm ngoái, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Người đàn ông gật đầu, buông ống quần xuống, nhìn về mặt đau thương trên nét mặt của Đồng Phi Phi, nụ cười trên gương mặt ông cũng nhạt dần: “Cả nhà chúng tôi chỉ có một mình tôi sống sót, dù tôi bị mất đi một chân nhưng cũng may là còn giữ lại được mạng sống, cũng xem như là may mắn rồi.”

“May mắn ư?” Sắc mặt của Đồng Phi Phi lại càng trở nên ủ ê. “Nếu là tôi thì tôi thà rằng được chết cùng với họ.”

“Hả?” Người đàn ông nhíu mày ngạc nhiên. “Tại sao cô lại có suy nghĩ như vậy chứ? Có thể sống sót quả thực không hề dễ dàng gì. Cô xem đợt sóng thần ở Nhật lần này, có biết bao nhiêu người đang cố gắng giành giật sự sống, tại sao mà cô lại có thể nghĩ là chết đi mới là may mắn?”

“Bởi vì tôi nghĩ, cuộc đời mà không có hy vọng thì không bằng chết đi. Những người may mắn sống sót nhưng lại đau đớn không muốn sống vì mất đi người thân chẳng phải là còn đáng thương hơn những người đã chết hay sao?” Đồng Phi Phi cúi mặt, vừa rồi tất cả các màn hình trong phòng đợi ở sân bay đều chiếu cảnh những người may mắn sống sót nhìn đồng đồ nát mà nước mắt lưng tròng, điều này khiến cô không khỏi nhớ lại hình ảnh của chính mình trước đây khi ôm lấy thi thể lạnh ngắt của Quân An, đau đớn khi không thể chết cùng anh.

“Đúng vậy, mất đi người thân quả là vô cùng đau đớn, nhưng chúng ta vẫn phải dũng cảm mà tiếp tục sống!” Người đàn ông trung niên hiền từ nhìn Đồng Phi Phi, cô gái này cũng trạc tuổi con gái ông nhưng lại không hề có nét ngây thơ, hồn nhiên như con gái ông mà lại rất dễ để người ta cảm nhận được vẻ đau đớn, tuyệt vọng. Ông không biết là Đồng Phi Phi đã từng trải qua những gì, nhưng nhớ lại lúc này, khi ông vừa bước đến hình như có nghe thấy cô nói mấy đại loại cái gì mà “tai tinh, sao Chổi” nên đại khái cũng có thể đoán được cuộc đời cô chắc là đã gặp phải không ít những thăng trầm, khổ đau. Nghĩ đến cô con gái của mình đang ở Trung Quốc xa xôi ông lại không kìm được hy vọng mình có thể giúp đỡ phần nào cô gái mang vẻ yếu đuối, dễ xúc động lòng người ở trước mặt mình.

Ông cúi xuống thắt dây an toàn, im lặng hồi lâu rồi mới chậm rãi lên tiếng: “Cái năm xảy ra trận động đất đó tôi chưa đầy mười tuổi. Sở dĩ tôi có thể sống sót được là nhờ bố mẹ tôi vào đúng lúc quan trọng đã dùng thân mình che cho tôi, cho tôi một cơ hội sống sót. Tôi vẫn còn nhớ lúc đó tôi đã phải chờ đợi rất lâu trong bóng tối mới được cứu ra ngoài, hơn mười mấy tiếng đồng hồ tôi cứ nằm gọn trong lòng họ, cảm nhận được cơ thể họ từng chút từng chút một chuyển từ ấm áp sang lạnh ngắt, từng chút từng chút từ mềm nhũn chuyển sang cứng đờ. Bây giờ nghĩ lại, việc tôi thoát chết cũng thực sự được xem như một kỳ tích. Vì vậy rất nhiều năm sau này, cho dù gặp phải bất cứ khó khăn gì tôi đều tự nói với bản thân mình phải dũng cảm sống tiếp, bố mẹ tôi đã dùng cả tính mạng của họ để giành cho tôi cơ hội được sống vậy nên tôi phải học cách biết trân trọng chứ không phải là từ bỏ một cách dễ dàng. Chỉ có trân trọng bản thân mới thực sự là sự tôn trọng và an ủi lớn nhất đối với người đã khuất.”

“Chỉ có trân trọng bản thân mới thực sự là sự tôn trọng và an ủi lớn nhất đối với người đã khuất ư?” Đồng Phi Phi lẩm bẩm nhắc lại những lời đó, có phải như vậy không?

Mạnh Tuấn nhìn về trầm ngâm của Đồng Phi Phi, khẽ kéo tay cô, lắc lắc: “Phi Phi, chuyện xảy ra ở Nhật Bản lần này khiến anh nhận ra một điều, em có muốn nghe không?”

“Dạ?” Đồng Phi Phi quay đầu lại, ánh mắt vẫn có đôi nét hoảng hốt. Mạnh Tuấn nhìn cô thật chăm chú: “Trước đây, anh từng nghe nhắc đến “khoảnh khắc sống”. Nhưng từ trước tới giờ anh chưa có dịp chiêm nghiệm điều này. Hôm qua, khi anh ôm em ở trong bệnh viện, nhìn thấy trên ti vi những hình ảnh thảm họa hủy hoại tất cả, dưới chân vẫn còn dư âm địa chấn, anh liền nghĩ, nếu chúng ta chỉ còn có giây phút cuối cùng này, nếu chỉ còn một giây nữa thôi rồi cả hai chúng ta đều chết thì điều anh muốn làm nhất là gì? Sau đó, anh phát hiện ra, khoảnh khắc đó, điều gì anh cũng không muốn làm, anh chỉ muốn ôm em, ôm em thật chặt, dành trọn khoảnh khắc ấy ở bên em.”

Mạnh Tuân nắm lấy tay của Đồng Phi Phi, cất giọng dịu dàng, nhẹ như hơi thở: “Phi Phi, chúng ta đều đã trải qua ranh giới sinh tử chỉ là trong một cái chớp mắt. Cái mà chúng ta có thể nắm giữ được cũng chính là từng giây, từng phút của hiện tại. Vậy tại sao chúng ta vẫn lãng phí thời gian để đau khổ? Tại sao vẫn lãng phí thời gian để giày vò bản thân và làm tổn thương người khác? Phi Phi, em không hề sai, không hề có tội gì, càng không có lỗi với ai cả ngoài chính bản thân em. Vì vậy Phi Phi, hãy tha thứ cho chính bản thân em, đừng để mình phải sống trong tội lỗi tối tăm, mù mịt, đừng nhốt mình trong chiếc lồng, không muốn được giải thoát nữa, hãy bước ra ngoài, bước đến nơi có ánh sáng mặt trời chiếu rọi, có được không em?”

Đồng Phi Phi vẫn cứ im lặng lắng nghe, rất lâu sau cô mới chậm rãi cúi đầu xuống, đưa đôi bàn tay lên ôm mặt. Từng giọt nước mắt khe tuôn rơi, cô vui hai má mình thật sâu vào trong lòng bàn tay, tất cả những đau đớn và phiền muộn kìm nén suốt năm năm nay, nỗi chua xót và tủi thân bị giam cầm suốt năm năm cuối cùng cũng bắt đầu tuôn trào ra trong yên lặng.

Mạnh Tuân khẽ thở dài một tiếng, dang rộng cánh tay, chậm chậm ôm Đồng Phi Phi vào lòng. Bên ngoài cửa sổ máy bay, mây trắng như sương, xanh thẳm như biển. Anh nhìn ánh sáng lúc ẩn lúc hiện từ nơi xa kia, thầm thề nguyện, Phi Phi, hãy tin tưởng ở anh, anh có thể mang hạnh phúc đến cho em, anh nhất định sẽ khiến em hạnh phúc.

44. Chương 06 – Phần 4

Chương 6: Bên nhau suốt kiếp, không rời xa 4

Khi Mạnh Tuân và Đồng Phi Phi bước xuống máy bay thì trời đang mưa lớn. Hai người phải đợi rất lâu mới đón được taxi, vừa lên xe Đồng Phi Phi đã nói với tài xế: “Khu Phúc Viên đường Chính Hoa, chúng tôi đang rất vội, phiền bác chạy nhanh một chút! Cảm ơn!”

“Thời tiết như thế này nên tôi không dám chạy nhanh! Cho dù có vội thì cũng phải giữ an toàn chứ, có phải không?” Người lái xe từ tốn bấm đồng hồ tính tiền trên xe. Mạnh Tuân khẽ chạm vào tay Đồng Phi Phi: “Đã về đến nơi rồi, đừng vội. Bác tài xế nói đúng đó, an toàn là quan trọng nhất. Hay em gọi cho dì Tổng đi? Nói với dì là chúng ta đã hạ cánh an toàn, bây giờ đang trên taxi, sắp về đến nhà rồi.”

Đồng Phi Phi gật đầu, gọi điện cho bà Tổng, bà Tổng nghe thấy Đồng Phi Phi đã lên xe rồi liền vội vàng nói: “Tốt rồi! Con đang ở với Tiểu Mạnh à? Mẹ đang nấu cơm rồi, con đưa cả cậu ấy về cùng ăn nhé!”

“Vâng, anh ấy đang ở cùng con.” Đồng Phi Phi quay sang hỏi Mạnh Tuân: “Mẹ em nói đã nấu cả cơm cho anh rồi, anh có qua ăn được không?”

“Cái này mà vẫn còn phải hỏi sao? Tất nhiên là phải đi cùng em rồi!” Mạnh Tuân cố ý nói thật to. Đồng Phi Phi nghe thấy liền đỏ mặt, nhìn anh rồi bối rối, nói với bà Tổng: “Mẹ à, lát nữa con sẽ cùng Mạnh Tuân về đó. Nhưng mẹ đừng có bày vẽ quá, làm vài món đơn giản là được rồi ạ. Chúng con cũng không kén chọn gì đâu, mẹ đừng mất công làm gì.”

“Mẹ không mệt đâu! Mấy ngày các con ở Nhật đã không được ăn uống tử tế rồi phải không? Mẹ làm cho con món sườn chua ngọt, còn hấp cả một con cá nữa, đợi con về đây! Ôi, mẹ vẫn đang nấu dở, mẹ dập máy trước nhé!”

“Vâng, lát nữa là chúng con về đến nơi thôi.” Đồng Phi Phi ngắt máy, khẽ thở ra một tiếng nhẹ nhõm. “Có thể về nhà, cảm giác thật thoải mái!”

“Ngốc ạ!” Mạnh Tuân xoa xoa lên tóc của Đồng Phi Phi. “Vậy mà cũng thấy thoải mái sao? Những ngày tháng tươi đẹp vẫn còn đang ở phía trước đây!”

Đồng Phi Phi cười, khẽ quay đầu nhìn lên bầu trời đang nổi sấm chớp bên ngoài cửa sổ xe. Từ sau khi Quân An mất, cô luôn sợ những ngày bão tuyết lớn như thế này, nhưng lúc này cô cảm thấy trong lòng mình dường như đã không còn cảm giác sợ hãi đó nữa rồi. Cô nhẹ nhàng đưa bàn tay trái đặt lên trước

ngực, cách một lớp áo lông dày, cô chỉ có thể chạm tới khoảng chừng nơi đó, chậm chậm áp vào và cảm nhận được cảm giác bị dồn nén. Cô khẽ mím môi, Quân An, hôm nay là sinh nhật anh, không biết anh đã ước điều gì vậy?

Họ đi hết đường cao tốc sân bay rồi chuyển vào đường trong thành phố, tốc độ của xe chậm hẳn lại.

“Sao vậy? Phía trước xảy ra chuyện gì thế?” Đồng Phi Phi vươn người nhìn về phía trước, người tài xế lên tiếng ca cẩm: “Tắc đường! Chắc chắn là phía trước có tai nạn rồi. Thời tiết quái quỷ này! Chỉ lái hơi nhanh một chút là rất dễ xảy ra tai nạn! Thế nên mới nói an toàn bao giờ là hàng đầu...”

“Tình hình thế này thì tắc đến bao giờ ạ?” Đồng Phi Phi sốt ruột ngắt lời tài xế, bà Tống đang đợi bọn họ ở nhà!

“Thế này thì phải xem các đồng chí cảnh sát giao thông hôm nay làm ăn thế nào thôi!” Người tài xế gõ gõ ngón tay trở lên vô lăng xe, vẫn còn tâm trạng mà pha trò cười nữa cơ đấy. “Nghe tôi nói này cô gái, cô có sốt ruột thì cũng vô ích thôi! Thời tiết thế này, cô nhìn đường đi, tôi đang chạy trên đường chứ không phải là bay trên trời! Ô, mà bây giờ cho dù có bay trên trời thì e rằng cũng nguy hiểm...”

Tài xế vẫn còn chưa nói hết câu, dường như để hưởng ứng với lời của ông ta mà trên bầu trời đột ngột vang lên một tiếng sấm chói tai. Tiếng sấm long trời lở đất ầm ầm rung chuyển kia khiến ông tài xế giật mình, ông ta vô thức nhìn lên đầu, lên tiếng phỉ báng: “Trời với cả đất! Càng ngày càng không bình thường! Thời tiết thế này mà tự nhiên lại mưa to!”

Đồng Phi Phi lại sốt ruột lấy điện thoại ra rồi chợt phát hiện là không gọi được cho bà Tống.

“Chuyện gì vậy? Tại sao máy cứ bận suốt thế nhỉ?” Đồng Phi Phi sốt ruột gọi không ngừng. “Chắc không phải mẹ em đang bận nói chuyện với người khác đâu, vừa rồi em vẫn gọi được cơ mà...”

“Em đừng lo lắng, chắc là dì Tống để kênh máy thôi.” Mạnh Tuân nhìn tình hình đường sá ở bên ngoài, nhẹ nhàng an ủi Đồng Phi Phi. Đường tắc chặt cứng, thời tiết như thế này thì anh cũng không thể đưa Đồng Phi Phi xuống xe mà đi bộ về được.

“Chắc là kênh máy sao?” Đồng Phi Phi quả thực cũng không nghĩ được ra lý do nào khác mà chỉ biết cố gắng an ủi bản thân. “Có lẽ vậy, vừa rồi mẹ em đập máy có vẻ gấp, cũng có thể là chưa đập hẳn máy rồi.”

“Ừ, em đừng lo lắng. Chắc tí nữa là đường sẽ thông thôi, em có cần dựa vào anh mà nghỉ ngơi một chút không?” Mạnh Tuân ngồi thẳng người, muốn để Đồng Phi Phi dựa vào.

“Không cần đâu, vừa rồi ở trên máy bay em cũng đã ngủ một chút rồi. Bây giờ không thấy buồn ngủ.” Đồng Phi Phi nắm lấy điện thoại, cắn chặt môi, lo lắng nhìn về phía trước, một đoàn xe dài nối đuôi nhau, di chuyển chậm chạp như nhích từng chút một, thế này thì không biết phải đợi đến tận bao giờ đây?

Bà Tống nấu xong cơm, đợi hơn nửa tiếng đồng hồ cũng không thấy Đồng Phi Phi trở về. Bà thấy sốt ruột nên lại với lấy điện thoại định gọi cho Đồng Phi Phi nhưng chỉ nghe thấy trong điện thoại là những tiếng tút tút dài. Bà đập máy đi rồi gọi lại, vẫn là tiếng máy bận.

“Chuyện gì vậy nhỉ? Lẽ nào vừa rồi sấm chớp đã làm trục trặc đường dây?” Bà Tống cau mày. Nơi bà ở là thị trấn cũ, nhà ở đây cũng xây đã rất lâu đời rồi, đường dây cũng xuống cấp nhiều, thường xuyên xảy ra sự cố nhỏ. Giống như là sét đánh mất điện cũng là chuyện rất thường gặp, nhưng mà chuyện điện thoại cũng bị ngắt như thế này thì đây mới là lần đầu tiên. Bà đập kín thức ăn trên bàn lại, đợi một hồi lâu vẫn không thấy Phi Phi về nên càng lo lắng. Bà không yên tâm mở đài FM lên nghe, vừa hay đứng ở kênh giao thông, lúc này đang phát đi một mẫu tin tức. Trên đoạn đường nối từ đường cao tốc sân bay vào thành phố xảy ra một sự cố giao thông nghiêm trọng, nhiều xe con, xe khách, xe tải đâm vào đuôi nhau liên hoàn khiến số người thương vong rất lớn, trong đó có một chiếc container bị lật, đè bẹp một chiếc taxi, có khả năng hành khách trong xe khó lòng sống sót...

“Taxi ư?” Bà Tống sững người, bỗng từ sofa đứng bật dậy, chạy đến bên cạnh tivi, nhấn điện thoại một lần nữa, vẫn không gọi được! Bà run rẩy mặc áo vào định xuống nhà, ở ngoài nhất định có điện thoại công cộng, bà phải liên lạc được với Đồng Phi Phi, Phi Phi nhất định sẽ không có chuyện gì đâu...

Đồng Phi Phi và Mạnh Tuân đợi trong xe gần một tiếng đồng hồ, dòng xe cộ cũng dần dần bắt đầu tiến về phía trước rồi. Trong suốt thời gian đó, Đồng Phi Phi không ngừng gọi điện thoại cho bà Tổng, nhưng vẫn không thể liên lạc được.

“Mẹ, con đã về rồi đây!” Đồng Phi Phi vừa nói vừa đưa tay lần tìm chìa khóa trong túi xách, cửa vừa mở ra thì đã thấy bà Tổng ngã ngay trước mặt.

“Mẹ!” Đồng Phi Phi kinh ngạc kêu lên rồi lao vào nhà, muốn đỡ bà Tổng lên nhưng lại không dám. “Mẹ làm sao vậy?”

“Không sao, vừa rồi mẹ bị trượt chân, có khi bị gãy chân rồi.” Bà Tổng chống tay định tự mình đứng lên, Đồng Phi Phi vội vàng đỡ lấy bà, cùng với sự giúp đỡ của Mạnh Tuân cuối cùng cũng đỡ được bà lên, đưa tới chỗ sofa rồi lo lắng hỏi: “Sao mẹ lại bị ngã thế? Mẹ còn chỗ nào cảm thấy không được khỏe không ạ?”

“Vừa rồi điện thoại chẳng phải là không liên lạc được sao? Mẹ nghe trên đài nói là cung đường bọn con về có xảy ra một vụ tai nạn liên hoàn gì đó nên muốn đi xuống dưới nhà gọi điện thoại cho con, không ngờ vội quá mà vấp phải sofa nên bị ngã. Cũng không có gì đáng ngại đâu, con đừng lo.”

“Hả? Vậy chắc mẹ bị ngã lâu rồi phải không?” Đồng Phi Phi vừa nghe xong đã quay đầu sang nhìn Mạnh Tuân, Mạnh Tuân đã gọi 120 nhưng họ nói là bây giờ tất cả các xe cấp cứu gần đây đã được điều động đi cứu trợ những nạn nhân bị thương trong vụ tai nạn liên hoàn kia, nếu người nhà mình chỉ là bị gãy xương thì tốt nhất là tự đưa đi bệnh viện, như thế sẽ nhanh hơn nhiều. Mạnh Tuân xem qua tình hình của bà Tổng một chút rồi nói một cách quyết đoán: “Chúng ta tự gọi xe đến bệnh viện, gọi cấp cứu 120 thì không biết đến bao giờ họ mới đến được. Đi thôi, em đỡ dì Tổng lên, anh sẽ công dì xuống dưới.”

“Ồ, cái này...”

“Mẹ để anh ấy công nhé!” Đồng Phi Phi cũng không còn tỏ ra quá khách khí với Mạnh Tuân nữa, cô nói: “Cẩn thận một chút!” rồi đỡ bà Tổng lên lưng của Mạnh Tuân, sau đó đỡ ở phía sau cẩn thận đi xuống lầu.

Trời mưa to, gọi xe cũng rất khó, Mạnh Tuân để Đồng Phi Phi và bà Tổng đứng đợi ở chỗ trú mưa trước cổng khu nhà, anh chạy đi qua hai con phố mới gọi được một chiếc xe. Mưa rất to nên cho dù Đồng Phi Phi cầm ô nhưng đến khi đưa được bà Tổng ngồi vào trong xe thì cả người cô cũng bị ướt hết.

“Phi Phi, con mau lau cho khô đi! Trời mưa to như thế này, con đừng để ngã bệnh đấy!” Bà Tổng nhìn vẻ thảm hại của Đồng Phi Phi liền dùng ống tay áo của mình lau lau đầu cho Đồng Phi Phi.

“Con không sao đâu, bị ướt chút thôi mà. Mẹ thế nào rồi ạ? Còn chỗ nào cảm thấy không được khỏe không ạ?” Đồng Phi Phi lau đầu, hỏi bà Tổng một cách ân cần.

“Mẹ vẫn ổn, con đừng lo.” Bà Tổng nắm thật chặt bàn tay ướt nhẹp, lạnh cóng của Đồng Phi Phi. “Phi Phi, tối qua mẹ nhìn thấy cảnh tượng thảm họa ở bên Nhật, quả thật mẹ đã nghĩ sẽ không còn được gặp lại con nữa...”

“Con không sao rồi, mẹ xem xem, chẳng phải bây giờ con đang rất ổn sao? Mẹ, con xin lỗi vì đã để mẹ phải lo lắng, con xin lỗi...”

Bà Tổng lắc đầu: “Sao con lại nói xin lỗi với mẹ cơ chứ? Phi Phi, đừng có nói xin lỗi với mẹ nữa nhé! Lẽ ra mẹ đã phải nói sớm hơn với con, mẹ đã không còn trách con nữa rồi! Phi Phi, con không hề có lỗi gì với mẹ cả, là mẹ có lỗi với con...”

Mắt bà Tổng đỏ hoe, bà run run chạm vào bầu má vẫn còn vương nước mưa của Đồng Phi Phi: “Phi Phi, hôm qua mẹ đã nghĩ suốt cả một buổi tối, mẹ nghĩ là đợi hôm nay con trở lại, mẹ nhất định sẽ phải nói với con. Phi Phi, mẹ không trách con, không giận con nữa đâu! Cái chết của Quân An, mẹ không nên trách con, không nên oán giận con...”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy ạ?” Đồng Phi Phi ngạc nhiên, ngây người nhìn bà Tổng dường như không thể tin nổi là mình vừa nghe thấy điều gì, ánh mắt chuyển sang vẻ chần chừ do dự, cẩn thận hỏi: “Mẹ không trách con ư? Ý của mẹ là... Mẹ... Mẹ... tha thứ cho con?”

Bà Tổng gật đầu, những giọt nước mắt lăn dài đến đuôi mắt rồi rơi xuống mu bàn tay của Đồng Phi Phi, cảm giác như một giọt nước nóng, bỏng cháy cõi lòng: “Mẹ đã tha thứ cho con rồi! Mẹ đã tha thứ cho con

từ rất lâu rồi! Cái chết của Quân An không phải là lỗi của con! Phi Phi, mẹ không nên trách con, đó không phải là lỗi của con, mẹ không nên oán trách con... Mẹ xin lỗi, Phi Phi, mẹ đã để con phải chịu ảm ức rồi, mẹ đã để con phải chịu ảm ức suốt bao nhiêu năm rồi...”

“Mẹ...” Đồng Phi Phi vui người vào lòng bà Tổng, tất cả mọi lời nói đều bị nước mắt làm cho nghẹn lại, tất cả những ảm ức đều được giải tỏa hết trong giây phút này.

Đã năm năm rồi, năm năm dài đằng đẵng, cô luôn phải gánh trên mình tội lỗi lớn lao này. Cô không thể tha thứ, không thể giải thích, thậm chí ngay cả những giọt nước mắt hối hận cũng không dám một lần rơi, chỉ biết lặng lẽ, âm thầm trả nợ cho lỗi lầm này, trả nợ cho tội lỗi mà cô mãi mãi không thể đòi lại được sự trong sạch. Cô vốn nghĩ rằng cả đời này cô cũng không trả hết được, cô đã chấp nhận rồi, cô sẽ phải gánh tội lỗi này suốt cuộc đời, cho đến khi chết đi vẫn không thể nhận được sự tha thứ. Nhưng bây giờ, cái tội lỗi mà năm năm trước cô bị phán quyết cuối cùng nguyên cáo cũng đã nói với cô rằng cô đã được tha thứ.

Bà Tổng ôm lấy Đồng Phi Phi, nước mắt chậm chậm tuôn rơi, mọi lời nói đều nghẹn lại trong lòng, bà chỉ biết khẽ nói thầm trong lòng, Phi Phi, mẹ xin lỗi, xin lỗi con...

45. Chương 06 – Phần 5

Chương 6: Bên nhau suốt kiếp, không rời xa 5

Mạnh Tuấn và Đồng Phi Phi đưa bà Tổng tới viện rồi đưa thẳng vào phòng cấp cứu, bác sĩ cấp cứu vừa kiểm tra thì cơ thể bà Tổng đột nhiên cứng lại rồi bà ngất đi. Sắc mặt vị bác sĩ thay đổi, vội ôm lấy bà Tổng, đặt lên giường cấp cứu, lớn tiếng gọi y tá vào hỗ trợ. Mạnh Tuấn và Đồng Phi Phi bị mấy người y tá vội vàng chạy vào, đẩy ra bên ngoài cửa rồi đóng cửa, lòng Đồng Phi Phi cũng lặng đi.

“Chẳng phải nói là chỉ bị gãy chân thôi sao?” Đồng Phi Phi nhìn cánh cửa đóng chặt, người bắt đầu run rẩy. “Sao tự nhiên lại ngất đi...”

“Phi Phi, bình tĩnh lại một chút...” Mạnh Tuấn đang định an ủi Đồng Phi Phi thì y tá đột nhiên mở cửa ra, lớn tiếng hỏi: “Người nhà đâu? Người nhà bệnh nhân có đây không? Bệnh nhân bị xuất huyết nghiêm trọng! Phải làm phẫu thuật ngay lập tức! Bây giờ ngân hàng máu xin cứu viện, mọi người chuẩn bị cho việc truyền máu nhé!”

“Xuất huyết ư?” Đồng Phi Phi lao tới. “Mẹ tôi nhóm máu A, tôi nhóm máu B...”

“Tôi nhóm máu A đây!” Mạnh Tuấn nhanh chóng vén tay áo lên rồi đưa cánh tay ra trước mặt y tá: “Hãy đưa tôi đi! Hãy lấy máu của tôi!”

Cô y tá gật đầu rồi đưa Mạnh Tuấn vào phòng lấy máu. Máu của Mạnh Tuấn và bà Tổng phù hợp nên việc truyền máu đã thành công, mặc dù mỗi người một lần hiến máu chỉ được hiến nhiều nhất là 400ml nhưng trước sự kiên quyết mạnh mẽ của Mạnh Tuấn, anh đã yêu cầu y tá lấy 600ml máu. Hôm qua Mạnh Tuấn mới bị thương ở đầu, cũng đã bị mất máu nhiều, hôm nay lại bị lấy đi 600ml máu, quả thực là quá nhiều. Anh tìm thấy Đồng Phi Phi ở trước cửa phòng phẫu thuật, anh men theo bờ tường, chậm chậm bước đến bên cạnh cô rồi cất tiếng an ủi: “Không sao rồi, anh đã để ý tá lấy 600ml máu, dì Tổng chắc sẽ không sao đâu.”

“600ml ư?” Đồng Phi Phi ngẩng lên nhìn sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của Mạnh Tuấn, cảm thấy tội lỗi, không nói nổi bất cứ lời nào. Hôm qua, anh đã vì cô mà chảy rất nhiều máu rồi. Hôm nay, lại vì mẹ cô mà truyền rất nhiều máu nữa. Cái ơn lớn này cô biết lấy gì ra để báo đáp đây?

Trong lúc Đồng Phi Phi đứng đợi ở bên ngoài phòng phẫu thuật thì Kha Nhã Doanh cùng Hứa Lâm nghe được tin cũng vội vàng chạy đến. Mọi người cùng với Đồng Phi Phi ngồi đợi bên ngoài phòng phẫu thuật, đợi rất lâu, cuối cùng cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra. Vị bác sĩ cúi đầu bước ra, nói với vẻ nặng nề: “Rất tiếc, bệnh nhân không thể cứu được nữa...”

“Cái gì?” Đồng Phi Phi sững người, dường như không thể hiểu được lời của vị bác sĩ kia, cô hoang ma nhìn sang Mạnh Tuấn: “Vừa rồi chẳng phải là anh đã truyền máu rồi sao?”

Mạnh Tuấn cũng vô cùng ngạc nhiên, anh nhìn vị bác sĩ rồi hỏi: “Vừa rồi khi chúng tôi đưa bệnh nhân đến chẳng phải là vẫn còn khỏe sao? Cho dù là bị xuất huyết nghiêm trọng thế nào tôi vẫn có thể truyền được, ngài cứ tiếp tục lấy...”

“Bác sĩ, ông hãy tiếp tục cứu bệnh nhân đi! Thuốc gì, cách gì chúng tôi cũng có thể dùng được! Xin ông hãy thử lại đi...” Kha Nhã Doanh cũng đã xông đến trước mặt vị bác sĩ, nắm lấy áo của ông, khẩn cầu.

“Muộn rồi!” Vị bác sĩ chau mày đáp. “Các vị là con cái kiểu gì vậy? Có thể bệnh nhân bắt đầu bị xuất huyết từ hôm qua, không thể nào là cách đây hai tiếng đồng hồ như các vị nói được! Dựa vào độ lớn của vết thương nơi lá lách bị dập thì có lẽ bà ấy đã bắt đầu bị xuất huyết khoảng từ sáu giờ đến tám giờ tối hôm qua! Hôm qua, có phải bà ấy đã bị ngã không? Các vị bây giờ mới lo lắng thì còn có ích gì nữa. Sao không đưa đến sớm hơn? Để xảy ra chuyện lớn như thế này rồi mới đưa đến...”

“Hôm qua sao?” Hứa Lâm lẩm bẩm nói. “Nhưng mà hôm qua mẹ nuôi chỉ nói là bị vấp một chút thôi, đi tập thể dục thôi mà...”

“Người già bị ngã mà lại có thể bất cẩn như thế sao? Bà ấy nói chỉ là đi tập thể dục là mấy vị cũng thôi sao?” Vị bác sĩ chứng thực suy đoán của mình, giọng điệu càng nghiêm khắc: “Bệnh nhân đã qua đời, các vị còn rề rà ở đây cũng vô ích thôi, còn không mau mà đi vào trong nhìn mặt lần cuối, lát nữa phải chuyển vào nhà xác rồi.”

Vị bác sĩ nói xong liền tách Hứa Lâm và Kha Nhã Doanh đang đứng chắn trước mặt ông ra rồi bước nhanh về phía trước. Mạnh Tuấn đỏ hoe mắt, quay đầu lại, đang định cùng Đồng Phi Phi vào trong nhìn bà Tống lần cuối thì phát hiện Đồng Phi Phi đã không thấy đâu nữa!

“Phi Phi đâu?” Mạnh Tuấn lo lắng lớn tiếng hỏi. Hứa Lâm và Kha Nhã Doanh lúc này mới ý thức được, đang định chia nhau ra đi tìm thì thấy một người y tá bước từ trong phòng phẫu thuật ra, nói: “Các vị đang tìm người nhà bệnh nhân phải không? Cô ấy ở bên trong đó.”

“Ồ, cảm ơn, cảm ơn chị!” Mạnh Tuấn thở phào nhẹ nhõm, vội vã bước vào phòng phẫu thuật, nhưng anh vừa bước vào trong đã vội dừng bước.

Dưới ánh đèn trắng nhợt nhạt, Đồng Phi Phi ngậy người đứng bên cạnh giường phẫu thuật. Bà Tống nằm yên trên giường, đôi mắt hơi hé mở, có vẻ như vẫn còn ước nguyện nào đó chưa thực hiện được nên không nở nhắm mắt. Đồng Phi Phi nghe thấy tiếng bước chân liền chậm rãi quay đầu lại rồi nói với Mạnh Tuấn: “Mạnh Tuấn, mẹ em chưa chết, vị bác sĩ kia nói linh tinh đó. Bà ấy chỉ đang ngủ mà thôi, đúng là đang ngủ mà thôi. Anh hãy đi tìm vị chủ nhiệm khoa mà anh quen đi, anh hãy đi tìm ông ấy, để ông ấy cứu mẹ em. Anh hãy để ông ấy giúp đỡ mẹ con em thêm một lần nữa thôi, có được không?”

Mạnh Tuấn nhìn vẻ mong đợi vô vọng trên gương mặt của Đồng Phi Phi mà đau đớn tới mức muốn rơi nước mắt: “Phi Phi, dì Tống đã đi rồi, chúng ra hãy đưa dì đến nhà xác thôi.”

“Đưa đến nhà xác cái gì chứ?” Đồng Phi Phi dường như không thể hiểu nổi Mạnh Tuấn đang nói gì, cô khẽ nhún mày rồi nhìn sang phía Kha Nhã Doanh: “Kha Nhã Doanh, chẳng phải là nhà cậu quen biết rất nhiều hay sao? Cậu giúp mình tìm người có được không? Cái bệnh viện này không được rồi, chúng ra hãy chuyển sang bệnh viện khác đi, nếu không chữa được nữa thì lại chuyển sang viện khác! Chắc chắn sẽ có nơi có thể chữa khỏi được mẹ mình. Có đúng không? Cậu hãy giúp mình với, có được không?”

Mắt của Kha Nhã Doanh cũng đỏ lên: “Phi Phi, dì Tống thực sự đã đi rồi...”

“Tại sao mọi người lại cứ nói như vậy chứ?” Đồng Phi Phi cuối cùng cũng phát hiện ra Hứa Lâm lúc này đang đứng ở trong góc phòng, dường như cô đã nắm được cọng rơm cứu mạng cuối cùng nên vội vàng chạy tới: “Lâm Lâm, có phải Hứa Nhiên đang ở Mỹ không? Kỹ thuật điều trị ở bên Mỹ tốt hơn ở Trung Quốc rất nhiều, có phải không? Cậu có thể giúp mình đưa mẹ sang Mỹ được không? Mình có tiền mà! Mình có thể không gặp Hứa Nhiên, mình đảm bảo sẽ không làm phiền anh ấy! Mình cầu xin cậu, cầu xin cậu hãy để anh ấy giúp mình, có được không...”

“Phi Phi!” Nước mắt của Hứa Lâm bắt đầu rơi, cô ôm lấy mặt, khóc thành tiếng: “Phi Phi, cậu đừng như vậy nữa, đừng như vậy nữa có được không? Mẹ đã đi rồi, đã không còn nữa rồi...”

“Ngay cả cậu cũng không muốn giúp mình sao?” Đồng Phi Phi ngẩng lên một cách tuyệt vọng, chậm chậm lùi lại phía sau, lùi đến bên cạnh bà Tống rồi nắm lấy bàn tay của bà: “Mẹ ơi, làm thế nào bây giờ? Bọn họ đều không muốn giúp mẹ con ta, bọn họ đều không tin là mẹ vẫn còn sống. Mẹ, mẹ hãy tỉnh lại đi, hãy tỉnh lại đi, có được không? Mẹ đừng dọa con nữa, con không còn cách nào nữa rồi, mẹ hãy mở mắt ra đi, hãy mở mắt ra nhìn con đi! Con xin mẹ đấy... Mẹ đừng có dọa con nữa, mẹ không được dọa con như thế này đâu, khó khăn lắm con mới thoát chết. Hôm nay con đã cố gắng về thật nhanh với mẹ, hôm nay là sinh nhật của Quân An đó! Năm nào sinh nhật của anh ấy, hai mẹ con ta cũng đón sinh nhật cùng với anh ấy mà, phải không? Lê nào mẹ đã quên rồi sao? Chẳng phải mẹ còn làm cho con rất nhiều món ngon sao? Vậy mẹ hãy dậy đi, hãy dậy ăn cơm cùng với con đi! Nếu không thì một mình con ăn không nổi đâu, một mình con thì ăn thế nào được chứ? Một mình con thì ăn thế nào được chứ...”

“Phi Phi, dì Tống đã đi rồi, dì ấy đã đi thật rồi, em đừng như vậy nữa, em mà như vậy thì dì ấy sẽ không yên lòng mà ra đi đâu...” Mạnh Tuần định kéo Đồng Phi Phi ra nhưng lại bị cô đẩy ra, cô gục lên người bà Tống, khóc điên cuồng, dữ dội: “Con không muốn mẹ yên lòng! Con muốn mẹ quay trở lại! Mẹ ơi, mẹ hãy tỉnh lại đi, hãy tỉnh lại đi! Mẹ đừng đối xử với con như vậy! Con chỉ còn mỗi mẹ thôi! Tại sao mà ngay cả mẹ cũng không cần con nữa? Vừa rồi mẹ vẫn còn nói đã tha thứ cho con, vừa rồi chẳng phải là mẹ còn nói đã để con chịu nhiều áp lực sao? Vậy mẹ hãy dậy đi, hãy ở bên cạnh con đi! Mẹ biết là con phải chịu nhiều áp lực, mẹ biết con đau đớn nhiều như vậy, tại sao mẹ lại có thể giống Quân An, cứ thế mà bỏ con ở lại chứ? Cứ thế mà rời bỏ con ngay trước mặt con sao? Mẹ không được như vậy! Mẹ hãy tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi...”

“Phi Phi, Phi Phi, đừng như vậy nữa, em đừng có như vậy nữa...” Mạnh Tuần ra sức ôm lấy Đồng Phi Phi, định dìu cô ra bên ngoài nhưng cô cứ nắm chặt lấy thanh sắt của giường bệnh, nhất quyết không chịu buông tay: “Anh hãy để em ở lại, hãy để em ở lại! Mẹ em vẫn chưa chết, bà ấy thực sự vẫn chưa chết! Bà ấy sẽ tỉnh lại ngay bây giờ thôi, bà ấy sẽ tỉnh lại ngay bây giờ thôi...”

“Quân An...” Hứa Lâm từ nãy giờ vẫn đứng bên cạnh, khi vừa nhìn thấy Hạ Tiểu Quả thì bỗng ngất ra, cô không nén được tiếng thoáng thốt. Đồng Phi Phi nghe thấy tiếng vội quay đầu lại, khi nhìn thấy Hạ Tiểu Quả thì bàn tay vốn đang nắm chặt lấy khung sắt giường bệnh bỗng buông ra. Kha Nhã Doanh vốn đang kéo lấy cô mà không phòng bị gì nên cũng bị bất ngờ, cả hai đều ngã nhào xuống đất. Hạ Tiểu Quả vội vã lao đến định đỡ lấy hai người thì Đồng Phi Phi lại đột nhiên chạy tới, giữ chặt lấy Hạ Tiểu Quả: “Quân An, Quân An! Anh đừng để mẹ đi, anh đừng để mẹ đi, mau lên...”

Hạ Tiểu Quả ngạc nhiên nhìn Đồng Phi Phi, vẫn còn chưa kịp mở miệng nói điều gì thì đã thấy Đồng Phi Phi đứng thẳng lên rồi cơ thể mềm dần, không còn chút sức lực nào mà đổ sụp.

46. Chương 06 – Phần 6

Chương 6: Bên nhau suốt kiếp, không rời xa 6

Hứa Lâm đưa bà Tống đến nhà xác, Kha Nhã Doanh cùng Hạ Tiểu Quả giúp Mạnh Tuần đưa Đồng Phi Phi vào phòng bệnh. Bác sĩ kiểm tra một chút rồi nói Đồng Phi Phi là do đau lòng quá, chỉ cần nghỉ ngơi một chút sẽ ổn thôi, nhưng mấy người họ đợi trong phòng bệnh gần nửa tiếng đồng hồ mà Đồng Phi Phi vẫn không hề có dấu hiệu gì là sẽ tỉnh lại. Kha Nhã Doanh nói với Mạnh Tuần lúc này vẫn đang quán băng trên đầu: “Hay là anh cứ về nghỉ ngơi trước đi, em ở đây đợi Đồng Phi Phi tỉnh lại là được rồi.”

Mạnh Tuần lắc đầu, giọng đã khàn khàn: “Anh sẽ ở lại đây.”

Kha Nhã Doanh định nói thêm điều gì nữa nhưng Hạ Tiểu Quả bấu vào tay cô, ngằm lắc đầu với cô. Mắt Kha Nhã Doanh hoe đỏ, cô nghẹn ngào nói: “Chẳng phải là nói dì Tống ở nhà chỉ bị ngã thôi sao? Tại sao lại thành ra thế này cơ chứ...”

Mẹ của Mạnh Tuân nghe Mạnh Tuân nói sẽ ăn cơm ở ngoài rồi mới về nhà nhưng bà đợi mãi đến tận hơn ba giờ chiều cũng không thấy Mạnh Tuân về. Lo lắng quá nên phải gọi ngay cho Mạnh Tuân hỏi: “Tuân à, con đã ăn xong chưa? Khi nào thì về nhà thế?”

“Một người bạn của con, gia đình xảy ra chuyện nên con ở trong viện cùng cô ấy, chắc sẽ về muộn một chút.” Giọng của Mạnh Tuân có vẻ mệt mỏi và khàn khàn, bà Mạnh nghe xong, thấy hơi lo lắng: “Bạn thế nào vậy? Giọng của con làm sao vậy? Con đang ở viện nào?”

“Là bệnh viện Nhân dân. Con không sao, mẹ đừng lo lắng.” Mạnh Tuân ngắt máy. Kha Nhã Doanh nhìn Mạnh Tuân hơi lo lắng: “Là điện thoại của người nhà anh à?”

Mạnh Tuân gật gật đầu: “Là mẹ anh gọi.”

“Hả?” Kha Nhã Doanh kinh ngạc đứng dậy, Hạ Tiểu Quả ngạc nhiên nhìn bộ dạng hoảng hốt của cô hỏi: “Sao thế?”

“Ừm...” Kha Nhã Doanh đang nghĩ là nên giải thích thế nào thì Mạnh Tuân đã nhìn cô rồi nói: “Anh đã nói với mẹ là không sao rồi, chắc bà ấy sẽ không đến đâu.”

“Ồ!” Kha Nhã Doanh thở phào nhẹ nhõm. Hạ Tiểu Quả thấy bộ dạng lúc này của cô lại càng thêm nghi ngờ nhưng anh cũng chỉ mím môi, không hỏi thêm gì nữa.

Hơn mười phút sau, mẹ Mạnh Tuân vội vã lao vào phòng bệnh.

“Mẹ?” Mạnh Tuân ngạc nhiên nhìn mẹ anh xông vào, vô thức hét lên một tiếng.

Bà Mạnh nghe thấy tiếng Mạnh Tuân cất lên tiếng gọi đã rất lâu không được nghe nên vội dừng chân, mắt đỏ lên. Bà chậm rãi bước đến trước mặt Mạnh Tuân, nhìn cái đầu đang quấn băng và gương mặt trắng bệch của anh, xót xa nói: “Con như thế này mà còn nói là không sao ư? Mau cùng mẹ về nhà nghỉ ngơi!”

“Con thật sự không sao mà.” Mạnh Tuân nhìn lướt qua Đồng Phi Phi đang nằm trên giường bệnh một cái rồi nói: “Mẹ cứ về trước đi ạ, con muốn đợi cô ấy tỉnh lại đã...”

“Con đợi cô ta để làm gì? Con còn ở đây làm gì nữa? Con còn ở đây chờ cái đứa dối trá đó làm gì?”

“Dối trá ư?” Mạnh Tuân kinh ngạc nhìn mẹ anh, lòng chùng hẫng xuống.

“Cô ta vốn không phải là Kha Nhã Doanh, con gái của Bí thư Kha! Cô ta tên là Đồng Phi Phi! Cô ta còn treo thẻ đăng ký gấp mặt ở chỗ môi giới hôn nhân nữa! Cô ta là một kẻ dối trá! Chúng ra đều đã bị cô ta lừa gạt, con có biết không?” Hai hôm trước bà Mạnh đã đến trung tâm môi giới hôn nhân để tra tìm hồ sơ của Đồng Phi Phi, khi biết lai lịch của Đồng Phi Phi, bà vô cùng tức giận. Bây giờ lại nhìn thấy con trai mình bị thương như thế này mà vẫn còn chờ đợi bên cạnh cô ta, nổi tức giận trong lòng lại bùng phát.

“Cô ấy không phải là kẻ dối trá, là do con để cô ấy lấy thân phận của Kha Nhã Doanh để giả làm bạn gái của con, mẹ đừng nói cô ấy như vậy!” Mạnh Tuân vốn định lần này quay trở về sẽ giải thích rõ chuyện này với mẹ nhưng không ngờ bà Mạnh đã có thành kiến trước, cho rằng Đồng Phi Phi là một kẻ dối trá. Lúc này, anh chỉ còn biết cố gắng không để cho bà Mạnh hiểu lầm thêm nữa, cũng không để ý Hạ Tiểu Quả vẫn đang còn ở bên cạnh mà đã đưa ra lời giải thích giúp Đồng Phi Phi.

“Đóng giả ư? Lại còn là do con yêu cầu nữa sao?” Bà Mạnh ngạc nhiên, bà quay sang nhìn Đồng Phi Phi một cái rồi lại nhìn sang Mạnh Tuân, gật đầu nói: “Được, nếu đã là đóng giả thì con càng không cần thiết phải ở lại đây với cô ta. Dù sao thì bây giờ thân phận đóng giả của cô ta đã bị phơi bày ra rồi, cũng không còn liên quan gì tới con nữa...”

“Cô ấy bây giờ là bạn gái thực sự của con, cho dù cô ấy không phải là Kha Nhã Doanh nhưng cô ấy đã là bạn gái của con, làm sao lại có thể không liên quan gì chứ?” Mạnh Tuân cảm thấy đầu mình bắt đầu âm ỉ đau, lần này thực sự anh đã không thận trọng rồi. Anh không ngờ rằng lại nói ra thân phận của Đồng Phi Phi với mẹ mình ở trong hoàn cảnh xấu như thế này, trong tưởng tượng của anh hoàn toàn vốn không phải như thế!

“Bạn gái ư? Con chọn người như thế này để làm bạn gái ư?” Bà Mạnh vừa tức vừa lo lắng nhìn Mạnh Tuân. “Có có biết là lúc quen con, cô ta vẫn còn đi gặp mặt những người khác hay không? Cho dù là con có yêu

cầu thì nếu là một cô gái gia giáo, nề nếp thì sao lại có thể tự tiện đồng ý một chuyện như thế này cơ chứ? Hơn nữa, cô ta còn hiểu được chuyện nhà họ Kha rõ như lòng bàn tay! Nếu không phải là cô ta chủ tâm muốn tiếp cận con thì tại sao cô ta lại như vậy?”

“Cô ấy không như vậy! Cô ấy thực sự không như vậy! Là do con ép cô ấy, lúc đầu là do con nhờ cô ấy, sau đó cũng là con thích cô ấy trước, cô ấy luôn từ chối con.” Mạnh Tuần cảm thấy đầu mình càng lúc càng đau, phía trước mặt dần tối lại, anh nhắm mắt lại, đau đốn sờ vào vết thương. “Phi Phi không phải là người con gái không tốt như mẹ nghĩ đâu, mẹ không biết là cô ấy tốt thế nào đâu. Mẹ, coi như con cầu xin mẹ đi, mẹ cứ về trước đi, có được không? Chuyện này để sau con sẽ giải thích thật rõ với mẹ...”

“Tuần!” Bà Mạnh nhìn Mạnh Tuần đột nhiên ngắt đi ngay trước mắt mình, giọng nói lạc hẳn đi, quay đầu lại hét lên với Kha Nhã Doanh: “Mau giúp tôi gọi bác sĩ đến đi!”

Bác sĩ ở phòng cấp cứu thực sự muốn phát điên lên rồi, vừa chết một người đã ngắt một người, bây giờ lại ngắt thêm một người nữa! Lúc ông kiểm tra cho Mạnh Tuần thì đã tức giận đến mức muốn mắng chửi người khác: “Mấy người ở cái nhà này bị làm sao thế không biết? Cho dù được cấp cứu ngay ở viện rất tiện nhưng cũng không thể cứ giằng vò mãi như thế này chứ!”

Ông vừa nói vừa xem bệnh trạng của Mạnh Tuần, rồi tự lầm bầm nói: “Huyết áp của người bệnh này sao lại có thể thấp đến thế?”

Một y tá đứng bên cạnh nhìn Mạnh Tuần rồi nói: “Anh ta vừa mới truyền 600ml máu ẹ anh ta, có thể là do thiếu máu quá nhiều.”

“600ml ư?”

“Mẹ anh ta ư?”

Vị bác sĩ và mẹ của Mạnh Tuần cùng lúc thốt lên. Vị bác sĩ nhìn bà Mạnh một cái rồi trách cô y tá: “Đây chẳng phải là sơ suất sao? Cô không nhìn thấy trên đầu anh ta vẫn còn đang quấn băng hay sao? Người mới bị thương mà cô lại dám lấy 600ml máu sao? Cô có phải là muốn lấy mạng người ta không vậy?”

Vị bác sĩ vừa nói vừa để y tá lắp bình truyền dịch cho Mạnh Tuần, y tá nhanh nhẹn làm xong rồi mới lầm bầm nói: “Là do anh ấy nhất quyết cứ đòi truyền nhiều như vậy! Lại còn nói người đó là mẹ anh ta, ngộ ngờ không may mẹ anh ta chết thì anh ta cũng không sống nổi. Tôi cũng vì thấy anh ta quá hiếu thuận mà không còn cách nào khác, anh ta còn ký cả giấy đảm bảo nếu có xảy ra chuyện gì sẽ tự mình chịu trách nhiệm...”

“Anh ta ký để làm gì! Cho dù có hiếu thuận thì cũng không thể lấy mạng sống của mình ra để đổi mạng chứ?” Vị bác sĩ chau mày, đứng bên cạnh giường của Mạnh Tuần, đợi cho đến khi huyết áp của anh dần dần trở lại bình thường rồi mới ngồi xuống, thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói: “Mẹ anh ta ư? Tôi thấy có vẻ như là mẹ vợ thì phải! Tôi nghe nói cô gái kia vừa rồi còn có vẻ kích động hơn cả anh ta... Cô gái đó có phải bây giờ vẫn chưa tỉnh lại à?”

“Đúng đó, vẫn còn đang nằm kia kìa.”

“Các vị vừa nói vừa rồi con trai tôi đã bị lấy 600ml máu sao, có phải là vì mẹ của đứa con gái có tên là Đồng Phi Phi hay không?” Bà Mạnh sốt ruột ngắt lời của cô y tá. Y tá nghĩ một lúc rồi đáp: “Cô gái đó hình như tên là Đồng Phi Phi, chính là cái người bây giờ vẫn đang nằm bên phòng theo dõi bên cạnh. Đây là con trai của bà sao? Ôi, thật là đáng tiếc cho anh ấy, lấy bao nhiêu là máu nhưng vẫn không thể cứu được người...”

“Tiếc cái gì? Bọn họ đưa đến đã quá muộn rồi còn cứu làm sao được nữa?” Vị bác sĩ trừng mắt nhìn cô y tá, cái con bé này tay chân cũng nhanh nhẹn đấy nhưng vẫn còn đại khờ lắm, ăn nói chẳng biết giữ ý gì cả, rõ ràng là muốn gây rắc rối đây mà! Cô y tá rút cổ im lặng rồi bưng khay đi ra ngoài, vị bác sĩ nhìn bà Mạnh lúc này đang đứng thất thần bên cạnh vội cất tiếng an ủi: “Bà cũng đừng nên quá lo lắng, con trai bà thực sự cũng không có gì quá nghiêm trọng, chỉ là mất máu hơi nhiều một chút thôi, về nhà tắm bổ cho anh ta nhiều đồ dinh dưỡng vào là ổn thôi.”

“Còn điều gì cần phải chú ý nữa không ạ? Những đồ ăn nào thì tốt ạ?” Bà Mạnh vội vàng hỏi.

“Đừng lo lắng quá, chỉ cần để tâm trạng anh ta ổn định trở lại, nghỉ ngơi nhiều, đừng để anh ta quá kích động, quá mệt mỏi là được. Còn về phần ăn uống, cứ ăn thịt bò, gan lợn, đồ nào bổ máu thì ăn, tôi xem tình trạng sức khỏe của anh ta vẫn ổn, có lẽ chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là có thể hồi phục thôi.” Vị bác sĩ nói xong thì đi ra ngoài, bà Mạnh chậm rãi ngồi xuống bên cạnh giường của Mạnh Tuần, nhìn sắc mặt hốc hác và xanh xao của con trai, bà cắn chặt răng. Bà đã nuôi con trai bà ba mươi năm nay nhưng chưa từng thấy anh vì người nào, vì chuyện gì mà lại tỏ ra lo lắng, tận tâm đến thế này! Cô gái Đồng Phi Phi này quả thực không đơn giản chút nào!

47. Chương 06 – Phần 7

Chương 6: Bên nhau suốt kiếp, không rời xa 7

Hạ Tiểu Quả giúp bà Mạnh đưa Mạnh Tuần vào phòng cấp cứu xong thì quay trở lại chỗ phòng bệnh của Đồng Phi Phi. Kha Nhã Doanh nhìn Hạ Tiểu Quả xì mặt bước vào thì đứng dậy nói một cách đầy lo âu: “Tiểu Quả, chuyện này em có thể giải thích với anh...”

Hạ Tiểu Quả nhìn sang Đồng Phi Phi vẫn đang nằm hôn mê trên giường rồi mới khẽ lên tiếng: “Ra ngoài nói đi.”

Kha Nhã Doanh chỉ biết cúi đầu theo sau Hạ Tiểu Quả bước ra ngoài phòng bệnh. Hai người họ bước ra ngoài không lâu sau thì Đồng Phi Phi mở mắt ra.

Hứa Lâm ra khỏi nhà xác, vừa bước vào cửa tầng lầu nơi phòng bệnh của Đồng Phi Phi thì nhìn thấy Đồng Phi Phi bước về phía thang máy, vẻ mặt thất thần. Cô thấy hơi ngạc nhiên nhưng vẫn bước thật nhanh theo sau Đồng Phi Phi vào thang máy. Người trong thang máy rất đông, ánh mắt Đồng Phi Phi trống rỗng, có vẻ như không thấy Hứa Lâm cũng đang ở trong thang máy. Thang máy chậm chậm đi lên còn lòng Hứa Lâm cũng dần chùng xuống. “Ting” một tiếng, thang máy dừng ở tầng cao nhất, Đồng Phi Phi cùng với đám người bước ra ngoài, Hứa Lâm cũng vội vã len ra theo sau nhưng bước ra ngoài mới phát hiện chỉ trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng Đồng Phi Phi đâu cả!

Hứa Lâm nhìn lướt qua lối thoát hiểm ngay gần đó một cái rồi ba chân bốn cẳng xông lên, đến khi cô đến được sân thượng thì Đồng Phi Phi lúc này đã bước ra đến gần sát mép sân thượng...

“Phi Phi!” Hứa Lâm bước một bước về phía trước rồi túm chặt lấy cánh tay của Đồng Phi Phi, ra sức kéo cô lùi lại chỗ an toàn hơn. “Cậu định làm gì vậy? Cậu đừng có làm chuyện dại dột!”

Đồng Phi Phi nhìn Hứa Lâm một cách thờ ơ rồi ngẩng lên, lạnh lùng nói với cô: “Hứa Lâm, cậu lên đây làm gì? Muốn để mình hại chết thêm một người nữa hay sao?”

“Cậu...” Hứa Lâm bị ánh mắt lạnh lùng chưa từng nhìn thấy bao giờ trong đáy mắt của Đồng Phi Phi khiến cho sợ hãi, không biết nên phản ứng thế nào. Đồng Phi Phi vùng thoát ra khỏi bàn tay của Hứa Lâm, nhấc chân lên, tiếp tục bước về phía sát mép sân thượng, dáng vẻ vô cùng kiên quyết. Hứa Lâm sợ hãi tới mức ngã nhào xuống rồi lại đứng lên ngăn cản. Cô lao đến sống chết ôm thật chặt lấy chân của Đồng Phi Phi: “Phi Phi, cậu đừng như vậy! Mình xin cậu đấy, cậu đừng như vậy! Là lỗi của mình, tất cả đều là lỗi của mình! Cậu hãy lắng mình, cậu hãy trách cứ mình đi, có được không...”

“Cậu đang nói gì vậy?” Đồng Phi Phi dừng lại, cúi đầu nhìn Hứa Lâm đang quỳ ngay dưới chân mình. “Sao lại là lỗi của cậu chứ? Rõ ràng là tại mình. Nếu không phải vì mình thì Quân An sẽ không gặp phải vụ lở đất đó. Nếu không phải tại mình thì mẹ cũng sẽ không xảy ra chuyện. Là do mình nhất định đòi đón sinh nhật nên Quân An mới chết, là do mình nhất định hôm nay về cho kịp nên mẹ mới chết. Tất cả đều là lỗi của mình! Là mình đã hại chết họ! Cậu hãy để mình chết, cậu đừng để mình ở lại thế gian này làm gì nữa! Mình là một tai họa, mình sống thì sẽ hại đến người khác, đáng lẽ mình nên chết từ lâu rồi, cậu buông tay đi...”

“Không phải đâu, không phải đâu! Cái chết của Quân An không thể trách cậu được, cái chết của mẹ cũng không thể trách cậu được! Phi Phi, hãy tha thứ ỳnh, tha thứ ỳnh! Hôm qua, mình mới biết được rằng thì ra Quân An vốn định đi trước hôm sinh nhật cậu, là do mình làm anh ấy bị chậm mất một ngày nên anh ấy mới gặp phải trận lở đất đó! Là mình! Là mình đã hại chết anh ấy! Là mình đã hại chết Quân An!” Hứa Lâm cúi đầu thật thấp, tối qua cô đã xem nhật ký của Quân An nên mới biết được rằng thì ra năm năm trước, thủ phạm đã hại chết Quân An không phải là Phi Phi mà chính là cô!

Nếu không phải vì cô nhờ Quân An sửa giúp máy tính thì Quân An đã đi Quý Châu sớm hơn một ngày rồi, và như vậy sẽ không gặp phải trận lở đất đó! Hóa ra là cô, chính cô đã hại chết Quân An! Nhưng cô lại để Phi Phi phải gánh chịu cảm giác tội lỗi và tự trách mình suốt năm năm!

Còn cả mẹ nuôi nữa, nếu tối qua không phải là do cô bắt cần thì mẹ nuôi cũng sẽ không chết... Đủ rồi, thực sự đã đủ rồi! Cô đã sai quá nhiều, quá nhiều rồi! Làm sao cô lại có thể thờ ơ giương mắt nhìn Đồng Phi Phi tự làm mình bị tổn thương, tự hủy hoại mình như vậy! Cô không thể nào kiềm chế được bản thân nữa mà bò lê dưới chân Đồng Phi Phi khóc nghẹn ngào, đau đớn như đứt từng khúc ruột: “Cái chết của Quân An phải trách mình! Cái chết của mẹ nuôi cũng phải trách mình! Mẹ nuôi qua đời là vì hôm qua mẹ bị ngã, là do mình đã nói với mẹ là cậu đang ở Sendai, mẹ cho rằng cậu đã gặp nạn nên mới bị ngã như thế, mình lại không đưa mẹ tới bệnh viện nên mẹ mới bị xuất huyết tới tận hôm nay! Mà lần này cậu đi Nhật cũng là vì anh trai mình về nước nên mình không muốn để cậu tiếp xúc với anh ấy nữa, muốn gán ghép cậu và Mạnh Tuần với nhau nên mình mới giả vờ bị bệnh để cho cậu đi Nhật! Phi Phi, tất cả đều là do mình! Là mình đã hại chết Quân An! Là mình đã hại chết mẹ nuôi! Mình còn suýt chút nữa đã hại chết cả cậu! Phi Phi, là lỗi của mình, tất cả đều là lỗi của mình! Mình mới chính là thủ phạm! Nhưng mình lại để cho cậu phải gánh chịu tội lỗi đó suốt năm năm qua! Mình còn trách móc cậu, là vì mình không chịu đựng nổi trước cái chết của Quân An nên mình luôn trách cậu, luôn đổ trách nhiệm lên đầu cậu... Mình cũng đã thấy cậu vì mẹ nuôi mà gần như phát điên mà không hề nói với anh trai mình. Mình rõ ràng biết rằng cái chết của Quân An không thể trách cậu được nhưng vẫn ép cậu để anh trai mình rời xa cậu, ép cậu một mình phải gánh chịu mọi khổ cực, tủi hổ, khiến cậu phải sống trong đau đớn... Phi Phi, xin lỗi cậu, xin lỗi cậu, xin lỗi...”

Đồng Phi Phi ngạc nhiên nhìn Hứa Lâm, chậm rãi quỳ xuống, dường như không thể hiểu được những lời nói của Hứa Lâm. Cô ấy đang nói điều gì vậy? Là cô ấy đã hại chết Quân An sao? Là cô ấy đã hại chết mẹ sao? Tất cả tội lỗi mà cô đã phải gánh chịu suốt năm năm qua, mọi dằn vặt cô phải chịu đựng suốt năm năm qua, tất cả những đau đớn tột cùng sống không bằng chết suốt năm năm qua, bây giờ lại có người đến nói với cô rằng tất cả đó chỉ là một sự oan uổng sao?

Thì ra không phải là do cô muốn được đón sinh nhật vào ngày đó nên Quân An mới xảy ra chuyện, thì ra mẹ cũng không phải là vì cô nhất định vội về đúng hôm nay nên mới qua đời, thì ra tất cả những điều này vốn đều có thể tránh được, vốn sẽ không xảy ra.

Đồng Phi Phi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời u ám, nặng nề mà cười thật lớn. Đây là trò đùa gì vậy? Quân An tình cờ vội đến gặp cô đúng vào ngày sinh nhật của cô để rồi cô phải chứng kiến cảnh anh bị vùi chết ngay trước mặt... Mẹ cũng tình cờ bị ngã đúng ngày mà cô vội vã quay trở về để rồi rời xa cô mãi mãi...

Đồng Phi Phi ngẩng lên, cười tới mức chảy cả nước mắt. Ông trời ơi, ông thực sự không hề đối xử bạc bẽo với con, ông thực sự vẫn luôn thương con! Thì ra không cần biết có phải con đã sai hay không, không cần biết có phải vì con hay không mà ông luôn để sự trừng phạt cuối cùng đổ lên đầu con, ông luôn để con phải gánh chịu mọi thứ, trừng phạt con hết lần này đến lần khác phải chịu cảnh gia đình tan nát, mất mát thế này, hết lần này đến lần khác khiến con phải ở vào cảnh lựa chọn giữa sự sống và cái chết! Kiếp trước rốt cuộc con đã phạm phải tội lỗi gì mà kiếp này con lại phải trả nợ như thế? Nếu ngài thực sự muốn trừng phạt con thì cứ giáng sấm sét xuống giết con đi! Tại sao lại tàn nhẫn để những người thân yêu nhất bên cạnh con lần lượt từng người một rời xa con, còn ngay cả nguyện vọng muốn được chết để tạ tội của con cũng không thể thành hiện thực?

Đồng Phi Phi ngẩng đầu, cười tới mức gương mặt nhòa nước mắt. Ông trời ơi, ông ác quá! Ông thực sự quá độc ác! Ông đã thắng rồi! Con đã chịu thua ông rồi, con đã nhận thua rồi! Thế đã được chưa?

48. Chương 06 – Phần 8

Chương 6: Bên nhau suốt kiếp, không rời xa 8

Mạnh Tuấn nằm trên giường bệnh khoảng gần nửa tiếng sau mới tỉnh lại, anh vừa tỉnh lại đã muốn xuống giường, bà Mạnh vội vã ngăn lại: “Con còn định đi đâu nữa?”

“Mẹ, mẹ của Phi Phi vừa mới xảy ra chuyện, mẹ để con đi xem cô ấy thế nào có được không?”

“Con đang thế này thì đi thăm nó thế nào được chứ?” Bà Mạnh nhớ đến lời bác sĩ dặn là không nên để Mạnh Tuấn quá kích động nên cũng không dám to tiếng với anh mà chỉ biết khê khàng khuyên nhủ anh: “Chẳng phải cô ta còn có bạn bè bên cạnh sao? Hơn nữa, cô ta vẫn chưa tỉnh lại, con qua đó cũng có ích gì đâu? Cho dù là con thích cô ta, lần này đi Nhật như thế...”

Bà Mạnh vẫn còn chưa kịp nói hết câu thì Kha Nhã Doanh ở đâu vội vã lao vào: “Mạnh Tuấn, anh mau lên sân thượng đi! Hình như Phi Phi đang muốn tự sát!”

Mặt của Mạnh Tuấn biến sắc ngay lập tức, anh rút ống truyền dịch ra rồi lao ra ngoài. Bà Mạnh không kịp ngăn lại, vội chạy theo con trai.

“Vừa rồi em với Tiểu Quả ra ngoài một chút, quay lại đã phát hiện Phi Phi không còn ở trong phòng bệnh nữa, nghe nói có người muốn tự sát ở trên sân thượng, hình như chính là Phi Phi! Tiểu Quả đã lên đó rồi, anh cũng mau lên đó xem sao...” Kha Nhã Doanh vừa nói vừa đưa Mạnh Tuấn chạy lên sân thượng. Nét mặt Mạnh Tuấn ủ rũ, anh không nói một câu, anh nhớ Hứa Nhiên đã từng kể với anh là Đồng Phi Phi từng thề trước mộ phần Tổng Quân An rằng, cái ngày mà bà Tống chết cũng chính là ngày cô phải đi. Lẽ nào bây giờ cô vẫn suy nghĩ như vậy sao, vẫn còn một mực đi thực hiện lời hứa của mình với Tống Quân An sao?

Mạnh Tuấn chạy lên đến nóc sân thượng thì thấy Đồng Phi Phi đang ngồi một mình sát mép sân thượng, Hứa Lâm, mặt ướt nhoe nước mắt đang khuyên cô: “Phi Phi, cậu đừng có làm chuyện dại dột! Tất cả đều không phải lỗi của cậu! Mình cầu xin cậu, cậu đừng như vậy nữa, có được không...”

Hạ Tiểu Quả cũng đang khuyên cô: “Phi Phi, em hãy xuống đây đi, xuống đây rồi nói tiếp, có được không?”

Mạnh Tuấn ủ rũ bước lại gần phía Đồng Phi Phi rồi ngồi cùng xuống bên mép sân thượng cạnh cô, nắm lấy cánh tay của cô rồi nói: “Phi Phi, em hãy nhảy xuống đi.”

Kha Nhã Doanh bị làm cho giật mình, vô thức hét lên: “Mạnh Tuấn, anh đừng có như vậy!”

Đồng Phi Phi lại có vẻ rất thờ ơ: “Mạnh Tuấn, anh không cần phải như vậy đâu. Cho dù anh có thể ngăn được em một lần thì cũng không thể ngăn được em cả đời đâu.”

“Anh đâu có ngăn em.” Giọng của Mạnh Tuấn bình tĩnh như không. “Anh nói rồi, em có thể nhảy xuống. Nếu em thực sự cảm thấy sống không bằng chết, thực sự cảm thấy mình không còn có một chút lưu luyến gì với thế giới này nữa thì em có thể nhảy. Dù sao anh cũng vẫn luôn ở bên cạnh em.”

Đồng Phi Phi cúi xuống, thấy bàn tay phải của Mạnh Tuấn đang nắm rất chặt cánh tay của cô, trên mu bàn tay của anh vẫn còn vết máu bầm để lại sau khi rút ống truyền dịch, nhưng anh vẫn nắm tay cô rất chặt, tới mức như bấm thật sâu vào da thịt, trở thành một bộ phận của cơ thể cô, khiến cô không còn chút hoài nghi về việc anh thực sự sẽ nói được làm được. Nếu cô thực sự nhảy xuống thì anh cũng sẽ chết cùng với cô.

Đồng Phi Phi cúi đầu lặng lẽ, không nói một lời.

Tất cả mọi người, vừa rồi tất cả mọi người đều khuyên cô phải sống, tất cả mọi người đều hy vọng cô có thể kiên trì sống tiếp, nhưng chỉ có một mình anh bước đến, thản nhiên nói với cô rằng cô có thể nhảy xuống.

Tất cả mọi người, vừa rồi tất cả mọi người đều không dám đứng sau cô, chỉ sợ tiến một bước sẽ kích động mạnh đến cô nhưng chỉ có một mình anh dám bước thẳng đến, thản nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, cùng cô ngồi lơ lửng ở bên mép tòa nhà cao sừng sững rồi kiên định nắm lấy tay cô, nói với cô rằng “em hãy nhảy xuống đi”.

Hai mươi sáu giờ trước, anh vì cứu cô, máu chảy đầy đầu, nhưng vẫn ôm chặt cô vào lòng, nhất quyết không buông cô ra.

Sáu giờ trước, anh nói với cô, giây phút cuối cùng còn sống trên thế gian này, việc duy nhất anh muốn làm chính là ôm lấy cô thật chặt đến hơi thở cuối cùng.

Hai giờ trước, anh lấy sinh mạng của mình ra đặt cược, không may suy tính, chỉ vì không muốn cô phải rơi lệ nữa.

Bây giờ, anh ở bên cô, ngồi cùng cô bên bờ sự sống và cái chết. Cái chết cũng không thể chia lìa họ.

Anh biết rõ, người cô yêu không phải là anh, chưa bao giờ là anh.

Anh biết rõ, cô nhảy xuống lúc này chính là vì muốn được bên cạnh người đó mãi mãi, suốt đời suốt kiếp không rời.

Anh biết rõ, cho dù anh có thật sự cùng cô đến nơi suối vàng thì người mà cô muốn tìm kiếm cũng không phải là anh.

Anh đều biết, đều hiểu hết nhưng trong giây phút này anh vẫn kiên định nắm lấy tay cô, nói với cô rằng, “em hãy cứ nhảy đi, dù sao anh cũng luôn ở bên cạnh em.”

“Mạnh Tuân, sao anh lại ngốc nghếch đến thế?” Đồng Phi Phi cuối cùng cũng lên tiếng. Cô ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Tuân: “Không đáng đâu, anh không đáng phải làm vậy vì em đâu.”

“Vậy em làm như vậy thì đáng sao?” Mạnh Tuân chăm chú nhìn Đồng Phi Phi. “Anh đã nói từ trước rồi, tất cả đều không phải do lỗi của em! Di Tổng cũng đã tha thứ cho em rồi, tại sao em vẫn ép mình phải như vậy chứ?”

“Có phải là lỗi của em hay không đều không còn quan trọng nữa rồi. Vì không cần quan tâm là vì lý do gì, tất cả đều đã xảy ra rồi. Quân An đã chết rồi, mẹ cũng đã chết rồi, vậy em còn gì để tiếp tục sống nữa chứ?” Đồng Phi Phi quay đầu đi, sắc mặt lại thêm phần ủ rũ. “Mạnh Tuân, anh buông tay đi! Em đã từng thề rằng cả đời này em chỉ yêu một mình Quân An. Cả đời này em sống là người của anh ấy, chết cũng là ma của anh ấy. Em đã thề rằng ngày mẹ em qua đời cũng chính là ngày em đi theo anh ấy.”

Mạnh Tuân mím môi, nắm cánh tay của Đồng Phi Phi chặt hơn. Anh luôn biết rằng, người mà Đồng Phi Phi yêu chính là Tổng Quân An, thậm chí anh còn nghe Hứa Nhiên nói về chuyện lời thề của cô. Nhưng bây giờ khi anh tận tai nghe thấy Đồng Phi Phi nói rằng cô có một mối tình sâu đậm như thế nào với một người, khi anh tận mắt nhìn thấy cô ở trước mặt anh nhưng lại nói rằng cô không hề hối tiếc, đến chết cũng không rời xa một người thì anh mới biết rằng năm đó Hứa Nhiên đã phải đau khổ và tuyệt vọng thế nào. Lúc này, anh mới hiểu được rằng cái gọi là suốt đời suốt kiếp cần phải có dũng khí và sự can đảm lớn như thế nào thì mới có thể giữ được niềm tin kiên định như vậy.

Mạnh Tuân cúi xuống nhìn mặt đất xa xôi phía dưới chân, cố nén mọi nỗi đau đớn và cay đắng vào sâu tận trong lòng rồi khẽ lên tiếng: “Phi Phi, em luôn một lòng một dạ muốn thực hiện lời thề của mình nhưng em đã từng nghĩ rằng Quân An rốt cuộc có muốn để em thực hiện lời thề này hay không chưa? Em đã từng nghĩ rằng Di Tổng liệu có bằng lòng để em đi theo bà như thế này hay không chưa?”

“Họ làm sao có thể...” Đồng Phi Phi muốn nói là sao họ có thể không bằng lòng nhưng cô bỗng nhớ bà Tổng đã từng nói với cô rằng bà không hy vọng cô sẽ đi theo bà, bà đã từng nói với cô bà hy vọng cô có thể hạnh phúc. Mạnh Tuân nhận ra được sự do dự của Đồng Phi Phi nên càng nắm cánh tay cô chặt hơn, dịu dàng nói: “Phi Phi, em cũng biết rằng họ sẽ không bằng lòng, đúng không? Cho dù là Quân An hay là Di Tổng, không ai muốn em vì sự ra đi của họ mà từ bỏ bản thân, nếu em thực sự làm như vậy thì họ nhất định sẽ rất đau lòng, rất thất vọng!”

“Thất vọng ư?” Đồng Phi Phi lẩm bẩm nhắc lại. “Em đi tìm Quân An sẽ khiến anh ấy thất vọng ư?”

“Tất nhiên! Anh ấy sẽ thất vọng, rất thất vọng! Chẳng phải em đã nói rằng Quân An đã đưa vật hộ mệnh của anh ấy cho em sao? Vậy thì làm sao anh ấy có thể bằng lòng để em dễ dàng từ bỏ mạng sống của mình như vậy chứ? Làm sao anh ấy lại không hy vọng em có thể tiếp tục sống cơ chứ?”

“Tiếp tục sống ư?” Đồng Phi Phi cúi đầu. “Nhưng Quân An đã chết rồi, mẹ cũng đã chết rồi, làm sao em có thể tiếp tục sống được đây...”

“Họ đã chết rồi thì tại sao em lại không thể sống được? Phi Phi, em vẫn còn nhớ người sống sót sau trận động đất ở Đường Sơn mà chúng ta gặp trên máy bay đã nói với em những gì không? Chúng ta phải biết quý trọng bản thân thì đó mới là niềm an ủi và tôn trọng lớn nhất đối với những người đã khuất! Chúng ta phải dũng cảm mà tiếp tục sống mới không phụ lòng mong mỏi, kỳ vọng của những người đã khuất đối với chúng ta!”

“Nhưng em thực sự không biết em tiếp tục sống thì còn có ý nghĩa gì nữa.” Ánh mắt Đồng Phi Phi trở nên xa xăm. “Em đã từng nghĩ rằng cuộc sống của em rất có ý nghĩa nên em mới đi Quý Châu. Cho dù tất cả mọi người đều không tán thành, thậm chí ngay cả Quân An cũng không muốn để em đi nhưng em vẫn cứ đi. Kết quả là Quân An vì đến thăm em mà mất. Sau đó, bà nội cũng bệnh, em đã ra sức cố gắng kiếm tiền, chỉ cần kiếm được tiền để chữa bệnh cho bà, ngay cả lòng tự trọng của bản thân em cũng không màng đến, nhưng cuối cùng bà vẫn ra đi. Rồi đến hôm nay, hôm nay là sinh nhật của Quân An, em đã vội về cho kịp chính là vì muốn cùng mẹ đón sinh nhật của Quân An, nhưng cuối cùng mẹ cũng qua đời.”

Đồng Phi Phi quay đầu lại nhìn Mạnh Tuấn: “Anh nói đi, em ở lại trên thế gian này còn có ý nghĩa gì nữa đây? Em cố gắng làm mọi thứ em cho rằng là có ý nghĩa, nhưng kết quả thì sao chứ?”

“Em đã đi Quý Châu, đã dạy học cho đám trẻ con, đã truyền dạy cho chúng những kiến thức, phải không? Quân An đã qua đời, nhưng em đã từng làm cho anh ấy vui, hạnh phúc, phải không? Di Tổng cũng đã mất, nhưng di cũng đã nói rất cảm ơn em đã chăm sóc bà suốt bao nhiêu năm qua, mang đến cho bà một cuộc sống yên bình suốt bao nhiêu năm qua. Lẽ nào tất cả những thứ này đều không có ý nghĩa gì hay sao?” Mạnh Tuấn chăm chú nhìn Đồng Phi Phi, tình cảm sâu sắc và sự kiên định trong ánh mắt của anh đã không hề che giấu nữa mà thể hiện rất rõ. “Phi Phi, chúng ta đã cùng trải qua những khó khăn khi ở bên Nhật, lẽ nào em vẫn còn chưa nhận ra hay sao? Chúng ta không nên vì kết quả cuối cùng đều là cái chết mà cảm thấy cuộc sống trước đây không hề có ý nghĩa! Chúng ta khó khăn lắm mới sống sót được, ông trời khó khăn lắm mới cho chúng ta chút nhân từ, tại sao chúng ta lại có thể dễ dàng nói từ bỏ như vậy chứ? làm sao lại có thể dễ dàng kết thúc mạng sống của mình như vậy chứ?”

Mạnh Tuấn đưa bàn tay còn lại ra nắm lấy tay của Đồng Phi Phi: “Tại sao em lại cảm thấy mình tiếp tục sống không còn ý nghĩa gì nữa? Bên cạnh em vẫn còn có anh, có Nhã Doanh, có Hứa Lâm, và rất nhiều người quan tâm đến em, yêu thương em! Phi Phi, em luôn coi di Tổng là lý do duy nhất, là chỗ dựa duy nhất để em có thể tiếp tục sống trên cõi đời này, nhưng em có biết rằng, em cũng chính là lý do để tồn tại, hy vọng để tiếp tục sống của người khác không? Phi Phi, anh đã từng nói với em rằng, nếu chúng ta chỉ còn lại một giây cuối cùng thì tâm nguyện duy nhất của anh chính là được ôm em thật chặt, ở bên cạnh em đến tận cùng của sự sống. Nhưng anh chưa nói với em rằng, nếu mà trận thảm họa hôm qua, giữa hai chúng ta nếu chỉ có một người có thể sống sót thì anh hy vọng rằng người đó chính là em! Anh nguyện lấy sinh mạng của mình ra để đổi lại cơ hội được tiếp tục sống cho em! Phi Phi, cái chết của Quân An khiến em đau đớn, không muốn sống nhưng em đã bao giờ nghĩ rằng cái chết của em cũng khiến anh không thể chịu đựng được nỗi đau đớn ấy hay không?”

Đồng Phi Phi nghe đến đây thì nước mắt trào ra. Không thể chịu đựng được nỗi đau đớn, Mạnh Tuấn lấy cái chết của Quân An ra để so sánh, dùng tình cảm của cô đối với Quân An để hỏi cô, nếu cô chết đi ngay trước mặt anh thì sẽ khiến anh không thể chịu đựng được nỗi đau ấy ư?

“Mạnh Tuấn, sao anh lại ngốc như vậy chứ?” Đồng Phi Phi nhìn khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của Mạnh Tuấn, nhìn vết máu vẫn còn rỉ ra trên tấm băng quấn trên đầu của anh, sự lạnh lẽo trong ánh mắt nhạt dần, cơ thể cũng bắt đầu giãn ra, cuối cùng cô từ từ nhắm mắt lại, nhào người vào lòng Mạnh Tuấn.

Cô đã từng nghĩ rằng mình là một kẻ ngu ngốc nhất, cố chấp nhất, si tình nhất, nhưng đến giây phút này cô mới nhận ra không phải như vậy. Thì ra có một người còn ngốc hơn cô, cố chấp hơn cô, si tình hơn cô, vẫn luôn ở bên cô, kiên định như vậy ở bên cạnh cô, bất luận cô đã làm tổn thương anh như thế nào, phụ anh như thế nào nhưng anh vẫn không trách móc, không oán hận mà luôn ở bên cạnh cô, không rời xa, không từ bỏ.

Cô đã từng nghĩ rằng trái tim của mình sớm đã hóa thành tro, thành cát bụi không thể sống lại được từ

năm năm về trước, nhưng cho đến bây giờ cô mới hiểu rằng thì ra không phải như vậy. Thì ra cô đã không hề nhận ra rằng từ lâu đã có một người từng chút, từng chút một sưởi ấm trái tim như hoang mạc lạnh giá của cô, từng chút, từng chút một nhen nhóm lại hy vọng sống của cô, nhen nhóm lại ý nghĩa của cuộc sống đối với cô, khiến cô không còn cho rằng mình sống không bằng chết, khiến cô không còn cảm thấy mình không còn một chỗ dựa, một chỗ để nương tựa.

“Đồng Phi Phi, hãy tiếp tục sống, may thực sự có thể tiếp tục sống mà.” Giọng nói trong trái tim cô khe khẽ cất lên.

49. Chương 07 – Phần 1

Chương 7: Một lời sấm truyền, không cách nào thu lại 1

Ngày an táng bà Tống, tất cả mọi người đều đến, cả Hứa Nhiên cũng cố gắng xuất hiện trước mặt Đồng Phi Phi.

Anh im lặng đứng bên Hứa Lâm, nhìn mộ bà Tống được đặt cạnh mộ Quân An. Năm năm qua, đây là lần thứ hai anh đến nơi này, ngôi mộ năm năm trong ký ức đến hôm nay đã phủ rêu phong. Anh im lặng nhìn Mạnh Tuấn ngồi bên cạnh Đồng Phi Phi. Qua Hứa Lâm, anh biết được trong ngày mất của bà Tống, Mạnh Tuấn đã mạo hiểm như thế nào để khuyên Đồng Phi Phi, một người với trái tim đã chết. Nghe Hứa Lâm tỉ mỉ kể lại, nhìn đôi mắt Hứa Lâm vui vẻ, nhưng mặc cảm đầy tội lỗi, anh cúi đầu, không nói.

Anh tự hỏi nếu hôm đó anh ở bên cạnh Phi Phi, liệu anh có không do dự mà làm như vậy không? Anh tự hỏi anh cũng yêu Phi Phi không ít hơn Mạnh Tuấn nhưng ông trời từ trước đến giờ đều không cho anh cơ hội. Vì thế anh mãi mãi không biết, hôm đó anh có thể giống Mạnh Tuấn, có thể bình tĩnh khuyên Phi Phi, khiến cô từ bỏ cái chết không.

Sống hay chết. Hoặc anh buông tay không phải vì lời thề năm năm trước của Phi Phi, hoặc lỗi lầm anh mắc phải của chín năm trước. Lúc bên bờ hồ, anh cũng không kịp nắm được duyên phận, hay lúc ăn ở tiệm ăn nhỏ, anh đành bất lực dẫn Hứa Lâm đi trước, anh và Phi Phi đã được định trước những giây phút lơ đãng, từ đó ngày nhớ đêm mong, tương tư nhưng đều phí hoài công sức, không được đáp trả.

Nên buông tay sao? Anh thấy Mạnh Tuấn khẽ ôm Phi Phi đang đau lòng, nhìn bóng hình đôi trai gái đang nương tựa vào nhau, cúi đầu, nụ cười sảo nào hiện lên trên khóe môi anh. Từ trước đến giờ anh không giữ được cơ hội, lấy tư cách gì mà nói câu buông tay? Anh khẽ đứng yên một chỗ, giữ vẻ mặt lạnh lùng, một làn gió nhẹ lạnh buốt lướt qua mặt anh, nỗi đau buồn trước mắt từ từ ngấm lạnh, đến cuối cùng đóng chặt thành băng, đè nặng trong trái tim.

Ngày Hứa Nhiên về Mỹ, Đồng Phi Phi và Mạnh Tuấn đến tiễn. Hứa Nhiên khẽ cười nhìn Phi Phi: “Lần này anh đi, có thể sẽ không trở lại. Sao? Một cái ôm cũng không phải là quá đáng chứ?”

Đồng Phi Phi im lặng tiến về phía trước một bước, Hứa Nhiên bước lên trước mặt Phi Phi, ôm cô. Đồng Phi Phi tựa vào vai của Hứa Nhiên, khẽ nói: “Hứa Nhiên, em xin lỗi!”

Năm năm qua, cô luôn nói với anh một câu duy nhất. Nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn tự trách mình, bỏ qua tấm chân tình của anh, cả đời này, cô cũng không có cơ hội để trả lại.

Hứa Nhiên khẽ nhắm mắt, đây là lần đầu tiên anh ôm cô, cũng có thể là lần cuối cùng, anh không kìm được siết chặt vòng tay.

“Phi Phi!” Anh cố kìm nén giọng nói run rẩy của mình, khiến lời nói bình tĩnh và kiên định hơn: “Nếu thực sự cảm thấy có lỗi với anh, em hãy hạnh phúc nhé! Hứa với anh, em sẽ hạnh phúc!”

Đồng Phi Phi cắn chặt môi, một lúc sau mới khẽ gật.

“Được rồi, anh thực sự phải đi rồi.” Hứa Nhiên khẽ buông Phi Phi, sau đó ôm thật mạnh Mạnh Tuấn, gần giọng nói bên tai anh: “Mặc dù tôi với cậu là anh em, nhưng nếu để tôi biết cậu đối xử không tốt với Phi Phi, tôi nhất định sẽ bay về tỉnh sở với cậu!”

Mạnh Tuấn khẽ cười, ôm Hứa Nhiên, đập vào lưng anh: “Yên tâm! Cậu đừng quên người con gái của tôi, mau đi, quay về Mỹ làm kẻ bán nước hại dân đi!”

“Cậu mới bán nước hại dân thì có!” Hứa Nhiên cười mắng một câu, đẩy Mạnh Tuấn ra, kéo hành lý, vẫy tay với Đồng Phi Phi, kiên quyết đi về phía cửa kiểm tra an ninh, không ngoảnh đầu lại.

Sau khi bà Tổng qua đời, Mạnh Tuấn muốn Đồng Phi Phi trả lại căn nhà bà thuê trước đây, tránh tiếp xúc, ảnh hưởng tới sinh khí. Nhưng Đồng Phi Phi lưu luyến một số đồ vật của bà Tổng, ở lại chỗ bà gần nửa tháng, những đồ đạc có thể thu dọn cô đều thu dọn lại, những đồ không thể thu dọn cô xử lý xong, mới chuyển về nơi mình ở. Trước đây, Mạnh Tuấn không hiểu với tính cách tiết kiệm của Đồng Phi Phi, sao cô có thể ở riêng với bà Tổng, phải trả tiền thuê hai nơi. Tới hôm nay, khi đặt chân vào căn phòng khoảng mười mét vuông của Phi Phi, anh mới biết tại sao Phi Phi tình nguyện mỗi tháng bỏ ra thêm vài trăm tệ, cũng nhất định phải inh một khoảng riêng như vậy.

Căn phòng nhỏ chật hẹp, từ tường đến nơi làm việc, từ tủ trên giá đầu giường đến màn hình máy tính, toàn bộ đều có ảnh của Quân An, cả không gian, cả thế giới, toàn bộ đều là ảnh của Quân An. Đây là lần đầu tiên Mạnh Tuấn “được gặp” Tổng Quân An. Người con trai trong bức ảnh rất thanh tú, khuôn mặt hiền lành, bờ môi như đang khẽ nở nụ cười, ánh mắt dịu dàng mà u hoài. Mạnh Tuấn nhìn thấy bức ảnh đó, sững lại, cảm giác như từng gặp qua ở đâu đó. Anh định thần, một lúc sau nhớ ra người bạn trai Hạ Tiểu Quả của Kha Nhã Doanh, dường như anh ta rất giống Tổng Quân An. Chả trách ngày bà Tổng mất, Phi Phi nắm chặt Hạ Tiểu Quả gọi nhầm thành Quân An.

“Đúng rồi, trước kia đồng ý sẽ đan cho anh một chiếc khăn len, năm ngoái đã đan xong. Sau đó, em luôn ở nhà mẹ em, không kịp đưa cho anh.” Đồng Phi Phi cúi người rút từ ngăn kéo cuối cùng ra một chiếc khăn len màu xanh thẫm. Mạnh Tuấn cúi đầu, nhìn thấy phía dưới có một chiếc màu thẫm hơn. Anh khẽ ngáy người, nhớ ra, cái khăn này, Phi Phi vốn đan cho Tiểu Quả hộ Kha Nhã Doanh. Hôm bà Tổng mất, khi Hạ Tiểu Quả vội vàng chạy đến bệnh viện, trên cổ hình như cũng choàng chiếc khăn giống cái này.

Đồng Phi Phi đóng ngăn kéo lại, đứng dậy tặng chiếc khăn cho Mạnh Tuấn: “Bây giờ cũng đã lập xuân, cơ hội đeo nó cũng không nhiều. Xin lỗi, giờ em mới tặng anh được, anh nhận đi!”

Mạnh Tuấn coi như không có chuyện gì, quàng khăn lên cổ: “Không sao, mấy hôm nay cũng rất lạnh, may quá.”

Đồng Phi Phi khẽ cười, đặt một số đồ đạc chuyển từ nhà bà Tổng vào tủ quần áo. Mạnh Tuấn nhìn quanh phòng, kiến nghị: “Ở đây cũng quá bé, hay là em chuyển nơi ở khác đi?”

“Không cần,” Đồng Phi Phi trả lời ngay. “Nhỏ một chút cũng tốt, dù sao cũng có Quân An ở cùng em, rộng quá cũng trống trải.”

Cô vừa nói xong, không khí đột nhiên yên tĩnh lạ thường, lúc này cô mới kịp định thần lại trước lời nói của mình. Cô quay người, bối rối nhìn Mạnh Tuấn: “Em xin lỗi...”

Mạnh Tuấn cúi đầu, tháo chiếc khăn len trên cổ ra, nhìn ánh mắt bất an của Đồng Phi Phi, dịu dàng cười: “Xin lỗi gì chứ, nhà đầu ngõ?”

Phi Phi dùng tay, trong lòng có chút xáo trộn, đóng cửa tủ, không biết chính bộ dạng bối rối ấy khiến trái tim Mạnh Tuấn trào dâng nỗi đau khổ, nhưng anh vẫn cười dịu dàng: “Em thu dọn xong chưa? Không phải em muốn đến mộ dì Tổng sao? Bây giờ đi nhé?”

Đồng Phi Phi cảm động gật đầu: “Vâng, hôm nay là tuần thứ hai của mẹ, em muốn đến thăm một lát.”

Mạnh Tuấn khẽ cười, xoa xoa đầu Đồng Phi Phi: “Anh biết rồi.”

Mạnh Tuấn đưa Đồng Phi Phi đến mộ, thấy bộ dạng trầm tĩnh của cô, anh nói: “Em ở đây nói chuyện với dì Tổng một lát, anh ra xe đợi em. Nếu có việc gì, gọi điện cho anh.”

Đồng Phi Phi gật đầu, sự ân cần của Mạnh Tuấn khiến cô vừa cảm động vừa đau lòng, cô bặm môi, nói với anh: “Em không ở lâu đâu.”

“Không sao, em không cần vội, anh cũng không bận.”

Mạnh Tuấn cười với Đồng Phi Phi, quay người bước đi. Đồng Phi Phi đợi đến khi bóng anh đi khuất xa mới từ từ thả lỏng cơ thể, ngồi trước mộ bà Tổng.

Cô ngồi dưới đất, lấy cuốn nhật ký trong túi ra, cuốn nhật ký hôm qua Hứa Lâm đưa cho cô. Cô mở cuốn nhật ký, từ từ vuốt phẳng từng góc trang xoắn xoắn, khẽ nói: “Mẹ, Lâm Lâm cũng muốn ra đi, cô ấy đã định rời khỏi nơi này, đến Mỹ. Hôm qua, cô ấy đến nhà đưa cho con cuốn nhật ký này, nói với con, đó là cuốn nhật ký mẹ đã đưa cho cô ấy xem trước ngày con về một hôm. Cô ấy nói, cô ấy xem xong cuốn nhật ký mới biết, tại sao mẹ có thể tha thứ cho con, cô ấy nói cô ấy cũng cảm ơn con, cảm ơn con đã khiến Quân An hạnh phúc như vậy...”

Từ sau khi bà bà Tổng, hôm qua là ngày đầu tiên Hứa Lâm một mình đến tìm Đồng Phi Phi. Cô nói với Đồng Phi Phi, hôm đó, sau khi cô đưa bà Tổng đến nơi an táng, đã đứng ở đó rất lâu với bà.

“Phi Phi, cậu biết không, nơi an táng đó thực sự rất lạnh.” Hứa Lâm ngồi xuống sofa, thu gọn người lại. “Khí lạnh thấu xương ở nơi đó như thấm vào người, theo dòng máu lan khắp cơ thể, cho đến khi toàn thân buốt lạnh, khiến mình phát run. Cậu có biết lạnh như thế nào không? Cậu còn nhớ trại mùa thu năm đó, hai người chúng mình và các bạn khác đi bộ, gặp phải trận mưa lớn, sau đó cậu đã cởi áo khoác che lên hai người bọn mình, chúng mình ôm nhau, xoa tay giúp nhau mà vẫn cảm thấy lạnh, răng va vào nhau, run cầm cập. Phi Phi, cậu thật ngốc, hôm đó chiếc áo phần nhiều cậu che ỳnh, còn cậu chỉ che cái đầu. Kết quả sau khi về tới trường, mình uống một gói rẽ cây chà là không sao cả, nhưng cậu bị sốt cao ba ngày, mình cũng sợ cậu sốt đến phát ngốc mất.”

“Mình nhớ.” Cô sao có thể quên được, từ hôm đó, Hứa Lâm chính thức trở thành người bạn tốt của cô. “Mình vẫn nhớ cậu luôn bắt mình đi đến phòng tự học nhận chỗ cho cậu, nhưng có lúc mình nhận chỗ cho cậu, cậu vẫn không đến, hoặc muộn mới đến, kết quả mình toàn bị người khác nói...”

Hứa Lâm tựa cằm lên đầu gối, khẽ cười: “Cậu biết lúc đó mình đi đâu không? Mình đi tìm Quân An. Trường của bọn mình bên cạnh trường anh ấy, có lúc mình ăn xong cơm nhớ ra, mình vội chạy về. Mình không cố ý không đến phòng tự học cũng không nói với cậu, chính mình cũng không khổng chế nổi, vốn định buổi tối sẽ chăm chỉ học bài, nhưng không kiểm chế được liền đi tìm anh ấy, chỉ cần nhìn thấy anh ấy một lát cũng tốt. Phi Phi, cậu có biết mình thích Quân An nhiều như thế nào không? Cậu có biết mình thích Quân An bao nhiêu năm rồi không?”

Đồng Phi Phi nhìn xuống, khẽ nói: “Mình biết...”

“Cậu biết?” Hứa Lâm ngẩng đầu nhìn Đồng Phi Phi, khẽ lắc đầu: “Cậu không biết. Đến bản thân mình cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, mình muốn ngày ngày nhìn thấy anh ấy, ở cùng anh ấy; không biết bắt đầu từ lúc nào, nhìn thấy anh ấy vui vẻ, mình cũng vui vẻ, thấy anh ấy buồn, mình cũng buồn; không biết từ lúc nào, điều ước sinh nhật mỗi năm của mình đều biến thành hy vọng anh ấy hạnh phúc.”

Đồng Phi Phi cúi đầu, yên lặng không nói. Cô biết, từ rất lâu rồi cô đã biết Hứa Lâm thích Quân An, nhưng lúc đó cô và Quân An đã yêu nhau, do đó cô cũng lợi dụng tâm nguyện của Hứa Lâm, lợi dụng tình yêu của Quân An với cô, giấu kín hạnh phúc ngọt ngào của mình. Cô quá yêu anh, cảm thấy rất cô độc, cho nên cô không thể từ bỏ, không muốn từ bỏ, cho nên cô đành coi như không nhìn thấy sự đau khổ trong mắt Hứa Lâm, không nhìn thấy tình yêu thầm kín dành cho Quân An của Hứa Lâm, cho nên cuối cùng cô cũng bị số phận trừng phạt, khiến ông trời tàn nhẫn như vậy, trước mặt cô, hủy hoại tất cả hạnh phúc của cô.

“Hứa Lâm, xin lỗi...” Cô trầm tư hồi lâu, nhưng cũng chỉ có thể nói được một câu như vậy, mặc dù câu “Xin lỗi”, thực sự quá nhẹ, quá nhẹ.

“Xin lỗi!” Hứa Lâm cúi đầu, lấy cuốn nhật ký của Quân An trong túi, từ từ đưa cho Đồng Phi Phi. “Đây là cuốn nhật ký khi Quân An và cậu yêu nhau, trước khi mất một ngày mẹ Quân An đưa ỳnh xem. Phi Phi, mình vừa rồi nói, hằng năm sinh nhật mình đều ước hy vọng Quân An có thể hạnh phúc, tâm nguyện lớn nhất của mình chính là hy vọng anh ấy có thể được hạnh phúc, mình thực sự muốn nói với cậu, hóa ra tâm nguyện của mình sớm đã thành hiện thực.”

Đồng Phi Phi mơ hồ cúi đầu, lật mở cuốn nhật ký, cô chưa từng biết Quân An có một cuốn nhật ký như thế.

“Tối hôm đó, mình đến nhà mẹ, mẹ nói với mình, mẹ rất cảm ơn cậu, cảm ơn cậu vì tất cả những gì cậu đã làm cho Quân An. Mặc dù Quân An đi rồi, nhưng cậu có thể mang lại cho anh ấy những phút giây hạnh phúc. Mẹ cảm thấy rất có lỗi vì không sớm nói với cậu, từ lâu bà đã tha thứ cho cậu, đã không trách cậu nữa rồi!”

“Mình biết. Trước khi ra đi mẹ đã nói với mình, bà nói bà đã tha thứ ình, không trách mình nữa...” Đồng Phi Phi ôm cuốn nhật ký, nhớ lại cảnh bà Tống vừa kéo tay cô vừa nói khi ở trên xe, nước mắt không nén nổi, cô bật khóc. Hứa Lâm thấy Đồng Phi Phi ôm cuốn nhật ký của Quân An, cúi đầu, mấy lọn tóc rủ trên vành tai cô, thấy tấm lưng hao gầy của cô, cong cong như cụ già... Mới có năm năm, Quân An mới rời xa họ năm năm, nhưng đối với cô, đối với Phi Phi, như đã kéo dài cả một đời...

50. Chương 07 – Phần 2

Chương 7: Một lời sấm truyền, không cách nào thu lại 2

“Quân An, Lâm Lâm nói em đã từng khiến anh hạnh phúc. Quân An, em có thực sự khiến anh hạnh phúc không?” Đồng Phi Phi từ từ quỳ xuống bên cạnh mộ Quân An, dựa vào bia mộ của anh, run rẩy lật quyển nhật ký, từ đầu trang có tiêu đề viết câu “Phi Phi, anh cần có em” cô lật từng trang, từng trang, cho đến trang cuối cùng.

Ngày 24 tháng 9 năm 2005, trời nắng.

Ngày mai là ngày sinh nhật của Phi Phi rồi, mình muốn hôm nay tới đó, nhưng vì sửa giúp máy tính cho Lâm Lâm nên muộn mất, đành để sớm mai đi vậy. Đây là lần đầu tiên mình đón sinh nhật cùng Phi Phi. Nha đầu này, từ trước tới giờ đều không muốn mình đón sinh nhật với cô ấy, chỉ nói rằng “ngày sinh nhật của em không phải ngày may mắn”. Cô ấy không biết mỗi lần cô ấy nói vậy, mình buồn thế nào.

Vi ngày trước, mình đến thăm bà nội, bà nói với mình, từ năm Phi Phi mười hai tuổi, ngày sinh nhật của cô ấy trở thành ngày giỗ của bố mẹ, từ đó cô ấy cũng chưa từng tổ chức sinh nhật, thậm chí cô ấy muốn quên đi ngày đó. Mình không thể tưởng tượng, mười năm qua Phi Phi đều đón sinh nhật như vậy. Sinh nhật của chúng ta đều có hoa tươi, quà tặng và những lời chúc tốt lành, nhưng sinh nhật của cô ấy chỉ là nỗi đau và những giọt nước mắt lặng lẽ. Mình thực sự trách bản thân mình! Sao có thể nghe lời cô ấy? Mấy năm nay để cô ấy đón sinh nhật như vậy, đều không ở bên cạnh cô ấy? Cho nên lần này mình không thể để cô ấy một mình! Lần này nhất định mình sẽ đón sinh nhật cùng cô ấy, không làm cô ấy đau khổ, không làm cô ấy khóc nữa! Sau này mỗi năm đến sinh nhật, mình sẽ luôn ở bên cạnh cô ấy, không bao giờ để cô ấy một mình chịu đựng sự cô đơn và đau khổ, sống trong sự dằn vặt tội lỗi!

Phi Phi, em biết không, có thể gặp em là điều hạnh phúc nhất của cuộc đời anh! Có thể sống bên em là hạnh phúc lớn nhất của cuộc đời anh! Anh hy vọng em cũng có thể hạnh phúc, vui vẻ khi ở bên anh! Anh hy vọng anh có thể xóa bỏ hết sự đau khổ và dằn vặt trong tận sâu trái tim em, sẽ không để những chuyện buồn đó ngăn cản sự vui vẻ của em, khóa chặt hạnh phúc của em!

Phi Phi, ngày mai, anh sẽ đến. Phi Phi, đợi anh nhé! Lần này anh nhất định sẽ mang đến cho em một sinh nhật vui vẻ!

Sinh nhật vui vẻ. Đồng Phi Phi cúi đầu, nhìn cuốn nhật ký, bốn chữ cuối cùng. Những việc đã qua, một lần nữa lại hiện lên trước mắt, nụ cười tươi tắn của Quân An, ánh mắt dịu dàng của Quân An, thân thể lạnh băng của Quân An, đôi mắt nhắm nghiền của Quân An... Đồng Phi Phi cúi đầu, từng giọt nước mắt lạnh lùng rớt xuống tay cô. Những giọt nước mắt lạnh băng, rơi xuống làn da cô, từng lớp từng lớp rơi xuống bàn tay, cánh tay, bờ vai, lồng ngực cuối cùng len lỏi vào tận sâu trong trái tim cô, vỡ òa.

“Quân An, anh nói muốn em sinh nhật vui vẻ. Anh nói không muốn em sinh nhật trong nước mắt và đau khổ. Nhưng những lời anh nói em không coi là thật, Quân An, coi như anh không nói...”

“Quân An, anh nói muốn em hạnh phúc, anh nói anh muốn khiến em vui vẻ. Vậy anh hãy nói với em, không có anh, em sao có thể hạnh phúc, sao em có thể vui vẻ đây?”

“Quân An, anh biết không, em thực sự rất muốn tìm anh, ngày mẹ đi, em thực sự muốn đến tìm anh. Nhưng Mạnh Tuần, anh ấy không để em đi, anh ấy nói, anh sẽ tức giận, sẽ thất vọng. Quân An, anh có biết ngày hôm đó em đau khổ như thế nào không? Em không muốn sống nữa, nhưng em không dám đến tìm anh. Quân An, anh thực sự không muốn em đến tìm anh sao? Anh thực sự không muốn sống cùng em sao?”

“Quân An, anh có nhớ không, em đã từng nói, năm năm trước em đã từng nói, cả đời này em chỉ yêu mình anh, cả đời này em sinh ra là người của anh, chết làm ma nhà anh. Quân An, sao anh có thể không cần em? Anh biết không, anh để một mình em sống trên đời này, để một mình em cô đơn trên thế gian này, khiến em chết cũng không xong, anh thực sự rất tàn nhẫn...”

Ở một nơi cách đó không xa, Mạnh Tuần đứng im lặng sau một gốc cây, yên lặng lắng nghe từng câu từng chữ theo gió bay tới, những tiếng “Quân An” đầy yêu thương nhưng đầy ai oán như những mũi dao sắc nhọn đâm vào trái tim anh, khiến anh chôn chân đứng đó, không thể rời đi.

Anh biết, Phi Phi luôn nhớ nhung Quân An, lưu luyến không rời. Anh cũng biết cả đời này cố gắng, anh cũng không chạm được đến trái tim Phi Phi như Quân An. Thậm chí anh biết tình yêu của Phi Phi dành cho Quân An sớm đã ăn sâu vào máu thịt, trở thành một phần cơ thể cô, nếu sau này anh thực sự có thể sống cùng Phi Phi, tình yêu giữa cô và Quân An cũng mãi tồn tại, khó có thể xóa bỏ trong trái tim cô. Những điều này anh đều biết, từ lúc bắt đầu anh đã biết, nhưng anh vẫn kiên trì. Vì anh chỉ nghĩ, coi như trong trái tim Phi Phi có Quân An, coi như cô vĩnh viễn không quên được Quân An, nhưng Quân An rốt cuộc đã chết, là chuyện đã qua. Chỉ cần anh kiên trì, chỉ cần anh đối xử tốt, Phi Phi dần dần sẽ tiếp nhận tình cảm của anh, cho anh cơ hội, để cho anh dần bước vào thế giới hiện tại của cô, cô sẽ tiếp nhận anh để anh trở thành tương lai của cô. Cho nên ngày hôm đó, anh ở trên sân thượng, kéo chặt tay Phi Phi, thậm chí anh đã lấy tình yêu của cô đối với Quân An ra so sánh, nói ra câu: “Tình cảm không thể chịu đả kích như vậy.” Giây phút đó, anh đã chạm đến sự xúc động và nỗi đau trong đáy mắt cô, ngày hôm đó, rõ ràng Phi Phi đã từ bỏ lời hứa của cô với Quân An, tựa vào lòng anh. Nhưng hóa ra tất cả câu trả lời không phải xuất phát từ tình cảm của cô dành cho anh, mà chỉ là vì cô sợ Quân An thất vọng vì cô. Hóa ra anh vốn thực sự không thể giải thoát cho cô, cô vẫn sống trong ngục tù đau khổ, vẫn cảm thấy sống không bằng chết, sự kiên trì duy nhất của cô vẫn chỉ là chút yêu thương của Quân An với cô, vẫn nghĩ sau này sẽ chết cùng Quân An...

Mạnh Tuần chậm chậm quay người, lặng lẽ bước qua đầu xe. Anh không thể chịu đựng được nữa, không thể nghe tiếp, nếu tiếp tục thế này, anh thực sự sợ mình không thể nào tiếp nhận được mà sẽ từ bỏ. Nửa tháng trước, lúc anh ngồi trên tầng thượng tòa nhà với cô, lúc đó anh vẫn có thể dùng lý do để thuyết phục cô, thuyết phục bản thân mình thông cảm với cô. Anh nghĩ đến căn phòng cô mới rời đi, nhớ đến câu nói của cô: “Nhỏ một chút cũng tốt, dù sao cũng có Quân An ở cùng em, rộng quá cũng trống trải”, anh nghĩ đến cô nói với anh hôm nay là tuần thứ hai của bà Tống, vẻ nhút nhát, bất an, sao anh không nhận ra nỗi đau khổ và xấu hổ tột cùng trong trái tim cô?

Hóa ra, nửa tháng nay, cô ra vẻ bình tĩnh trước mặt anh, tỏ vẻ vô tư trước mặt anh đều chỉ là giả vờ. Anh lặng lẽ bên cô, ân cần chăm sóc cô, nhưng đối với cô dường như anh đã trở thành gánh nặng, khiến cô cần thận che giấu cảm xúc của mình bằng nụ cười, bằng sự vô tư để đối phó, để đền đáp anh, sau đó, ở nơi anh không nhìn thấy, cô mới dám bày tỏ sự đau đớn và bi thương, cô độc và tuyệt vọng của mình. Hóa ra, năm năm dài như vậy, tất cả những việc anh và Phi Phi cùng trải qua đều không có ý nghĩa gì với cô. Đồng Phi Phi, em thực sự không thay đổi sao? Còn anh, cũng không khác gì Hứa Nhiên của năm năm trước.

Mạnh Tuần bước đến bên xe, nắm chặt bàn tay lại. Trên tay anh là chiếc ô, vừa nhìn thấy trời âm u, muốn đến đưa cho Phi Phi. Chiếc ô cứng nhắc đâm vào lòng bàn tay, anh dường như mất đi cảm giác, chỉ là ngây ngô đi về phía trước, ngây ngô vút lại tất cả những lời nói sau lưng, cho đến khi không nghe thấy gì nữa...

51. Chương 07 – Phần 3

Chương 7: Một lời sấm truyền, không cách nào thu lại 3

Ba ngày sau, Mạnh Tuân sang Mỹ công tác. Anh không nói với Đồng Phi Phi tin này, cho đến khi ra đến sân bay, mới nhắn tin cho Phi Phi: “Anh đi Mỹ công tác, khoảng một tuần sẽ về, em ở nhà cố gắng chăm sóc ình.”

Một tiếng sau, anh chuẩn bị lên máy bay, mới nhìn thấy tin nhắn trả lời của Phi Phi: “Vâng! Chúc anh lên đường bình an!”

Mạnh Tuân nhìn dòng chữ lạnh lùng vô cảm, khóe miệng khê trào dâng một sự đau xót, từ đáy tim mình cảm thấy sự lạc lõng buồn cười và đáng thương. Anh cho rằng cô có thể trả lời anh một chút gì đó ư? Cúi đầu, anh nhấn nút tắt máy, màn hình bị tối om. Anh cúi người lấy hành lý, sải bước về phía khoang máy bay.

Khi Hứa Nhiên đón Mạnh Tuân ở sân bay, không chút vui mừng, sắc mặt không do dự hỏi: “Cậu làm gì vậy? Lúc này không ở bên chăm sóc Phi Phi, chạy đến đây làm gì? Mấy ngày trước không phải cậu đã thương lượng với tôi qua điện thoại rồi sao? Sao đột nhiên chạy tới đây? Từ lúc nào cậu nghe lời lão già nhà cậu đến vậy?”

“Nghe lời lão già?” Mạnh Tuân đau khổ xoa xoa mặt. “Tôi vốn cự tuyệt lão già... Mà thôi, tôi đã đến rồi, cậu đừng hỏi nữa.”

Hứa Nhiên cau mày, nhìn ánh mắt trầm tư của Mạnh Tuân, cả đoạn đường anh đều im lặng lái xe, đang định cất lời thì Mạnh Tuân nói trước: “Mệt quá, tôi muốn chợp mắt một lúc, đến nơi, cậu gọi tôi nhé!”

Nói xong, anh nhắm nghiền mắt, tựa vào ghế ngủ. Hứa Nhiên thấy Mạnh Tuân mệt mỏi, sắc mặt buồn rầu, cũng không tiện hỏi, đành tập trung lái xe, lòng mày cau lại.

Hứa Nhiên đưa Mạnh Tuân về đến nhà, hai người nấu tạm mì ăn, ăn xong thu dọn hành lý là đã gần mười giờ. Hứa Nhiên định để Mạnh Tuân nghỉ sớm một chút, nhưng Mạnh Tuân đã ngủ lúc trên xe, tinh thần đã tốt lên nhiều, hơn nữa vì chênh lệch múi giờ, lúc này cũng không phải giờ ngủ. Vì thế anh lấy máy tính, nói với Hứa Nhiên: “Cậu đi ngủ trước đi, tôi lên mạng một chút.”

Hứa Nhiên lắc đầu, bước đến gần: “Tôi thường không ngủ giờ này. Cậu không buồn ngủ thì chúng ta nói chuyện một chút nhé?”

Anh vừa nói vừa lấy hai lon bia trong tủ lạnh, đưa cho Mạnh Tuân một lon: “Nói đi, cậu và Phi Phi đã xảy ra chuyện gì?”

Mạnh Tuân đón lấy bia lạnh như băng, cảm thấy giá lạnh xuyên thẳng vào lòng bàn tay, đau khổ cười: “Sao mỗi lần đến đây công tác dường như đều biến thành hành trình tìm cậu để uống bia vậy? Năm ngoái, lần đến đây, hai chúng ta cũng uống say. Lúc đó, tôi dường như không nhớ rõ đã nói chuyện tôi thích Đồng Phi Phi với cậu thế nào, sau đó cậu thành thực khuyên tôi trở về thổ lộ với cô ấy. Lần đó cậu còn định van nài tôi làm gì nữa?”

“Tôi van xin, nài nỉ cậu làm gì không quan trọng, quan trọng là rốt cuộc cậu nghĩ thế nào?” Hứa Nhiên bật lon bia, uống một ngụm lớn rồi nói tiếp: “Lúc đầu tôi không nghĩ được nhiều, đã nài nỉ, khuyên cậu bày tỏ với cô ấy! Tôi cũng sớm biết người cậu yêu là Phi Phi, ngăn cản cậu cũng không kịp nên sẽ cổ vũ cậu tiến lên. Bản thân cậu biết đủ, đừng ở đây dễ dàng ngoan ngoãn như vậy!”

Mạnh Tuân nhìn bộ dạng ăn năn, tức giận của Hứa Nhiên, khê cười. Anh biết Hứa Nhiên cũng chỉ nói miệng thế thôi, nếu Hứa Nhiên thực sự không quyết từ bỏ thì cũng sẽ không đau khổ trở về Mỹ như vậy. Anh cúi đầu mở nắp lon bia trong tay, uống một ngụm rồi mới chậm chậm nói: “Cậu biết không, hôm đó, khi tôi khuyên Phi Phi nhảy xuống, tôi thực sự rất khâm phục cậu!”

“Khâm phục tôi?” Hứa Nhiên nghi ngờ nhìn Mạnh Tuân. “Người khuyên được Phi Phi là cậu, sao lại khâm phục tôi?”

Mạnh Tuấn lắc đầu, cầm lon bia uống vài ngụm rồi nói tiếp: “Hôm đó, tôi ngồi trên sân thượng, nắm chặt tay Phi Phi, nghe cô ấy nói cô ấy rất yêu Tổng Quân An, nghe cô ấy nói cô ấy đã từng thề với Tổng Quân An thế nào, yêu Tổng Quân An như thế nào, vì cậu ấy mà sống chết... Giây phút đó, nói không phải lừa cậu chứ, tôi cũng muốn nhảy xuống.”

“Cậu sao thế, sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện này...” Sắc mặt Hứa Nhiên có chút xấu hổ, anh quay mặt, ngẩng đầu uống bia, tiếp tục nói: “Việc của tôi và Phi Phi đã qua rồi. Việc của cô ấy và Quân An cũng là quá khứ. Cậu không phải đã khuyên được cô ấy từ trên sân thượng xuống đó sao, cô ấy không phải đã tiếp nhận rồi sao?”

“Tiếp nhận tôi?” Mạnh Tuấn tự ti cười, nắm chặt lon bia, như muốn giữ chặt những gì không muốn từ bỏ. “Tôi cũng cho rằng cô ấy đã tiếp nhận tôi, cho đến mấy ngày trước, tôi vô tình nghe thấy những lời nói thật lòng của cô ấy trước mộ Quân An, lúc này tôi mới biết, hóa ra cô ấy cũng không định bước ra khỏi quá khứ đó...”

Mạnh Tuấn đặt lon bia xuống, dùng bàn tay lạnh buốt xoa xoa lông mày, vẻ im lặng của anh thể hiện sự mệt mỏi và lạnh lùng: “Alex, giờ tôi mới hiểu, năm năm trước, khi cậu nghe những lời mắng, lời thề của Phi Phi trước mộ Tổng Quân An, cậu có tâm trạng như thế nào. Bây giờ tôi mới hiểu, đó coi như lời thề sinh tử của một người, sự kiên định mãi mãi của một người, hóa ra là vết thương không phải người bình thường có thể chịu đựng được, nỗi đau không phải một người bình thường có thể gánh được.”

Hứa Nhiên bình tĩnh đặt lon bia xuống, anh muốn nói điều gì đó nhưng phát hiện nói gì lúc này cũng trở nên vô nghĩa. Sự sống chết của một người, sự vĩnh hằng của một người, Phi Phi, Mạnh Tuấn và anh mãi mãi chính là sự kiên quyết của Phi Phi từ khi bắt đầu đã lựa chọn, mãi chính là sự cố chấp của Phi Phi đến bây giờ cũng không chịu từ bỏ. Nỗi đau đến tận xương tủy, nỗi đau mãi mãi không chấm dứt, anh đã chịu đựng năm năm, không có người nào hiểu được dự vị của nỗi đau khổ này hơn anh, vậy thì anh có phải là người thực sự có tư cách để thuyết phục Mạnh Tuấn thừa nhận, đảm đương?

“Thế ý của cậu là cậu muốn buông tay?” Hứa Nhiên im lặng rất lâu rồi mới nói.

Mạnh Tuấn lấy lon bia trên bàn, uống hết nửa lon mới lắc đầu: “Nếu thực sự có thể dễ dàng buông tay, tôi cũng không cần tới đây. Tôi chỉ muốn cho Phi Phi một không gian, cũng cho tôi thời gian để hiểu rõ bước tiếp theo nên làm gì.”

Hứa Nhiên nhẹ nhàng nuốt ngụm bia, không biết nó có vị gì, anh lắc đầu, giải tỏa những thắc mắc trong đầu mình, tức giận đẩy vai Mạnh Tuấn, cố ý làm giọng thô kệch nói: “Thế bộ dạng muốn từ bỏ này thì để cho ai xem?”

“Ai khiến cậu không bắt tôi nói? Tôi tìm cậu để nhờ nước bọt đó, được chưa?” Mạnh Tuấn cau mày, xoa xoa cánh tay mình, xin lỗi: “Tay của tên tiểu tử này hình như càng ngày càng nặng! Sao, mượn cơ hội báo thù sao?”

“Đương nhiên!” Hứa Nhiên làm bộ nói thẳng. “Tôi bây giờ có thể coi là ngưỡng mộ, đổ kị với cậu! Cậu đã dám nhờ nước bọt trước mặt tôi? Không phải là tự tìm đến cái chết sao?”

“Ngưỡng mộ, đổ kị?” Mạnh Tuấn cười đau khổ, lắc đầu, ngẩng đầu uống hết lon bia, đứng dậy quăng vỏ vào thùng rác rồi nói: “Được rồi, coi như tôi tìm đến cái chết. Bây giờ bia uống hết rồi, những lời nói vớ vẩn cũng đã nói xong, có thể cút đi ngủ được rồi!”

“Cút đi! Vẫn là phòng trước kia cậu ở nhé, cậu “tự túc” vậy, tôi không phục vụ nữa!” Hứa Nhiên hất hất đầu về phía phòng ngủ, Mạnh Tuấn kéo hành lý bước về phía trước, đến cửa phòng đột nhiên nhớ ra, nói: “Đúng rồi, công ty của chúng ta gần đây thương lượng một dự án, Paul thời gian này bận không có thời gian, cậu rảnh thì hãy giúp đỡ cậu ấy!”

“Nhanh như vậy đã tìm được dự án sao?” Hứa Nhiên ngạc nhiên. “Khi tôi về nước không phải vẫn chưa nghe thấy tin hiệu gì sao? Không phải cậu lo lắng động đến người của lão già nhà cậu chăng?”

“Sao có thể?” Mạnh Tuấn cho rằng không đáng, nhìn Hứa Nhiên. “Tôi đã xây dựng được một đầu mối khác.”

“Đầu mỗi khác?” Hứa Nhiên cau mày hỏi. “Có thể tin được không? Lão già nhà cậu không phải là người ăn chay, vị thái tử đó càng không phải là thiện tai.”

“Không thành vấn đề.” Mạnh Tuấn xoa miệng. “Sớm đã dự định tự lập công ty, việc này không thể chậm trễ, đề phòng đêm dài lắm mộng.”

“Đúng vậy.” Hứa Nhiên than thở. “Thế thì cậu phải cẩn thận một chút, tôi sẽ tìm cơ hội nói chuyện với Paul!”

Sau đó Paul giới thiệu sơ qua tình hình dự án với Hứa Nhiên, thuận miệng nói một câu: “Thực sự không biết lão đại nghĩ thế nào, cậu ấy đi Mỹ không bằng cậu quay về một chuyến, tiện thể thương lượng dự án này xem nên làm thế nào.”

Hứa Nhiên nhìn Paul nói cũng chỉ có thể cười trừ, xem ra tên tiểu tử này có nhà có cửa, thực sự không sao uống rượu cùng Mạnh Tuấn được nữa rồi. Anh đổi chủ đề: “Cậu nói dự án này ở nước ngoài, thế cậu và Steven không phải nên đi cùng một chuyến sao? Các cậu làm việc nên cẩn thận một chút, đừng để hai vị lão già nhà các cậu ấy phát hiện ra.”

“Biết rồi, bọn tôi đều lên kế hoạch cả. Cậu yên tâm!”

Hứa Nhiên cười cười: “Được, thế tôi yên tâm làm phần việc của bộ phận mình. Tôi sẽ thương lượng lại với Steven, xem phần sau sẽ sắp xếp thế nào.”

“Ừm, lần này hai người các cậu quyết định, tôi thấy sau này cậu ấy bận cũng không có thời gian đến Mỹ đâu.”

“Được, tôi biết rồi.”

Ngày thứ hai, Hứa Nhiên hỏi Mạnh Tuấn chút vấn đề căn bản có liên quan tới dự án, nghe Mạnh Tuấn nói người này do Kha Nhã Doanh giới thiệu, không giấu nổi ngạc nhiên hỏi: “Mẹ cậu không phải đã biết việc của Đồng Phi Phi sao? Nhà họ Kha vẫn không biết cậu và Kha Nhã Doanh giả vờ yêu nhau sao?”

“Không biết.” Mạnh Tuấn lắc đầu. “Tôi nói với mẹ, tôi và Kha Nhã Doanh là bạn tốt, việc này không phải giống như bà nghĩ đơn giản như vậy, để bà không nói với bố tôi. Nhưng tôi nghĩ mẹ tôi cũng không thể giúp tôi giấu quá lâu, cho nên tôi tìm Kha Nhã Doanh nói chuyện một lần, hy vọng cô ấy có thể giúp tôi giới thiệu người. Vì vậy bây giờ tôi không thể đợi, chắc chắn trước khi bố tôi phát hiện, tôi phải lập được công ty, như vậy ngộ nhỡ họ có ép tôi và Phi Phi phải chia tay, tôi cũng không để Phi Phi chịu khổ cùng tôi.”

“Do đó Kha Nhã Doanh đồng ý?”

“Đồng ý rồi. Cô ấy nói nếu tôi thực sự có thể cho Phi Phi một cuộc sống ổn định, cô ấy đồng ý giúp.”

Hứa Nhiên gật đầu: “Cho nên cậu ra ngoài tìm dự án? Tôi vốn nghĩ cậu chỉ lo lắng lão già phát hiện nên mới phải làm dự án ngoài, bây giờ xem ra cậu dự định đem Phi Phi cao chạy xa bay?”

“Ừm, nếu vụ lần này chắc chắn, tôi sẽ đưa cô ấy đi. Ngược lại, bây giờ cô ấy cũng chỉ có một mình, không vướng bận gì.”

“Cậu phải suy nghĩ chu toàn.” Hứa Nhiên khề cười với Mạnh Tuấn. “Vậy tôi ở bên này giúp cậu. Sau này tôi ở đây hỗn loạn quá, sẽ về dựa vào cậu.”

“Không thành vấn đề.” Mạnh Tuấn cũng bật cười. “Lúc nào cũng hoan nghênh!”

52. Chương 07 – Phần 4

Chương 7: Một lời sấm truyền, không cách nào thu lại 4

Trưa ngày thứ hai Mạnh Tuấn đi Mỹ, bà Mạnh tìm được Kha Nhã Doanh.

“Nhã Doanh à, bác nghe dì cháu nói, bố mẹ cháu đều biết cháu và Tiểu Mạnh nhà bác yêu nhau?” Bà Mạnh thuê một phòng, đợi nhân viên phục vụ ra ngoài, bà mới nói thẳng với Kha Nhã Doanh.

“Vâng. Cháu đã đưa Mạnh Tuấn đến gặp bố mẹ cháu.”

Ngày bà Tống mất, bà Mạnh đã chạy lên tầng thượng cùng Mạnh Tuấn. Khi bà Mạnh thấy Mạnh Tuấn ngồi với Đồng Phi Phi bên mép sân thượng, sợ Hoàng đến mức người mềm nhũn, suýt nữa khụy gối, vẫn may có Nhã Doanh đỡ bà. Nhưng lúc đó bà Mạnh thực sự không biết thân phận thật của cô, cho nên cô vẫn có thể giả dạng. Nhưng bây giờ, khi bà Mạnh đã dần hiểu được mối quan hệ, sự thông đồng giữa mấy người họ, cô trở thành một trong những người khởi xướng nên cũng cảm thấy chột dạ.

“Bác nghe nói ba mẹ cháu cũng rất hài lòng với Tiểu Mạnh?” Bà Mạnh thấy Kha Nhã Doanh lo lắng, giọng điệu có vẻ làm thân.

“Vâng, ba mẹ cháu cũng thích anh ấy.” Kha Nhã Doanh bậm môi, lấy dũng khí nói. “Bác ạ, cháu thực sự xin lỗi! Ngày bác sắp xếp cho cháu gặp Mạnh Tuấn, cháu vì có việc gấp nên mới nhờ Phi Phi đến gặp Mạnh Tuấn, thực sự không liên quan gì đến Phi Phi...”

“Bác và cháu đang nói chuyện về Tiểu Mạnh, cháu nhắc đến nó làm gì?” Bà Mạnh ngắt lời Kha Nhã Doanh, bưng cốc trà, uống vài ngụm rồi khẽ cười, nói: “Nhưng sau này cháu và Tiểu Mạnh đã quen nhau rồi, quen biết nhau bằng cách nào cũng không quan trọng. Tiểu Mạnh đã nói với bác, bây giờ cháu và nó là bạn tốt. Hôm nay, bác đến tìm cháu, chỉ muốn tìm hiểu một chút, sau này cháu và Tiểu Mạnh dự định thế nào?”

“Cháu, bây giờ cháu và Mạnh Tuấn là bạn rất tốt...” Kha Nhã Doanh không dám nói với bà Mạnh về chuyện của Hạ Tiểu Quả, cũng được Mạnh Tuấn dặn dò, không thể nói việc cô giúp anh làm cầu nối, cho nên cô thực sự không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có thể bưng cốc trà, giả như đang uống trà để không phải trả lời câu hỏi của bà.

“Thế cháu có thích Tiểu Mạnh không?”

“Khụ... khụ... khụ...” Câu hỏi của bà Mạnh suýt nữa khiến Kha Nhã Doanh sặc nước, cô ho hồi lâu, mặt đỏ ửng. “Bác à, câu hỏi này... bây giờ Mạnh Tuấn và Phi Phi đã yêu nhau, Phi Phi cũng là một cô gái rất tốt, bác không biết cô ấy thực sự rất tốt...”

“Bác không cần biết nó tốt như thế nào.” Bà Mạnh ngắt lời Kha Nhã Doanh, ánh mắt lạnh lùng. “Nhã Doanh, bác có thể nói thẳng với cháu, bác đã cho người tìm hiểu gia cảnh của Đồng Phi Phi. Cháu là bạn tốt của nó, vậy cháu chắc chắn sẽ rõ hơn bác, nó luôn nhớ nhung người bạn trai trước. Nói thực, người con gái như vậy nếu không phải vì ở bên Tiểu Mạnh, bác sẽ rất khâm phục tấm chân tình của nó. Nhưng nếu nó trở thành con dâu bác, bác tuyệt đối không đồng ý! Vì mẹ của bạn trai mất, nó thậm chí còn muốn chết theo. Tiểu Mạnh đã bất chấp nguy hiểm cứu nó! Chính việc này đã khiến bác nhận ra, cứ coi như Tiểu Mạnh yêu nó, nó cũng không thể dùng tình cảm như thế để báo đáp lại tình cảm của Tiểu Mạnh!”

“Không phải! Bác Mạnh, Phi Phi chỉ tạm thời chưa bước qua thời kỳ đau khổ, cháu tin sau này cô ấy...”

“Tạm thời? Anh chàng đó cũng đã chết cách đây năm năm rồi. Nó phải cần bao nhiêu cái năm năm mới có thể bước ra khỏi nỗi đau ấy? Hơn nữa, chuyện sau này ai có thể nói trước được? Huống hồ, Tiểu Mạnh vì nó như vậy, bác cũng không cảm thấy nó thân thiết với Tiểu Mạnh.”

Kha Nhã Doanh bị bà Mạnh phản bác, không nói được câu nào. Nếu bà Mạnh có nghi ngờ về phẩm hạnh hoặc tính cách của Đồng Phi Phi, cô có thể giúp Phi Phi giải thích. Nhưng bà Mạnh lại lấy sự hoài niệm nhớ nhung Tống Quân An làm bằng chứng. Hôm đó, Đồng Phi Phi đã muốn nhảy lầu trước mặt bà Mạnh, bà không thể nghi ngờ về tình cảm Phi Phi dành cho Quân An.

“Nhã Doanh à, thực sự cháu cũng không nên trách bác nhẩn tâm. Bác cũng qua thời thanh niên, cũng đã từng yêu, cho nên bác hiểu cảm giác đơn độc, tình cảm sâu nặng hơn các cháu.” Bà Mạnh dịu dàng nói, ánh mắt dần dịu lại. “Tính cách Đồng Phi Phi như vậy, rất khó có thể bắt đầu một tình cảm mới. Cho nên Tiểu Mạnh ép nó như vậy, đối với nó thực sự không phải là chuyện tốt. Cháu đã là bạn tốt của nó, sao cháu lại giúp Tiểu Mạnh làm khó nó?”

“Cháu làm khó Phi Phi?” Ánh mắt Kha Nhã Doanh tỏ rõ sự khó khăn.

“Đúng vậy, bác thấy Phi Phi bây giờ mặc dù không muốn tìm đến cái chết, nhưng nó vẫn không muốn tiếp nhận Tiểu Mạnh. Nếu không thì tại sao nó lại tiếp tục để Tiểu Mạnh đến nhà cháu, không có ý kiến gì khi cháu và Tiểu Mạnh qua lại với nhau?” Bà Mạnh thấy được sự dao động của Kha Nhã Doanh, tiếp tục: “Thực sự cháu và Tiểu Mạnh rất xứng đôi...”

“Bác Mạnh... cháu... cháu và Mạnh Tuấn thực sự không giống như bác nghĩ...”

“Ha ha, con bé này, cháu ngại gì chứ! Được rồi, được rồi, bác không ép các cháu, nhưng bác muốn cháu biết, nếu Tiểu Mạnh thực sự có thể cùng cháu, bác rất hài lòng...”

Hôm đó, cuối cùng buổi nói chuyện lại trở thành cơ hội giới thiệu về Mạnh Tuấn của bà Mạnh, Kha Nhã Doanh nghe bà Mạnh nói Tiểu Mạnh mặt này tốt, mặt kia được, hận không thể biến thành con bướm trước mặt bà, bà còn nói nếu cô không chịu tiếp nhận thì đó chính là việc trời không thể dung tha! Kha Nhã Doanh im lặng ngồi nghe, thực sự muốn nói thật to với bà Mạnh rằng, dù con trai của bà tốt có một trên đời, bỗng tiểu thư này cũng là hoa đã có chủ, không quan tâm! Nhưng rốt cuộc cô vẫn không có gan ăn nói ngang ngược trước mặt bà Mạnh, chỉ nguyên một nụ cười đến phút chót, chờ mãi mới đến giờ làm việc ca chiều, cô vội vàng mượn cớ phải tham gia một cuộc họp quan trọng, vội vàng rút lui.

Về đến công ty, Kha Nhã Doanh chưa kịp thở, điện thoại đã reo lên, là người bạn trước đây cô từng nhờ cậy, nói đã liên lạc được với Sở Nguyệt, người môi giới triển lãm. Hiện nay, Sở Nguyệt đang chuẩn bị tổ chức triển lãm du lịch quốc gia của các họa sĩ nổi tiếng, có thể xem xét để Hạ Tiểu Quả tham gia, nhưng trước tiên phải xem qua các tác phẩm của Hạ Tiểu Quả rồi mới quyết định. Việc này khiến Kha Nhã Doanh vui vẻ hẳn lên, sau khi tan ca, cô lập tức đến chỗ Hạ Tiểu Quả, vui vẻ nói với anh thông tin tốt này. Không ngờ sau khi nghe Kha Nhã Doanh vui vẻ nói xong, Tiểu Quả cau mày hỏi: “Sở Nguyệt? Em dùng quan hệ của cha em để liên hệ sao?”

“Không phải, không phải! Em nhờ bạn học của em liên lạc giúp, người ta tuyệt đối không biết thân phận của em! Hoàn toàn không có ý riêng tư gì, nếu không, cũng không phải nhìn tranh của anh mới quyết định.” Kha Nhã Doanh liên tục xua tay. Đùa một chút, bây giờ cô cũng không dám lấy Hạ Tiểu Quả ra đùa. Sắc mặt Hạ Tiểu Quả giờ mới bình tĩnh trở lại, anh cau mày, nghi ngờ nói: “Cái tên Sở Nguyệt này, anh đã từng nghe qua. Tiêu chuẩn của cô ấy rất cao, anh vô danh tiểu tốt như vậy, trước đây cô ấy đều rất hiếm khi muốn gặp...”

“Ày da, việc gì cũng có lần đầu tiên! Hơn nữa lần này cô ấy không phải mở triển lãm du lịch quốc gia sao?” Kha Nhã Doanh vui vẻ kéo tay Hạ Tiểu Quả. “Em luôn cảm thấy những bức tranh anh vẽ rất đẹp, thật đó! Chúng ta chỉ thiếu cơ hội thôi! Bây giờ chính là cơ hội tuyệt nhất ông trời ban cho chúng ta! Không chắc, lần này anh sẽ có thể “nhất triển thành danh[1]”! Vậy sau này em có thể trở thành vợ của họa sĩ nổi tiếng Hạ Tiểu Quả rồi! Câu đó nói thế nào nhỉ, anh sẽ thành phu quân mài mực đen trên giấy, vô cùng nổi bật, rồi sẽ có vô số fan.”

[1] Có nghĩa là qua một lần triển lãm mà nổi tiếng.

“Dạo này em lại đọc tiểu thuyết ngôn tình vớ vẩn gì thế?” Hạ Tiểu Quả bị câu nói của Kha Nhã Doanh khiến cho dở khóc dở cười. “Anh vẽ tranh sơn dầu, em nghiên cứu cái gì vết mực đen, cái gì giấy? Còn cả vô số fan là sao?”

“Ày da, đó chỉ là cùng biểu đạt một ý mà! Thật đó, khó khăn lắm em mới xuất khẩu thành thơ như vậy, anh cũng không thể phối hợp một chút sao?” Kha Nhã Doanh bắt mãi nói.

Hạ Tiểu Quả đành than thở, nói: “Được, được, được, coi như anh sai. Anh nhất định sẽ cố gắng, để em sớm trở thành vợ của một họa sĩ danh tiếng, được chưa?”

“Ừm, thế còn được!” Kha Nhã Doanh bật cười. “Em tin anh, anh nhất định sẽ làm được!”

Sau tối hôm đó, Hạ Tiểu Quả toàn tâm toàn ý tập trung vẽ tranh. Ngoài thời gian lên lớp, anh dường như không đi ra ngoài, đóng cửa trong phòng, chuyên tâm vẽ, còn Kha Nhã Doanh một ngày ba bữa mang cơm đến cho anh. Cô dường như đã hiểu được, khi Tiểu Quả đã tập trung điên cuồng vào vẽ, đừng nói đến việc anh tự nấu cơm, có bày đồ ăn trước mặt, nếu không có người thúc giục, anh rất có thể cũng quên không ăn. Như vậy nên Kha Nhã Doanh không có thời gian đến tìm Đồng Phi Phi, cô không biết, sau tối hôm bà Mạnh và cô nói chuyện, bà Mạnh lại đi tìm Đồng Phi Phi.

53. Chương 07 – Phần 5

Chương 7: Một lời sấm truyền, không cách nào thu lại 5

Bà Mạnh đến nơi ở của Đồng Phi Phi. Vừa bước vào, bà nhìn thấy những bức ảnh của Tổng Quân An treo trên tường. Lòng mày khê cau lại, thậm chí bà không ngồi xuống, đứng giữa phòng của Phi Phi, hỏi: “Tôi nghe nói cô và Nhã Doanh là bạn tốt?”

“Vâng, cô ấy là bạn học cấp ba của cháu. Sau này chúng cháu cùng thi đỗ một trường đại học, nhưng năm thứ ba Nhã Doanh đi du học ở Nhật, học xong nghiên cứu sinh mới quay về.” Ngày trước Đồng Phi Phi đã nghe Nhã Doanh nói qua, ngày bà Tổng mất bà Mạnh cũng biết việc cô giả làm bạn gái của Mạnh Tuấn, nên khi đối mặt với bà Mạnh, cô thấy rất lo lắng. Bây giờ thấy bà không muốn ngồi xuống chiếc ghế cô đưa, trong lòng càng thấy lo lắng, chỉ biết đứng bên cạnh, thận trọng trả lời.

Bà Mạnh gật đầu: “Nhã Doanh là cô gái rất tốt, bất luận về gia thế, học vấn, hay khí chất, đều rất xứng với Tiểu Mạnh nhà tôi.”

Đồng Phi Phi ngậy người, định nói thì bà Mạnh nhìn những bức ảnh của Tổng Quân An một lượt, khê nói: “Đây là người bạn trai đã mất của cô? Tôi nghe nói mấy năm nay, cô luôn đến chăm sóc mẹ cậu ta?”

Đồng Phi Phi cúi xuống khê nói: “Vâng!”

“Nhiều năm như vậy, đối với cô cũng không dễ dàng gì.” Giọng điệu của bà Mạnh dần dịu lại, bà quay lưng lại phía những bức ảnh, ngồi xuống chiếc ghế Đồng Phi Phi vừa đem ra, nói tiếp: “Ngày mẹ của bạn trai cô mất, cô đã nghĩ đến việc tìm đến cái chết?”

Sắc mặt Đồng Phi Phi sững sờ, cô không ngờ bà Mạnh đột nhiên hỏi đến vấn đề này, cắn môi, giải thích: “Lúc đó cháu... tinh thần bị kích động...”

“Cô vẫn yêu người bạn trai đó chứ?” Bà Mạnh ngắt lời Đồng Phi Phi, bà nhìn một lượt tám ảnh bày trên bàn của Tổng Quân An rồi nói tiếp: “Khắp phòng này cô đều để ảnh của bạn trai cũ, đừng nói với tôi bây giờ cô đã yêu Tiểu Mạnh.”

Đồng Phi Phi khê mở miệng, đang không biết trả lời thế nào thì bà Mạnh đột nhiên đổi chủ đề: “Cô có thể không biết, trước đây thực sự tình cảm của Tiểu Mạnh và tôi rất tốt. Một mình tôi nuôi nó lớn, hai mẹ con yêu thương nhau. Năm đó, nó vẫn không muốn rời xa tôi, không muốn đi học đại học ở tỉnh khác, sau này tôi đã đuổi nó đi. Lúc đó, cuộc sống của chúng tôi không tốt, khi nó học đại học, vừa ăn uống tiết kiệm vừa đi làm thêm, nhưng chính lúc khó khăn như vậy, nó cũng chưa từng tiết kiệm tiền tàu xe về nhà. Kỳ nghỉ đông năm đó, nó vẫn kịp về thăm tôi, nhưng lúc đó phải đi làm thêm nên cũng không ở nhà được mấy ngày. Mỗi lần nó về thăm tôi đều ngồi nói chuyện với tôi, hai mẹ con nói không hết chuyện.”

Bà Mạnh cúi đầu, than thở: “Nhưng bây giờ cô xem, nó lạnh lùng với tôi như vậy, cô có biết vì sao lại như thế không?”

Đồng Phi Phi lấp bắp: “Mạnh Tuấn đã nói với cháu, là vì việc bác và bác trai đến với nhau...”

“Đúng vậy, vì việc tôi và ba nó đến với nhau.” Bà Mạnh gật đầu, ánh mắt trở nên dịu dàng. “Tôi nhớ, lúc đầu nó hỏi tôi hai câu: “Mẹ, tại sao mẹ ép con cầu xin những thứ không thuộc về con? Tại sao mẹ khiến con trở thành rẻ rúm, đáng thương như vậy?”

Bà Mạnh ngẩng đầu, nhìn Đồng Phi Phi: “Cho nên nó không muốn chấp nhận chuyện tôi và bố nó ở cùng nhau, chính vì nó ghét thứ tình cảm ban phát. Không phải thứ hoàn toàn thuộc về nó, nó thà không cần! Nếu thực sự ép nó, nó sẽ miễn cưỡng chấp nhận, nó cũng sẽ đau khổ cả đời, khinh miệt bản thân cả đời! Cô hiểu không?”

Đồng Phi Phi ngậy người, lúc này mới hiểu ý của bà Mạnh. Cô nhớ đến ngày hôm qua Mạnh Tuấn đi không từ biệt, nhớ đến ngày hôm đó Mạnh Tuấn sau khi đưa cô đến mộ bà Tổng, trên đường về anh luôn im lặng, không nói, sắc mặt bồn chồn, lo lắng. Bà Mạnh nhận thấy Đồng Phi Phi đã rất xúc động, liền nói tiếp: “Cô

và Tiểu Mạnh cũng tiếp xúc với nhau một thời gian dài như vậy nên có lẽ cô cũng hiểu tính cách của nó. Bây giờ nó chỉ nhất thời hồ đồ không lý giải được, nhưng kéo dài nỗi đau thì chỉ bằng đau một lúc, cô đã không có tình cảm với nó, mối quan hệ này cũng không nên làm phức tạp thêm!”

“Cháu, cháu không phải...”

“Tôi biết lúc bắt đầu là Tiểu Mạnh muốn cô giả vờ làm bạn gái. Nó làm việc không biết suy xét, không nên để một cô gái như cô làm những việc như vậy. Nhưng bản thân cô cũng quá thiếu thận trọng! Những việc như thế, cũng có thể tùy tiện đồng ý được sao? Tôi nghe nói cô cũng đăng ký thông tin trên mục môi giới hôn nhân? Việc này để cho những người đi xem mặt cô biết được, không phải người ta sẽ nói cô là một kẻ lừa đảo sao?”

Đồng Phi Phi bị bà Mạnh chất vấn đến cứng họng, không nói được câu nào. Cô không thể nói cô chỉ là người môi giới thuê, vốn chỉ là lừa đảo, như vậy cô không xứng đáng như cách suy nghĩ của bà Mạnh. Bà nhìn Đồng Phi Phi im lặng, thấy mình nói chưa đủ lý lẽ, bèn nói thêm: “Cô đã đăng tin tìm bạn trên trang môi giới hôn nhân, vậy cô cũng không có ý định sẽ yêu Tiểu Mạnh, đúng không? Bây giờ cô giả làm bạn gái tôi đã biết, cô cũng không phải tự làm khó mình nữa. Huống hồ bây giờ nhà Nhã Doanh cũng biết việc nó và Tiểu Mạnh yêu nhau, cô đã là bạn tốt của Nhã Doanh, tôi nghĩ cô cũng hy vọng giữa hai chúng nó không xảy ra việc gì phiền phức. Về phía Tiểu Mạnh, tôi sẽ nói với nó, lúc đầu nó đã muốn tìm Nhã Doanh làm bạn gái, bây giờ người ta khó khăn lắm mới có thể tiếp nhận nó, cũng nên quý trọng một chút. Nếu nó cứ tiếp tục miễn cưỡng tiếp nhận tình cảm thiếu hụt của cô, sau này nó cũng đau khổ! Tôi tin cô không phải là người con gái xấu, cho nên tôi mới nói với cô những lời này, hy vọng cô không vì sai lầm của bản thân mà làm tổn thương người khác!”

Không nên vì sai lầm của bản thân mà làm tổn thương người khác? Câu nói của bà Mạnh giống như cái tát giáng mạnh vào mặt Đồng Phi Phi. Sắc mặt cô đột nhiên trắng bệch, cô ngẩng đầu nhìn bà mạnh, giọng nghẹn ngào: “Cháu... cháu không có...”

“Cô không có sao? Bố mẹ mất do tai nạn máy bay trên đường về tổ chức sinh nhật cho cô, đúng không? Bạn trai cô vì muốn đến Quý Châu thăm cô mới xảy ra việc ngoài ý muốn? Bà nội cô vì chăm sóc cô mệt nhọc nên mới bị bệnh rồi chết? Mẹ của bạn trai cô vì lo lắng cô xảy ra chuyện, bị ngã ở nhà nên mới qua đời?” Từng câu từng chữ bà Mạnh hỏi giống như những chiếc đinh đâm thẳng vào tim cô.

Nhìn bộ dạng ngây ngô của Đồng Phi Phi, bà Mạnh đứng dậy, nói câu cuối cùng: “Loại người như cô, nói theo người xưa thì gọi là “thiên sinh dối khắc”[2]. Coi như cô không có ý hại người, nhưng họ đều vì cô mà chết là sự thực. Cho nên, đừng nói bây giờ cô nhớ nhung bạn trai cũ, coi như cô thực sự có tình cảm với Tiểu Mạnh, tôi cũng tuyệt đối không đồng ý cho cô và nó ở bên nhau! Tiểu Mạnh sống ba mươi năm nay đều không bệnh không tật, nhưng từ sau khi yêu cô, nó mệt mỏi, dạ dày cũng bị xuất huyết phải đưa vào bệnh viện, sau đó, đưa cô đi Nhật cũng gặp phải động đất rồi bị thương ở đầu, tiếp theo vì mẹ cô mà bị lấy máu suốt nửa khiến nó xảy ra chuyện vì mất máu quá nhiều. Nó còn muốn nhảy lầu cùng cô! Đồng Phi Phi, không phải cô muốn ép chết Tiểu Mạnh mới cam tâm sao? Lẽ nào cô thực sự muốn Tiểu Mạnh trở thành người thứ sáu chết vì cô?”

[2] Sinh ra đã khắc với mọi người

54. Chương 07 – Phần 6

Chương 7: Một lời sấm truyền, không cách nào thu lại 6

Mạnh Tuần lần này đến Mỹ năm ngày, trong năm ngày anh rất ít gọi điện thoại cho Đồng Phi Phi, thậm chí nhắn tin cũng rất ít. Lúc đầu, anh cố tình muốn tạo khoảng cách giữa hai người, nhưng sau này anh phát hiện Đồng Phi Phi chưa từng chủ động liên lạc với anh, thậm chí anh nhắn tin, rất lâu sau cô mới nhắn lại một, hai chữ, khiến anh cảm thấy có chút thất vọng.

Trước khi về nước một ngày, buổi tối Mạnh Tuần nghĩ rất lâu, mới gọi cho Đồng Phi Phi. Trong điện thoại, anh nói với cô ở Mỹ ngày nào anh cũng ăn đồ Tây, ăn những thức ăn tạp nham khiến dạ dày anh lại bị đau, hỏi cô ngày mai có rảnh thì đến nhà anh ăn cơm. Trong điện thoại Đồng Phi Phi im lặng hồi lâu, sau đó mới khẽ nói: “Được!”

Mạnh Tuần tắt điện thoại, ấn huyết thái dương. Mấy hôm nay Hứa Nhiên và anh đã nói chuyện mấy lần, anh ta nói trái tim Phi Phi khó có thể mở rộng được, khuyên anh nên nhẫn nại, cho cô thêm chút thời gian. Mạnh Tuần cũng không nỡ từ bỏ, do đó chỉ có thể thuyết phục bản thân tin rằng mình sẽ khiến cô cảm động, chỉ có thể dùng tấm chân tình, một ngày nào đó sỏi đá cũng phải mềm.

Chiều ngày thứ hai, Mạnh Tuần vừa về đến nhà, đặt hành lý xuống liền lái xe đến công ty đón Đồng Phi Phi. Mạnh Tuần thấy Phi Phi lên xe, chưa kịp nói gì, điện thoại Phi Phi đã reo lên, là Kha Nhã Doanh gọi: “Phi Phi, Mạnh Tuần về chưa? Anh ấy có ở chỗ cậu không?”

“Ừm, anh ấy vừa về, đang ở đây.” Đồng Phi Phi nhìn Mạnh Tuần, khẽ nói.

“Ồ!” Kha Nhã Doanh do dự một lát rồi nói: “Hôm nay bố mình rảnh, nói muốn tìm anh ấy nói chuyện, cậu hỏi giúp mình hôm nay anh ấy có rảnh đến nhà mình ăn tối được không?”

Đồng Phi Phi cúi đầu, ôm điện thoại nói: “Anh ấy rảnh, có thể đi. Để mình nói với anh ấy.”

“Được.”

Đồng Phi Phi ngắt điện thoại, ngẩng đầu, cắn môi, khẽ nói với Mạnh Tuần: “Tối nay anh đến à Nhã Doanh ăn cơm đi.”

Mạnh Tuần quay mặt, nhướng mày. Đồng Phi Phi giải thích: “Vừa rồi Nhã Doanh gọi điện, nói bố cô ấy tối nay rảnh, muốn nói chuyện với anh, hỏi anh có thể đến đó ăn cơm không, em nói anh rảnh, có thể đi.”

“Anh có thể đi?” Mạnh Tuần nhìn Đồng Phi Phi, ánh mắt rất bình tĩnh mà có vẻ lạnh lùng, thờ ơ, đột nhiên anh cảm thấy rất buồn. Anh nhả chân ga, cho xe chậm chậm dừng lại bên đường, cúi đầu, xoa xoa trán, sau đó mới ngẩng lên nhìn Đồng Phi Phi: “Bây giờ đến cùng ăn một bữa cơm với anh, em cũng không muốn sao?”

“Không phải, là Nhã Doanh gọi điện...”

“Sao Kha Nhã Doanh biết được hôm nay anh về? Sao có thể trùng hợp gọi điện khi em vừa lên xe? Hơn nữa, cô ấy mời anh đến nhà ăn cơm, tại sao không hỏi trực tiếp anh mà lại gọi cho em? Còn em, từ lúc nào đã dám không hỏi anh một tiếng, thay anh quyết định luôn như vậy?”

Mạnh Tuần chất vấn liên tiếp khiến Đồng Phi Phi không kịp nói gì. Thực sự cuộc điện thoại này, trước khi xuống lầu cô đã bảo Kha Nhã Doanh gọi tới, hôm qua không biết nói thế nào để từ chối Mạnh Tuần nên hôm nay mới nghĩ ra kế sách này. Vừa rồi Kha Nhã Doanh không hiểu hỏi tại sao cô phải tàn nhẫn với Mạnh Tuần như vậy, lẽ nào thực sự không thể cho Mạnh Tuần một cơ hội sao? Cô cũng không nói gì. Cô có thể nói gì? Cô có thể nói thực sự cô rất sợ Mạnh Tuần bị tình cảm “thiếu hụt” của cô làm cho đau lòng, mệt mỏi sao? Cô sợ những lời nói của bà Mạnh thành sự thật, nếu như cô còn gắn bó với Mạnh Tuần, sẽ “khắc chết” anh. Cô cúi đầu, khẽ cắn môi, không nói.

Mạnh Tuần cũng chỉ đoán, anh vốn nghĩ chỉ cần Đồng Phi Phi có thể phản bác, chỉ cần Đồng Phi Phi khẳng định nói một câu: “Không phải”, anh sẽ cho rằng tất cả đều là những lời nói vớ vẩn của anh, sau đó trực tiếp gọi cho Kha Nhã Doanh, từ chối bữa ăn tối nay. Nhưng bây giờ, sự im lặng của Đồng Phi Phi đã thừa nhận suy nghĩ của anh là đúng, thậm chí cô không giải thích, dùng thái độ im lặng để biểu thị sự cự tuyệt. Mạnh Tuần khởi động xe, đưa Đồng Phi Phi về nhà. Lúc cô đẩy cửa, xuống xe, Mạnh Tuần nói: “Tối mai mình cùng ăn cơm được không?”

“Tối mai em đã hứa với Lâm Lâm cùng cô ấy thu dọn hành lý, ngày kia cô ấy đi Mỹ.” Đồng Phi Phi nói xong, đóng cửa xe, thậm chí đến câu “Tạm biệt” cũng không nói, vội vàng vào nhà. Mạnh Tuần ngồi trong xe, nhìn bóng dáng vội vàng biến mất của Đồng Phi Phi, cũng không có sức để buồn phiền, sầu não nữa. Hóa ra đây chính là sự lựa chọn của cô ấy sau khi anh để cho cô ấy thời gian suy nghĩ.

Nửa giờ sau, quả nhiên Kha Nhã Doanh gọi điện cho Mạnh Tuân, lưỡng lự nói tới nay bố cô ấy đột nhiên bận cho nên hẹn Mạnh Tuân hôm khác, liên tiếp nói xin lỗi Mạnh Tuân. Mạnh Tuân sầu sã, ngắt lời giải thích của Kha Nhã Doanh: “Em không cần che giấu cho Phi Phi nữa. Cô ấy đã thừa nhận rồi, là cô ấy cố tình bảo em gọi điện, giúp cô ấy tìm một lý do để từ chối anh.”

“Hả?” Kha Nhã Doanh không ngờ Đồng Phi Phi đã nói thẳng với Mạnh Tuân như vậy, cô muốn giúp Đồng Phi Phi giải thích: “Cô ấy... cô ấy... Có thể... hôm nay cô ấy hơi mệt hoặc tâm trạng không tốt. Anh... anh đừng giận cô ấy, đừng trách cô ấy...”

“Anh không trách cô ấy.” Khi nói câu này, giọng Mạnh Tuân như lạc đi. Anh nhớ đến khi ở Mỹ, Hứa Nhiên cũng khuyên anh như vậy, khuyên anh không nên tức giận, càng không nên trách Phi Phi, vì tâm trạng của Phi Phi không tốt, vì Phi Phi cần được tha thứ, cần được bao dung, bảo vệ, còn anh là khung thép, dao súng không thể chạm tới được.

“Xin lỗi...” Kha Nhã Doanh nhận ra sự u sầu trong giọng nói của Mạnh Tuân, không biết làm thế nào. Mạnh Tuân im lặng hồi lâu rồi nói sang chuyện khác: “Dự án hợp tác với nước ngoài đó, anh cũng chuẩn bị khá đầy đủ rồi. Hai ngày trước anh đã gọi điện cho Tổng giám đốc Trương bên đó, bây giờ ông ấy có thể bắt đầu bàn bạc về hợp đồng với phía mình rồi, em xem mấy hôm tới em có thời gian, có thể đi cùng anh một chuyến không? Cũng không lâu đâu, có thể chỉ đi một, hai ngày.”

“Em... để em xem, chắc có thể được.” Ý muốn từ chối của Kha Nhã Doanh lại ngược lại với câu nói của cô, cuối cùng cô đã đồng ý với Mạnh Tuân. Trong lòng cô thầm than thở, chỉ có thể nhờ Phi Phi chăm sóc Hạ Tiểu Quả, về phía Mạnh Tuân, cô có thể giúp thì sẽ cố gắng giúp đỡ!

“Cám ơn em! Việc này không nên để lộ ra ngoài, cho nên em cố gắng giúp anh giữ bí mật, không được nói cho bất kỳ ai.”

“Được.” Kha Nhã Doanh vội vàng đồng ý, nhưng nghĩ lại, vẫn hỏi thêm một câu: “Thế cũng không được nói với Phi Phi sao?”

Mạnh Tuân im lặng trả lời: “Không nên nói trước, cô ấy cũng không nên biết.”

“Ồ, em biết rồi.” Kha Nhã Doanh không dám nói nhiều, hẹn thời gian với Mạnh Tuân, sau đó tắt điện thoại.

55. Chương 07 – Phần 7

Chương 7: Một lời sấm truyền, không cách nào thu lại 7

Hai ngày sau, Kha Nhã Doanh cùng Mạnh Tuân ra khỏi thành phố đi công tác. Vì thời gian rất gấp, tới hôm nọ đến liền sắp xếp một bữa cơm với khách. Người Trung Quốc thường bàn bạc công việc trên bàn rượu, Tổng giám đốc Trương mang người hầu rượu đi cùng, Kha Nhã Doanh vốn là con gái, lại là thiên kim tiểu thư của Bí thư thành ủy thành phố, tự nhiên có thể lượng thứ, nhưng như vậy tất cả áp lực dồn lên vai Mạnh Tuân. Quả nhiên một mình anh không thể đấu được nhiều người, vừa đặt cốc xuống, mặt anh đỏ lựng. Kha Nhã Doanh thấy mặt Mạnh Tuân như bắt đầu đỏ lên, muốn giơ cốc lên nhưng bị anh gạt xuống: “Em bỏ xuống!”

“Ha ha, xem ra Tiểu Mạnh quả nhiên là người biết đau lòng!” Tổng giám đốc Trương vừa cười vừa nói. Mặc dù Kha Nhã Doanh không nói rõ quan hệ của cô và Mạnh Tuân, nhưng Tổng giám đốc Trương sớm đã coi hai người họ là một đôi, bây giờ thấy bộ dạng Mạnh Tuân ân cần chăm sóc, bảo vệ như vậy, càng khẳng định chắc chắn.

“Tổng giám đốc Trương, xin anh đừng chê cười chúng tôi! Tiểu Mạnh thực sự uống rất nhiều rồi, anh cũng đừng ép anh ấy nữa!” Kha Nhã Doanh có chút lo lắng, Mạnh Tuân không cho cô uống rượu nên cô chỉ có thể nhẹ nhàng khấn cầu Tổng giám đốc Trương, giải vây cho Mạnh Tuân.

“Thế này đi... Đại tiểu thư Kha đã lên tiếng, vậy hay là hôm nay dừng ở đây đi?” Tổng giám đốc Trương nửa cười nửa không cười nhìn Mạnh Tuấn. Mạnh Tuấn cúi đầu, cầm cốc rượu đầy, nâng cốc với Tổng giám đốc Trương uống cạn một hơi. Mặt Kha Nhã Doanh biến sắc, muốn nói điều gì đó thì Mạnh Tuấn nhìn cô, cười nói với Tổng giám đốc Trương: “Để Tổng giám đốc Trương phải chê cười. Anh đừng bận tâm với câu nói của Nhã Doanh, cô ấy là con gái, không hiểu lễ nghĩa trên bàn rượu của nam tử chúng ta. Cốc vừa rồi coi như tôi thỉnh tội với anh, tối nay là một cơ hội hiếm có, nhất định không say không về!”

“Ha ha ha, Tiểu Mạnh quả nhiên là người hào sảng!” Lúc này, Tổng giám đốc Trương mới sảng khoái. “Già mà đèn tội với không đèn tội. Tôi và bí thư Kha quen biết lâu năm. Tiểu Mạnh, cậu quả nhiên là một nhân tài! Được, tối nay phải giống như cậu nói, chúng ta không say không về!”

Kha Nhã Doanh nhìn sắc mặt của Tổng giám đốc Trương, lúc này mới kịp định thần lại, vừa nãy suýt nữa cô đã làm hỏng việc, do đó cũng không dám tùy tiện mở lời, chỉ có thể nhìn Mạnh Tuấn dốc hết cốc này đến cốc khác uống cạn. Đợi tiễn Tổng giám đốc Trương ra khỏi nhà hàng, nhìn bóng xe của họ đi xa, Mạnh Tuấn cuối cùng mới thả lỏng người, tựa vào tường, ngồi xuống.

“Haiz, sao anh ngồi ở đây? Em đỡ anh về nhé!” Kha Nhã Doanh lo lắng, đưa tay ra muốn đỡ Mạnh Tuấn dậy.

“Đợi chút, cho anh nghỉ một lát.” Mạnh Tuấn xua xua tay, nhắm mắt, ngồi tựa vào tường, khẽ cau mày, bộ dạng đau đớn. Kha Nhã Doanh thấy bộ dạng anh như vậy không kìm được, nhưng không tiện ngồi cùng anh, đành đứng bên cạnh, khéo léo che ánh mắt hiếu kỳ của người khác. Cũng gần mười phút, Mạnh Tuấn mới men theo tường, đứng dậy: “Đi thôi, về quán rượu.”

Kha Nhã Doanh giơ tay muốn đỡ Mạnh Tuấn, liền bị anh đẩy ra: “Không cần, tự anh đi được.”

“Anh say thế này, cố làm gì chứ?” Kha Nhã Doanh cay đắng thu tay, khẽ lắc đầu. Mạnh Tuấn bỗng dừng lại, nói: “Anh không sao.”

“Thực sự anh không cần phải như thế này. Anh có thể không uống, ông ấy có thể làm gì chứ? Ông ấy vẫn muốn bố em làm việc giúp ông ấy, em không tin ông ấy dám đắc tội với c!” Kha Nhã Doanh lắc đầu, có chút bất mãn.

“Ông ấy không dám đắc tội với ba em, nhưng chưa chắc không thể cho anh một cú đấm.” Mạnh Tuấn giơ tay xoa xoa huyệt thái dương, dựa vào tường nghỉ một chút, mới nói tiếp: “Bây giờ số vốn của anh vẫn thiếu, nếu không nhanh chóng lấy được hợp đồng của ông ấy thì càng phiền phức hơn. Sáng sớm mai chúng ta đến tìm ông ấy, xem có thể nhanh chóng ký kết hợp đồng này không.”

“Hả? Gấp như vậy sao? Trước đây không phải anh nói từ từ làm sao?” Kha Nhã Doanh có ý nghi ngờ. Đầu tiên khi Mạnh Tuấn tìm sự giúp đỡ của cô, vẫn nói dừng quá lo lắng, lo lắng bị người khác phát hiện, bây giờ sao gấp gáp như vậy?

“Trước đây, anh không biết mẹ anh đã phát hiện ra thân phận của Phi Phi. Bây giờ việc này không thể kéo dài. Nửa tháng nay anh luôn gấp gáp chuẩn bị cho dự án này, chính là muốn nhanh chóng giải quyết việc này, như vậy ngộ nhờ gia đình anh vì chuyện của Phi Phi mà ép buộc anh, anh cũng còn có đường lui.”

“Ồ, vậy thì tốt, sáng sớm mai em đi cùng anh, xem có thể ép Tổng giám đốc Trương ký hợp đồng không.” Kha Nhã Doanh nhớ lại những lời trước đây bà Mạnh đến tìm cô, cũng cảm thấy việc này cũng cần phải tăng tốc. Mạnh Tuấn gật đầu, đứng thẳng người, khẽ bặm môi, nói với Kha Nhã Doanh: “Cảm ơn em!”

“Cảm ơn gì chứ, em cũng vì giúp Phi Phi.” Kha Nhã Doanh bất giác bặm môi, Mạnh Tuấn khẽ cười: “Cũng cần phải cảm ơn em. Phi Phi có được một người bạn như em, một người bạn rất tốt.”

Kha Nhã Doanh thấy được sự cô đơn và bất lực trong mắt Mạnh Tuấn, trong lòng thầm than. Tầm chân tình và sự hy sinh của Mạnh Tuấn với Phi Phi, đến cô đứng ngoài cũng thấy cảm động, Phi Phi sao có thể không động lòng chứ?

Sáng sớm ngày thứ hai, Kha Nhã Doanh cùng Mạnh Tuấn đến văn phòng làm việc của Tổng giám đốc Trương, nhưng họ đợi đến gần mười hai giờ, Tổng giám đốc Trương mới lò dò đến, vừa bước vào, vội vàng xin lỗi: “Ày da, ngại quá, ngại quá, tôi họp cả buổi sáng. Như vậy đi, hôm nay tôi mời, chúng ta tìm một nơi nào đó vừa ăn vừa bàn!”

Kha Nhã Doanh vừa nghe thấy muốn ăn cơm, trong đầu lo lắng, đang nghĩ từ chối, Mạnh Tuấn kéo tay cô, cười nói với Tổng giám đốc Trương: “Có thể cùng Tổng giám đốc Trương ăn cơm là vinh hạnh của chúng tôi. Chúng tôi cung kính không bằng tuân lệnh!”

“Ha ha ha, Tiểu Mạnh, tôi rất thích tính cách của cậu! Đi, đi, đi!” Tổng giám đốc Trương vừa nói vừa đưa Mạnh Tuấn và Kha Nhã Doanh ra ngoài. Mạnh Tuấn quay lại nhìn, phát hiện chỉ có cô thư ký đi bên cạnh Tổng giám đốc Trương, không thấy hai người uống rượu cùng ngày hôm qua, trong lòng bỗng thấy thoải mái.

Tổng giám đốc Trương chọn một nhà hàng Tứ Xuyên cao cấp, mặc dù lần này không uống rượu mạnh như tối hôm qua, nhưng món ăn quá cay khiến dạ dày của Mạnh Tuấn đau âm ỉ. Mặc dù như vậy, anh vẫn cố tỏ ra bộ dạng đang hưởng thụ, vui vẻ ăn. Đến cuối bữa, Mạnh Tuấn thấy trước mắt trở nên tối tăm. Anh cố đứng lên, đang định đi thanh toán, đột nhiên cảm thấy trong cổ họng dâng lên mùi tanh rồi trào ra ngoài.

“Mạnh Tuấn!” Kha Nhã Doanh kinh ngạc kêu lên, Mạnh Tuấn mặt tái mét, từ từ đổ gục xuống.

56. Chương 07 – Phần 8

Chương 7: Một lời sấm truyền, không cách nào thu lại 8

Trước khi Kha Nhã Doanh cùng Mạnh Tuấn đi công tác, đã dặn dò kỹ lưỡng Đồng Phi Phi, bắt cô nhất định phải đốc thúc Hạ Tiểu Quả ngày ăn ba bữa. Do đó, cứ đến buổi trưa Phi Phi lại đến nhà Hạ Tiểu Quả ăn cơm với anh.

Trưa hôm nay, Đồng Phi Phi và Hạ Tiểu Quả ăn cơm xong, cô vừa bưng bát vào trong phòng bếp thì điện thoại của cô đổ chuông. Hạ Tiểu Quả cầm điện thoại của Đồng Phi Phi đặt trên bàn trà, nhìn thấy hai chữ “Nhã Doanh” đang nhấp nháy trên màn hình.

“Điện thoại của Nhã Doanh.” Hạ Tiểu Quả đưa điện thoại cho Đồng Phi Phi. Cô lau sạch tay, đón lấy chiếc điện thoại: “Nhã Doanh?”

“Phi Phi, Mạnh Tuấn xảy ra chuyện rồi! Mình đang đưa anh ấy đến bệnh viện, cậu mau tới!”

“Mạnh Tuấn làm sao?” Mặt Đồng Phi Phi biến sắc, giọng nói như thét lên, khiến Hạ Tiểu Quả ngạc nhiên nhìn cô.

“Anh ấy đột nhiên bị xuất huyết dạ dày, vừa nôn ra máu, ngất xỉu. Bây giờ bác sĩ đang cấp cứu, cậu mau tới đây đi! Bệnh viện Nhân dân số hai của thành phố H, cậu đến đó thì gọi điện ình, mình sẽ nói rõ số phòng bệnh.”

“Được được, mình đi ngay!” Đồng Phi Phi tắt điện thoại, vội vàng nói với Hạ Tiểu Quả: “Nhã Doanh nói Mạnh Tuấn đột nhiên bị xuất huyết dạ dày, đã đưa vào bệnh viện, bây giờ em phải tới đó ngay!”

“Mạnh Tuấn?” Hạ Tiểu Quả ngây người, hỏi: “Sao Nhã Doanh và anh ấy lại ở cùng nhau?”

Đồng Phi Phi bình tĩnh lại, ý thức được là mình lỡ lời, giọng điệu không giấu nổi sự hoảng loạn: “Việc này, em cũng không biết... có thể người nào đó đã thông báo cho cô ấy?”

“Thôi đi, không nói nữa!” Hạ Tiểu Quả lấy túi xách để trên bàn đưa cho Đồng Phi Phi. “Đi thôi, anh đưa em ra nhà ga, có phải thành phố H không?”

“Vâng.” Đồng Phi Phi trong lòng như có lửa đốt, cũng không dám từ chối ý tốt của Hạ Tiểu Quả. Hai người vội vàng ra nhà ga, Hạ Tiểu Quả mua vé chuyến đầu tiên đi thành phố H, kéo Đồng Phi Phi chạy lên tàu. Hai người lên tàu chưa đầy hai phút, xe bắt đầu khởi hành.

“Anh cũng muốn đi sao?” Đồng Phi Phi lúc này mới kịp hỏi, Hạ Tiểu Quả gật đầu: “Không phải Nhã Doanh cũng ở đó sao?”

Đồng Phi Phi bỗng sững lại. Mặc dù Nhã Doanh và Mạnh Tuấn cùng đi tới thành phố H, việc này cô cũng đã biết, cô cũng biết việc Nhã Doanh và Mạnh Tuấn giả vờ yêu nhau, cô không có gì quá bất ngờ, nhưng Hạ Tiểu Quả thì không như vậy... Đồng Phi Phi lên nhìn sắc mặt Hạ Tiểu Quả, xem ra anh ấy vẫn khá bình tĩnh, nhưng trong lòng Đồng Phi Phi có chút bất an. Hạ Tiểu Quả ngồi bên cạnh cô, cô cũng không nói gì v' mối quan hệ giữa anh và Kha Nhã Doanh, trên đường chỉ có thể thăm cầu trời khẩn phật, hy vọng Mạnh Tuấn không sao, họ không thể nhìn thấy những gì không nên thấy.

Sau khi xuống tàu, Đồng Phi Phi và Hạ Tiểu Quả liền bắt một chiếc xe đến thẳng bệnh viện. Vừa rồi Kha Nhã Doanh nhắn tin cho Đồng Phi Phi, cho cô biết số phòng bệnh, hai người vội vàng đến trước cửa phòng bệnh, gặp ngay bác sĩ đang hỏi Kha Nhã Doanh: “Cô làm bạn gái kiểu gì vậy? Không biết bệnh nhân có tiền sử bị xuất huyết dạ dày sao? Thế mà vẫn để anh ấy uống nhiều rượu, hơn nữa ăn nhiều món cay như vậy? Có phải thực sự cô muốn lấy mạng anh ấy không?”

“Tôi xin lỗi, tôi thực sự không biết... Tôi qua, anh ấy uống rất nhiều rượu, tôi cũng rất lo, nhưng anh ấy nói không sao...”

“Anh ấy nói không sao, cô cũng coi như không sao hả? Bây giờ xảy ra chuyện mới biết vấn đề nghiêm trọng thế nào? Các cô cậu thanh niên, không coi trọng tính mạng của mình! Xuất huyết dạ dày nghiêm trọng có thể mất mạng đó, có biết không?”

“Tôi biết rồi, tôi cũng sợ sắp chết rồi...” Khi thấy Mạnh Tuấn nôn ra máu, cô sợ phát khiếp, lúc này vẫn chưa bình tĩnh, liền bị bác sĩ giáo huấn như vậy, nước mắt chực trào ra. Hạ Tiểu Quả thực sự không thấy thuận mắt, bước đến kéo tay cô, nói với bác sĩ: “Xin lỗi, cô ấy không phải là bạn gái của bệnh nhân. Xin hỏi tình hình bệnh nhân thế nào rồi?”

“Anh là ai?” Bác sĩ cau mày nhìn Hạ Tiểu Quả đột nhiên bước tới, quay đầu ngạc nhiên hỏi Kha Nhã Doanh: “Vừa rồi Tổng giám đốc Trương không phải nói bệnh nhân là bạn trai cô sao? Người này là...?”

“Anh ấy, anh ấy là một người bạn của tôi.” Kha Nhã Doanh trả lời dưới ánh mắt nghi hoặc của bác sĩ, vội đẩy tay Hạ Tiểu Quả, vừa đẩy tay ra cô mới phát hiện mình không phải với anh vì có thể cô không bao giờ có thể kéo lại được nữa... Đồng Phi Phi thấy bộ dạng khó xử và ánh mắt cầu cứu của Kha Nhã Doanh, chỉ có thể ôm lấy bờ vai của Hạ Tiểu Quả, cố trấn tĩnh, hỏi bác sĩ: “Xin hỏi tình hình bệnh nhân bây giờ thế nào?”

“Vừa cầm máu. Bệnh nhân mất máu quá nhiều, đang truyền máu. Ngoài ra, mấy ngày nay không được ăn, tình hình cụ thể tôi vừa nói với cô đây, mọi người hỏi nhau nhé!” Bác sĩ có chút bất mãn nhìn họ, thăm nghĩ, bây giờ quan hệ nam nữ loạn hết cả, cũng không có hứng thú nói tiếp, lắc đầu bỏ đi. Đợi bác sĩ đi xa, Hạ Tiểu Quả từ từ gỡ tay Đồng Phi Phi, im lặng nhìn Kha Nhã Doanh.

“Tiểu Quả, vừa rồi em...”

“Lần trước, mẹ Mạnh Tuấn nói Phi Phi lấy thân phận của em giả làm bạn gái của Mạnh Tuấn, em nói em hoàn toàn không liên quan. Bây giờ em định nói với anh, vì Phi Phi bị lộ, cho nên em đích thân “giả làm” bạn gái của anh ta?”

“Không phải! Em không...!” Kha Nhã Doanh liền tiếp lắc đầu, nhưng hoàn toàn không biết nên giải thích thế nào. Cô đang do dự, thư ký của Tổng giám đốc Trương hối hả chạy tới, nói: “Cô Kha, thật ngại quá, Tổng giám đốc Trương của chúng tôi chiều nay có cuộc họp gấp nên ông ấy đành phải đi trước. Tôi vừa nộp phí, việc này, thực sự rất xin lỗi! Tổng giám đốc Trương nói, hợp đồng đó bắt cứ lúc nào anh chị cũng có thể đến ký tại công ty, tôi về trước chuẩn bị! Cô xem sự việc lần này cô có thể về giải thích với Bí thư Kha một tiếng được không? Chúng tôi không ngờ lại xảy ra chuyện này...”

“Việc này tôi sẽ không để ba tôi biết, chúng ta không nói ra là được. Về việc hợp đồng, lát nữa tôi sẽ cho người của Mạnh Tuấn đến gặp Tổng giám đốc Trương, phiền cô rồi!” Kha Nhã Doanh lấy hết tinh thần nói với thư ký của Tổng giám đốc Trương, đợi cô ấy đi xa mới chậm chậm quay đầu, giải thích với Hạ Tiểu Quả và Đồng Phi Phi: “Thức sự lần này em giúp Mạnh Tuấn, nhờ mối quan hệ của bố em giới thiệu khách hàng. Phi Phi, cậu hãy đi xem Mạnh Tuấn thế nào, tình hình cụ thể lát nữa mình sẽ nói với cậu, được không?”

Đồng Phi Phi nhìn bộ dạng im lặng của Hạ Tiểu Quả, gật đầu. “Ừm, thế mình vào thăm anh ấy, các cậu nói chuyện đi.”

57. Chương 07 – Phần 9

Chương 7: Một lời sấm truyền, không cách nào thu lại 9

Đồng Phi Phi bước vào phòng bệnh, thấy Mạnh Tuân đang hôn mê. Cô lặng lẽ ngồi bên cạnh giường, nhìn dây chuyền máu từng giọt từng giọt nhỏ xuống, anh dường như không có được bất kỳ chút sinh khí nào, chìm vào giấc ngủ. Khuôn mặt trắng như tờ giấy, đáng ngủ vô cùng mệt mỏi này, Đồng Phi Phi rất cuộc không biết anh bị nặng đến mức độ nào, bị ép đến mệt mỏi ra sao, mới trong vài ngày ngắn ngủi, khiến anh suy nhược như thế này. Cô khẽ đặt tay lên mép giường, nhưng không dám chạm vào bàn tay kia. Cô nghĩ đến những câu chất vấn bà Mạnh đã hỏi cô, thực sự muốn ép Mạnh Tuân chết, cô mới cam tâm phải không?

“Mạnh Tuân, anh ấy vì cậu nên mới bị thế này.” Kha Nhã Doanh không biết vào từ lúc nào. Đồng Phi Phi quay đầu, từ trong đáy mắt hiện lên sự tổn thương đến mất hết ý chí: “Vì mình?”

Kha Nhã Doanh gật đầu: “Thực ra, anh ấy cũng không cần phải gấp gáp như vậy. Nhưng anh ấy chính vì cậu cho nên muốn dốc hết sức nhanh chóng làm xong tất cả việc của mình, muốn tạo một lớp bảo vệ an toàn cho cậu. Phi Phi, Mạnh Tuân, anh ấy thực sự có tình cảm rất sâu nặng với cậu! Cậu có thể cho anh ấy một cơ hội không?”

Đồng Phi Phi dờ dẫm. Cô cúi đầu, những ngón tay nắm chặt thành giường, thành giường cứng và lạnh ngắt, sự giá lạnh đó ngấm vào bàn tay cô, chạy thẳng vào tim phổi. Anh như vậy, thực sự vì cô, mới biến thành bộ dạng như vậy.

Cô nắm thành giường lạnh ngắt, không biết lúc này mình muốn nắm giữ điều gì. Cô chỉ có thể nắm chặt thành giường, nếu không nắm chặt, cô sợ mình sẽ khuyu xuống. Lời nói của bà Mạnh, từng câu từng chữ đang vang lên bên tai cô, cái chết của Quân An như đang diễn ra trước mắt cô. Cô nên biết sớm, nếu hiểu rõ hơn, cô không có tư cách để có được hạnh phúc, từ trước đến nay đều không có.

Nhìn xuống, cô từ từ buông tay khỏi thành giường, nước mắt lăn dài... Cuối cùng, cô cũng buông xuôi tất cả, bước chân nặng nề như đang lê lét từ đầm lầy. Cô lão đảo lùi một bước, nghẹn ngào nói: “Nhã Doanh, giúp mình chăm sóc anh ấy. Đừng nói với anh ấy, mình đã đến đây.”

“Hả?” Kha Nhã Doanh bối rối trước phản ứng bất ngờ của Đồng Phi Phi. Cô vốn cho rằng nói nguyên nhân bệnh của Mạnh Tuân, Phi Phi sẽ cảm động, nhưng không ngờ cô ấy có biểu hiện thế này!

“Đã đến rồi, tại sao phải đi?” Mạnh Tuân không biết đã tỉnh lại từ khi nào, anh đột nhiên nói khiến Đồng Phi Phi giật mình. Cô ngẩng đầu, nhìn khóe miệng Mạnh Tuân vẫn còn vết máu, vì dùng nhiều sức để nói, khiến gân cổ và các tĩnh mạch nổi rõ. Cúi mắt nhìn, cô từ từ thu tay, cái giá lạnh vẫn chưa được đẩy lùi, cuối cùng cô đành nói với giọng điệu quả quyết: “Là Nhã Doanh nói anh xảy ra chuyện, muốn em đến, em mới đến. Anh đừng vì em làm những chuyện vô vị như vậy nữa. Giữa chúng ta... là điều không thể!”

Nói xong, Phi Phi quay người bước đi, khiến Kha Nhã Doanh đứng cạnh cô cũng không kịp kéo cô lại, không ngờ cô va phải Hạ Tiểu Quả vừa đi mua nước quay lại.

“Sao thế?” Hạ Tiểu Quả ngạc nhiên, Kha Nhã Doanh chạy tới. Cô kéo Đồng Phi Phi, đang muốn hỏi, nhưng thấy Đồng Phi Phi nước mắt lưng tròng thì ngậm người, Đồng Phi Phi dường như bị rút hết sức lực, cô dựa vào tường, từ từ ngồi xuống đất, dùng tay bịt chặt miệng, tất cả âm thanh bị nén trong cổ họng, chỉ còn những giọt nước mắt lăn dài. Hạ Tiểu Quả thấy bộ dạng của Đồng Phi Phi, đưa hai chai nước cho Kha Nhã Doanh: “Em nói chuyện với cô ấy, anh vào xem Mạnh Tuân.”

Kha Nhã Doanh im lặng theo Đồng Phi Phi ra hoa viên ngoài bệnh viện, đợi tinh thần cô dần ổn định, mới khẽ nói: “Cậu đã có tình cảm với anh ấy, tại sao phải làm như vậy?”

Đồng Phi Phi cúi đầu, im lặng rất lâu, mới trả lời: “Đau lâu dài chỉ bằng đau một lúc này.”

Kha Nhã Doanh cau mày, dường như không thể hiểu: “Cậu nói gì vậy? Tại sao phải đau khổ? Đón nhận anh ấy không được sao?”

Đồng Phi Phi lắc đầu: “Không được.”

“Cậu...” Kha Nhã Doanh tức giận. “Phi Phi, mình biết cậu không thể quên được Quân An, nhưng Quân An, anh ấy không còn trên đời nữa! Lẽ nào thực sự cậu muốn vì Quân An mà sống cô quả cả đời? Coi như cậu không nghĩ tới bản thân, cậu cũng phải nghĩ cậu làm như vậy, Quân An ở trên trời có đồng ý không? Quân An yêu cậu như vậy, anh ấy sao có thể nhẫn tâm nhìn cậu giày vò bản thân? Huống hồ Mạnh Tuấn, anh ấy thực sự...”

“Nhã Doanh, cậu không cần khuyên mình.” Đồng Phi Phi ngắt lời Nhã Doanh. “Việc của mình, mình tự biết. Việc lần này, phiền cậu. Nếu thực sự coi mình là bạn bè, hãy giúp mình khuyên Mạnh Tuấn, khuyên anh ấy từ bỏ, được không? Nếu anh ấy không đồng ý từ bỏ, vậy mình chỉ có thể rời khỏi nơi này, đến một nơi không bao giờ các cậu tìm thấy mình.”

“Phi Phi!” Kha Nhã Doanh nghe vậy, hai mắt đã đỏ hoe. “Cậu, sao cậu có thể nhẫn tâm như vậy? Cậu muốn ép Mạnh Tuấn vào chỗ chết sao?”

Ánh mắt Đồng Phi Phi run run, cô cắn môi, nhìn những vết hằn đỏ vẫn in trong lòng bàn tay, cảm thấy một nỗi đau đang dâng trào tới cổ họng. Cô dùng hết sức mình, mới nén được giọng nói run rẩy, cổ trắn tỉnh nói: “Mình chỉ là... muốn anh ấy sống. Nếu mình thực sự ép anh ấy chết, mình sẽ lấy mạng này đền cho anh ấy.”

Khi Kha Nhã Doanh trở về phòng bệnh, mắt Mạnh Tuấn sáng lên, nhưng nhìn mãi chỉ có một mình Kha Nhã Doanh, anh dần dần thất vọng, ánh mắt tối lại.

“Phi Phi, cô ấy... cô ấy nói có việc gấp... cho nên... cho nên đã đi trước rồi.” Kha Nhã Doanh nhìn ánh mắt thất vọng tột độ của Mạnh Tuấn, lắp bắp giải thích. Mạnh Tuấn khẽ bặm môi, như nửa cười, nhưng cuối cùng cũng không giữ nổi, chỉ còn lại sự đau khổ. Nhắm mắt, giọng Mạnh Tuấn nhỏ dần, hầu như không ai nghe thấy, Kha Nhã Doanh nhìn khẩu hình miệng anh, mới đoán được anh nói: “Để cô ấy đi.”

Kha Nhã Doanh và Hạ Tiểu Quả thương lượng một lát, vẫn quyết định để cho Tiểu Quả về trước, cô tạm thời ở lại thành phố H để chăm sóc Mạnh Tuấn phải điều trị trong bệnh viện, ngộ nhờ anh ấy xảy ra việc gì, cũng có thể kịp thời giúp đỡ. Hạ Tiểu Quả lúc đầu không hiểu, hỏi Kha Nhã Doanh tại sao không phải là Đồng Phi Phi ở lại chăm sóc Mạnh Tuấn, Kha Nhã Doanh lắc đầu nói: “Em cũng không biết tại sao Phi Phi lại trở nên như vậy. Thôi đi, chúng ta đừng ép cô ấy.”

Hạ Tiểu Quả im lặng một lúc, gọi điện thoại cho Đồng Phi Phi hỏi cô ấy có muốn về cùng không, Phi Phi nói cô đang ở trên xe, do đó một mình Hạ Tiểu Quả trở về.

Đợi lúc Kha Nhã Doanh đi ăn cơm, Đồng Phi Phi mới khẽ trở lại cửa phòng bệnh của Mạnh Tuấn, qua tấm kính cửa phòng, lặng lẽ nhìn anh. Buổi tối, Mạnh Tuấn không cho Kha Nhã Doanh ở lại bên cạnh, do đó Kha Nhã Doanh về khách sạn nghỉ. Đồng Phi Phi đợi Kha Nhã Doanh đi mới quay lại cửa phòng bệnh, cô đứng nhiều thấy mệt, lại ngồi xuống ghế băng bên ngoài một lát, ngồi một lát rồi lại đứng dậy, bảy giờ hơn sáng ngày thứ Hai, bác sĩ và hộ lý bắt đầu kiểm tra phòng, cô mới lặng lẽ rời đi.

Mạnh Tuấn nằm viện ba đêm, Đồng Phi Phi cũng ở bệnh viện hai ngày ba đêm. Đợi đến sáng ngày Mạnh Tuấn làm thủ tục xuất viện, cô mới thở phào nhẹ nhõm, mua vé xe đường dài quay về. Xe bắt đầu chuyển bánh, đủ để cô lặng lẽ ngủ một giấc.

58. Chương 08 – Phần 1

Chương 8: Người đứng không còn, quãng đời còn lại ra sao? 1

Kha Nhã Doanh cùng với Mạnh Tuấn ở viện vài ngày, khi trở lại thành phố S thì bức tranh của Tiểu Quả cũng gần như đã hoàn thành. Ngày hôm sau, họ đến phòng triển lãm tìm Sở Nguyệt để bàn chuyện triển lãm tranh. Hạ Tiểu Quả lấy các tác phẩm tâm huyết mà mình đã chuẩn bị từ rất lâu ra cho Sở Nguyệt xem,

Sở Nguyệt xem rất chăm chú rồi gật đầu nói: “Khá lắm, nếu cậu đồng ý thì tôi có thể để cậu tham gia tất cả các buổi triển lãm.”

“Thật sao? Thật cảm ơn chị quá!” Kha Nhã Doanh sung sướng không biết nên phải nói gì, Hạ Tiểu Quả cũng vui vẻ cúi người trước Sở Nguyệt một cách rất chân thành: “Quả thật là rất cảm ơn chị!”

Sở Nguyệt cười xuề xòa: “Tôi xem tranh của cậu vẽ quả thực rất khá, lúc này cái còn thiếu là một cơ hội mà thôi, hơn nữa mục đích của cuộc triển lãm lần này của chúng tôi chính là muốn giới thiệu những người mới. Cậu có thể tìm trợ lý của tôi để tìm hiểu kỹ hơn về việc sắp xếp cũng như những yêu cầu chính của đợt triển lãm lưu động này, bây giờ địa điểm của chúng tôi không còn nhiều, nếu cậu thực sự muốn tham gia thì hãy nhanh chóng lên lịch trình đi.”

“Ồ, được! Vậy tôi sẽ cùng chị qua đó!” Hạ Tiểu Quả và Kha Nhã Doanh vội vàng đứng dậy cùng với Sở Nguyệt. Sở Nguyệt kiên nhẫn đợi Hạ Tiểu Quả thu lại các tác phẩm của anh rồi mới đưa họ đến chỗ người trợ lý.

Sau khi qua đó, cô trợ lý giới thiệu trước cho Hạ Tiểu Quả và Kha Nhã Doanh những ví dụ về một số cuộc triển lãm lưu động thành công trước đây họ đã từng làm, khi thấy hai người họ có vẻ rất thích thú thì cô lại tiếp tục nói rõ về địa điểm chính và cách thức quảng cáo của địa điểm lần này cũng như việc sắp xếp lịch trình bận rộn khiến người ta phải hoa mắt chóng mặt, khi đã lựa chọn xong, cô trợ lý giúp họ tính về chi phí, cũng khoảng năm trăm ngàn nhân dân tệ[1].

[1] Khoảng 1,5 tỷ đồng tiền Việt Nam.

“Năm trăm ngàn sao?” Sắc mặt của Hạ Tiểu Quả đột nhiên đỏ ra. “Cần... cần nhiều tiền như vậy sao? Tôi xem ở trên mạng thấy người ta nói là mở một cuộc triển lãm tranh chỉ cần khoảng một, hai chục ngàn thôi mà...”

“Một, hai chục ngàn ư?” Cô trợ lý sững người mất một lúc, nụ cười trên gương mặt nhạt dần. “Anh đang nói đùa phải không? Triển lãm lần này của chúng ta rất hoành tráng, những địa điểm triển lãm được chọn đều là thành phố top đầu, có sức ảnh hưởng lớn nhất chứ không phải là mấy chỗ xoàng xĩnh như kiểu hội trường, triển lãm nhỏ gì đó đâu. Kiểu triển lãm này theo chúng tôi dự tính nếu tổ chức một cuộc triển lãm cá nhân cũng cần phải mất hơn một trăm ngàn. Còn anh thì lại muốn tham gia tất cả bảy địa điểm triển lãm, nếu không phải là chị Sở chỗ chúng tôi nói tác phẩm của anh rất khá nên mới ưu tiên anh một chút, chỉ e là cũng còn hơn năm trăm ngàn! Một, hai chục ngàn... Tôi thật không biết phải nói thế nào với anh nữa!”

“Xin lỗi, xin lỗi! Nhưng tôi... tôi thực sự không nghĩ phải cần nhiều tiền như vậy.” Khuôn mặt của Hạ Tiểu Quả đỏ ửng, anh nắm chặt cái túi đựng các tác phẩm của mình trong tay, lẩm bẩm nói: “Vậy nếu như... nếu như tôi chỉ tham gia một địa điểm triển lãm thôi, thời gian cũng ngắn hơn một chút, quảng cáo giới thiệu cũng ít hơn một chút, thì cô có thể... có thể ưu đãi cho tôi được bao nhiêu?”

“Như thế này nhé.” Cô trợ lý tận tình lật giở bảng lịch trình rồi đáp: “Tôi vừa nói rồi đấy, ở triển lãm thế này tổ chức một triển lãm cá nhân nhỏ bình thường cũng mất khoảng một trăm ngàn rồi, cứ cho là ưu tiên anh, rồi chọn thành phố giá rẻ nhất, thời gian triển lãm ngắn nhất, sắp xếp sảnh nhỏ nhất, quảng cáo giới thiệu gì thì cũng cố gắng giảm đến mức thấp nhất hoặc không cần... Ừm, cũng vào khoảng bảy, tám chục ngàn gì đó.”

Cô trợ lý cứ nói thêm mỗi một câu thì mặt của Hạ Tiểu Quả lại đỏ thêm, khi cô ta nói xong thì sắc mặt của Hạ Tiểu Quả đã đỏ lựng. Anh cúi đầu, không dám nhìn người trợ lý đó nữa, giọng nói trở nên nhỏ như thể chỉ là tiếng vo ve của muỗi: “Bảy, tám trăm ngàn là rẻ nhất rồi sao? Còn... còn có thể ưu đãi hơn một chút không?”

“Chỗ chúng tôi không phải là đang buôn bán.” Cô trợ lý sắp xếp lại tập tài liệu trong tay rồi nở một nụ cười lịch sự. “Hay là như vậy, anh cứ suy nghĩ lại xem sao. Tôi thì cảm thấy đợt triển lãm lưu động lần này, điều quan trọng là ở chỗ “lưu động”. Nếu anh chỉ tham gia một trong các địa điểm triển lãm, lại còn chọn nơi không phải là mấy địa điểm lớn như là Bắc Kinh, Thượng Hải, vậy ý nghĩa thực sự sẽ bị giảm đi rất nhiều. Rất khó mới có thể được chị Sở chỗ chúng tôi đồng ý cho tham gia tất cả toàn bộ lịch trình lần này, cơ hội thế này không phải ai cũng có thể có được.”

“Tôi biết, tôi rất biết ơn chị ấy! Rất cảm ơn các vị có thể cho tôi một cơ hội như vậy! Tôi cũng thực sự rất muốn tham gia! Chỉ là chi phí này quả thực...” Hạ Tiểu Quả hơi khó khăn trong việc lên tiếng. “Vậy... vậy có thể để tôi suy nghĩ thêm hai ngày nữa được không?”

“Được, vậy anh cứ suy nghĩ đi.” Cô trợ lý đứng dậy thật nhanh. “Nhưng tốt nhất là anh nên đưa ra quyết định trong thời gian sớm nhất vì các địa điểm của chúng tôi đã sắp xếp kín rồi, nếu muộn quá thì anh có đồng ý bỏ ra bao nhiêu tiền đi chăng nữa thì cũng không kịp đâu.”

“Được, tôi sẽ sớm trả lời cô!” Hạ Tiểu Quả vội vàng đứng lên theo. Lòng bàn tay anh ướt đầm mồ hôi nên cũng ngại không đưa tay ra để bắt tay người khác, anh chỉ biết cúi người một cách lịch sự trước cô trợ lý rồi bối rối quay người đi ra.

Kha Nhã Doanh cũng theo sau Hạ Tiểu Quả bước ra ngoài phòng tranh, nhìn sắc mặt của anh rồi dò xét hỏi: “Tiểu Quả, chúng ta cứ tham gia tất cả các địa điểm triển lãm có được không? Về vấn đề tiền, em sẽ nghĩ cách...”

“Em có thể nghĩ ra được cách gì? Giơ tay ra tìm người nhà em mà xin hay sao?” Hạ Tiểu Quả đột nhiên quay người lại, ngắt ngang lời của Kha Nhã Doanh. Kha Nhã Doanh bị Hạ Tiểu Quả làm cho giật mình, vội im bặt, ngay cả tiếng thở mạnh cũng không dám.

Hạ Tiểu Quả nhìn vẻ thận trọng của Kha Nhã Doanh thì nắm chặt hai bàn tay rồi lại buông ra, cuối cùng cũng cố gắng nhếch môi: “Doanh Doanh, xin lỗi em, anh không nên nổi giận với em. Xin lỗi em, là anh quá vô dụng...”

“Anh đừng nói như vậy!” Kha Nhã Doanh vội nắm lấy tay của Hạ Tiểu Quả. “Tiểu Quả, hãy để em giúp anh có được không? Bây giờ chúng ta cần có một cơ hội! Ngay cả Sở Nguyệt cũng đã nói rồi, tranh của anh thực sự rất đẹp! Chị ấy đã đồng ý để anh tham gia tất cả các buổi triển lãm, chúng ta còn có thể đi quảng cáo, giới thiệu rất nhiều, có thể lần này anh thực sự sẽ thành danh chỉ sau một cuộc triển lãm đấy...”

“Thành danh chỉ sau một cuộc triển lãm ư?” Hạ Tiểu Quả cúi đầu cười cười, khi ngẩng lên, ánh mắt anh đã bình tĩnh hơn nhiều. “Đi thôi, về thôi.”

“Tiểu Quả...” Kha Nhã Doanh kéo tay anh lại, quay đầu nhìn phòng tranh phía sau lưng một lần nữa rồi quay đầu lại nhìn Hạ Tiểu Quả, trong ánh mắt là sự khẩn cầu. Hạ Tiểu Quả cúi xuống, tránh ánh mắt của Kha Nhã Doanh. Anh nhìn túi tranh đang nắm trong tay, mấy bức tranh mỏng đó lúc này như đang kéo tay anh xuống, nặng tựa ngàn cân. Nửa tháng trời không ngủ nghỉ, cố gắng theo đuổi giấc mơ và hy vọng gần ba mươi năm...

“Đi thôi.” Anh quay người, kéo Kha Nhã Doanh từng bước từng bước quay lưng lại rồi xa dần cánh cửa phòng tranh kia, từng bước từng bước rời xa cái nơi mà mới nửa tiếng trước đây anh vẫn còn mơ ước, là nơi để cất cánh bay cao ước mơ.

59. Chương 08 – Phần 2

Chương 8: Người dưng không còn, quãng đời còn lại ra sao? 2

Buổi tối Kha Nhã Doanh trở về nhà, lúc ăn cơm chỉ im lặng không nói một câu. Mẹ Kha Nhã Doanh nhìn vẻ ủ rũ của cô, liền cất tiếng quan tâm: “Con sao vậy? Có phải lần này đi công tác mệt quá không? Có cần phải xin nghỉ hai ngày mà nghỉ ngơi một chút không?”

Kha Nhã Doanh lắc đầu, do dự một hồi rồi mới lên tiếng: “Mẹ, nhà chúng ta bây giờ có tiền không ạ?”

“Tiền ư?” Mẹ Kha Nhã Doanh sửng người một lúc. “Sao tự nhiên con lại hỏi cái này?”

“Là một đồng nghiệp của con, nhà anh ấy có một số chuyện cần dùng đến tiền, con... con muốn giúp anh ấy...”

Vẻ mặt của mẹ Kha Nhã Doanh giãn ra một chút, bà gật đầu: “Là phòng con đang kêu gọi quyên góp tiền hay sao? Đây cũng là điều nên làm. Vậy để ngày mai mẹ đi rút tiền cho con. Mọi quan hệ giữa con và người đồng nghiệp đó rất tốt phải không? Con muốn quyên góp bao nhiêu?”

Kha Nhã Doanh nhìn vẻ vô tư của mẹ, đợi mẹ nuốt xong miếng cơm rồi mới cắn môi, do dự thận trọng cất tiếng hỏi: “Không nhất định phải quyên góp, có thể cho vay ạ. Con... con và anh ấy có quan hệ rất tốt, con... con muốn mượn... năm trăm ngàn, được không ạ?”

“ Bao nhiêu?” May mà mẹ Kha Nhã Doanh vừa nuốt xong miếng cơm, nếu không thì sẽ bị sặc mất. Bà trừng mắt lên nhìn cô con gái: “Năm trăm ngàn sao? Con đang đùa phải không? Đây là đồng nghiệp nào của con vậy? Là ai? Mẹ có quen không?”

“Mẹ không biết đâu ạ chính là... là người đồng nghiệp rất tốt của con. Anh ấy thực sự cần gấp ạ...”

“Nhưng năm trăm ngàn không phải là một con số nhỏ đâu!” Mẹ Kha Nhã Doanh hoài nghi nhìn cô con gái, hơi giật mình nói. “Nếu thực sự cần gấp thì con nói tên và số tài khoản của người đó ẹ. Chuyển khoản có vẻ nhanh hơn, chứ rút tiền mặt thì còn phải thông báo trước cho ngân hàng nữa.”

Kha Nhã Doanh không ngờ là mẹ cô lại đồng ý nhanh như vậy, lúc này mới có thể cảm thấy nhẹ nhõm nói: “Không cần phải chuyển khoản đâu ạ, mẹ cứ rút tiền mặt là được rồi, chúng con có thể chờ được ạ...”

“Chúng con ư?” Mẹ Kha Nhã Doanh buông chiếc bát trong tay xuống, im lặng một hồi lâu rồi mới chậm rãi hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy con?”

“Thì... thì con vừa nói đấy ạ, một đồng nghiệp của con...”

“Nhã Doanh! Con đã học nói dối mẹ từ bao giờ vậy?” Mẹ của Kha Nhã Doanh không giống như bố cô, bà rất ít khi lớn tiếng với con gái nhưng lúc này sắc mặt của bà thực sự sa sầm, trong lòng Kha Nhã Doanh bắt đầu thấy sợ. Cô cúi đầu, cắn chặt môi, lặng lẽ không nói một lời.

“Rốt cuộc là ai cần khoản tiền này?” Mẹ Kha Nhã Doanh hỏi lại một lần nữa, nhìn thái độ của Kha Nhã Doanh đột nhiên lại im lặng không nói một lời nên bà bắt đầu dò hỏi: “Có phải là Mạnh Tuấn không?”

Hả? Kha Nhã Doanh sững người, ngẩng lên định cất tiếng thì mẹ Kha Nhã Doanh đã lắc đầu: “Chắc là không phải rồi. Nếu là nó thì cũng không thể nào chỉ thiếu năm trăm ngàn.”

“Vâng, thực ra là cần năm triệu cơ ạ!” Ôi, quỷ thần ơi, Kha Nhã Doanh thực sự không biết tại sao mà mình lại có thể nói ra câu này.

“Năm triệu ư?” Mẹ Kha Nhã Doanh sững người hỏi: “Đúng là Mạnh Tuấn cần sao?”

Kha Nhã Doanh cắn chặt môi, không trả lời mà lại hỏi lại một câu: “VẬY... vậy nếu thực sự anh ấy cần thì mẹ có đồng ý cho vay không ạ?”

Mẹ Kha Nhã Doanh hơi ngạc nhiên: “Thực sự là Mạnh Tuấn cần vay sao? Sao vậy, bây giờ việc xoay vòng vốn của nó không ổn sao? Vậy nó định vay trong bao lâu?”

Kha Nhã Doanh nghĩ đến sự cố gắng của Hạ Tiểu Quả hết ngày này sang ngày khác khoảng thời gian trước đây thì cũng hơi chạnh lòng, gật đầu rồi nói nhanh: “Chính là anh ấy cần ạ, nhưng mà... chắc là sẽ không vay quá lâu đâu ạ.”

Mẹ Kha Nhã Doanh nhíu mày: “Bây giờ hai đứa con vẫn chưa kết hôn mà nó đã để con tìm chúng ta vay tiền, việc này...”

“Khoản tiền này không phải là anh ấy bảo con đi vay đâu!” Kha Nhã Doanh đã trót nói dối nên đành phải tiếp tục đâm lao phải theo lao. “Thực ra con thấy việc xoay vòng vốn của anh ấy không nhanh nên muốn giúp đỡ thôi, nếu không vừa rồi con cũng không dối mẹ nói là của một đồng nghiệp muốn vay đâu. Thực sự từ trước đến nay Mạnh Tuấn không hề muốn con phải nhúng tay vào việc này, là tự con thấy anh ấy thực sự quá vất vả, thực sự không nỡ lòng đứng nhìn nên mới muốn giúp anh ấy thôi!”

“Cái con bé này, học được cách biết thương người khác từ bao giờ vậy?” Mẹ Kha Nhã Doanh nhìn cô con gái một cái rồi lại bưng bát cơm lên, từ tốn ăn.

“Mẹ...” Kha Nhã Doanh thấy mẹ không tỏ thái độ gì thì bắt đầu dài giọng không nhẽo. Mẹ Kha Nhã Doanh không thèm để ý đến cô mà nhẩn nha ăn hết bát cơm rồi mới lên tiếng: “Mạnh Tuấn rất cuộc đối với con thế nào vậy? Con và nó định bao giờ sẽ kết hôn?”

“Á?” Kha Nhã Doanh sững người. “Sao tự nhiên mẹ lại hỏi câu này vậy...”

“Nếu nó không tìm chúng ta vay tiền thì mẹ có thể không hỏi. Nhưng bây giờ đã muốn lấy năm triệu của mẹ thì mẹ cũng phải hỏi cho rõ ràng chứ? Cho dù nếu dựa vào mối quan hệ của gia đình chúng ta thì việc tìm người của ngân hàng không phải là chuyện quá khó khăn, nhưng cho dù cần chúng ta đảm bảo thì cũng không thể tùy tiện ột người không liên quan gì vay khoản tiền năm triệu như vậy được...”

“Sao anh ấy lại là người không liên quan được cơ chứ?” Kha Nhã Doanh sốt ruột. “Bây giờ thì con cũng được xem là bạn gái của anh ấy, lẽ nào thấy chết lại không cứu ư?”

“Cái gì mà thấy chết không cứu? Bây giờ nó cũng chưa phải là chồng của con, con phải căng thẳng như vậy làm gì?” Mẹ Kha Nhã Doanh lườm con gái một cái rồi đứng dậy. Kha Nhã Doanh cũng đứng dậy theo mẹ nhưng lại bị mẹ ấn ngồi xuống: “Ngoan ngoan ăn cơm của con đi, đừng có mà lẩn lộn! Nếu nó thực sự là con rể mẹ thì mẹ vẫn còn phải suy nghĩ. Con nói xem, bây giờ giữa con và nó vẫn còn chưa nói chuyện chính thức mà mẹ đã vội vàng đưa ra năm triệu, người không biết còn tưởng mẹ muốn nhanh chóng đưa con gái cho nó nữa kia...”

Mẹ Kha Nhã Doanh vừa lẩm bầm vừa cầm bát đi vào bếp. Kha Nhã Doanh nhìn theo dáng của mẹ, ánh mắt bắt đầu sáng lên. Bất luận thế nào cô cũng phải giúp được Tiểu Quả có được số tiền này!

Ngay tối hôm đó, Kha Nhã Doanh đã chạy đi tìm Mạnh Tuấn. Lần này, khi cô và Mạnh Tuấn cùng đi công tác ở thành phố H, cô biết được bây giờ anh đang gặp phải vấn đề thiếu hụt vốn, cũng vào khoảng bốn triệu. Thế nên cô đã nói với mẹ cô là năm triệu, nghĩ rằng nếu thực sự có thể vay được khoản tiền đó thì cũng vừa hay giúp được Mạnh Tuấn, như vậy cũng được xem như là tất cả đều hưởng lợi.

Vì chuyện công việc chuẩn bị của Mạnh Tuấn vẫn còn trong giai đoạn bảo mật nên Kha Nhã Doanh cũng không tiện đến công ty của Mạnh Tuấn mà đến tận nhà của anh vào buổi tối. Lúc Mạnh Tuấn mở cửa thấy Kha Nhã Doanh thì cũng có chút ngạc nhiên nhưng vẫn để cô vào phòng.

“Muộn thế này rồi còn đến tìm anh, thật ngại quá, em có chuyện này muốn bàn bạc với anh một chút.” Kha Nhã Doanh ngồi trên sofa, giọng điệu có chút do dự. Mặc dù trước đó cô đã nghĩ xong những lời cần phải nói rồi nhưng khi phải đối mặt với Mạnh Tuấn thì vẫn cảm thấy khó mở lời.

“Chuyện gì vậy?” Mạnh Tuấn nhắm mắt, day day hai bên thái dương, nhìn có vẻ rất mệt mỏi. Kha Nhã Doanh do dự một lát rồi lên tiếng; “Bên công ty anh, vấn đề vốn đã giải quyết được chưa?”

Mạnh Tuấn lắc đầu: “Vẫn chưa.”

“Vậy...”

“Nói đi, em tìm anh có việc gì vậy? Tối muộn rồi mà em còn đến đây chắc không phải chỉ là muốn hỏi chuyện công ty rồi.”

Kha Nhã Doanh nhìn Mạnh Tuấn không có vẻ kiên nhẫn nên cần môi nói một cách cương quyết: “Thực ra tối nay em đến đây cũng thực sự một phần vì chuyện công ty của anh!”

“Ồ?” Mạnh Tuấn nghe xong, hai mắt mở lớn nhìn Kha Nhã Doanh.

“Là như thế này, Tiểu Quả có một cơ hội để tham gia cuộc triển lãm lưu động, cơ hội rất tốt nhưng anh ấy lại cần gấp một khoản tiền. Ừm, khoảng năm trăm ngàn. Nhưng dựa vào khả năng của một mình em thì em không có cách nào giúp được anh ấy có một khoản tiền lớn như vậy trong một khoảng thời gian ngắn. Thế nên em muốn vay số tiền đó từ bố mẹ em, nhưng họ lại không hề biết chuyện của Tiểu Quả...”

“Thế nên em mới nói với họ là cho anh vay số tiền này phải không?”

“Không phải là em chủ động nói ra! Là tự mẹ em đoán đó!” Kha Nhã Doanh vội vàng giải thích.

“Mẹ em tin rồi sao? Lại còn đồng ý cho vay?”

“Lúc đầu mẹ em cũng hơi nghi ngờ bởi vì mẹ nghĩ anh không thể nào chỉ thiếu ngàn đó tiền. Thế nên em nói với bà là thiếu năm triệu, vậy là cũng vừa hay bao gồm cả số tiền mà anh cần. Mẹ em nói dựa vào các mối quan hệ của gia đình em thì để có số tiền đó là không khó. Nếu chuyện này thực sự thành thì em có thể giúp được Tiểu Quả, lại giúp được cả anh nữa!”

Mạnh Tuân nhìn vẻ mong đợi của Kha Nhã Doanh, im lặng một lúc rồi hỏi: “Vậy hôm nay em đến tìm anh là định làm thế nào?”

“Vâng, em muốn bàn với anh một chút, xem làm thế nào để có thể khiến mẹ em đồng ý giúp chúng ta có được khoản tiền ấy. Mẹ em nói, nếu là người không liên quan gì thì bà sẽ không đồng ý đứng ra bảo đảm. Nhưng nếu hai chúng ta thực sự kết hôn thì... thì bà sẽ có thể suy nghĩ để đứng ra giúp vấn đề này...”

“Kết hôn ư?” Mạnh Tuân có đôi chút hoài nghi. “Không phải là em định sẽ vì khoản tiền năm triệu mà kết hôn giả với anh đấy chứ?”

“Tất nhiên không phải rồi!” Kha Nhã Doanh vội vàng lắc đầu phủ nhận. “Cho dù nếu em thực sự có muốn kết hôn với anh thì cũng không thể vội vàng như thế này! Chỉ là em hy vọng anh có thể phối hợp với em để diễn một vở kịch trước mặt mẹ em thôi. Theo ý của mẹ em thì bây giờ bà không muốn cho vay tiền vì nghĩ rằng giữa chúng ta vẫn chưa có gì là chính thức cả, nếu để bà nghĩ rằng sau này chúng ta chắc chắn sẽ kết hôn thì nói không chừng, có lẽ bà sẽ đồng ý cho vay khoản tiền đó...”

Mạnh Tuân lắc đầu: “Anh vẫn cảm thấy không ổn lắm, mẹ em cũng không phải sẽ dễ dàng bị qua mặt vậy đâu...”

“Không thử thì làm sao mà biết được?” Kha Nhã Doanh khẩn thiết nhìn Mạnh Tuân. “Bà sẽ không thực sự ép chúng ta phải kết hôn đâu mà! Anh chỉ cần thể hiện một chút thành ý của anh trước mặt bà là được rồi! Thật đó! Em đảm bảo! Khi nào em lấy được số tiền đó thì sẽ ngay lập tức có thể tham gia triển lãm tranh lưu động với Tiểu Quả, vấn đề vốn của anh cũng sẽ được giải quyết! Đợi vài tháng nữa em mới quay lại, Tiểu Quả lúc đó có khi đã thành danh rồi, đến lúc đó chắc chắn anh cũng có thể trả lại được số tiền đó, chỉ ít thì năm trăm ngàn còn lại em nhất định sẽ có thể gom đủ trong vài tháng, đến lúc đó em tuyệt đối sẽ không để anh phải khó ăn nói với bố mẹ em đâu!”

“Không phải là vấn đề tiền.” Mạnh Tuân ngắt ngang lời Kha Nhã Doanh. “Khoản tiền bốn triệu đối với anh không phải là chuyện quá khó khăn, anh chỉ là đang tạm thời nghĩ cách khác chứ không muốn để kinh động đến nhà anh. Đợi khi khó khăn này qua đi thì tiền mặt của anh sau này cũng sẽ luân chuyển thuận lợi hơn, cho dù có các thêm vào cho em năm trăm ngàn cũng không vấn đề gì, nhưng quan trọng là cái cửa ải nơi mẹ em sẽ phải qua như thế nào đây...”

“Mẹ em thật ra vẫn luôn thích anh ! Bây giờ mẹ em cũng lo lắng tình cảm giữa chúng ta chưa đến mức độ đó nên mới hơi do dự như vậy. Nhưng nếu bà biết được tình cảm của chúng ta rất tốt thì chỉ cần em nũng nịu thêm một chút nữa bà sẽ đồng ý thôi!”

Mạnh Tuân chau mày nghĩ ngợi một lát nhưng vẫn lắc đầu: “Chuyện này không hề đơn giản như vậy đâu, để anh suy nghĩ thêm đã.”

Kha Nhã Doanh định mở miệng nói thêm điều gì nữa thì điện thoại của Mạnh Tuân đã reo lên, anh nhìn màn hình hiển thị người gọi rồi nói với Kha Nhã Doanh: “Anh vẫn còn một số việc bận, em cứ về trước đi! Ngày mai anh sẽ liên lạc lại với em.”

“Vâng được.” Kha Nhã Doanh thấy Mạnh Tuân đã nói bằng giọng khách sáo như vậy nên cũng đành đứng dậy, cất tiếng chào rồi rời đi.

60. Chương 08 – Phần 3

Chương 8: Người đứng không còn, quãng đời còn lại ra sao? 3

Ngày thứ hai Mạnh Tuần quay trở lại công ty đi làm, không nhìn thấy Đồng Phi Phi, anh kiểm tra qua bảng theo dõi chuyên cần của cô thì thấy cô bốn ngày hôm nay không đi làm. Trong ấn tượng của anh thì Đồng Phi Phi luôn rất cố gắng chăm chỉ đi làm, trừ lần trước chuyện bà Tổng phải nằm viện, từ trước đến nay cô chưa bao giờ xin nghỉ nhiều ngày như thế này, hơn nữa lại là xin nghỉ vì việc riêng. Quả thực anh không hiểu được, Đồng Phi Phi lúc này đã là người không thân không thích gì nhưng rất cuộc là vì chuyện gì mà phải nghỉ nhiều ngày như vậy? Do dự một chút nhưng rồi Mạnh Tuần cũng quyết định đến nhà Đồng Phi Phi xem sao.

Trước khi đi Mạnh Tuần không gọi điện cho Đồng Phi Phi nên khi Đồng Phi Phi mở cửa ra, thấy Mạnh Tuần đứng ngay trước mặt mình, cô cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Anh...” Đồng Phi Phi mới nói được một từ đã ngưng lại, cổ họng khàn đến mức dường như không thể nghe được. Mạnh Tuần chau mày, đưa tay ra sờ lên trán của Đồng Phi Phi, trán cô nóng đến mức khiến anh phải giật mình: “Sao lại thế này? Sốt đến mức này mà em không đi viện sao?”

Đồng Phi Phi sốt bừng bừng, bất giác đẩy tay của Mạnh Tuần ra: “Em bị cảm nặng, đừng để lây sang anh...”

“Lây cái gì mà lây!” Mạnh Tuần không nói gì mà đi thẳng vào trong phòng, lấy chiếc áo khoác trên giường choàng lên người cô rồi ôm lấy cô, bước ra ngoài.

“Em thực sự không sao cả, chỉ là bị cảm thôi. Em đã mua thuốc rồi, tí nữa trùm chăn ra mồ hôi là sẽ khỏi thôi...”

Mạnh Tuần cầm lấy túi của Đồng Phi Phi, vốn như thể không nghe thấy lời từ chối của cô, cất giọng kiên quyết: “Em đi được một mình hay để anh bế em xuống? Chọn một đi!”

“Em... em tự đi xuống được rồi.” Đồng Phi Phi nhìn ánh mắt kiên quyết của Mạnh Tuần nên tự biết là không thể từ chối lại được anh nên đành mặc áo và cùng Mạnh Tuần đi xuống.

Mạnh Tuần cùng Đồng Phi Phi đến bệnh viện, kiểm tra nhiệt độ cơ thể sốt đến bốn mươi độ. Bác sĩ mở sổ khám ra rồi hỏi: “Sốt mấy hôm rồi?”

“Bốn hôm.”

“Hai hôm.”

Cả Mạnh Tuần và Đồng Phi Phi cùng thốt lên câu trả lời, vị bác sĩ sững người ngạc nhiên, chau mày lại hỏi: “Rất cuộc là mấy ngày?”

Đồng Phi Phi mím môi lại đáp: “Hai ngày.”

Vị bác sĩ gật đầu tiếp tục nói: “Sao lại sốt tới mức này chứ?”

Đồng Phi Phi nhìn Mạnh Tuần với vẻ không được thoải mái lắm rồi đáp: “Em... hơi khát nước, anh có thể đi mua một chai nước giúp em được không?”

Mạnh Tuần cảm thấy ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu rất nhanh: “Để anh đi mua cho em”

Đồng Phi Phi đợi đến khi Mạnh Tuần đi ra ngoài rồi mới khẽ nói với bác sĩ: “Trước đây tôi có trông một người bạn qua đêm ở bệnh viện, ba đêm liên tiếp không ngủ. Hôm qua trên đường trở về cũng mệt quá mà ngủ trên xe nhưng lại bị trúng gió nên bị cảm. Tối qua tôi đã uống thuốc hạ sốt rồi nhưng vẫn không đỡ...”

“Sốt nặng như thế này sao lại tự uống thuốc hạ sốt linh tinh chứ?” Bác sĩ viết một tờ phiếu xét nghiệm máu để Đồng Phi Phi đi thanh toán. Đồng Phi Phi vừa bước ra khỏi phòng khám thì Mạnh Tuần đã mua nước quay trở lại. Mạnh Tuần tìm bác sĩ để hỏi về tình hình sức khỏe của Đồng Phi Phi, nghe bác sĩ nói về việc Đồng Phi Phi mấy hôm trước vì trông một người bạn qua đêm ở viện mà dẫn đến mệt mỏi quá sức rồi lại thêm trúng gió nên mới phát sốt thì sững người.

Anh nhớ lại lúc trên đường quay trở lại, Kha Nhã Doanh đã từng nói tới việc Đồng Phi Phi đến viện không phải do cô ép mà là Đồng Phi Phi nghe thấy tin anh nằm viện thì đã vội vàng đến ngay. Còn trong mấy ngày nằm viện, dường như trong lúc mơ hồ anh cũng đã nhìn thấy bóng dáng của cô, nhưng lúc đó anh chỉ nghĩ rằng do mình suy nghĩ nhiều quá nên mới sinh ra ảo giác, nhưng bây giờ xem ra, lẽ nào người đó thực

sự là Phi Phi sao? Nhưng nếu cô thực sự quan tâm đến anh thì tại sao lại tỏ ra lạnh nhạt trước mặt anh như vậy? Mạnh Tuấn nghĩ đến câu than thở vô tình của Kha Nhã Doanh: Không biết có phải là do Phi Phi sợ hãi sẽ phải chịu đựng thêm nỗi đau mất đi người mình yêu một lần nữa hay không mà cứ trì hoãn, không có dũng khí để đón nhận một tình cảm mới.

Khi Mạnh Tuấn tìm được Đồng Phi Phi thì cô đã trả xong tiền lệ phí, chuẩn bị đi xét nghiệm máu. Người cần làm xét nghiệm máu rất đông, Mạnh Tuấn để Đồng Phi Phi ngồi trên ghế ở khu vực đợi bên ngoài còn mình thì đi xếp hàng thay cô, đợi gần đến lượt thì gọi điện gọi cô vào. Đồng Phi Phi ngồi ở trong góc của khu vực đợi, tay cầm chai nước ấm. Đám đông xếp hàng bên ngoài phòng xét nghiệm máu rất nhộn nhịp, chẳng mấy chốc đã không nhìn thấy bóng dáng Mạnh Tuấn đâu cả nhưng cô vẫn cảm nhận được cảm giác an lòng không lý giải được.

Cô cúi đầu, cảm nhận được hơi ấm của nước truyền qua lớp vỏ chai nhựa, cô nhớ lại lần trước khi cô bị đau bụng kinh, Mạnh Tuấn cũng đã xuất hiện đúng lúc cô cảm thấy khó chịu nhất, một cốc nước ấm đã đánh tan phòng tuyến phòng bị cuối cùng trong lòng cô. Sự ấm áp đó, sự dịu dàng đó, thì ra cô lại nhớ đến như vậy.

Mạnh Tuấn ở bên cạnh Đồng Phi Phi đến khi lấy máu xong rồi lại đi chụp X-quang lồng ngực, cuối cùng bác sĩ chẩn đoán chỉ là bị lạnh cảm sốt bình thường rồi viết sổ khám phải truyền dịch ba ngày. Bận rộn suốt nửa ngày trời, cuối cùng Đồng Phi Phi cũng được truyền nước. Cô xem giờ rồi nói với Mạnh Tuấn: “Em truyền dịch xong thì có thể tự về nhà được. Anh mới trở lại công ty đi làm, chắc chắn có rất nhiều việc phải làm, không cần phải ở lại đây cùng em đâu.”

“Sao em biết anh mới quay lại đi làm?” Mạnh Tuấn nhìn thẳng vào đôi mắt của Đồng Phi Phi, hỏi ngược lại: “Chẳng phải em xin nghỉ bốn ngày rồi sao? Sao lại biết anh đi làm từ bao giờ cơ chứ?”

Đồng Phi Phi sưng người rồi quay đi, tránh ánh mắt của Mạnh Tuấn, lẩm bẩm nói: “Em... em đoán thôi.”

“Đoán sao?” Mạnh Tuấn nhìn vào hai hàng mi đang sụp xuống của Đồng Phi Phi, lông mi của cô vẫn hơi run rẩy, có vẻ không được thoải mái. Mạnh Tuấn đưa tay lên bóp trán: “Anh sẽ ở đây cùng em, em nghỉ ngơi một chút đi.”

“Thực sự là không cần đâu...”

“Được rồi. Hạng em đau thì đừng nói gì nữa, nghe lời anh đi!”

Đồng Phi Phi cắn môi, im lặng một hồi lâu rồi mới khẽ gật đầu, cất tiếng rất nhẹ: “Cảm ơn anh!”

Nói xong, cô dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại. Mạnh Tuấn cởi áo khoác, nhẹ nhàng đắp chăn lên người của Đồng Phi Phi. Lông mi của Đồng Phi Phi vẫn khẽ run rẩy nhưng cô không mở mắt ra nữa, đầu hơi nghiêng sang bên cạnh một chút.

Mạnh Tuấn nhìn hai gò má bừng đỏ, gương mặt hốc hác, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại của Đồng Phi Phi mà cảm thấy khó chịu, như thể có một cái kim đang nằm trong tim, cứ mỗi lần trái tim co bóp thì chiếc kim đó lại đâm thật sâu vào nơi mềm yếu nhất, khiến anh đau đớn. Anh thực sự không hiểu, rốt cuộc cô đang từ chối cự tuyệt điều gì? Cô rốt cuộc đang từ chối tình yêu của anh hay đang từ chối tin tưởng, từ chối mong chờ một tình cảm mới? Anh không tin cô thực sự lại thờ ơ với anh như vậy! Nhưng rốt cuộc anh nên làm thế nào thì mới có thể khiến cô dừng cảm hơn để nguyện cùng anh cố gắng, cùng nhau đấu tranh cho hạnh phúc tương lai của họ đây?

Mạnh Tuấn đợi cho đến khi Đồng Phi Phi lấy máu xong, cùng cô ăn chút đồ rồi đưa cô trở về. Anh vừa về đến công ty thì nhận được điện thoại của Paul: “Hôm nay, mình đã đến tìm ông Lưu, giám đốc ngân hàng, nhưng ông ấy nói bây giờ chính sách cho vay của ngân hàng chỗ họ với kiểu doanh nghiệp nhỏ như chúng ta rất chặt, nghe giọng của ông ấy thì có vẻ như thực sự khó đấy.”

Mạnh Tuấn im lặng một hồi rồi nói: “Bây giờ có một cách có thể giải quyết được vấn đề vốn của chúng ta.”

“Ồ? Là cách gì vậy?”

“Kha Nhã Doanh nói với tôi cùng cô ấy diễn một vở kịch trước mặt mẹ cô ấy, tỏ vẻ như tôi và cô ấy đã bàn đến chuyện hôn lễ, mẹ cô ấy sẽ đứng ra tìm người của ngân hàng để cho chúng ta vay tiền.”

“Kha Nhã Doanh để mẹ cô ấy giúp chúng ta vay tiền sao?” Paul thắc mắc. “Tại sao cô ấy lại tự nhiên đưa ra yêu cầu như vậy chứ?”

“Vì cô ấy cũng vừa hay đang cần một khoản tiền nên mới nghĩ ra cách thế này.”

“Nhưng điều này thực sự là...” Paul vẫn cảm thấy không được hợp lý lắm nên hoài nghi hỏi: “Người mà cậu thích không phải là Đồng Phi Phi hay sao? Vậy cậu giúp Kha Nhã Doanh như thế này, liệu có vấn đề gì không?”

“Tôi cũng vì Đồng Phi Phi nên mới định nhận lời theo yêu cầu của Kha Nhã Doanh.”

“Hả?” Paul thực sự bị làm cho bối rối, ngạc nhiên hỏi: “Nghĩa là sao?”

“Tôi đang nghĩ, thử đánh cược một lần xem sao.” Mạnh Tuần cầm lấy điện thoại, đi đến bên cửa sổ, khẽ nói: “Tôi không biết vì lý do gì mà Đồng Phi Phi cứ mãi trì hoãn, không có dũng cảm để có thể bước ra khỏi quá khứ, nhưng tôi thực sự không muốn phải nhìn thấy cô ấy một mình tiếp tục chịu đựng nữa.”

Hôm đó, khi Đồng Phi Phi đứng trước mặt anh lạnh lùng nói câu: “Chúng ta không thể ở bên nhau” thì anh thực sự cảm thấy tuyệt vọng. Anh đã từng nghĩ đến việc buông tay vì anh cho dù không cam tâm cũng không muốn yêu cầu Đồng Phi Phi phải ở bên anh trong đau khổ. Nhưng hôm nay anh phát hiện rằng tình cảm mà Đồng Phi Phi dành cho anh vốn không hề như sự lạnh lùng và cự tuyệt như vẻ bề ngoài mà anh vẫn nhìn thấy, anh nhận ra rằng anh vẫn còn hy vọng! Thế là anh tiếp tục tận hưởng niềm ước vọng của mình, cuối cùng anh vẫn không nỡ buông tay, cuối cùng anh vẫn muốn thử thêm một lần nữa, thử xem anh có thể giành được sự may mắn của số phận hay không.

“Cậu thật sự mạo hiểm đó!” Paul thở dài một tiếng, im lặng một hồi lâu rồi lên tiếng: “Thôi được rồi, tôi cũng chỉ biết hy vọng là lần này cậu có thể đạt được những gì mà cậu muốn.”

Kết thúc cuộc điện thoại với Paul, Mạnh Tuần gọi ngay cho Kha Nhã Doanh, nói là đồng ý với yêu cầu của cô ấy và nói cô hẹn mẹ ra ngoài để cùng ăn trưa.

Bà Mạnh vừa hay hôm đó có việc ở gần công ty của Mạnh Tuần nên nghĩ có thể tiện ghé qua cùng Mạnh Tuần, dùng bữa trưa. Bất ngờ khi bà đến văn phòng của Mạnh Tuần thì mới nghe thư ký Tiểu Trương nói là anh đã đi ra ngoài ăn rồi. Bà Mạnh nhớ lúc mới bước vào không nhìn thấy Đồng Phi Phi đâu nên chau mày hỏi: “Cô có biết nó đi ăn ở đâu không?”

“Tổng giám đốc Mạnh đến Ngự Hương Các, phòng số 3 tầng hai, vừa rồi anh ấy bảo cháu đặt chỗ ở đó.”

Bà Mạnh gật đầu rồi dặn dò với Tiểu Trương: “Chuyện buổi trưa tôi đến tìm nó, cô không cần phải nói lại với nó nữa.”

“Được ạ.” Tiểu Trương vội gật đầu, một vị là phu nhân của chủ tịch hội đồng quản trị, một người là cấp trên của cô, cô thực sự không muốn phải đắc tội với bất cứ ai.

61. Chương 08 – Phần 4

Chương 8: Người đứng không còn, quãng đời còn lại ra sao? 4

Bố của Kha Nhã Doanh vẫn đang đi công tác xa nên Mạnh Tuần chỉ nói Kha Nhã Doanh hẹn gặp mẹ cô. Nơi anh chọn là nhà hàng sang trọng nhất ở khu vực này, cũng vì đặt quá gấp nên chỉ đặt được một phòng nửa khép kín. Anh vào phòng đợi trước, nhìn thấy bà Kha bước vào anh vội vã đứng dậy, chu đáo kéo ghế cho bà: “Mời cô ngồi ạ!”

“Cháu đến sớm vậy.” Bà Kha mỉm cười ngồi xuống, dù bà thực sự rất thích cậu “con rể chuẩn” Mạnh Tuần này, trước đây cứ mỗi lần Mạnh Tuần đến nhà họ Kha thì thái độ của bà đều rất thân mật, nhưng lần này lại có liên quan đến vấn đề vay tiền nên nụ cười trên gương mặt bà cũng có chút kiềm chế.

“Thật hiếm có cơ hội được mời cô ăn một bữa cơm thế này, tất nhiên cháu phải đến sớm rồi ạ.” Mạnh Tuấn cười rất lịch sự, vừa không để lộ sự tăng bốc thái quá vừa thể hiện được sự tôn trọng đáng có và thân thiết phù hợp. Bà Kha mỉm cười không nói gì. Mạnh Tuấn gọi người phục vụ, đón lấy menu rồi dùng hai tay đưa cho bà Kha: “Cô xem đi ạ!”

“Hai đứa cứ gọi đi, buổi trưa cô ăn rất ít, các con cứ gọi món mà hai đứa thích là được rồi!” Bà Kha phẩy tay, đẩy quyển menu trở lại, Kha Nhã Doanh vội vàng cười, nói rõ ràng từng từ: “VẬY Ể CON GỌI ĐỒ, DÙ SAO CON CŨNG BIẾT MỌI NGƯỜI THÍCH ĂN GÌ MÀ!”

Bà Kha ngằm đưa mắt nhìn Kha Nhã Doanh một cái, Kha Nhã Doanh thè lưỡi, tránh ánh mắt nhìn của mẹ, cúi nhìn vào quyển menu, giả bộ ra vẻ chăm chú nghiên cứu món ăn nhưng vẫn không ngừng thì thầm bàn bạc một vài câu với Mạnh Tuấn. Mạnh Tuấn thì giúp Kha Nhã Doanh đỡ lấy quyển menu có vẻ hơi nặng kia, nhẩn nại đợi cô quyết định, ánh mắt luôn tỏ ra dịu dàng và bao dung. Bà Kha nhìn vẻ thân mật không rời của hai người, nụ cười trên khuôn mặt tươi tắn hơn.

Gọi món được một lúc thì bà Kha ra vẻ vô tình hỏi: “Tuần à, cô nhớ là cháu lớn hơn Nhã Doanh ba tuổi, đúng không?”

“Đúng ạ.” Mạnh Tuấn gật đầu, mỉm cười. “Hai hôm trước mẹ cháu vẫn còn giục cháu đó, hỏi cháu với Doanh Doanh bao giờ mới bàn đến chuyện hôn nhân đại sự.”

“Ồ? Nhà cháu đã bắt đầu giục rồi đấy à? Vậy cháu nói với mẹ cháu thế nào?”

“Cháu nói cháu cũng rất muốn ạ!” Mạnh Tuấn quay đầu nhìn sang Kha Nhã Doanh, trong đáy mắt dâng lên một nỗi niềm khó tả. “Nhưng cháu đã cầu hôn không biết bao nhiêu lần rồi mà Doanh Doanh vẫn không gật đầu đồng ý. Cháu thực sự không có cách nào cả.”

“Cháu đã cầu hôn rất nhiều lần rồi sao?” Bà Kha do dự nhìn sang con gái: “Sao mẹ chưa hề nghe thấy con nói đến điều này vậy?”

“Thì con đều chưa nhận lời anh ấy, có gì để nói cơ chứ?” Kha Nhã Doanh cố ý nhấn mũi. “Nếu không phải do lần này mẹ ép con, hơn nữa còn vì chúng con đang chờ khoản tiền năm triệu cứu mạng, con vẫn muốn giãy vò anh ấy thêm nữa cơ!”

“Tại sao lại thành mẹ ép con chứ?” Bà Kha không biết nên khóc hay nên cười trước lời của con gái. Chuyện tiền nong đã bị Kha Nhã Doanh nhắc đến nên bà cũng không thể lờ đi mà chỉ biết thận trọng lên tiếng: “Khoản tiền năm triệu này cũng không phải là cô không muốn giúp. Nếu hai đứa con thực sự có ý định kết hôn thì cô cũng sẽ xem như khoản tiền năm triệu này là tiền chuẩn bị cho Doanh Doanh, coi như hai đứa cùng đầu tư vào công ty, không có vấn đề gì. Chỉ là các con thực sự...”

“Nhã Doanh?” Giọng của bà Mạnh đột nhiên vang lên từ phía sau. Kha Nhã Doanh nghe thấy tiếng bà thì vô cùng ngạc nhiên vội đứng ngay dậy: “Bác Mạnh...”

“Vị này là Kha phu nhân sao?” Bà Mạnh mặc dù rất bất ngờ khi nhìn thấy Kha Nhã Doanh nhưng vẫn rất nhanh làm chủ được tình thế và cũng đoán ra được thân phận của người phụ nữ kia dựa vào sự giống nhau giữa bà và Kha Nhã Doanh. Bà Kha quả nhiên mỉm cười, đứng dậy: “Chào chị, tôi là mẹ của Nhã Doanh. Chị là mẹ của cháu Tuấn phải không ạ?”

“Đúng rồi! Ôi, hôm nay thật là tình cờ. Hai đứa trẻ này yêu nhau đã lâu rồi mà hai chúng ta mới là lần đầu gặp mặt!” Bà Mạnh cười rạng rỡ ngồi xuống. Mạnh Tuấn bản khoản không biết chuyện khoản tiền năm triệu vừa rồi không biết mẹ anh có nghe thấy không vì chuyện ở công ty anh vẫn đang giấu mọi người trong gia đình, cũng không hề nói với mẹ anh nên lúc này anh nhất thời không dám lên tiếng, chỉ biết yên lặng quan sát tình hình.

“Đúng đấy, tôi nghe Nhã Doanh đã sớm đến gặp chị và bố của cháu Mạnh Tuấn rồi. Cái con bé này từ nhỏ đã được chúng tôi nuông chiều thành ra hư quá, ra ngoài mà có lúc vẫn không biết cân nhắc, khiến chị phải chê cười rồi.”

Kha Nhã Doanh nghe thấy mẹ cô nói đến chuyện “cô” đến gặp bố mẹ của Mạnh Tuấn mà không nén được chút bối rối. Bởi vì ở chỗ bố của Mạnh Tuấn thực ra chỉ có Đồng Phi Phi dùng thân phận của cô mà xuất hiện có một lần thôi. Bà Mạnh nhìn vẻ bối rối của Kha Nhã Doanh thì biết là cô có thể đang nghĩ đến

chuyện trước đây để Đồng Phi Phi mạo danh nên khê xoa lên mu bàn tay của Kha Nhã Doanh, mỉm cười nói: “Sao lại thế được chứ? Tôi và bố thằng Mạnh Tuân rất thích tính cách của cô bé này! Nếu thằng Tuân nhà chúng tôi có chỗ nào chưa tốt thì mong chị cứ nói! Tôi cũng hay nhắc nó rằng ba mươi tuổi rồi cũng nên thành thân lập nghiệp đi thôi, sau này kết hôn rồi thì phải biết thương vợ, có trách nhiệm với vợ!”

Bà Kha nghe đến đây thì thần sắc có vẻ hơi ngạc nhiên. Nghe cái ý này của bà Mạnh thì Mạnh Tuân thực sự là đã từng bảo qua chuyện hôn nhân đại sự với bà sao? Bà nghĩ đến niềm vui không giấu nổi của bà Mạnh khi nhìn Kha Nhã Doanh lúc vừa rồi, thậm chí còn thân mật vỗ vỗ vào tay của con gái bà, trong lòng cũng có mấy phần chắc chắn nên mỉm cười, nói: “Chị khách sáo quá rồi! Tôi nghe Nhã Doanh nói là Tiểu Mạnh đối với nó rất tốt. Vừa rồi hai đứa còn nói đến dự định kết hôn!”

“Ồ?” Bà Mạnh nghe đến đây thực sự vô cùng ngạc nhiên. Chuyện tình cảm sâu đậm mà Mạnh Tuân dành cho Đồng Phi Phi trước đây bà vốn đã biết, tại sao đã nhanh chóng nói đến chuyện hôn nhân với Kha Nhã Doanh như vậy chứ? Dù trong lòng cảm thấy rất ngạc nhiên nhưng bà Mạnh vẫn nói một cách dứt khoát: “Vậy sao? Ôi, vậy thì tốt quá rồi! Chị xem, hôm nay vừa hay hai người mẹ chúng ta cũng đều ở đây, vậy chúng ta cùng bàn định chuyện này nhé?”

Bà Kha cười rạng rỡ nhìn sang phía con gái: “Doanh Doanh, bây giờ con có đồng ý lấy Mạnh Tuân hay không?”

“Con...” Kha Nhã Doanh lúc này không thể nói được điều gì. Cô nhìn sang phía Mạnh Tuân cầu cứu, Mạnh Tuân đang chuẩn bị lên tiếng thì bà Mạnh đã tháo chiếc vòng ngọc đang đeo ở tay, kéo lấy tay của Kha Nhã Doanh rồi nhanh nhẹn đeo vào cổ tay cô, gương mặt rạng rỡ, nói: “Đây là vật lúc ta còn nhỏ mẹ ta đã để lại cho ta. Đây là ngọc Hòa Điền[2] thật đó, cũng được xem như vật truyền đời. Hôm nay ta tặng nó cho con, hy vọng con và Tiểu Tuân sau này sẽ có một tương lai tốt đẹp!”

[2] Một loại ngọc rất quý và đẹp.

“Dạ? Sao lại có thể như vậy được chứ?” Kha Nhã Doanh theo phản xạ vội vã tháo ngay chiếc vòng tay ra.

“Đừng có linh tinh!” Bà Kha vội ngăn hành động của cô con gái, nắm lấy tay cô rồi ngắt lên, cười nói với bà Mạnh: “Con bé này lại xấu hổ đây mà, chị đừng trách nó!”

“Không đâu, không đâu!” Bà Mạnh xua tay. Mạnh Tuân từ nãy đến giờ vẫn ngồi yên lặng bên cạnh, cuối cùng mới lên tiếng: “Trước đây, con và Nhã Doanh đã từng bn qua rồi, chúng con không muốn tổ chức theo kiểu lễ cưới truyền thống nên chúng con muốn ra nước ngoài kết hôn.”

“Không tổ chức hôn lễ sao?”

“Kết hôn theo kiểu du lịch sao?”

Cả bà Kha và bà Mạnh đồng thời lên tiếng, Kha Nhã Doanh cũng ngạc nhiên nhưng phản ứng lần này của cô vẫn khá nhanh, cô vội nắm lấy tay mẹ, nhõng nhẽo: “Đúng đấy ạ! Trước đây chẳng phải con đã từng đến lâu đài Neuschwanstein ở Đức sao, nơi đó thực sự rất đẹp! Con vẫn mong được chụp ảnh cưới ở đó!”

“Lâu đài Neuschwanstein ở Đức sao?” Sắc mặt của bà Kha bắt đầu sa sầm. “Sao mà con muốn đi là đi hay sao? Kết hôn là chuyện đại sự cả đời! Sao lại có thể do con quyết định bừa bãi vậy chứ? Cứ cho là con không hỏi qua ý kiến của ta và bố con thì cũng phải suy nghĩ đến thể diện nhà họ Mạnh chứ, sao lại có thể làm loạn như vậy được?”

“Cái này sao lại là làm loạn chứ ạ? Bây giờ chẳng phải nhà nước đang kêu gọi đám cưới tiết kiệm hay sao? Con cũng chỉ muốn hưởng ứng lời kêu gọi của nhà nước giúp bố thôi mà!”

“Cái gì mà lời kêu gọi của nhà nước...”

Thấy cục diện có vẻ căng thẳng, bà Mạnh vội vàng đứng ra làm hòa: “Bà thông gia à, chị đừng trách Nhã Doanh! Tôi thấy lần này là do Tiểu Tuân chúng tôi đã suy xét không chu đáo.”

Nói xong, bà cố ý lườm Mạnh Tuân một cái rồi trách móc: “Con cho dù có thương Nhã Doanh thì cũng nên bàn bạc trước với người lớn chứ, sao lại hành động không biết suy nghĩ như vậy?”

Mạnh Tuân nhíu mày, đang định lên tiếng thì bà Mạnh lại tiếp tục: “Như vậy nhé, mẹ có một cách có thể vẹn cả đôi đường, vừa không làm tổn hại đến thể diện của hai nhà vừa có thể đáp ứng nguyện vọng của cả hai đứa.”

“Ồ?” Sắc mặt của bà Kha khẽ giãn ra, lên tiếng hỏi: “Cách gì vậy?”

“Thì tổ chức một buổi lễ đính hôn. Như vậy vừa long trọng, vừa có lời thông báo với những người thân thiết của chúng ta. Sau đó, Tiểu Tuần và Nhã Doanh có muốn đi du lịch kết hôn thì cũng không phải là qua loa đại khái nữa.”

Bà Kha nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Đính hôn trước cũng là điều nên làm, vậy thì thời gian và cách thức tổ chức lễ đính hôn mọi người suy nghĩ thế nào?”

“Lễ đính hôn sẽ định vào ngày Hai mươi tám tháng này nhé? Vừa hay là hai hôm trước tôi có đi cùng một người bạn đi hỏi thầy, thầy nói là ngày Hai mươi tám tháng này là ngày đẹp hiếm có, thích hợp cho việc tổ chức hôn lễ, cưới gả. Chúng ta đính hôn vào ngày đó thì rất tốt! Còn về cách thức tổ chức lễ đính hôn thì như một lễ cưới chính thức! Bà thông gia yên tâm, việc này tôi sẽ trực tiếp đốc thúc mọi người chuẩn bị thật kỹ lưỡng, nhất định sẽ phải tổ chức thật hoành tráng!”

“Được ạ.” Bà Kha nhìn Kha Nhã Doanh một cái rồi quay đầu lại nói với bà Mạnh: “Bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy thôi. Từ bây giờ đến ngày Hai mươi tám chỉ còn có mười mấy ngày thôi, lại phải phiền bà có cần bất cứ điều gì thì liên lạc với tôi bất cứ lúc nào. Hai đứa này vẫn còn trẻ, ít nhiều cũng suy nghĩ chưa được thấu đáo cho lắm, chúng ta cũng phải đứng ra gánh vác nhiều một chút!”

“Hi hi, là người một nhà rồi, sao còn nói gánh vác với cả không gánh vác cơ chứ?” Bà Mạnh không ngờ rằng hôm nay lại có thể định được chuyện hôn nhân của Mạnh Tuân như thế này, quả thật tâm bệnh lớn nhất của bà đã bớt đi được, thế là bà lại càng nhiệt tình nói với bà Kha: “Chị xem thời gian cũng không còn sớm nữa rồi, hay là để hai đứa nó về làm việc còn chúng ta cứ bàn bạc thêm một chút nhé?”

“Cũng được.” Bà Kha gật đầu nói với Kha Nhã Doanh: “Con và Tiểu Tuần về trước đi, ta và bà thông gia sẽ bàn thêm một chút nữa.”

“Ồ, vậy, chúng con xin phép về trước.” Kha Nhã Doanh cố nặn ra một nụ cười, gật đầu với bà Mạnh, liền bị Mạnh Tuân nắm lấy tay kéo ra ngoài.

Hai người bước ra khỏi nhà hàng, Kha Nhã Doanh vừa ngồi vào trong xe của Mạnh Tuân đã vội vàng nói: “Làm thế nào đây? Chúng ta không phải là sẽ thực sự đính hôn đấy chứ? Em vẫn còn muốn đi cùng Tiểu Quả dự triển lãm tranh lưu động!”

“Nếu chúng ta không diễn vở kịch này trước thì triển lãm của Hạ Tiểu Quả chỉ e rằng sẽ không mở được nữa rồi.”

Kha Nhã Doanh nghe thấy lời của Mạnh Tuân thì cúi đầu. Cô biết điều Mạnh Tuân nói là sự thực nhưng cô vẫn thấy rất khó chấp nhận, miệng bắt đầu méo xệch, gần như sắp khóc: “Nhưng nếu Tiểu Quả biết được chuyện em và anh đính hôn thì không cần biết là giả hay thật, chắc chắn anh ấy sẽ không chịu nổi đâu! Nói không chừng anh ấy sẽ tức điên lên mất...”

“Không để Tiểu Quả biết là được, đúng không?” Mạnh Tuân có vẻ như là không chịu được đáng vẻ lúc này của Nhã Doanh, nhíu mày nói: “Anh ấy không phải là sẽ đi tham gia triển lãm lưu động ngay lập tức sao? Đợi anh ấy thành danh quay trở lại thì chúng ta có thể chia tay được rồi.”

“Vậy ngộ nhỡ nếu làm giả thành thật thì sao? Ngộ nhỡ đến lúc đó bố mẹ em không để em chia tay với anh thì sao?”

“Vậy bây giờ em muốn thế nào? Nói với bố mẹ em là bây giờ em không muốn đính hôn với anh sao? Cũng không làm triển lãm tranh cho Tiểu Quả nữa sao?”

Câu hỏi của Mạnh Tuân khiến Kha Nhã Doanh im lặng, không nói được một lời, cô nhìn Mạnh Tuân bằng cặp mắt đáng thương mở to, ngân ngấn nước. Mạnh Tuân cũng không biết nói gì, miễn cưỡng day day trán, thở dài một tiếng: “Chỉ là đính hôn mà thôi, đâu phải là kết hôn chứ! Đừng nói trước đến việc đính hôn

này có thành hay không, cho dù có làm giả thành thật thì chúng ta cũng không thể nói rằng đính hôn xong sẽ phải kết hôn ngay. Em còn lo anh sau này sẽ giữ em hay sao?”

“Không phải là em lo anh...”

“Vậy em lo lắng điều gì? Chuyện về phía bố mẹ anh, anh sẽ chịu trách nhiệm, còn về phần bố mẹ em, kể từ lúc bắt đầu em lấy anh ra đóng vai bạn trai giả làm vỏ bọc thì quả bom dù đã bị chôn vùi thì sớm muộn gì một ngày nào đó cũng sẽ phải nổ thôi.”

“Nhưng đối với bố mẹ em thì chuyện em đổi bạn trai và đổi vị hôn phu sẽ gây ấn tượng hoàn toàn khác nhau đó!”

“Đây chính là cái giá phải trả cho việc em muốn tổ chức triển lãm tranh cho Hạ Tiểu Quả.” Mạnh Tuấn nhìn vào đôi mắt của Kha Nhã Doanh, chậm rãi nói: “Em muốn đạt được điều gì thì nhất định phải mang một thứ gì đó ra để đánh đổi. Bây giờ, em có thể đi nói với bố mẹ em là em không muốn đính hôn với anh nữa, cũng có thể nói với họ là hai chúng ta vốn chỉ diễn kịch thôi. Chỉ cần em xác định là em đồng ý từ bỏ cơ hội lần này của Hạ Tiểu Quả.”

Mạnh Tuấn nói xong, thu ánh mắt về, cầm chìa khóa, khởi động xe. Anh im lặng lái xe đi hết một con phố rồi Kha Nhã Doanh mới lên tiếng, giọng lầu rầu: “Em... em không từ bỏ.”

Mạnh Tuấn thờ ơ gật đầu, anh vốn đã đoán trước được đáp án này.

Buổi sáng ngày hôm sau, bà Kha đưa Mạnh Tuấn đến ngân hàng làm thủ tục vay tiền, Mạnh Tuấn nhận được tiền xong đã chuyển ngay vào tài khoản của Kha Nhã Doanh năm trăm ngàn. Kha Nhã Doanh lấy được tiền thì một mình đi tìm Sở Nguyệt, cô nhờ Sở Nguyệt giúp cô giấu chuyện khoản tiền này là do cô tự đưa mà để cho Hạ Tiểu Quả tưởng rằng Sở Nguyệt vì coi trọng tài năng của anh mà mở cho anh một cơ hội, giúp anh bỏ ra trước khoản tiền năm trăm ngàn để anh tham gia triển lãm tranh, đợi anh trở về rồi trả dần.

Sau khi Kha Nhã Doanh trao đổi xong với Sở Nguyệt thì cô đến tìm Tiểu Quả để nói cho anh tin tốt này. Hạ Tiểu Quả lúc mới nghe tin này, không hề tin, anh gọi điện cho Sở Nguyệt để xác nhận lại, giọng vẫn run run. Trong điện thoại, Sở Nguyệt cũng động viên Tiểu Quả thêm một lần nữa, còn dặn dò anh không nên nói lại chuyện này với người khác để tránh việc những người tham gia triển lãm khác cũng đòi đưa ra yêu cầu tương tự. Hạ Tiểu Quả cảm ơn rồi rít và thêm, đảm bảo đối giữ kín chuyện này, kết thúc cuộc điện thoại với Sở Nguyệt mà anh vẫn còn ôm điện thoại hồi lâu, chưa thực sự tỉnh cơn mơ màng.

“Tự nhiên anh lại có thể được tham gia cuộc triển lãm lưu động này hay sao?” Hạ Tiểu Quả nhìn Kha Nhã Doanh, trong ánh mắt vẫn hiện lên sự mơ màng, hưng phấn và e sợ, không dám tin vì tất cả như một giấc mơ vậy.

“Đúng vậy, anh thực sự có thể tham gia được rồi!” Kha Nhã Doanh ngăn ngăn nước mắt bước, ôm lấy Hạ Tiểu Quả. Không ai hơn cô có thể hiểu được, cơ hội này quan trọng đối với Tiểu Quả đến nhường nào, không ai có thể hiểu được điều này hơn cô. Con đường mà Tiểu Quả đi từ trước đến nay có biết bao gian nan, trắc trở. Vậy nên làm sao cô có thể khiến anh phải từ bỏ, từ bỏ ước mơ lớn nhất và sự nỗ lực không biết mệt mỏi cơ chứ? Làm sao cô có thể nhẫn tâm nhìn anh chỉ vì hiện thực tàn khốc mà buộc phải chôn vùi tất cả mơ ước và hy vọng của anh chứ? Cô yêu anh nên cô sẽ dùng tất cả sức lực của mình để giúp anh bay lên bầu trời, dang rộng đôi cánh!

62. Chương 08 – Phần 5

Chương 8: Người đứng không còn, quãng đời còn lại ra sao? 5

Chuyện đính hôn, Kha Nhã Doanh cố che giấu trước mặt của Hạ Tiểu Quả, dù sao thì khoảng thời gian này Tiểu Quả cũng đang toàn tâm toàn lực chuẩn bị cho cuộc triển lãm tranh, vốn không bận tâm đến chuyện khác. Nhưng đối với Đồng Phi Phi thì không thể giấu được như vậy, không đến một tuần tất cả mọi người

từ trên xuống dưới trong công ty đều bàn tán chuyện đính hôn giữa nhị thiếu gia nhà họ Mạnh với thiên kim tiểu thư của Bí thư Thành ủy thành phố. Lúc đầu, cô vẫn cho là lời đồn đại nhưng sau đó, khi cô nhìn thấy Mạnh Tuấn thân nhiên thừa nhận chuyện này khi có một vị cấp trên đề cập đến thì mới tin đó là sự thật. Thế là hết giờ làm ngày hôm đó, cô hẹn Kha Nhã Doanh đến nhà cô và hỏi: “Chuyện cậu và Mạnh Tuấn đính hôn không phải là thật đấy chứ? Có phải hai người cố tình truyền ra tin tức giả này để Mạnh Tuấn dễ dàng có được dự án nước ngoài không?”

“Không phải.” Kha Nhã Doanh ngồi xuống giường của Đồng Phi Phi, im lặng một hồi lâu rồi mới nói tiếp: “Mình với Mạnh Tuấn thực sự có dự định đính hôn.”

“Hả?” Đồng Phi Phi sững người. “Cậu và Mạnh Tuấn thực sự đính hôn sao? Cậu đang đùa kiểu gì vậy?”

“Mình không đùa.” Kha Nhã Doanh trước khi đến chỗ Đồng Phi Phi đã đến tìm Mạnh Tuấn. Cô ngẩng lên nhìn về biểu cảm trên gương mặt của Đồng Phi Phi, dựa theo lời mà Mạnh Tuấn dặn cô mà chậm rãi nói: “Không phải là cậu đã từ chối Mạnh Tuấn rồi sao? Bây giờ, anh ấy đã nản lòng rồi, dự định sẽ lo cho việc phát triển sự nghiệp, điều này cần có sự giúp đỡ của mình, thế nên anh ấy muốn đính hôn với mình, bởi vì thân phận của vị hôn phu chắc chắn sẽ có trọng lượng hơn là thân phận bạn gái, càng có thể giúp anh ấy nhiều hơn. Còn mình cũng vì muốn mở triển lãm cho Tiểu Quả nên phải vay ở chỗ anh ấy năm trăm ngàn. Mình cũng đã đồng ý với anh ấy là sẽ đính hôn với anh ấy.”

Đồng Phi Phi sững người. Cô hoàn toàn không ngờ Kha Nhã Doanh lại cho cô một đáp án như vậy. Cô đã nghĩ rằng cho dù hai người đó thực sự có đính hôn thì cũng là vì áp lực từ hai phía gia đình quá lớn, tạm thời không thể không khuất phục nên nghĩ ra kế này, cô không hề nghĩ rằng đó là do Mạnh Tuấn chủ động nói muốn đính hôn với Kha Nhã Doanh.

“Vây... vậy sau này cậu sẽ không thực sự muốn kết hôn với anh ấy chứ?” Đồng Phi Phi lắp bắp hỏi nhưng rồi lại lắc đầu để tự phủ định rất nhanh. “Tại sao mình lại đi hỏi câu hỏi này chứ? Tất nhiên là cậu sẽ không...”

“Mình không biết.” Kha Nhã Doanh ngắt lời Đồng Phi Phi. Đồng Phi Phi kinh ngạc nhìn Kha Nhã Doanh: “Ý của cậu là... cậu thực sự... thực sự muốn được ở bên Mạnh Tuấn sao?”

Kha Nhã Doanh cười, lắc đầu: “Tại sao mình lại ở bên Mạnh Tuấn chứ? Mình chỉ là không dám nghĩ, nếu Tiểu Quả biết được chuyện này thì anh ấy sẽ có phản ứng như thế nào? Cho dù mình chỉ vì cuộc triển lãm tranh của anh ấy mà đồng ý với Mạnh Tuấn, nhưng với tính cách của anh ấy, có lẽ anh ấy mãi mãi sẽ không tha thứ cho việc mình dùng cách này để giúp đỡ anh ấy. Nếu mình không ở bên Tiểu Quả thì bên cạnh ai cũng đâu có gì khác biệt.”

“Vây tại sao cậu lại làm như vậy? Cậu đã biết Tiểu Quả rất có thể sẽ vì chuyện này mà rời xa cậu, tại sao cậu vẫn đồng ý với Mạnh Tuấn chứ?” Đồng Phi Phi lo lắng nắm lấy tay của Kha Nhã Doanh. “Đây là hạnh phúc cả đời của cậu đó! Tại sao cậu lại có thể tùy tiện đem nó ra để đánh cược chứ?”

“Hạnh phúc cả một đời sao?” Kha Nhã Doanh ngẩng lên, nước mắt đã bắt đầu long lanh, khóe môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười. “Hạnh phúc cả đời của mình chỉ là việc Tiểu Quả được vui vẻ. Nhưng cậu cũng đã biết rồi đó, đối với anh ấy, không có gì quan trọng hơn mơ ước của anh ấy.”

Sau khi Kha Nhã Doanh đi rồi, phải mất một lúc lâu sau Đồng Phi Phi mới định thần lại được. Sau đó, cô cầm điện thoại, gọi cho Mạnh Tuấn.

“Phi Phi?” Điện thoại mới đổ một tiếng chuông Mạnh Tuấn đã nhấc máy như thể anh đang đợi sẵn bên điện thoại vậy.

“Em nghe nói anh và Nhã Doanh sẽ đính hôn?” Đồng Phi Phi nắm lấy điện thoại, nói có vẻ hơi khó khăn. Đây hình như là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại cho Mạnh Tuấn kể từ nửa tháng nay.

“Ừ.” Mạnh Tuấn trả lời ngắn gọn, không che giấu, cũng không giải thích. Đồng Phi Phi áp sát điện thoại vào tai, bên đầu kia điện thoại chỉ là một sự im lặng khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

“Em gọi điện thoại đến chỉ là muốn kiểm chứng tin này thôi sao?” Một lúc lâu sau, vẫn là Mạnh Tuấn lên tiếng trước.

“Em... em muốn nói... anh... anh đừng dính hôn với Nhã Doanh, có được không?”

“Ừm?” Giọng của Mạnh Tuấn đột nhiên cao hẳn lên. “Lý do?”

Lý do ư? Đồng Phi Phi cắn môi, khẽ trả lời: “Anh cũng biết đấy, người mà Kha Nhã Doanh yêu là Tiểu Quả. Nếu anh dính hôn với Kha Nhã Doanh thì Tiểu Quả chắc chắn sẽ rất tức giận, anh ấy có thể sẽ rời xa Nhã Doanh. Còn Kha Nhã Doanh, cô ấy cũng sẽ rất đau lòng, như vậy thì hạnh phúc của Tiểu Quả và Kha Nhã Doanh sẽ bị hủy hoại!”

Mạnh Tuấn không hề ngắt lời Đồng Phi Phi, anh nhẩn nại lắng nghe cô nói hết, anh tưởng rằng cô vẫn chưa nói hết nhưng tiếc rằng đầu bên kia điện thoại chỉ là sự im lặng, một lần nữa anh lại thấy rằng anh lại tự dối mình.

“Em gọi điện cho anh, khuyên anh không nên dính hôn với Kha Nhã Doanh, chỉ là vì em không muốn Tiểu Quả phải tức giận, không muốn Kha Nhã Doanh phải đau lòng ư? Vậy cuộc triển lãm tranh của Tiểu Quả thì sao? Có phải em cũng không muốn để anh ta tổ chức sao?”

“Không phải...” Đồng Phi Phi hít vào một hơi thật sâu, bàn tay đang đặt trên rèm cửa chậm rãi nắm lại. “Nếu... nếu anh không dính hôn với Nhã Doanh thì anh có thể cho cô ấy mượn trước khoản tiền năm trăm ngàn được không? Em... em sẽ giúp cô ấy trả!”

Cô ấy sẽ giúp Kha Nhã Doanh cùng trả sao? Mạnh Tuấn cầm điện thoại, ngồi vào trong xe, dựa lưng vào lớp da thật của ghế nhưng anh lại cảm thấy lưng mình tê cứng.

Tối hôm nay, chính anh đã đưa Kha Nhã Doanh đến chỗ Đồng Phi Phi. Từ lúc Kha Nhã Doanh bước vào trong anh đã luôn chờ đợi cuộc điện thoại này, đợi suốt ba tiếng đồng hồ. Anh ở ngay dưới nhà cô, nhìn Kha Nhã Doanh bước vào trong rồi lại nhìn Kha Nhã Doanh bước ra, anh nhìn đèn phòng cô sáng lên rồi lại tắt đi.

Anh đã nghĩ ra rất nhiều khả năng, anh thậm chí còn chuẩn bị trước cả tâm lý khi rất có thể cô sẽ thần nhiên nói với anh một câu: “Chúc mừng!”, nhưng dù thế nào đi chăng nữa anh cũng không ngờ rằng cô lại có thể... có thể như thế này, có thể như một người xa lạ, không liên quan gì đến anh, vì một người con trai khác mà đến tìm anh để vay tiền rồi lại tuyên bố rằng: “Em sẽ trả!” Trả ư? Trả cái gì chứ? Trả lại khoản tiền năm trăm ngàn hay là trả lại anh tình cảm của một tình yêu đơn phương, không biết tự lượng sức mình ư?

Ngẩng lên, Mạnh Tuấn đột nhiên cười lớn, cười đến chảy cả nước mắt, thật là buồn cười! Anh tưởng rằng anh đã thắng cuộc ư? Đã có được sự chân thành của cô ư? Sự chân thành của cô chỉ là đối với Kha Nhã Doanh, chỉ là đối với Hạ Tiểu Quả mà thôi! Còn anh, chỉ là người xa lạ bên đường, chỉ là một người qua đường mà thôi! Anh dựa vào điều gì để đưa ra một sự đánh cược lớn thế này? Sự chân thành của anh ư? Sự chân thành của anh vốn chẳng hề có giá trị, chẳng đáng gì cả! Cho dù anh có đem cả tấm lòng mình, nhưng đối với cô chẳng qua cũng chỉ là chuyện không đáng bận tâm, không đáng nhắc đến!

Thực ra, ngay từ đầu khi anh vạch ra cục diện này, anh đã thua. Anh đã mệt mỏi, không muốn cố gắng từ lâu rồi, chẳng còn cách nào, anh đã vứt bỏ cả lý trí, tưởng rằng có thể dùng trận đấu cuối cùng này để đánh cược với một điều kỳ diệu mà ngay cả anh cũng biết là rất mơ hồ. Nhưng cuối cùng anh vẫn là kẻ thua cuộc, mất tất cả.

“Mạnh Tuấn?” Đồng Phi Phi nghe thấy bên kia không có bất cứ âm thanh gì nên thử cất tiếng thăm dò.

“Phi Phi.” Giọng của Mạnh Tuấn dường như trở nên xưa cũ. Qua cửa xe anh nhìn về phía cánh cửa sổ khép hờ ở một nơi không xa, anh đã từng nghĩ rằng, anh đã gần đến trong gang tấc nhưng thì ra lại vẫn cách cả một bầu trời.

“Phi Phi.” Mạnh Tuấn lại gọi thêm một tiếng nữa, giọng điệu có vẻ nhạt dần như thể mệt mỏi quá sức không còn chút sinh khí và hy vọng nào nữa. “Phi Phi, anh luôn biết em coi trọng tình cảm con người. Nhưng lúc này đây anh thực sự rất hận cái gọi là coi trọng tình cảm của em!”

Đồng Phi Phi càng áp sát điện thoại vào tai nhưng vẫn không hề nói một câu. Cô chỉ cắn chặt môi, cố gắng nén dòng nước mắt. Dưới lầu vẫn là chiếc xe Volvo màu bạc. Cô ẩn mình ở nơi tối nhất sau rèm cửa, khỏe

mắt đóng đầy nước mắt đau tức nhưng vẫn mở to, muốn được nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đằng sau khung cửa sổ xe đang mở kia.

“Đồng Phi Phi, em bận tâm đến tâm trạng của Hạ Tiểu Quả đến thế, bận tâm đến hạnh phúc của Kha Nhã Doanh đến thế, còn anh thì sao? Trong trái tim em, anh là gì?” Giọng của Mạnh Tuân cuối cùng cũng biểu lộ sự lạnh lẽo đến thấu xương. “Anh thực sự nghĩ thà rằng chưa từng gặp em, như thế sẽ tốt hơn!”

Tiếng nói cuối cùng vang lên thì tiếng động cơ chói tai cũng phá tan màn đêm yên tĩnh. Đồng Phi Phi nắm chặt tấm rèm cửa, nhìn theo bóng chiếc xe quen thuộc đang lao đi với tốc độ nhanh, rời xa thế giới của cô. Cô nắm chặt tấm rèm, từ từ trượt người xuống sàn. Cô không thể níu kéo, thậm chí ngay cả tư cách để rơi lệ cô cũng không có nữa rồi!

Cô ngẩng đầu nhìn ánh trăng đang sáng tỏ bên ngoài khung cửa sổ, trước nay cô chưa từng thấy ánh trăng sáng như thế này, sáng tới mức dường như xuyên qua con người. Cô ngẩng lên rồi chậm rãi nhắm mắt lại. Cô nhớ đã có người từng nói với cô rằng, ngẩng lên thì nước mắt sẽ không rơi. Thế là cô cứ ngẩng đầu mãi như vậy, cho đến khi cổ đau mỏi mà vẫn không dám dừng lại. Cô không biết tại sao mình lại ngốc nghếch như vậy, chỉ là cô cảm thấy chỉ cần cô cam tâm tình nguyện để Mạnh Tuân rời xa thì ông trời sẽ buông tha cho anh. Vậy nên cô không thể rơi nước mắt, cô không hề đau lòng, chỉ cần cô không đau lòng thì anh có thể được bình an, hạnh phúc, có đúng không?

63. Chương 08 – Phần 6

Chương 8: Người đứng không còn, quãng đời còn lại ra sao? 6

Ngày hôm sau Đồng Phi Phi đến công ty đưa đơn xin nghỉ việc, Mạnh Tuân không hề ngăn cản thậm chí còn đốc thúc bên nhân sự nhanh chóng giúp cô hoàn thành một loạt các thủ tục nghỉ việc. Khi Đồng Phi Phi ôm thùng giấy bước ra khỏi tòa nhà văn phòng thì vẫn chưa đến giờ nghỉ trưa.

“Phi Phi!” Đồng Phi Phi ngẩng lên, Kha Nhã Doanh với bộ mặt vô cùng ngạc nhiên đứng trước mặt cô. “Cậu... cậu muốn...”

Đồng Phi Phi khẽ nhếch khóe môi, xốc lại thùng giấy rồi kể lại sự việc dễ dàng có thể nhận ra được: “Mình nghỉ việc rồi.”

“Nghỉ việc ư?” Kha Nhã Doanh sững người. “VẬY... vậy Mạnh Tuân, anh ấy có biết không?”

“Anh ấy phê duyệt rồi.”

“Hả?” Kha Nhã Doanh kinh ngạc.

Thùng giấy trong tay có vẻ nặng hơn một chút nên Đồng Phi Phi càng khế chặt cánh tay ôm thùng giấy: “Có phải cậu định đến tìm Mạnh Tuân không? Anh ấy ở trên phòng đó. Mình về trước nhé!”

“Cậu đợi đã!” Kha Nhã Doanh giữ lấy Đồng Phi Phi, muốn nhìn cho thật rõ từng nét biểu cảm trên khuôn mặt của cô nhưng Đồng Phi Phi đã cúi mặt, tránh ánh mắt của Kha Nhã Doanh.

“Nhã Doanh, để mình đi.” Giọng của Đồng Phi Phi bị ép xuống thật nhỏ, tới mức giống như một lời khẩn cầu. Kha Nhã Doanh vô thức buông tay, Đồng Phi Phi càng cúi đầu thấp hơn, tay ôm thùng giấy, từng bước từng bước đi về phía trước.

“Phi Phi!” Tiếng của Kha Nhã Doanh vang lên khiến Đồng Phi Phi dừng bước nhưng cô vẫn không quay người trở lại mà chỉ dừng lại không đến hai giây rồi tiếp tục bước về phía trước, không quay đầu lại nữa.

Kha Nhã Doanh cắn chặt môi, nắm chặt tay, tức giận lao vào văn phòng của Mạnh Tuân, ngay cả cửa cũng không thèm đóng lại mà lớn tiếng chất vấn: “Tại sao anh lại đồng ý để Phi Phi nghỉ việc chứ?”

Mạnh Tuân nhìn lướt qua cô, đứng dậy, đóng cửa phòng lại rồi mới lạnh lùng đáp: “Bây giờ em đã là vị hôn thê của anh, hãy chú ý đến thân phận của em.”

“Thân phận cái gì chứ!” Kha Nhã Doanh hoàn toàn không bình tĩnh được nữa, giọng lại càng cao. “Hôm qua, khi anh để em lừa Phi Phi, rõ ràng không phải như thế này! Anh rõ ràng đã đồng ý với em là sẽ không làm tổn thương Phi Phi...”

“Choang!” Một tiếng vỡ rất lớn ngắt ngang sự kích động của Kha Nhã Doanh. Cô tròn mắt, há miệng kinh ngạc nhìn xuống chiếc ống đựng bút bằng đá cẩm thạch bị ném vỡ thành bốn, năm mảnh trên nền nhà rồi lại nhìn lên đôi mắt đã đỏ ngầu của Mạnh Tuân, không dám thở mạnh nữa. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Mạnh Tuân nổi giận như thế này...

“Em đi đi!” Mạnh Tuân thở mạnh, tựa vào bàn vài phút rồi mới chậm rãi ngồi xuống ghế, chau mày, day mạnh hai bên thái dương đang đau nhức rồi khàn khàn nói: “Chuyện nghỉ việc là do Đồng Phi Phi tự đưa ra. Nếu em muốn hỏi thì đi mà hỏi cô ấy!”

Kha Nhã Doanh khẽ mấp máy môi định nói thì điện thoại trong túi rung lên. Cô lấy điện thoại mở ra xem thì thấy có một tin nhắn của Đồng Phi Phi: “Nhã Doanh, đừng trách Mạnh Tuân, là do mình kiên quyết muốn nghỉ việc thôi.”

Kha Nhã Doanh nghĩ đến gương mặt cô độc lúc vừa rồi của Đồng Phi Phi rồi lại nhìn thần sắc buồn bã, mệt mỏi của Mạnh Tuân trước mặt, thực sự không hiểu nổi tại sao hai người này rõ ràng không nở buông nhưng cứ làm như vậy?

“Mạnh Tuân, Phi Phi, thực ra cô ấy...”

“Không cần phải thay cô ấy giải thích nữa.” Mạnh Tuân xua tay. “Danh sách mời tiệc đính hôn của nhà em đâu? Đã mang đến đây chưa vậy?”

“Hả? Vâng, mang đến rồi!” Kha Nhã Doanh lúc này mới nhớ đến mục đích lúc đầu cô đến tìm Mạnh Tuân, vội lấy tờ danh sách từ trong túi, đưa cho anh. Mạnh Tuân đón lấy, đặt luôn xuống bàn rồi nói với Kha Nhã Doanh: “Anh rất bận, buổi trưa không thể đi ăn cùng em được rồi.”

“Nhưng mà...”

“Anh nói rồi, anh rất bận. Vậy nên phiền em về đi được không?” Mạnh Tuân ngẩng lên, giọng anh rất nhẹ, nhưng ánh mắt lại vô cùng ảm đạm, thể hiện rõ sự nhẫn nại của anh đã đến tận cùng của giới hạn. Kha Nhã Doanh trong lòng có chút sợ hãi nhìn qua đám mảnh vỡ của đá cẩm thạch trên sàn nhà, im lặng, cuối cùng cũng không dám khuyên nữa mà lặng lẽ rời khỏi văn phòng của Mạnh Tuân.

Sau khi Kha Nhã Doanh bước ra khỏi văn phòng của Mạnh Tuân thì chợt nghĩ hay là cô nên đến tìm Đồng Phi Phi. Khi cô đến nhà của Đồng Phi Phi thì thấy Phi Phi đang đóng gói hành lý, liền nghi ngờ hỏi: “Cậu định chuyển nhà à?”

Đồng Phi Phi gật đầu, Kha Nhã Doanh càng thêm nghi ngờ: “Cậu định chuyển đi đâu?”

Đồng Phi Phi im lặng một hồi rồi mới nhẹ nhàng đáp: “Quý Châu.”

“Quý Châu ư?” Kha Nhã Doanh mở to mắt: “Cậu đi Quý Châu làm gì?”

“Đi dạy học tình nguyện.” Đồng Phi Phi mỉm cười thật nhẹ. “Năm đó, mình vì chuyện của Quân An mà ở đó chưa được bao lâu đã rời đi, quả thật là không có trách nhiệm...”

“Cậu nói cái gì vậy?” Kha Nhã Doanh không thấy được bộ dạng vẫn giữ một nụ cười trên mặt của Đồng Phi Phi, nắm lấy tay cô, kéo cô ra khỏi đồng hành lý bên cạnh, do dự một hồi rồi cất tiếng hỏi: “Nếu mình không đính hôn cùng với Mạnh Tuân nữa thì có phải cậu sẽ không đi không?”

Đồng Phi Phi nheo mắt lại nhưng rồi rất nhanh đã trở lại trạng thái bình thường, lắc đầu: “Mình quyết định sẽ rời xa nơi này từ lâu rồi, không liên quan gì đến việc đính hôn của hai người.”

“Nhưng... nhưng dù sao cậu cũng nên đợi đến khi mình đính hôn xong rồi mới đi chứ! Mình... mình còn định nhờ cậu làm phù dâu đó!” Kha Nhã Doanh bị Đồng Phi Phi dồn ép nên nhất thời buột miệng nói ra.

“Phù dâu ư?” Đồng Phi Phi ngạc nhiên ngẩng đầu lên. “Cậu muốn mình làm phù dâu cho cậu sao?”

“Đúng vậy!” Kha Nhã Doanh lúc này muốn giữ Đồng Phi Phi lại trước rồi mới nói liền gật đầu, khẳng định: “Cậu vừa hiểu mình vừa hiểu Mạnh Tuần, còn có thể giúp mình giấu Tiểu Quả, mình không nhờ cậu thì còn nhờ ai chứ? Ngày đính hôn thì điện thoại của mình sẽ phải đưa cho phù dâu giữ giúp mình. Nếu cậu không có mặt, ngộ nhờ Tiểu Quả gọi đến, người khác lại làm lộ ra thì mình biết làm thế nào? Cho dù cậu muốn đi thì cũng không nên vội mấy ngày này chứ? Lần này, mình đã phải bỏ ra cái giá đắt như vậy nên tuyệt đối không để uống phí được, nhất định cậu phải giúp mình lần này đó!”

“Nhưng... mình đã từng ở trước mặt nhà họ Mạnh...”

“Chuyện đó mẹ của Mạnh Tuần đã sớm giúp chúng ta giải quyết rồi!” Kha Nhã Doanh biết là Đồng Phi Phi muốn nói đến chuyện cô giả mạo thân phận bạn gái của Mạnh Tuần để đi ra mắt nhà họ Mạnh liền vội xua tay, an ủi: “Cậu cứ yên tâm, họ sẽ không gây khó dễ cho cậu đâu. Cậu giúp mình đi mà! Ngoài cậu ra, mình thực sự không yên tâm giao cho người khác, nhờ hồng việc thì xong!”

Đồng Phi Phi cúi đầu, nghĩ hồi lâu rồi cảm thấy sự lo lắng của Kha Nhã Doanh cũng rất có lý, ngày đính hôn cũng nên phải phòng Tiểu Quả gọi điện đến làm hỏng hết chuyện. Thở dài một tiếng, cuối cùng cô cũng khẽ gật đầu: “Được thôi, mình sẽ đợi cậu đính hôn xong rồi mới đi.”

Kha Nhã Doanh sợ Đồng Phi Phi sẽ hối hận nên ngay lập tức đưa Đồng Phi Phi đến chỗ công ty tổ chức hôn lễ, ủy thác tất cả mọi chuyện chuẩn bị cho lễ đính hôn cho Phi Phi. Hằng ngày lại còn bắt cô cùng đi chọn đồ trang sức, thử lễ phục, thậm chí ngay cả ngày cô và Mạnh Tuần chụp ảnh đính hôn cũng kéo cả Đồng Phi Phi theo cùng.

Mạnh Tuần vừa nhìn thấy Đồng Phi Phi thì sững người, nhưng rất nhanh anh đã lấy lại được thần sắc, thậm chí không một lời chào hỏi mà đi lướt qua cô vào trong phòng thử đồ.

Đồng Phi Phi ngồi ở trong góc nhìn Kha Nhã Doanh và Mạnh Tuần mỉm cười, cùng tạo các tư thế theo như lời chỉ dẫn của nhiếp ảnh gia dưới ánh đèn rực rỡ. Ánh mắt Mạnh Tuần nhìn Nhã Doanh rất dịu dàng và chăm chú, khóe môi còn ẩn chứa một nụ cười, có vẻ rất tình cảm, dường như người đang đứng trước mặt anh lúc này chính là một bảo bối mà anh muốn giữ nhất trên thế gian... Trong giây phút đó, Đồng Phi Phi dường như có chút hoảng hốt, cô cảm thấy Mạnh Tuần và Kha Nhã Doanh vốn không phải là đang diễn kịch mà là những người yêu nhau thật lòng.

“Phi Phi? Phi Phi?” Tiếng gọi của Kha Nhã Doanh khiến Đồng Phi Phi sực tỉnh, lúc này cô mới nhận ra họ đã chụp xong.

“Cậu sao thế? Sao mắt lại đỏ thế kia?” Kha Nhã Doanh hơi lo lắng sờ lên trán của Đồng Phi Phi. “Không khỏe ở đâu sao?”

“Ồ, không có.” Đồng Phi Phi quay mặt đi, tránh bàn tay của Kha Nhã Doanh. “Có thể là do ánh đèn quá chói mắt nên mới bị như vậy thôi.”

“Chói mắt ư?” Kha Nhã Doanh thắc mắc, quay đầu nhìn lại chỗ họ vừa chụp ảnh, Đồng Phi Phi ngồi ở đây thì sao lại cảm thấy chói mắt khi mà cô và Mạnh Tuần còn trực tiếp đứng ngay dưới ánh đèn cơ chứ?

“Mình không sao. Chụp xong rồi à, để mình giúp cậu đi thay đồ nhé?”

“Ừ, được.” Kha Nhã Doanh đã bị bộ lễ phục làm cho bức bối, khó chịu từ lâu, thấy Đồng Phi Phi cũng có vẻ thực sự không sao bèn gật đầu, quay người bước về phía phòng thay đồ. Đồng Phi Phi đi theo ngay sau Kha Nhã Doanh, cúi đầu, lặng lẽ lau mắt.

Mấy ngày nhanh chóng qua đi, chớp mắt đã đến tối hôm trước ngày lễ đính hôn. Kha Nhã Doanh đến nhà Hạ Tiểu Quả, chuẩn bị hành lý cho anh để anh tham gia triển lãm lưu động.

“Túi này là để thuốc cho anh, nếu hơi bị cảm hoặc không hợp khí hậu ở đó thì lấy ra uống, nhưng nếu là bệnh nghiêm trọng thì nhất định phải đi khám bác sĩ!”

“Túi này là trà xanh và cà phê hòa tan, đều được đóng vào các gói nhỏ rất tiện. Nhưng tốt nhất là anh uống ít thôi, đặc biệt là buổi tối thì không nên uống đâu.”

“Chai này là chai tương ớt em mua cho anh. Nếu thấy không ngon miệng thì có thể ăn một chút, nhưng không nên ăn nhiều quá để tránh bị nóng.”

“Hộp này là thuốc an thần em đã đến bệnh viện nhờ kê đơn. Nếu anh không ngủ được thì hãy lấy ra uống, mỗi lần chỉ được uống nửa viên thôi, tốt nhất không nên uống nhiều...”

“Được rồi, được rồi!” Hạ Tiểu Quả nắm lấy tay của Kha Nhã Doanh không biết phải nói gì. “Anh chỉ đi mấy tháng thôi mà, sao em lại làm như sinh ly tử biệt thế này?”

“Anh nói linh tinh cái gì thế!” Kha Nhã Doanh nghe thấy lời của Hạ Tiểu Quả thì hai mắt đỏ lên. Chỉ là lời nói vô tình của anh mà cô nghe như thể lời dự đoán chuyện không hay vậy.

“Được rồi, được rồi, anh không nói linh tinh nữa.” Hạ Tiểu Quả thở dài một tiếng rồi ôm lấy Kha Nhã Doanh. “Em ở nhà một mình phải ngoan nhé, đợi anh quay về thì sẽ đi gặp bố mẹ em, được không?”

Kha Nhã Doanh dụi đầu vào lòng Hạ Tiểu Quả, cắn môi, ra sức gật đầu: “Vậy anh nhất định phải giữ lời hứa đấy nhé, sau khi anh quay trở lại thì phải đến tìm em, anh nhất định phải đến tìm em đấy!”

“Cô bé ngốc, anh quay lại, không tìm em thì tìm ai?” Hạ Tiểu Quả vuốt tóc của Kha Nhã Doanh. “Được rồi, đã muộn rồi đấy, em mau về đi! Ngày mai, sau khi đến địa điểm đầu tiên, anh sẽ liên lạc với em.”

“Vâng.” Kha Nhã Doanh không nỡ rời vòng tay của Hạ Tiểu Quả. Tiểu Quả đang chuẩn bị lấy áo khoác đưa cô về thì Kha Nhã Doanh lại lao đến, ôm Hạ Tiểu Quả thật chặt. “Tiểu Quả, anh nhất định phải nhớ rằng, em yêu anh, em chỉ yêu mình anh mà thôi!”

Hạ Tiểu Quả bị lời biểu lộ bất ngờ này của Kha Nhã Doanh làm cho vô cùng ngạc nhiên nhưng anh vẫn rất dịu dàng ôm lấy Kha Nhã Doanh, hôn lên đỉnh đầu cô, khẽ mỉm cười: “Cô bé ngốc, anh cũng vậy.”

64. Chương 08 – Phần 7

Chương 8: Người đứng không còn, quãng đời còn lại ra sao? 7

Sáng hôm sau, mới sáng sớm Đồng Phi Phi đã đến nhà của Kha Nhã Doanh, cùng Nhã Doanh trang điểm và thay đồ rồi mới đến nơi tổ chức bữa tiệc. Cùng lúc đó thì Hạ Tiểu Quả đang ngồi ở trạm cuối cùng của chuyến xe buýt đến sân bay, trong lòng hồi hộp nghĩ đến buổi triển lãm lưu động sắp tới.

Trên xe buýt đang phát đi bản tin tài chính, khi vừa nghe thấy giá cổ phiếu của bất động sản Mạnh Thị không ngừng tăng thì một người đàn ông ngồi ngay bên cạnh Hạ Tiểu Quả đặc ý nói với người bạn ngồi cạnh mình: “Cậu xem, lần này thông tin nội bộ của tôi đáng tin không? Đã nói trước là giá cổ phiếu của Mạnh Thị chắc chắn sẽ tăng mà, lần này kiếm bộn rồi nhé!”

“Hà hà, đúng đó! Xem ra thì vị thiên kim tiểu thư của Bí thư Thành ủy thành phố quả thật là đáng tiền đó!”

Nghe đến mấy từ “thiên kim tiểu thư của Bí thư Thành ủy thành phố” thì Hạ Tiểu Quả đã chú ý. Nghĩ đến khoảng thời gian trước đây khi Kha Nhã Doanh và Mạnh Tuấn thường xuyên tiếp xúc, anh hơi chau mày. Lẽ nào người mà bọn họ đang bàn tán đến lại chính là Kha Nhã Doanh sao?

“Đương nhiên rồi!” Giọng của người đàn ông ngồi kế bên cạnh ngày càng trở nên đặc ý. “Bí thư Kha có cô con gái vàng ngọc đó, cậu xem có đáng tiền không chứ? Cậu có biết hôm nay họ tổ chức lễ đính hôn ở đâu không?”

“Ở đâu vậy?”

“Là khách sạn Grand Hyatt đó!”

“Grand Hyatt ư? Làm gì có chuyện đó? Ở đó chẳng phải thông thường không tổ chức hôn lễ hay sao?”

“Ngốc thế! Thông thường không tổ chức hôn lễ thế nên đã muốn tổ chức thì sẽ tổ chức không bình thường chút nào chứ sao! Lần này người ta đã bao trọn cả sảnh lớn của khách sạn Grand Hyatt rồi, cả vườn bên ngoài nữa...”

“Bác tài! Dừng xe!” Hạ Tiểu Quả đột nhiên kêu lên khiến người đàn ông ngồi bên cạnh giật mình, anh ta không hài lòng trừng mắt nhìn Hạ Tiểu Quả: “Đây đâu phải là taxi, anh tưởng có thể nói dừng bất cứ lúc nào sao?”

Hạ Tiểu Quả không thềm để ý đến anh ta, xách hành lý xông thẳng đến đằng trước xe, túm lấy ống tay áo của người lái xe rồi lớn tiếng: “Tôi muốn xuống xe! Phien ông dừng lại một chút, tôi muốn xuống xe! Bây giờ phải xuống xe!”

“Được, được, được, cậu đợi một chút, tôi đổ vào lề đường đã!” Tài xế dừng xe với vẻ không hài lòng, Hạ Tiểu Quả còn chưa đợi xe dừng hẳn, khi thấy cánh cửa xe vừa mới hé mở đã len xuống, nhanh chóng chạy trở ngược lại phía sau.

“Mất cái gì không biết? Mất hồn rồi sao?” Người tài xế nhìn theo bóng dáng của Hạ Tiểu Quả trong chốc lát đã chạy xa qua gương chiếu hậu, lắc đầu thở dài, người trẻ tuổi bây giờ quả là mạnh động quá!

Tiệc đính hôn lần này mà Mạnh Tuân và Kha Nhã Doanh chọn là kiểu tiệc ngoài trời kết hợp nghi thức Đông và Tây. Bãi cỏ nhân tạo bên hồ xanh mướt, thời tiết cuối xuân ấm áp, dễ chịu, quan khách thường ngoạn khung cảnh nên thơ thì thăm trò chuyện, không khí vô cùng ấm cúng và trang nhã.

Đồng Phi Phi cùng với Kha Nhã Doanh ngồi trong phòng trang điểm đang bàn xem lát nữa có nên trang điểm lại một chút không thì đột nhiên nghe thấy tiếng cửa bị đập một cái “rầm”. Đồng Phi Phi ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy Hạ Tiểu Quả đang như hụt hơi đứng trước mặt cô.

“Tiểu Quả, anh, sao anh lại quay lại...” Kha Nhã Doanh ngạc nhiên đứng dậy. Vì đây chỉ là lễ đính hôn nên cô không mặc áo cưới trắng mà là mặc bộ lễ phục màu trắng ngà.

“Sao em lại thực sự muốn đính hôn với Mạnh Tuân?” Hạ Tiểu Quả điên cuồng chạy một mạch tới đây, khi đứng trước mặt Kha Nhã Doanh thì cả người đã ướt đầm mồ hôi.

“Tiểu Quả, anh nghe em giải thích...”

“Anh không muốn nghe em giải thích nữa!” Trong đôi mắt của Hạ Tiểu Quả tràn ngập sự đau đớn và tuyệt vọng không thể tin nổi. “Lúc mới đầu, em đã nói với anh là em để Đồng Phi Phi dùng thân phận của em đóng giả làm bạn gái của Mạnh Tuân vì muốn ứng phó với mẹ em. Lần trước, em nói với anh, em giả làm bạn gái Mạnh Tuân là vì muốn giúp anh ta làm cầu nối. Vậy còn hôm nay thì sao? Em nói cho anh nghe đi, hôm nay, có phải là em thực sự muốn đính hôn với Mạnh Tuân không?”

“Em... em muốn đính hôn với Mạnh Tuân, nhưng mà chuyện này không như anh nghĩ đâu...”

“Hai người đính hôn thật, anh còn có thể nghĩ như thế nào được chứ?” Hạ Tiểu Quả lùi về sau hai bước, sự ấm áp trong đáy mắt tan biến, trong giọng nói lan tỏa nỗi đau đớn. “Tối hôm qua em vẫn còn ôm anh, nói người em yêu là anh, chỉ có mình anh mà thôi! Kết quả là hôm nay em lại đứng ở đây, đính hôn cùng với người khác! Kha Nhã Doanh, lừa gạt tình cảm của anh, trêu đùa với hạnh phúc của anh khiến em cảm thấy rất vui phải không? Rất thú vị phải không?”

“Em không...!” Nước mắt của Kha Nhã Doanh cuối cùng cũng bị những lời nói phẫn nộ của Hạ Tiểu Quả kích động mà rưng rưng nơi khóe mắt, cô vội vàng nắm lấy tay của Hạ Tiểu Quả, khóc đến mức lớp trang điểm đều trôi hết cả. “Tiểu Quả, em không hề lừa gạt anh! Người em yêu chính là anh, từ trước đến nay luôn là anh!”

“Vậy tại sao em lại đính hôn với Mạnh Tuân chứ?”

“Bởi vì cô ấy muốn cậu tham gia buổi triển lãm tranh!”

Giọng của Mạnh Tuân cất lên khiến Hạ Tiểu Quả quay đầu lại, anh nghe thấy câu trả lời của Mạnh Tuân thì mặt đột nhiên biến sắc. Mạnh Tuân im lặng bước vào. Vừa rồi, khi Đồng Phi Phi vội vã chạy đến tìm thì anh vẫn còn tưởng rằng cuối cùng cô cũng đã vì chuyện đính hôn này của anh mà bị kích động, nhưng không ngờ rằng cô lại vì chuyện của Kha Nhã Doanh và Hạ Tiểu Quả.

Cô đã từng phản đối chuyện đính hôn của anh nhưng không phải là vì thích anh mà là vì không muốn Hạ Tiểu Quả phải buồn, vẫn còn hy vọng anh sẽ đưa tiền để giúp đỡ Hạ Tiểu Quả như trước! Lúc này, cô vội vã chạy đi tìm anh cũng không phải là vì lo lắng cho anh, mà chỉ là không muốn Hạ Tiểu Quả phải đau khổ,

và cô hy vọng anh có thể như trước đây, giấu Hạ Tiểu Quả khiến anh ấy yên tâm mà đón nhận sự giúp đỡ của họ.

Tâm trạng của anh, cảm nhận của anh không hề khiến cô suy nghĩ. Cô từ trước tới nay luôn toàn tâm toàn ý, một lòng một dạ muốn bảo vệ, muốn giúp đỡ người đó, luôn là Hạ Tiểu Quả! Người rất giống Tống Quân An – Hạ Tiểu Quả!

“Mạnh Tuân, anh...” Đồng Phi Phi ngạc nhiên kéo Mạnh Tuân, vừa rồi rõ ràng là cô đã cầu xin anh không nên nói ra chuyện đó rồi mà.

Mạnh Tuân nhìn Đồng Phi Phi, nỗi đau đớn trong lòng lúc này đã lan đến tận cổ họng, giọng anh lạnh lùng như băng: “Trên thế gian này không hề có chuyện vẹn cả đôi đường, em cũng không thể bảo vệ được tất cả mọi người đâu!”

“Phi Phi, em để anh ấy nói hết đi!” Hạ Tiểu Quả kích động, xông đến trước mặt Mạnh Tuân, lớn tiếng chất vấn: “Ý của anh là sao? Chuyện tôi tham gia cuộc triển lãm và chuyện anh đính hôn thì có liên quan gì đến nhau chứ?”

“Không liên quan ư?” Mạnh Tuân cười lớn. “Cậu cho rằng số tiền để cậu mở triển lãm là ở đâu ra cơ chứ? Cậu thực sự nghĩ rằng là do phòng trưng bày tranh giúp cậu ứng trước hay sao?”

Anh lắc đầu, ánh mắt lạnh lùng, thờ ơ: “Không có một gallery tranh nào lại đi đầu tư như vậy ột người từ trước đến giờ không hề có một chút vốn liếng! Năm trăm ngàn đó là do Kha Nhã Doanh vay của tôi, còn điều kiện để tôi có thể vay được số tiền đó chính là phải đính hôn với cô ấy!”

“Cái... gì?” Hạ Tiểu Quả giống như một quả bóng bất ngờ bị nổ tung vậy, người đổ sập. Anh chậm rãi quay người lại, nhìn vào gương mặt đang đầm nước mắt của Kha Nhã Doanh: “Những lời Mạnh Tuân nói là thật sao? Em thực sự là vì muốn anh tham gia buổi triển lãm tranh nên mới đính hôn với anh ta phải không?”

Kha Nhã Doanh đã nghẹn ngào không nói nên lời, cô không nở gật đầu, cũng không dám lắc đầu, chỉ biết cắn chặt môi, nước mắt đầm đìa nhìn Hạ Tiểu Quả.

“Ha ha.” Hạ Tiểu Quả đột nhiên cười thật lớn rồi lại lùi hai bước, gần như lùi ra đến cửa rồi mới loạng choạng dừng lại, cười lớn: “Thì ra trong mắt em, anh chỉ là một thằng đàn ông không hề có triển vọng! Thì ra anh lại là người phải dựa vào bạn gái bán đi hôn nhân của chính mình để thực hiện ước mơ của anh! Doanh Doanh, trong lòng em, anh thực sự hèn hạ và đáng khinh bỉ như vậy sao? Phải dựa vào việc từ bỏ đi tình cảm của chúng ta để phát triển sự nghiệp của anh hay sao?”

“Không phải!” Kha Nhã Doanh lao đến bên cạnh Hạ Tiểu Quả, khóc lóc nắm lấy tay anh. “Tiểu Quả, anh đừng nói vậy! Là em cam tâm tình nguyện, là em muốn giúp anh...”

“Nhưng anh không cần em giúp anh như vậy!” Hạ Tiểu Quả vùng ra khỏi tay của Kha Nhã Doanh, mắt đỏ lừ như sắp chảy máu. “Sao em lại có thể dùng cách đó để giúp anh chứ? Em biết tại sao anh lại muốn xuất hiện không? Là vì anh muốn được ở bên em, anh vì muốn được ở bên em!”

Nước mắt của Kha Nhã Doanh không ngừng tuôn rơi, cô nắm lấy tay của Hạ Tiểu Quả một lần nữa, khóc nghẹn ngào không thành tiếng: “Tiểu Quả, xin lỗi... xin lỗi... em xin lỗi! Em muốn... muốn được ở bên anh... Em cũng muốn... muốn được ở bên cạnh anh!”

“Vậy hãy ở bên cạnh anh, hãy rời xa nơi này!” Hạ Tiểu Quả cuối cùng cũng không vùng ra khỏi bàn tay của Kha Nhã Doanh nữa mà nắm thật chặt tay cô, trong ánh mắt bùng lên ánh sáng: “Doanh Doanh, đối với anh, không có gì quan trọng hơn là được ở bên em! Anh không muốn em vì anh mà lại phải chịu ảm ức như vậy! Em không phải đang giúp anh mà là đang chà đạp lên tình cảm của chúng ta! Doanh Doanh, hãy đi cùng anh, anh sẽ đi gặp bố mẹ em, anh sẽ đi nói rõ ràng với họ...”

“Đứng lại!” Mạnh Tuân bước hai bước đến cửa, chặn hai người họ lại.

“Làm gì vậy?” Hạ Tiểu Quả trừng mắt nhìn Mạnh Tuân. “Tôi không cần anh đưa tiền để tham gia triển lãm tranh! Doanh Doanh, cô ấy vốn không hề yêu anh, anh hãy tránh ra!”

“Không được!” Mạnh Tuân đứng chắn trước mặt của Hạ Tiểu Quả, giọng trầm xuống: “Nếu hôm nay cậu thực sự đưa Kha Nhã Doanh đi thì mọi chuyện sẽ không có cách nào để kết thúc đâu! Bố mẹ của Kha Nhã

Doanh cũng nhất định sẽ không để cậu làm loạn như vậy! Cậu liều lĩnh thì sẽ chỉ làm mọi việc nghiêm trọng thêm thôi!”

“Tôi để anh và Doanh Doanh đính hôn thì tôi mới là kẻ điên!” Hạ Tiểu Quả tức giận đẩy Mạnh Tuần ra, kéo theo Kha Nhã Doanh chạy ra ngoài.

Trên thảm cỏ bên ngoài cửa vừa hay có một chiếc xe điện đang đỗ ở đó, chủ nhân của nó chắc hẳn là đang đi vào bên trong đưa hàng, chìa khóa vẫn cắm ở xe. Hạ Tiểu Quả đỡ Kha Nhã Doanh ngồi chắc còn mình thì v trèo lên thì Mạnh Tuần đã đuổi kịp, chặn ngang trước đầu xe: “Cậu đừng có mà quá xúc động như vậy! Tôi hứa với cậu, cho dù tôi có đính hôn với Kha Nhã Doanh thì sẽ tuyệt đối không động đến một đầu ngón tay của cô ấy! Triển lãm tranh của cậu đã nộp tiền rồi, cậu đừng khiến cô ấy thất vọng, làm uống phí tấm lòng của cô ấy!”

“Tôi định làm gì, không cần anh phải dạy!” Hạ Tiểu Quả cúi đầu khởi động chiếc xe, tiếng động cơ nổ giòn, giọng anh càng lớn: “Anh tránh ra!”

Mạnh Tuần không cử động mà cứ đứng nguyên tại đó. Ánh mắt của Hạ Tiểu Quả cũng trở nên sắc lạnh, anh khê lùi xe lại phía sau vài bước rồi nhấn ga, lao nhanh về phía trước: “Rầm...”

Tất cả mọi người đều không nhìn rõ vào khoảnh khắc cuối cùng Đồng Phi Phi đột nhiên lao đến đẩy Mạnh Tuần ra. Mọi người chỉ nhìn thấy một bóng người mặc đồ màu xanh nhạt bị đâm mạnh, bay lên rồi rơi xuống bên hồ nước bên cạnh đó.

“Phi Phi!” Mạnh Tuần, mặt tái đi, la lên, bò từ dưới đất lên không kịp cởi giày mà lao thẳng xuống hồ. Chiếc xe đâm phải Đồng Phi Phi cũng lật nhào sang một bên, cả người Kha Nhã Doanh đều ê ẩm, phải mất một lúc sau mới định thần lại được, ra sức đẩy Hạ Tiểu Quả lúc này vẫn đang ngậy ra ở đó: “Cứu người đi! Anh mau giúp cứu người đi!”

Tốc độ của Mạnh Tuần cũng đã rất nhanh nhưng đến khi anh cùng Hạ Tiểu Quả đưa Đồng Phi Phi từ dưới nước lên thì Đồng Phi Phi đã không còn thở nữa.

“Phi Phi, tỉnh lại đi! Em tỉnh lại đi!” Mạnh Tuần quỳ bên người Đồng Phi Phi làm hô hấp nhân tạo. Nước hồ cuối tháng Tư vẫn còn chút lạnh, cả thân người ướt lạnh của anh bị gió thổi run lên từng chập.

“Phi Phi, em hãy tỉnh lại cho anh! Có nghe thấy không, em hãy tỉnh lại cho anh!” Anh không ngừng ép xuống ngực cô, một phút trôi qua, hai phút trôi qua, Đồng Phi Phi vẫn nhắm chặt mắt, không hề có chút phản ứng nào.

“Đồng Phi Phi, em không được chết! Anh đã nói rồi, nếu em dám chết thì anhẽ chết cùng em! Em có phải là muốn anh chết cùng em không? Em mau tỉnh lại đi, hãy tỉnh lại nói cho rõ đi!”

“Khụ khụ khụ...” Cuối cùng Đồng Phi Phi cũng mở mắt ra, nhưng cô lại ho ra toàn là máu.

“Mạnh Tuần...” Mắt của Đồng Phi Phi dường như mất đi điểm nhìn, cô mơ màng đưa tay ra, Mạnh Tuần vội vã nắm lấy bàn tay cô. “Mạnh Tuần, đừng chết, em... em không muốn... không muốn anh chết.”

“Được, được, anh không chết, chúng ta đều không chết!” Mạnh Tuần không dám chạm vào bất cứ chỗ nào khác của Đồng Phi Phi, chỉ biết nắm lấy tay cô rồi quay đầu lại hét lớn: “Xe cấp cứu đâu? Xe cấp cứu đã đến chưa?”

Đồng Phi Phi đột nhiên nắm lấy tay Mạnh Tuần thật chặt, Mạnh Tuần quay đầu lại, Đồng Phi Phi nói một cách rất khó khăn: “Mạnh Tuần, em quan tâm... em quan tâm đến hạnh phúc của anh... Mạnh Tuần, em bảo vệ anh, người em muốn bảo vệ là anh, em mong anh... em mong anh hạnh phúc... Khụ khụ...”

“Phi Phi!” Mạnh Tuần mở to mắt nhìn trân trân vào Đồng Phi Phi lúc này lại phun ra một ngụm máu lớn, cái màu đỏ khắc nghiệt và tàn khốc đó bao phủ cả thế giới trước mắt anh.

65. Chương 08 – Phần 8 – Hoàn

Chương 8: Người đứng không còn, quãng đời còn lại ra sao? 8

Đồng Phi Phi được đưa đến bệnh viện. Bị gãy xương sườn, phổi xuất huyết, thêm vào đó khi ngã xuống nước đầu bị va vào đá, nhiễm trùng vết thương bên ngoài nên dẫn đến bị viêm nhiễm, khi Mạnh Tuấn ký tên trên giấy đồng ý cam kết phẫu thuật, tay vẫn còn run rẩy.

“Tuần à, con mau thay quần áo ướt ra đi đã! Thời gian phẫu thuật vẫn còn một lúc nữa cơ mà!” Vừa rồi, khi Đồng Phi Phi bị đâm trúng thì mẹ Mạnh Tuấn đứng ở cách đó không xa, sau đó bà trở về nhà, lấy quần áo để thay cho Mạnh Tuấn rồi vội vã đến bệnh viện.

Mạnh Tuấn lắc đầu, giọng nói khàn khàn không thành tiếng: “Con sẽ ở đây đợi cô ấy.”

“Tuần à...”

“Mẹ, mẹ cứ để con đợi ở đây có được không?” Mạnh Tuấn ngẩng lên, hai mắt đã hoe đỏ. Bà Mạnh nhìn thấy bộ dạng của con, chỉ biết thở dài, ôm mớ quần áo, ngồi xuống cùng với Mạnh Tuấn.

Suốt bốn tiếng đồng hồ, Đồng Phi Phi mới được y tá đẩy từ phòng phẫu thuật ra. Cánh cửa vừa mở ra, Mạnh Tuấn đã lao ngay về phía trước, nhưng anh vừa mới mở miệng thì nhận thấy mình đã quá sợ hãi đến mức không nói nên lời, chỉ biết nắm lấy thanh sắt lạnh giá bên cạnh chiếc giường phẫu thuật, gương mặt lo lắng nhìn vị bác sĩ. Người bác sĩ nói: “Cuộc phẫu thuật rất thành công nhưng bệnh nhân bị thương nặng, mất máu quá nhiều, vẫn chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm đến tính mạng, cần phải theo dõi thêm nữa.”

“VẬY... vậy tôi có thể ở bên cô ấy được không ạ?”

Vị bác sĩ lướt mắt nhìn Mạnh Tuấn: “Nếu như anh muốn để cô ấy bị nhiễm trùng thì cứ mặc cả bộ quần áo này mà ở bên cạnh.”

Mạnh Tuấn sững người rồi lập tức định thần lại, như thể bị điện giật, nhanh chóng tránh xa khỏi bên giường của Đồng Phi Phi: “Tôi... tôi sẽ đi thay đồ!”

“Ôi ôi, ở đây này!” Mẹ Mạnh Tuấn vội vã túm lấy con trai, đưa ngay chiếc túi ni lông to trong tay ra. “Đồ mặc ngoài, đồ lót đều có đủ cả, còn có cả đồ để tắm nữa, con để y tá tìm cho con một chỗ có thể tắm tấp mà tắm cho sạch sẽ rồi hãy thay đồ!”

Mạnh Tuấn nhận lấy chiếc túi ni lông, gật đầu với mẹ, nói câu “cảm ơn” rồi vội vã chạy đến phòng của y tá. Bà Mạnh vẫn đứng nguyên ở đó, nhìn chăm chăm theo bóng dáng của con trai. Đã bao nhiêu năm rồi con trai bà không nói với bà hai từ đó rồi?

Mạnh Tuấn tắm rửa, thay quần áo với tốc độ nhanh nhất, khi vừa bước đến cầu thang, bước lên lầu chỗ phòng bệnh của Đồng Phi Phi thì nghe thấy từ bên cạnh cả thang vang lên tiếng của bố anh: “Chẳng phải bà nói đã tống được đứa con gái này đi rồi hay sao? Tại sao nó vẫn còn quanh quẩn bên Mạnh Tuấn thế?”

“Tôi cũng không biết tại sao tự nhiên lại xảy ra chuyện này!” Giọng bà Mạnh có chút ầm ức. “Trước đây, rõ ràng nó đã hứa với tôi là sẽ không bám lấy Mạnh Tuấn nữa. Lần này thằng Tuấn và Kha Nhã Doanh đính hôn, nhìn bộ dạng của nó, tôi cũng nghĩ là nó đã từ bỏ rồi, đâu biết được là lại tự nhiên xảy ra chuyện như thế này. Nhưng mà hôm nay cũng may mà có nó, nếu không người bị đâm chính là thằng Tuấn...”

“Nếu nó không có ở đó thì sẽ không xảy ra chuyện này đâu!” Ông Mạnh sốt ruột ngắt lời của bà Mạnh. “Bà không nên để nó ở lại đây nữa! Tôi thấy nó mới thực sự là tai tinh đó, bà nói mệnh của nó khác người khác quả thật không sai...”

“Rầm!” một tiếng, Mạnh Tuấn đẩy mạnh cánh cửa thoát hiểm ra, bà Mạnh kinh ngạc nhìn anh: “Tuần à, sao con lại nhanh như vậy...”

“Thì ra chính là mẹ đã ép cô ấy rời xa con sao?” Trong mắt Mạnh Tuấn ánh lên sự đau đớn và phẫn nộ. “Sao mẹ lại có thể nói cô ấy như vậy? Mẹ dựa vào cái gì mà nói cô ấy như vậy chứ!”

“Im miệng!” Ông Mạnh lên tiếng trách Mạnh Tuấn. “Sao mày lại dám nói với mẹ mày như vậy? Bà ấy cũng vì muốn tốt ày! Mày xem, mày vì một đứa gieo rắc tai họa mà làm những chuyện vô lại như thế này sao?”

“Chuyện vô lại ư?” Mạnh Tuấn tức giận cười lớn: “Con đã làm điều gì vô lại sao? Có vô lại hơn việc khi đó bố rõ ràng đã có vợ con rồi nhưng vẫn khiến người khác to bụng rồi cuối cùng vẫn bỏ đi không?”

“Mày...” Ông Mạnh giận đến nổi đã nắm chặt tay lại, định lao đến đánh Mạnh Tuấn nhưng bị chặn lại.

“Bố không có tư cách đánh con!” Mạnh Tuấn nắm lấy tay của bố rồi quay đầu lại nhìn mẹ, nói rõ ràng từng câu, từng từ: “Mẹ, mẹ có còn nhớ hồi đó mẹ vì cái gì, không hề sợ hãi sự xa lánh của người thân, bạn bè, kiên quyết sinh con không? Nếu lúc đó mẹ thực sự vì tình yêu thì có lẽ mẹ cũng hiểu được, con thà chết chứ không muốn mất cô ấy, một mình sống trên thế gian này!”

“Tuần à!” Bà Mạnh thất sắc ngạc nhiên. “Con nói linh tinh gì vậy? Con điên rồi sao?”

“Điên sao? Nếu con không nói như thế này thì con mới là kẻ điên!” Mạnh Tuấn buông tay ông Mạnh ra, trong mắt ánh lên sự kiên trì và khẳng định. “Bố mẹ vốn không hề biết Đồng Phi Phi có ý nghĩa như thế nào đối với con! Con không biết tại sao mẹ lại có thể kết luận hoang đường rằng cô ấy sẽ khắc con như vậy, nhưng con có thể khẳng định với mẹ rằng cô ấy tuyệt đối không phải kẻ gieo rắc tai họa, cô ấy chính là vị cứu tinh của con! Nếu không phải là vì cô ấy thì con đã sớm chết hàng ngàn hàng vạn lần rồi! Nếu mà mẹ thực sự muốn để con sống thật tốt thì đừng làm hại cô ấy!”

Mạnh Tuấn nhìn chăm chăm vào mẹ, nói câu cuối cùng: “Mẹ đừng có ý định tách chúng con ra nữa, cả đời này, trừ khi con chết, nếu không con không bao giờ buông cô ấy ra đâu!”

Từ sau hôm đó Mạnh Tuấn không trở về nhà nữa. Anh nhờ Paul mua hộ anh ít bánh mì và nước uống, dường như không rời nửa bước, luôn túc trực bên cạnh Đồng Phi Phi. Đồng Phi Phi hôn mê suốt ba ngày ba đêm thì anh cũng túc trực ba ngày ba đêm, cuối cùng vẫn là Hứa Nhiên nghe được tin bèn từ Mỹ bay về, lúc này mới cùng Paul cố ép Mạnh Tuấn nằm xuống giường trống bên cạnh Đồng Phi Phi để ngủ một chút.

Mạnh Tuấn chỉ ngủ không đến một tiếng thì đột nhiên giật mình tỉnh giấc mộng. Khi anh nhổm dậy trên giường thì người vốn vẫn ngồi túc trực bên cạnh Đồng Phi Phi là Hứa Nhiên cũng giật mình, ngạc nhiên hỏi: “Cậu sao thế?”

Mạnh Tuấn không để ý đến Hứa Nhiên mà lao đến bên cạnh Đồng Phi Phi, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, gọi: “Phi Phi, Phi Phi!”

“Cậu đang làm gì vậy?” Hứa Nhiên chau mày định đi đến kéo Mạnh Tuấn ra nhưng tay anh vẫn chưa chạm đến người Mạnh Tuấn thì thấy lông mi của Đồng Phi Phi chớp một cái rồi cô từ từ mở mắt ra.

“Mạnh... Tuấn...” Phở của Đồng Phi Phi đều đã bị thương nên không thể cất thành tiếng, Hứa Nhiên dựa vào khẩu hình của cô mà đoán được hai từ này.

“Là anh đây, anh ở ngay đây, Phi Phi, anh ở đây rồi!” Mạnh Tuấn nắm lấy tay cô, giọng nói bị kích động đến mức run rẩy. “Phi Phi, em thế nào rồi? Có cảm thấy chỗ nào không được khỏe không? Có thấy đau chỗ nào không?”

Đồng Phi Phi không còn sức để lắc đầu mà chỉ biết dùng ánh mắt dịu dàng, ảm áp an ủi Mạnh Tuấn. Liên ba ngày không ngủ, không nghỉ, trong mắt của Mạnh Tuấn vẫn lên những tia đỏ, chiếc cằm râu mọc lởm chởm, cô chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng tiều tụy như thế này của anh. Ánh mắt của cô lướt qua trên gương mặt anh, đôi môi khó khăn lắm mới cử động được, Mạnh Tuấn nhìn khẩu hình của cô rồi nhắm nói theo từng câu, từng từ: “Mạnh Tuấn, em xin lỗi...”

Mạnh Tuấn sững người, nắm lấy bàn tay của Đồng Phi Phi thật chặt như đóng băng, ánh mắt của anh đau đớn tới mức run run, gần như rơi lệ: “Phi Phi, đừng nói lời xin lỗi nữa! Anh không cho phép em được nói xin lỗi nữa! Anh đã từng nói với em rồi mà, từ trước đến nay em chưa từng có lỗi với bất cứ ai!”

Mạnh Tuấn mắt hoe đỏ, cẩn thận thu từng ngón tay lại khiến cả bàn tay của Đồng Phi Phi nằm gọn trong lòng bàn tay anh rồi nghẹn ngào nói tiếp: “Phi Phi, đừng nghe mẹ anh nói linh tinh, em không phải là khắc tinh gì cả, chưa bao giờ là khắc tinh. Em có biết là em đã cứu anh rất nhiều lần rồi không? Em có còn nhớ năm năm về trước, khi anh đưa em đi qua đêm với anh, cái đêm hôm đó anh đã buồn đến mức muốn hủy hoại bản thân, buông thả sa đọa rồi! Năm năm trước chúng ta đã gặp nhau, năm năm trước em đã từng cứu anh, em có biết không hả?”

Đồng Phi Phi nghe đến đây thì mắt khê nheo lại, Hứa Nhiên kinh ngạc sững người, người năm năm trước lại chính là Mạnh Tuân sao?!

Mạnh Tuân dường như có vẻ không hề chú ý đến sự ngạc nhiên từ hai người họ nên vẫn nói với vẻ khẳng định nhưng vô cùng ảm áp: “Lại còn lần trước, khi ở Nhật Bản, nếu không có em kịp thời khuyên anh rời khỏi Sendai thì chắc chắn anh đã bị sóng biển cuốn đi, chết mà không thấy xác rồi. Còn lần này, nếu không phải là em thì bây giờ người đang nằm trên giường chính là anh. Thế nên em xem, tại sao em lại có thể là khắc tinh cơ chứ, rõ ràng em là vị cứu tinh của anh. Anh đã nói rồi, em chính là nữ thần may mắn của anh. Nếu em thực sự có chuyện gì làm sao anh có thể tiếp tục sống được đây? Phi Phi, hãy hứa với anh, nếu em thực sự muốn anh được hạnh phúc thì hãy tiếp tục sống thật tốt, ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, không được rời xa anh, càng không được phép làm tổn thương chính mình, em có nghe thấy không?”

Đồng Phi Phi không thể nói gì, chỉ biết mím chặt môi, nhìn Mạnh Tuân nắm lấy tay cô rồi nhẹ nhàng hôn lên đó. Luồng hơi ấm nóng mơn man trên mu bàn tay lạnh cóng của cô khiến cô run rẩy. Đôi mắt nóng ran lên, từng giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt, thấm xuống chiếc gối trắng tinh.

Hứa Nhiên đứng cách giường bệnh chỉ một bước, nhìn ánh mặt trời sáng rọi từ ngoài cửa sổ vào, ánh sáng vàng óng bao phủ lên hai con người đang yêu kia, dường như tách biệt tất cả mọi đau đớn và băng giá, chỉ còn lại sự ảm áp và ánh sáng rọi khắp thế giới của hai người.

Mấy hôm Đồng Phi Phi hôn mê, Hạ Tiểu Quả bị giam ở phòng tạm giam. Thực ra hôm đó anh không thực sự muốn đâm Mạnh Tuân, anh lùi lại định quay đầu xe nhưng không ngờ Đồng Phi Phi lại vì lo lắng cho Mạnh Tuân mà đột nhiên lao đến, kết quả là vô tình đâm phải.

Sau khi Đồng Phi Phi xảy ra chuyện, Hạ Tiểu Quả luôn thấy day dứt không yên nên khi bố của Kha Nhã Doanh phần nọ gọi cảnh sát đến, anh cũng không hề giải thích bất cứ điều gì, im lặng đi cùng cảnh sát đến phòng tạm giam.

Kha Nhã Doanh khóc lóc cầu xin bố bảo lãnh cho Hạ Tiểu Quả ra ngoài nhưng ông Kha trái lại muốn xử lý thật công bằng. Thực tế, việc Hạ Tiểu Quả ăn cắp xe và gây tai nạn giao thông cho dù sau đó Đồng Phi Phi đã để Mạnh Tuân đi xin, rồi còn tìm cả chủ nhân của chiếc xe điện để anh ta không truy cứu nữa nhưng Hạ Tiểu Quả vẫn bị giam ở phòng tạm giam mười lăm ngày mới được tha.

Hạ Tiểu Quả bị giam ở phòng tạm giam, còn Kha Nhã Doanh bị bố mẹ nhốt ở nhà. Cô không ăn, không ngủ, ba ngày sau, vì quá suy nhược nên cô đã bị ngất. Bà Kha đưa con đi nhập viện, sau khi cô tỉnh lại, vẫn không ăn không uống, chỉ dựa vào truyền dịch đạm để duy trì sự sống. Không còn cách nào khác, ông Kha phải gọi điện cho Hạ Tiểu Quả đến bệnh viện, ông chỉ đưa ra một yêu cầu đối với anh: “Để Nhã Doanh sống đợi đến ngày cậu trở thành họa sĩ.”

Ba tháng sau, Hạ Tiểu Quả trở lại thành phố S, ở đây chính là nơi cuối cùng trong chuyến triển lãm tranh lưu động của anh, chính là ở gallery của Sở Nguyệt.

Ngày cuối cùng của đợt triển lãm, Mạnh Tuân cùng Đồng Phi Phi đến gallery. Cuộc triển lãm tranh lưu động ba tháng khiến Hạ Tiểu Quả nổi tiếng trong nước, không ít ống kính của giới truyền thông nhắm vào bức tranh của anh. Nằm ở ngay giữa phòng triển lãm lớn nhất, từ đỉnh bức tường đến sát đất, trong cả một không gian năm mét, trưng bày “Nắng mai”, tác phẩm chủ đề lần này của Hạ Tiểu Quả.

Hạ Tiểu Quả gặp một chân, quỳ trước bức tranh khổ lớn. Anh cầm chiếc nhẫn bạc trắng đưa trước mặt Kha Nhã Doanh: “Đây là anh dùng số tiền kiếm được từ bức tranh đầu tiên để mua đó, tuy rất nhỏ nhưng nó thể hiện tất cả tình yêu và hy vọng của anh! Anh xin thề, anh sẽ cố gắng hết sức của mình để cho em có được một cuộc sống hạnh phúc nhất! Doanh Doanh, em có đồng ý tin tưởng ở anh không?”

Kha Nhã Doanh ngấn ngấn nước mắt, gạt đầu thật mạnh. Cô đưa tay ra cho Hạ Tiểu Quả, nhìn người mà cô yêu thương nhất đeo chiếc nhẫn nhỏ xinh vào ngón tay áp út của cô. Tay cô run run, Hạ Tiểu Quả nắm chặt lấy tay cô, đứng lên, chiếc nhẫn sáng lạnh nhưng lòng bàn tay cô thì ảm áp vô cùng.

Đồng Phi Phi khê mỉm cười, khê khàng dựa vào người Mạnh Tuân, ngón tay của cô, hai hôm trước cũng vừa được đeo chiếc nhẫn bạch kim.

Ngày cô ra viện, Mạnh Tuân đưa cô đến thẳng nhà mình, anh đỡ cô ngồi xuống sofa rồi quỳ xuống, lấy từ

trong túi áo ra một chiếc hộp màu đỏ, mở ra, bên trong là hai chiếc nhẫn, kiểu dáng tương tự, còn kích thước thì khác nhau. Cô nhìn thật kỹ hai chiếc nhẫn đó, mặt trong của chiếc nhẫn to hơn có khắc tỉ mỉ kiểu chữ hoa chữ “Phi Phi”, nhưng còn bên trong của chiếc nhẫn nhỏ hơn lại không hề khắc gì.

Cô ngạc nhiên nhìn Mạnh Tuấn, Mạnh Tuấn lấy chiếc nhẫn nhỏ hơn ra, nắm lấy tay cô rồi dịu dàng nói: “Phi Phi, anh biết em sẽ không bao giờ quên được Quân An, thế nên anh không khắc tên của anh lên chiếc nhẫn của em. Anh chỉ hy vọng em có thể cho phép anh được tiếp tục kéo dài tình yêu mà Quân An dành cho em. Quân An, anh ấy đã dùng mạng sống của mình để bảo vệ em bình an cả một đời, còn anh sẽ dùng toàn bộ tình yêu của anh để che chở em, bảo vệ cho hạnh phúc của em suốt quãng đời còn lại.”

Trước đây, anh đã từng ba lần bày tỏ tình cảm sâu đậm của mình với cô.

Lần đầu tiên anh kéo cô ra khỏi tiếng ồn ào của dòng xe cộ, lạnh lùng tuyên bố chỉ đồng ý làm bạn gái hờ của anh, còn anh thì vẫn cố chấp nói với cô rằng: “Đồng Phi Phi, anh thích em, em có thể coi là giả nhưng đối với anh thì là thật, anh thật sự thích em.”

Lần thứ hai, trong giây phút anh ôm chặt lấy cô khi vụ động đất xảy ra, không hề bận tâm đến việc mình đang máu chảy đầy mặt, vẫn muốn bảo vệ cho sự an toàn của cô. Cô lại im lặng, không nói nhưng anh vẫn thản nhiên nói với cô rằng: “Phi Phi, nếu chúng ta chỉ còn lại một giây cuối cùng thì tâm nguyện duy nhất của anh chính là được ôm em thật chặt, ở bên cạnh em đến tận cùng của sự sống.”

Lần thứ ba, anh cùng cô yên lặng ngồi bên bờ ranh giới giữa sự sống và cái chết, lòng cô như đã chết, chỉ nghĩ đến việc được chết vì tình yêu với Quân An, nhưng anh lại nói với cô một cách chân thành: “Phi Phi, nếu cái chết của Quân An khiến em đau đớn không muốn sống nữa thì cái chết của em cũng khiến anh không thể chịu được nỗi đau đớn ấy, em có biết không?”

Lúc này anh đang nắm lấy tay cô, sau những lần bị tổn thương vì cô, anh vẫn kiên định nắm lấy tay cô, nói với cô rằng: “Phi Phi, anh chỉ hy vọng em có thể cho phép anh được tiếp tục kéo dài tình yêu mà Quân An dành cho em.” Anh thậm chí, ngay cả tên của mình cũng không khắc lên lời thề của hai người, chỉ vì để cô có thể bình thản đón nhận.

Nỗi đau đớn của cô, vết thương của cô, sự hoài niệm của cô không thể dễ dàng quên đi, anh đều biết cả, anh là người hiểu hơn bất cứ ai nhưng anh vẫn dịu dàng lựa chọn bao dung, lựa chọn chấp nhận, chỉ vì anh muốn được đem đến cho cô hạnh phúc suốt quãng đời còn lại.

Đồng Phi Phi khe khẽ nép vào lòng Mạnh Tuấn, để anh ôm lấy cô thật chặt, ngắm nhìn bức tranh lớn trước mắt.

Bên trên một màu trắng giống như thiên đường là lớp ánh nắng mai vàng nhạt, sự ấm áp, dịu dàng như ánh bình minh buổi sớm tràn ngập khắp thế giới trước mắt cô. Trong mơ hồ, cô dường như nhìn thấy một nụ cười quen thuộc, dùng ánh mắt ấm áp nói lên mong muốn chân thành nhất.

Tình yêu như ánh nắng ban mai, hy vọng là vĩnh hằng.

Phi Phi, mong em hạnh phúc!

~~End~~

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-anh-noi-anh-yeu-em>